

Giới thiệu Đại Giới Quả Convert

Mấy vạn năm trước, một hồi đại tai kiếp, triệt để cải biến quấy rầy hết thầy pháp tắc. Tại cái này tu hành chỉ có thể dựa vào các loại linh thực thể giới bên trong, từ nghèo khó chiến loạn trong thôn đi ra thiếu niên Trần Mặc, bởi vì cơ duyên gây nên, vào tiên đồ, càng có mang theo thần bí trống trọt không gian Thiên Chú Chi Bảo. . .

Một quyển mang theo thành ý phạm nhân lưu làm ruộng văn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: ly hương

Trần quốc, biên thủy, Mộc Nham thôn, là thu.

Hiu quạnh gió thu trung, Trần Mặc hướng về cửa thôn tầng tầng quỳ xuống, ba bái chín khấu một phen đại lễ, lại nổi lên thân lúc, trên trán từ lâu chảy ra từng tia từng tia vết máu.

Hắn cũng không đi lau, chỉ là nhìn cửa thôn đồng dạng đứng lặng tại gió thu bên trong hương thân, viên mắt đỏ lại hồng, nhưng là cường hành nhịn xuống.

Nhiều năm liên tục chiến loạn, lại gặp đại hạn, từ lâu không phải dân chúng làm than bốn chữ có thể nói tận sinh hoạt gian khổ, huống chi biên thủy thôn nhỏ, sinh hoạt vốn là gian nan, nơi nào có thể chống cự này lại là thiên tai lại là nhân họa dẫn vật?

Đến nay thu, trong thôn ngoại trừ Trần Mặc đã cũng không còn cái khác thanh niên trai tráng nam đinh, lại tao đại hạn, kia địa bên trong càng không thu hoạch có thể nói.

Một phen thương nghị bên dưới, tuổi già trưởng thôn rốt cục làm ra cuối cùng quyết định, lấy ra trong thôn tổ truyền một cái tín vật, giao cho Trần Mặc, khiến hắn mang theo tín vật đi đến Vũ Phượng trấn đi tìm một cái gọi là Liệt Dương võ quán địa phương.

"Kia quán chủ là không bình thường người, cũng chỉ có thể đánh cược một keo xem, hắn có thể hay không xem ở tổ tông tình nghĩa trên mặt, đối chúng ta Mộc Nham thôn tiếp tế một hai, khiến kia bức bách chúng ta thôn gian nhân có thể sơ qua cổ kị một ít, cũng dễ qua này cửa ải khó."

"Dầu gì, nếu có thể thu nhận giúp đỡ cho người, truyền cho người một ít võ nghệ bản sự, khiến người có cái đất đặt chân, cũng coi như chúng ta Mộc Nham thôn không có tuyệt hậu."

Này chính là trưởng thôn đối Trần Mặc một phen bàn giao, cũng là trưởng thôn cuối cùng một điểm kỳ vọng.

Chỉ là có thể khó rồi, mặc dù là lại nghèo lại phá địa phương, cũng dù sao cũng là sinh dưỡng chi địa, nghĩ đến này một tầng, Trần Mặc càng thêm lòng chua xót. Đưa mắt nhìn bốn phía, bởi vì khô hạn mà rạn nứt thổ địa, bởi vì chiến loạn cũng sắp muốn hoang vu núi xa, giờ khắc này ở trong lòng đều là lại không có thể thay thế phong cảnh.

Nhưng hắn không có thể biểu hiện ra chút nào yếu đuối, từ đêm qua cùng trưởng thôn một phen thâm đàm qua đi, hắn liền cảm thấy toàn bộ thôn bị bản thân gánh ở trên vai, hắn phải kiên cường, hơn nữa phải sống sót, bằng không liền phụ lòng các hương thân hết thảy kỳ vọng.

"Đi thôi, hài tử. Bây giờ thế đạo bất bình, ra ngoài tại ngoại, mọi việc nhiều hơn hẳn nại, càng muốn điều thấp nhay bén. Lòng người không chân thành, làm ác chi niệm tuy không thể có, phòng người chi tâm thiết không thể không." Thấy Trần Mặc căn môi chậm chạp không chịu rời đi, trưởng thôn tiến lên hai bước, rồi hướng hắn căn dặn một phen.

Ngoài ra, còn có cái gì có thể nói sao? Nên bàn giao đã bàn giao, thoại chi là thoại, sinh tồn gian nan, tại bây giờ thói đời oa chỉ có thể dựa vào bản thân.

"Ừm" Trần Mặc cổ họng nghẹn ngào, cũng không nói ra được dư thừa ngôn ngữ, chỉ có thể trọng trọng gật đầu, lại là khom người một bái, này mới lưu luyến lại nhìn một mắt, cuối cùng kiên quyết xoay người rời đi.

Thê lương trong gió, Trần Mặc có chút nhỏ gầy bóng lưng càng hiện ra thê lương, đứng ở cửa thôn mấy cái phụ nhân không nhìn được trầm thấp khóc thút thít, ai cũng biết này vừa đi, Trần Mặc phải chăng còn có thể sống sót đều là chưa biết.

Bởi vì căn bản liền không có Vũ Phượng trấn, cũng không có kia cái gì Liệt Dương võ quán, lập lần này ngôn ngữ chỉ là vì có thể đưa đi Trần Mặc.

Tuy rằng không đi, tại trong thôn khổ một ít cũng không bị chết. Nhưng làm sao cũng tránh không khỏi tháng sau trung bình, Mộc Nham thôn người đi đến chiến trường không có một cái có thể sống sót.

Duy nhất nam đinh a, lại là trọng tình nghĩa hảo oa, không như vậy nói, hắn là kiên quyết không chịu rời đi.

Nhìn Trần Mặc bóng lưng, trưởng thôn môi giật giật, tại như vậy một khác, hán cũng nhiều muốn gọi trụ Trần Mặc, còn trẻ liền như vậy rời nhà, đối mặt như vậy hiểm ác hỗn loạn thế đạo, ai trong lòng có thể đành?

Nhưng trưởng thôn đến cùng vẫn là trầm mặc đứng ở trong gió, chỉ là mặc cho gió thổi đi hán vẫn đục bên mắt nước mắt, vung lên hán kia bạc trắng tóc bạc.

Bên ngoài thế giới, không phải là người bình thường nghĩ tới như vậy giản đơn. Chỉ mong oa cảm kia tổ truyền bắt phạm tín vật, có thể tìm được bản thân đại cơ duyên, không chỉ có tại này loạn thế bên trong sống tiếp, còn có thể Ngự vượt Long Môn.

Nửa tháng sau.

Đã đầu mùa đông bắc địa rất sớm liền vung lên tuyết mịn, gió tuyết nói không được lớn, cũng đã lạnh tận xương.

Đông Ngọc hồ, là Thịnh Dương thành ngoại một chỗ hồ lớn. Thường ngày không rất kỳ lạ, nhưng đến ngày đông, toàn bộ hồ mặt chắc chắn rất sớm kết băng, óng ánh long lanh, dường như một khối oánh ngọc, phối hợp bờ hồ kia đỏ sẫm mộc dương hoa, là Thịnh Dương thành tới chịu kia quan to quý nhân, công tử tiểu thư hỷ một chỗ thường tuyết du ngoạn chi địa.

Lúc này Đông Ngọc hồ bờ, mấy chỗ xây dựng hoa mỹ đình đài rất sớm liền đến rồi một đám người bận rộn, phát lên kia âm dung dung hương lửa than, treo lên kia chắn gió gấm vóc vài mảnh, bánh ngọt hoa quả khô, rượu thịt thực như là nước chảy hương về những kia đình đài vận chuyển mà đi.

Hào một bộ ngày đông du ngoạn thường tuyết thịnh cảnh, nơi nào còn có người đi lưu ý cái kia tại mộc dương cây dưới đã thoi thóp tiểu ăn mỳ?

"Hán sắp chết rồi chứ?" Có cái vội vàng bố trí phụ nhân, nhỏ giọng hỏi bên cạnh một cái gia đình ăn diện nam nhân.

Tại thói đời, người chết cũng không phải cái gì mới mẻ sự tình, tự mình còn không rành, hỏi cũng chỉ là sợ thật chết rồi, hồng rồi đến du ngoạn các lão gia tâm tình, xui xẻo thế nhưng là bọn hán những này hạ nhân.

"Nhìn dáng dấp là sống không lâu. Đều do Đình nhị mấy cái tiểu tử hạ thủ cũng tàn nhẫn. Đây tiểu ăn mỳ ở chỗ này ngủ, đánh đuổi là được, cũng không cần thiết quyền đâm cước đá mà. Hán kia tiểu thân thể chịu đến mấy lần?" Bị hỏi gia đình lộ ra một phen không đành biểu cảm, nhưng rất nhanh liền thần sắc biến đổi, lãnh lãnh đậm đậm nói đến: "Lý thẩm ngược lại cũng nhắc nhở ta, chờ chút liền gọi Đình nhị mấy cái tiểu tử đi đem kia tiểu ăn mỳ xử lý đi, cũng đừng keo kiệt mấy cái tiền bạc, mua thượng một quyền chiếu, lòng người muốn thiện."

Nói tới nơi này, gia đình kia liền bản thân bận rộn đi tới. Ý tứ lại rõ ràng cực kỳ, chính là tìm một chỗ đem này tiểu ăn mỳ cấp chôn, một quyền chiếu chính là lớn lao ân huệ. Cho tới kia tiểu ăn mỳ có phải không thật chết thấu, liền không phải hán quan tâm phạm vi. Nói chung, chôn là được.

Nơi này nói chuyện vị trí, liền cách này tiểu ăn mỳ nằm chi địa không đủ mười mấy mét, gia đình kia cùng kia phụ nhân cũng không có hết sức hạ thấp thanh âm đi che giấu, cho nên những này thoại vẫn bị kia tiểu ăn mỳ hết mức đều nghe xong đi.

"Đây là muốn đem ta chôn sống sao?" Kia nguyên bản nằm trên đất tiểu ăn mỳ rốt cục giật giật, nhìn dáng dấp là muốn giãy giụa đứng lên, bắt đắc dĩ cũng chỉ là nhúc nhích một chút, thân thể di chuyển không tới nửa mét, liền lại nặng nề nằm xuống.

Hoa tuyết bay là tả rơi tại hán trên mặt, cứ việc quần áo lam lũ, mặt nhưng ngoài ý muốn rất sạch sẽ, nhìn kỹ không phải là nửa tháng trước cách thôn mà đi Trần Mặc sao?

Trong thôn người nơi nào có thể nghĩ đến vên vẹn nửa tháng, Trần Mặc liền rơi xuống lần này nông nổi? Liền ngay cả Trần Mặc chính mình cũng không có nghĩ đến, không tới nửa tháng bản thân cũng sắp muốn đến tuyết cảnh.

Trong thôn sinh hoạt khổ, cũng thường thường nghe trưởng thôn nhắc lên thế đạo hiểm ác, cơ mà trưởng thôn e rằng cũng không biết, thế đạo hiểm ác đến như vậy hoàn cảnh?

Đi ra thôn không tới ba ngày, liền gặp phải một đám đạo phi, nói là đạo phi, trên thực tế bất quá là một đám đói bụng lưu dân, bọn hán gặp phải độc thân Trần Mặc, liền cùng nhau tiến lên, cướp đi Trần Mặc bao quần áo.

Kia trong bọc quần áo là Trần Mặc chỉ có hai cái tấm rửa quần áo, còn có chính là mười mấy tấm bánh nướng, cộng thêm thiếu thiếu hai mươi mấy tiền đồng cùng một điểm bạc vụn.

Y phục ngược lại cũng thôi, nhưng kia bánh nướng cùng tiền đồng thế nhưng là trong thôn người bản thân đều không nở ăn, không nở dùng, thiên tâm vạn khổ tập hợp cấp Trần Mặc ra đi lộ phí a.

Trần Mặc tự nhiên không nghe theo, liệu mạng phản kháng, nhưng hán một cái mười bốn tuổi hài tử, thế nào địch nổi một đám đói bụng lưu dân? Không chỉ có bị đoạt cái kia trọng yếu bao quần áo, liền ngay cả dầu ở trong ngực tín vật cũng bị sưu đi.

Kia tín vật là Trần Mặc trọng yếu nhất đồ vật, đoạt nó đến liền như muốn Trần Mặc mệnh, hán đã phát điên, như một cái tiểu sói con bê giống như hung ác.

Đám kia đạo phi đoán chừng bị Trần Mặc khí thế làm cho khiếp sợ, giải tán lập tức. Cơ mà tín vật. . . Đến cùng là bị cướp đi, chỉ còn lại một cái không làm sao bắt mất hạt châu.

Mà nói tới này tín vật, nguyên bản là một thanh tinh mỹ ngọc phiến, hồng ti thao bông biên thành đẹp đẽ kết, dùng tinh xảo thủ pháp trùm kín một cái mù sương hạt châu.

Trần Mặc còn lại chính là kia viên mù sương hạt châu, không sáng, không tinh mỹ, không bắt mắt.

"Nếu là cầm hạt châu này đi, kia võ quán người còn nhận sao?" Trải qua này một phen tai kiếp, Trần Mặc lại là thương tâm lại là ảo não, kiên cường như hán cũng là nước mắt mông lung.

Nhưng hán còn không chịu từ bỏ, chỉ vì sự tình nếu không thành, thế nào đối mặt vì hán hầu như lấy ra toàn thân lương thực cùng tiền tài thôn dân?

Hướng đông, một đường hướng đông, ta còn muốn tiếp tục đi.

Một phen nghỉ ngơi qua đi, Trần Mặc cũng chỉ còn lại cái này ý nghĩ, trưởng thôn đã nói, một đường hướng đông, ven đường thành trấn hỏi thăm, luôn có thể tìm tới cái kia Liệt Dương võ quán.

Nhưng hán hoàn toàn quên, mình đã mất đi lộ phí, hơn nữa một phen tranh đoạt từ lâu bị thương, tại này loạn thế thế nào có thể sống?

Hán gặp phải rất nhiều người, không ai đối hán làm cứu viện, hán đi ngang qua rất nhiều thôn xóm, cùng khổ đám người cũng phải không nổi hán một bát tàn canh lạnh thịt nướng, hảo tâm tới đa cấp điểm nước lạnh.

Nguyên bản không tính trí mạng thương thế, nào có biện pháp đi trị liệu? Thiếu ăn thiếu mặc tình huống dưới chỉ có thể càng kéo dài càng nặng.

Ông trời càng vĩnh viễn không sẽ bởi vì một mình hán mà nhân từ một ít, khí trời càng ngày càng lạnh, tràn đầy miếng vá áo đơn thế nào chống đối gió tuyết?

Dựa vào rau dại rễ cây thanh thủy sống qua Trần Mặc đi tới này Thịnh Dương thành ngoại, đã là cực hạn.

Tại tuyết rơi này dạ, trên người hán nóng hoảng, mơ hồ trung chỉ biết được không nên bị này gió tuyết chôn, thấm ướt thân thể, bản năng cầu sinh khiến hán sử dụng khí lực toàn thân, lao đảo đi tới bờ hồ này đình đài bên trong, mới dám ngủ say.

Ai biết vẫn còn trong giấc mộng, liền bị một trận đầm đá, sau đó vút tại này mộc dương cây dưới.

Xem những kia người bận rộn, nghe những kia người ngôn ngữ, mới biết bản thân tồn tại nơi này kia lão gia mắt, hồng rồi những kia lão gia tâm tình.

Bây giờ, càng là muốn miễn cưỡng bị chôn sống!

Tại này một khắc, Trần Mặc nhớ nhà, nhớ sinh đường hán cái kia lại bại thôn nhỏ, nhớ đã mất phụ mẫu, nhớ tiếp tế hán lớn lên hương thân, nhớ thương yêu nhất hán trưởng thôn.

Tuyệt vọng bên trong, hán càng là nhớ tới trước khi đi một đêm trưởng thôn đối hán nói tới chi ngôn: "Mặc nhi, này thế gian không phải là nơi người thấy như vậy giản đơn. Này thế gian là có tiên nhân! Biết chúng ta Mộc Nham thôn vì cái gì không có thể tuyệt hậu sao? Là bởi vì chúng ta Mộc Nham thôn già nhất già nhất vị kia tổ tông chính là một vị tiên nhân, thời khắc hy vọng chúng ta những này hậu thế có thể lập lại được tiên nhân vinh quang a. . . Tổ huấn không thể quên!"

"Sống tiếp, nơi người phải cố gắng sống tiếp. . . Sống sót, thì có hy vọng."

"Sống tiếp!" Trần Mặc xiết chặt bản thân nắm đấm, vượt qua gian nan nửa tháng mới biết sống tiếp cỡ nào không dễ, so với giun dế đều còn không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: tiên trưởng

Đói bụng, lạnh giá, đau xót. . . Đã nhanh đến cực hạn Trần Mặc cũng không cảm giác được, chỉ có sống tiếp ý nghĩ dường như trong bóng tối duy nhất một tia yếu ớt ánh sáng chống đỡ hán còn duy trì ý thức tỉnh táo, không cam lòng liền như vậy bị chôn sống.

Được lệnh các gia đình nhưng là không biết Trần Mặc suy nghĩ, đã tại khoảng cách Trần Mặc cách đó không xa một nơi bắt đầu đào hầm, kia nhiều tiếng xoạc thổ thanh âm liền dường như cuối cùng bùa đòi mạng một thoáng một thoáng gỗ tại Trần Mặc trong lòng.

Coi như giờ khắc này có thể ngôn ngữ xin tha, những gia đình kia cũng sẽ không bỏ qua bản thân chứ? Huống hồ hẳn từ lâu nhận ra này mấy cái đào hầm người chính là sáng sớm đem hẳn đánh đến trọng thương gia đình!

Trần Mặc tuy rằng miệng không thể nói, thân không thể động, nhưng tinh táo ý thức còn là khiến hẳn trong lòng rõ ràng, bản thân sống tiếp hy vọng quyết định không ở nơi này chút gia đình trên người.

Kia hy vọng lại ở nơi nào đây? Trần Mặc không nghĩ ra đáp án, chỉ là kia cảm giác cực kì không cam lòng khiến hẳn bản năng âm thầm tích trữ cuối cùng lực lượng, coi như muốn chết, bản thân cũng muốn đánh đến cực hạn mới coi như cam tâm!

Lưu loát tuyết mịn rơi xuống đất không tiếng động, mà thời gian nhưng là tại này trong im lặng lặng lẽ trôi qua, không tới nửa canh giờ quang cảnh, một cái có thể chôn người hố đất liền đã đào xong.

"Mau đưa kia tiểu tử kéo qua đến chôn, đào này đất lạnh cứng thế nhưng là phí đi lão tử thật lớn khí lực. Phi. . ." Hố đã đào xong, kia dẫn đầu gọi là Đình nhị gia đình liền hùng hùng hổ hổ giục cái khác gia đình đem Trần Mặc kéo qua đến chôn.

Xem kia ngữ khí, dường như còn trách Trần Mặc khiến hẳn hao khí lực.

Những gia đình kia tự nhiên không dám thất lễ, đào này hố đất đã phí đi không ít thời gian, mắt thấy các chủ nhân liền muốn đến rồi, cách đó không xa đã truyền đến hỗn loạn tiếng bước chân cùng mơ hồ đàm tiếu thanh, ai cũng không gánh nổi cái này trách phạt.

Rất nhanh, Trần Mặc liền bị bắt lôi ném vào cái kia hố đất, tại trong quá trình này Trần Mặc cũng không có bất kỳ phản kháng, thật vất vả tích trữ một tia lực lượng vạn lần không thể lãng phí tại những này gia đình trên người, đã đến cực hạn Trần Mặc chẳng biết vì sao trong đầu nhưng là ngoài ý muốn tỉnh táo, không có nửa điểm hoảng loạn.

Pha tạp vào tuyết động đất lạnh cứng rất nhanh liền rơi tại Trần Mặc trên người, mà kia đàm tiếu thanh cùng tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần rồi, mắt thấy kia đất lạnh cứng liền muốn chôn đến bản thân ngực, Trần Mặc biết đã không có thể lại kéo dài xuống, bản thân muốn sống, đây chính là duy nhất cơ hội.

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không còn bất kỳ một chút do dự, kia sợi dùi đã lâu mới tích trữ hạ xuống yếu ớt lực lượng, khiến hẳn nắm chặt nắm đầm, cuối cùng hô lên: "Cứu mạng, cứu, cứu cứu ta. . ."

Này một gọi, sợ đến mấy cái đang tại chôn sống hẳn gia đình 'Sắp nứt cả tim gan', trong tay thiết xẻng đều sắp không cầm được.

Phải biết Trần Mặc thanh âm này tuy không hề lớn, nhưng lão gia một nhóm người cách nơi này cũng không tính xa, chưa chừng liền bị ai nghe thấy, mà nghĩ tới hòng rồi các lão gia tâm tình, muốn chịu đựng trách phạt. . .

Trong đó một cái gia đình sắc mặt đã biến thành trắng bệch, ném thiết xẻng liền xoay người muốn chạy.

Ngược lại là kia gọi là Đình nhị gia đình là cái lòng dạ ác độc lại quyết đoán hạng người, tàn nhẫn trừng một mắt kia muốn chạy gia đình, tiếp đến vậy mà thẳng thần cao cao vung lên trong tay thiết xẻng, hướng về Trần Mặc đầu tàn nhẫn đập xuống. . . Tuy biết này tiểu tử cũng không chết, nhưng không nghĩ hẳn còn có khí lực như vậy hô hoán, chuyện đến nước này, chẳng bằng không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng! Lập tức giết chết hẳn, sau đó bản thân tại lão gia trước mặt nói cái gì, ngược lại cũng chết không có đối chứng.

Ở đây gia đình rất nhanh liền phản ứng lại Đình nhị ý muốn như thế nào, không những không có ngăn cản, ngược lại ngầm thừa nhận Đình nhị cách làm là tốt nhất biện pháp, có một hai phản ứng nhanh, thậm chí đã lại lần nữa hướng về hố đất, càng thêm cấp tốc lấp đất.

"Mạng ta xong rồi!" Này một khắc thời gian phảng phất chậm lại, Trần Mặc trong đầu chỉ còn lại cái này ý nghĩ, mà hồi bại tuyệt vọng trong đôi mắt cũng chỉ còn lại kia băng lãnh, lóe hàn quang thiết xẻng hướng về bản thân đập tới, không chút nào lưu tình, quyết đoán gọn gàng.

Một mực ngay tại này lúc, một trận kinh phong vô cơ thổi bay, tiếng gió rít gào, vung lên trên đất tuyết động lẫn vào bay xuống tuyết mịn, cực nhanh hướng về Đình nhị một đám người bao phủ tới.

"Này là. . . ?" Trong đó một cái gia đình rất xa nhìn thấy, không nhận được kinh hô lên tiếng, không hề nghĩ rằng mới mở miệng hô lên hai chữ, này kinh phong đã đến trước mắt, ôm theo to lớn lực lượng tàn nhẫn hướng về bản thân đánh tới.

Còn chưa tới kịp phản ứng, cả người đã bị kinh phong vút lên, lăn xuống ở khoảng cách hố đất xa ba, bốn mét địa phương.

Trái lại người khác hẳn là như vậy, thậm chí là kia Đình nhị, đầy đủ bị quãng năm, sáu mét, đụng vào một cái to lớn mộc dương cây mới miễn cưỡng ngừng lại, bây giờ hẳn đang vỗ về ngực, tưởng muốn gãy giữa đứng lên, nhưng là vạn phần lao lực.

"Vương lão gia tử, người mời lão phu đến này Đông Ngọc hồ bờ thường mộc dương hoa, nguyên bản ngược lại cũng là một cái phong nhã chuyện vui. Chỉ là lão phu không rõ, người trong nhà gia đình ở đây đại chôn người sống, nhưng cũng là biểu diễn cấp lão phu vui cười?" Thẳng đến lúc này, kinh phong đã qua, một thanh âm mới tại khoảng cách hố đất hơn mười mét một chỗ đất trống vang lên.

Cẩn thận nghe tới, vậy mà có một cỗ mờ ảo xuất trần chi ý.

"Này là cái gì nhân vật?" Đinh nhị lúc này đã gầy gù đứng lên, trong lòng rất là hoảng loạn, hán gia lão gia không phải là cái này thanh âm trong miệng Vương lão gia từ sao? Nghe này người ngữ khí, đối hán gia lão gia cũng không có nửa phần kính sợ chi ý, ngược lại có một cổ ở trên cao nhìn xuống ý vị.

Mà Vương gia, không cần nói tại này Thịnh Dương thành, coi như tại này Trần quốc, cũng là danh môn vọng tộc, coi như vương công quý tộc cũng đến lễ nhượng ba phần.

Chỉ vì Vương gia lũng đoạn này Trần quốc hầu như hai phần ba thảo được sinh ý.

Càng là như vậy nghĩ, Đinh nhị càng là sợ hãi, mà cái khác gia đình đã sớm nom nớp lo sợ quý gối một chỗ, thậm chí cũng không kịp bò lên.

Đinh nhị cũng tranh thủ quý xuống, trong lòng rõ ràng vừa nảy sợ vì khẳng định đã bị người đến nhìn ở trong mắt, chỉ hy vọng người đến đừng quá mức tính toán việc này, dù sao ai sẽ vì một cái đứa bé ăn xin tính mạng làm căng?

Này lạnh giá Thiên nhị, Đinh nhị trên trán càng tràn đầy đại hân, trong lòng thấp thỏm sợ sệt nhưng lại mang theo may mắn, càng là không nhận được hiểu kỳ lạng lẽ ngẩng đầu, muốn nhìn một chút người đến là cái gì nhân vật?

Mà đầy trời tuyết mịn bên trong, nào có cái gì ghê gớm đại nhân vật? Chỉ có một cái thân mang phổ thông thanh y, râu tóc bạc trắng lão nhị đứng ở nơi đó, khuôn mặt cũng là phổ thông, không nhìn ra có cái gì xuất kỳ chỗ?

Này một thoáng đến phiên Đinh nhị kinh ngạc, cái khác gia đình cũng là lòng tràn đầy kinh ngạc, tuy biết không nên trông mặt mà bắt hình dong, nhưng lão gia cái nào một lần mời tới quý khách, sẽ là như vậy đáng đáp? Coi như cái trang du lịch, cũng không che giấu được kia về quý tộc trời sinh.

Ngay tại những này gia đình kinh ngạc thời khắc, gấp gáp hỗn loạn tiếng bước chân đã hướng về bên này chạy như bay đến, không lâu lắm, một đám quần áo hào hoa phú quý người cũng đã hướng về kia thanh y lão nhị tụ lại mà đến, đầu lĩnh cũng là một vị lão nhị, chỉ bất quá so với kia thanh y lão nhị, vị lão nhị này có thể nói là quý khí xung thiên, vừa nhìn chính là quý tộc nhân vật.

Nhìn đến này người, Đinh nhị tranh thủ cúi đầu, thân thể càng là không nhận được run run lên, vị này quý khí xung thiên lão nhị không phải người khác, chính là Vương gia lão tổ tông, trong ngày thường ít giao du với bên ngoài, đương nhiên Vương gia gia chủ Vương lão gia là hán Tôn nhị.

Làm sao lần này này lão tổ tông cũng đi ra? Đinh nhị sợ gấp, mà Vương lão tổ câu nói tiếp theo nhưng là khiến Đinh nhị sợ đến thiếu một chút 'Hồn phi phách tán'.

"Vương Diên Quý quản thúc hạ nhân không chu đáo, càng khiến bọn hán làm ra như vậy làm xằng làm bậy việc, Vương Diên Quý hồ thẹn. Còn khăn cầu Lý tiên trưởng thứ tội." Đang khi nói chuyện, kia Vương gia lão tổ vậy mà hướng về kia thanh y lão nhị sâu sắc một bái.

Kể cả hết thấy Vương gia con cháu cũng đều thâm bái xuống, đồng thời khăn cầu Lý tiên trưởng chuộc tội.

"Tiên trưởng? Tiên trưởng? Là kia trong truyền thuyết tiên nhân sao?" Lúc này Đinh nhị đứng quần đã ẩm ướt tận, lại tựa hồ như quên sợ sệt, mắt cảm giác trong đầu tất cả đều là tiên trưởng hai chữ, hán không dám tin tưởng này thế gian thật sự có tiên nhân, thế nhưng là nhớ tới vừa nảy kia vô duyên vô cớ kinh phong thêm vào Vương gia lão tổ thái độ, nhưng là không thể kìm được hán không tin.

"Còn chưa tới người, đem này mấy cái tùy ý làm bậy, xem mạng người như cỏ rác hạ nhân trối lại đưa quan? Quả thực xấu ta Vương gia gia phong!"

"Lý tiên trưởng, này người trong hồ ta Vương gia sẽ dốc toàn lực cứu trị. Người đến, đi Vương gia kho thuốc đem kia trăm năm Huyết Sâm mau chóng mang tới. . ."

Kia bị gọi là Lý tiên trưởng lão nhị không có bất kỳ biểu thị, ngược lại là Vương gia người bắt đầu bận rộn lên, không ai lại lưu ý bị trối lên Đinh nhị mấy người, tất cả đều mong đợi chuyện lần này có thể xử lý thỏa đáng, tuyệt đối không thể trêu đến Lý tiên trưởng không vui, phải biết có thể cùng tiên trưởng đáp ứng quan hệ, thế nhưng là Vương gia lấy ra bản thân gia tộc nội tình, một cây trong truyền thuyết đã có chín ngàn năm được thảo mới đòi lấy.

"Thôi, cứu người việc không cần các ngươi bận tâm, ta cùng này trong hồ người tại hán thời khắc sống còn tương phùng, chính là thiên định chi duyên. Cho nên, người còn là ta tới cứu thôi." Rốt cục, này Lý tiên trưởng nhân nhật mở miệng, ngăn trở Vương gia người bận rộn.

Hán tu luyện tới như vậy số tuổi, làm sao không rõ ràng Vương gia người nơi nào sẽ quan tâm một cái mạng, đều là vì làm hán vui lòng thôi. Mà với hán mà nói, tiên đạo tàn khốc, nhân đạo cũng là vô tình, thiên hạ người hán nơi nào cứu được đến?

Hôm nay ra tay một là hán trong miệng thiên định chi duyên, nhị đơn giản thì là hán cảm niệm trong hồ người mãnh liệt cầu sinh ý chí, không phải là cùng tu hành một đường giống nhau như đũa, tại nghịch thiên muốn vãn khó khăn bên trong cầu được một đường sinh cơ sao?

Đang khi nói chuyện, Lý tiên trưởng vung lên ống tay áo, tay phải vung lên, trong hồ đất lạnh cứng tung bay, một bộ thân thể gầy yếu từ trong bay ra, chỉ là nháy mắt liền bị Lý tiên trưởng nắm ở trong tay, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên đất.

Lúc này Trần Mặc tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng, nơi nào còn có ý thức? Chỉ là tại cuối cùng mơ hồ phảng phất nhớ tới kia đoạt mệnh thiết xẻng cũng không có rơi xuống bản thân trên đầu, ngược lại là phảng phất nghe thấy một cái ông lão nói chuyện, nhưng nói rồi chút gì, Trần Mặc không kịp nghe rõ, liền chết ngất.

Do đó, bản thân là được cứu sao? Đây là Trần Mặc ngất đi trước cuối cùng một cái ý nghĩ.

Mà này lúc, mọi người cũng mới nhìn rõ nguyên lai trong hồ người vậy mà là một cái đứa bé ăn xin, xem kia đáng đáp, e sợ chỉ có cuối cùng một hơi treo mệnh, coi như không chôn hân, sợ cũng không sống qua ngày hôm nay.

Vương gia lão tổ càng là oán thâm, hôm nay thiếu chút nữa đã bị như vậy một cái trẻ ăn mày hồng rồi đại sự, xem ra sau này nhất định phải ước thúc một chút trong nhà hung hăng hạ nhân, để tránh khỏi thật làm trong nhà gặp phải cái gì thiên đại tai họa.

Mọi người mỗi người một ý, Lý tiên trưởng nhưng là không thềm đề ý, hân hời hợt không biết từ chỗ nào 'Biển' ra một cái viên thuốc tại tay, không chút nghĩ ngợi liền nhét vào trẻ ăn mày trong miệng, sau đó đưa tay vỗ một cái, kia trẻ ăn mày liền không tự chủ nuốt xuống viên thuốc.

Viên thuốc nhập hầu, mắt thấy kia trẻ ăn mày hô hấp liền bình ổn đi, Lý tiên trưởng trầm mặc không nói, kéo qua trẻ ăn mày thủ đoạn, một tia linh lực nhập thể, tra xét lên thương thế của hân.

Trong lòng mặc nghĩ, đã cứu người liền một cứu đến cùng, chờ này trẻ ăn mày khỏi hân thương thế, liền ở thể tục tìm cái quan hệ, cẩn thận dàn xếp hân thôi.

Cơ mà Lý tiên trưởng vạn vạn không hề nghĩ tới, chỉ là phổ thông tra xét vậy mà có không giống bình thường phát hiện. . . Hân không khỏi không che giấu được mừng rỡ, cơ mà bỗng nhiên lại nhúu mày. . .

Ngược lại là nhìn đến Vương gia mọi người càng ngày càng run rẩy, không biết này Lý tiên trưởng đến cùng trong hồ lô bán phải là cái gì được?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Không Tang Tiên Môn

"Người cơ mà chính là Liệt Dương võ quán quán chủ? Ta tìm cho người thật khó cực!" Trần Mặc quý gối một khối ngô đại hân trước người, khóc rống thất thanh, lang thang hơn tháng, cuối cùng cũng coi như không phụ hương thân mọi người hy vọng, tìm tới Liệt Dương võ quán quán chủ.

"Cái gì? Người là kia người tu tiên, cùng ta trong thôn lão tổ rất có giao tình, muốn dạy ta tu tiên thuật?" Bỗng nhiên, nơi nào còn có võ quán quán chủ, ngược lại là một vị tiên phong đạo cốt tiên nhân đứng ở Trần Mặc trước người.

Trần Mặc mừng như điên, nếu như làm tiên nhân, càng là có thể cứu đến trong thôn người, hân làm sao không nguyện? Thế nhưng là, vừa muốn đáp ứng, kia tiên nhân nhưng biến thành một mặt xanh nanh vàng ác quỷ, một phát bắt được Trần Mặc cười gằn: "Người đã chết, còn vọng tưởng tu tiên? Đi với ta kia Địa Ngục đồng thời thấy Diêm Vương thôi!"

"Không, không muốn!" Trần Mặc đột nhiên giãy dựa ngồi dậy, thôn còn tại nước sôi lửa bỏng ở giữa, Liệt Dương võ quán còn chưa tìm tới, bản thân cũng chưa sống yên phận mưu đồ tìm tới cứu thôn chi sách, làm sao liền có thể đi thấy Diêm Vương?

Thế nhưng là mắt vừa mở ra, vào mắt nhưng là một thanh nhả nhà trúc, trang hoàng giản đơn nhưng là nhả trí, nương theo lượn lờ khói nhẹ dâng lên thanh u mùi thơm, tựa như ảo mộng.

Nào có cái gì quán chủ, cũng không thấy tiên nhân, càng không có kia đồ bỏ ác quỷ? Trần Mặc không nhận được thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng rõ ràng nguyên lai trước kia loại chủng quái dị đều là mộng.

Thế nhưng là! Trần Mặc sắc mặt đột nhiên biến đổi, không lo được lau chùi một thoáng cái trán mồ hôi hột, liền sờ tay vào ngực khấn trương tìm, khi quen thuộc xúc cảm truyền đến, hân mới thở phào nhẹ nhõm, hạt châu kia vẫn còn, bản thân cuối cùng cũng coi như không đến nỗi hoàn toàn ném trong thôn tổ truyền tín vật.

Xác định ra những này, Trần Mặc trong lòng mới an tâm một chút, nhưng chợt lại kinh hoàng lên, này xa lạ nhà trúc là cái gì địa phương? Bản thân là sống sót, còn là đã chết rồi? Chẳng lẽ Địa Ngục kỳ thực chính là như vậy đáng đáp?

Trong lúc nhất thời, Trần Mặc luống cuống, nhìn này thanh nhả nhà trúc lại càng không biết phải như thế nào là hảo?

Nhưng vào lúc này, nương theo 'Kẹt kẹt' một tiếng đẩy cửa tiếng vang lên, nhà trúc cửa bị người đẩy ra.

Trần Mặc cả kinh, theo bản năng tưởng muốn né tránh, lại nghe một cái thoảng lãnh đậm nhưng trong trẻo thanh âm tại trong phòng vang lên: "Ba ngày, người cuối cùng coi như là tỉnh rồi."

Trần Mặc núp ở góc tường, tìm đập lợi hại, nhưng hấn nhưng là không ngu ngốc, rất nhanh liền nghe ra người đến ý tứ, đại khái là giảng hấn ngủ ba ngày mới tỉnh.

Nói như thế, Trần Mặc không nhìn được tự lẩm bầm, theo bản năng hỏi một câu: "Vậy ta còn sống sót?"

Đang khi nói chuyện, Trần Mặc cuối cùng thấy rõ người tới, càng là một cái tuấn lãng không gì sánh được thanh niên, một bộ bạch y càng hiện ra phong thái, nếu không là thần sắc lãnh đậm, sợ là tất cả mọi người thấy đều sẽ không nhìn được sinh ra hảo cảm trong lòng.

Ngược lại Trần Mặc lang thang thế gian này hồi lâu, tự hỏi là chưa từng gặp như vậy đẹp để người?

"Người đương nhiên là sống sót, sư phụ hấn muốn ở thế tục cứu người, nào có không cứu lại được lý lẽ?" Có lẽ là Trần Mặc vấn đề quá ngu, kia lãnh đậm thanh niên trên mặt vậy mà hiện ra một nụ cười, này nở nụ cười càng hiện ra hấn công tử văn nhã chi phong, nhưng rất nhanh hấn liền thu lại ý cười, vô căn cứ trong tay nhiều ra vài món sự vật.

Nghe nói lãnh đậm thanh niên chi ngôn, Trần Mặc sửng sò, không nhìn được hít sâu một hơi liền hồi tưởng lại, hấn chỉ là rõ ràng nhớ tới, tại kia Đông Ngọc hồ chính mình suýt chút nữa bị người chôn sống, sau bởi vì không cam lòng kêu cứu, nhưng lại cũng bị kia ác tộc Đình nhị kết liễu tính mạng. . . Làm sao liền vô căn cứ bị cứu?

Nhưng cẩn thận vừa nghĩ, lại không lẩm khẳng định nhớ tới, kia Đình nhị thiết xẻng chung quy là không có đập đến bản thân, ngược lại mơ hồ có cái lão giả nói cái gì?

Chẳng lẽ những ký ức đều là thật? Bản thân là bị kia lão giả cứu? Kia lão giả chính là này lãnh đậm thanh niên sư phụ?

Trần Mặc tuy xuất thân thôn nhỏ, nhưng thân là trong thôn duy nhất nam đinh, trưởng thôn quan ái, từ nhỏ dạy hấn biết chữ đọc sách, cũng coi như thông tuệ minh lý. Rất nhanh liền tưởng sáng tỏ trong đó then chốt, một cái vron mình, liền dậy muốn bái.

Ai ngờ còn chưa bái hạ, liền nhìn thấy kia thanh niên trong tay đột nhiên nhiều vài món sự vật, cả kinh Trần Mặc một cái lão đảo, lùi về sau vài bước, mới miễn cưỡng đứng vững thân thể, ánh mắt lại là trợn thật lớn.

Này là cái gì thủ đoạn? Vô căn cứ liền từ trong tay biến ra đồ vật? Lẽ nào, lẽ nào. . . Trần Mặc hô hấp thoảng cái trở nên dồn dập, tìm đập cũng không bị không chế, suýt chút nữa liền bính ra yết hầu.

Còn không để lãnh đậm thanh niên nói chuyện, Trần Mặc liền đột nhiên liền muốn quỳ xuống, trong miệng liền thanh nói ra: "Cảm tạ tiên nhân cứu mạng, tiên nhân thu ta làm đồ đệ thôi! Trong thôn người còn tại chịu khổ, tiên nhân, ta. . ."

Bởi vì quá mức kích động, Trần Mặc nói năng lộn xộn, nhưng ảo não phát hiện bản thân là thế nào quỳ cũng quỳ không xuống, ngẩng đầu, lại phát hiện lãnh đậm thanh niên đang bình tĩnh nhìn bản thân, quỳ không xuống sợ cũng là hấn thủ đoạn, xem ra là không tưởng thu bản thân làm đồ đệ đi?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc bị thương xông lên, thật vất vả gặp đến tiên nhân, nhưng nhập không được Tiên môn, kia trong thôn người. . . Nghĩ đến đây, Trần Mặc không khỏi viên mắt ửng hồng, trong lòng càng là cấp thiết.

"Ta không phải cái gì tiên nhân, chỉ là người tu tiên, người thế tục không biết này tu hành việc, mới nói xằng chúng ta một tiếng tiên nhân. Trên thực tế, chúng ta chỉ có thể tính là tu giả." Cũng là lúc này, lãnh đậm thanh niên chậm rãi mở miệng, đang khi nói chuyện, càng là vung tay lên, một cỗ nhu kinh liền nâng lên Trần Mặc, khiến hấn lại lần nữa làm trở về trên giường.

"Tu giả nghe tới tuy hảo, trên thực tế tiền đồ so với thế nhân nhưng là càng thêm hiểm ác, cùng trời tranh mệnh nào có như vậy dễ dàng? Huống hồ, tu giả không phải người người có thể làm, không có linh căn, dùng cái gì cảm ứng thiên địa linh khí?"

"Người được ta sư phụ cứu, có thể mạng tới này Không Tang Tiên Môn, cũng là có linh căn người. Chỉ tiếc. . . ." Lãnh đậm thanh niên thoạt đến chỗ này, liền đóng khẩu.

Cơ mà này một lời nói lại nghe Trần Mặc rơi vào trong sương mù, như hiểu mà không hiểu, tu giả có tiên nhân thủ đoạn? Nhưng lại không phải tiên nhân? Hơn nữa rất khổ cực? Cái gì linh căn? Bản thân có? Nhưng lại đáng tiếc?

Trần Mặc tưởng muốn truy hỏi, nhưng những này chưa từng nghe thấy việc nhưng nhồi vào hấn đầu, khiến hấn ngơ ngác nhất thời tiêu hóa không được, tưởng muốn hỏi cũng không biết từ đâu hỏi.

Mà bên kia kia lãnh đậm thanh niên nhưng không lại nhiều lời, thả xuống lúc trước biến ra mấy thứ sự vật, chỉ là vung tay lên, trong tay liền lại nhiều mấy hạt óng ánh long lanh, có nửa cái ngón út to nhỏ, toả ra dị hương gạo đi ra.

Trần Mặc còn chưa thấy rõ kia hạt gạo cụ thể đáng đáp, liền thấy kia lãnh đậm thanh niên cấp tốc liền bầm mấy cái thủ quyết, hạt gạo vung lên, bị đột nhiên xuất hiện một đoàn thanh thủy bao vây lấy, rơi xuống trên bàn trong một cái bát không.

Mà kia bát lại nhẹ nhàng bay lên, cùng lúc đó, một đoàn nho nhỏ hỏa diễm xuất hiện tại thanh niên trong tay, chỉ thấy hấn nhẹ nhàng bắn ra, kia hỏa diễm liền trôi về không trung chỉ bát, bao vây lấy nó. . .

Rất nhanh, trong phòng bay lên nồng nặc cháo hương thơm, đã rất lâu không có ăn chán chê qua Trần Mặc không nhận được liền nuốt vài ngụm nước bọt, con đói bụng cồn cào cảm truyền đến, khiến hắn liền trước tưởng chút gì đều quên.

Không quá nửa nén hương công phu, hỏa diễm tắt, một bát sền sệt, còn bốc hơi nóng ừng ực vang vọng cháo nóng liền lại vững vàng rơi tại trên bàn.

Trần Mặc không rõ, dùng cái gì mấy hạt gạo liền có thể ngao ra như vậy sền sệt cháo nóng, mà lãnh đạm thanh niên mở miệng lần nữa: "Người trọng thương mới khỏi, lại hôn mê ba ngày. Đây bát linh cốc cháo, coi như ta đưa người bỏ thân đồ vật."

Nói tới chỗ này, hắn thoáng do dự một chút, lại mở miệng nói ra: "Ta sư phụ Lý Nghiêm, là Không Tang Tiên Môn trưởng lão, cũng là ngày đó cứu người người. Người thân mang đơn thuốc mộc linh căn, thật là hiếm thấy, chỉ tiếc linh căn hỗn tạp không ra gì, chỉ có thể tính là có chút ít còn hơn không. Cơ mà tương phùng tức là hữu duyên, sư phụ nhớ tới dưới trướng có linh ruộng một mẫu còn không đồng tử quản lý."

"Người tuy không phải linh thực đồng tử, nhưng người mang mộc linh căn, trời sinh thân cận cây cỏ, quản lý linh ruộng cũng chưa hẳn không thể. Do đó, sư phụ đem người mang tới sơn đến, thu làm hắn dưới trướng đồng tử."

Trần Mặc nguyên bản một lòng nhớ trên bàn cháo nóng, lại bị lãnh đạm thanh niên một lời nói lại lần nữa nói tới trộn mắt ngoác mồm, lãnh đạm thanh niên lời nói trung có rất nhiều đồ vật hắn nghe không hiểu, nhưng đại thể cũng có thể nghe ra bản thân là được ở lại Tiên môn, đại khái muốn đi quản lý cái gì đất ruộng.

Tuy rằng không có được thu làm đệ tử, Trần Mặc trong lòng cũng là kích động cảm kích không gì sánh được, nếu là hắn không nghe lầm, hắn thật giống cũng không có tư cách lưu lại.

Ở đây các loại tâm tình bên dưới, Trần Mặc tưởng muốn đứng lên lại bái, nhưng lại bị lãnh đạm thanh niên ngăn cản.

Hắn hướng về ngoài cửa đi đến, trong miệng chỉ là nói ra: "Ta ở trên bàn để lại vài món sự vật, người nếu có bất kỳ không rõ, tỉ mỉ đọc trong đó một quyển tên là « Không Tang tiên lộ chỉ » sách liền có thể rõ ràng."

Nói đến chỗ này, lãnh đạm thanh niên bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Trần Mặc hỏi: "Người có thể biết chữ?"

Trần Mặc có chút ngờ ngác gật đầu, lạnh nhạt thanh niên cũng đã quay đầu lại, đầu cũng không quay lại đi ra nhà trúc, cửa phòng tự đóng, cách một hồi lâu mới lại truyền tới hắn thanh âm: "Sư phụ tại thế tục trong lúc vô tình được khẩn yếu được thảo, do đó sẽ bế quan một ít thời gian. Người đã là sư phụ dưới trướng duy nhất đồng tử, sư phụ cũng cần dặn ta chăm sóc cho người. Cho nên, ta từ nay về sau liền coi như làm người nữa cái sư huynh."

"Ta gọi Diệp Phiêu Linh, ngày khác gặp, kêu ta là Diệp sư huynh liền có thể. Trên bàn cháo đừng chờ nguội, sớm chút uống."

Thanh âm theo Diệp Phiêu Linh rời đi, càng đi càng xa, Trần Mặc nghe nói nhưng mũi chưa đến lợi hại, từ hắn ra thôn lang thang, gặp gỡ người vô số kẻ, đãi hắn đều đều như giun dế.

Nhưng không nghĩ đánh bậy đánh bạ vào này cái gì Không Tang Tiên Môn, gặp phải như vậy một cái nhìn như lãnh đạm người, nhưng là chân tâm đãi hắn.

Không chê hắn trẻ ăn mày thân phận, nhận hắn làm sư đệ không nói, thân là tiên nhân còn tự mình vì hắn nấu cháo bổ thân.

Trần Mặc tuy trải qua thế gian bạc người, tâm tính chuyển biến, biến thành cẩn thận đề phòng, nhưng còn trước sau không dám quên tri ân báo đáp một từ, tại Diệp Phiêu Linh lần này đối xử bên dưới, đã lặng lẽ quyết tâm, đời này định báo sư phụ cùng Diệp sư huynh chi ân.

Bình phục một trận tâm tình, Trần Mặc dậy thân đến, bưng lên trên bàn kia bát còn ấm áp cháo nóng, miệng lớn uống lên.

Nguyên bản Trần Mặc cho rằng một bát cháo tuyệt không đủ để lấp đầy bản thân cái bụng, nhưng chưa từng nghĩ đến này bát mùi thơm nức mũi cháo nóng chỉ là một khẩu xuống, liền hóa thành cuộn cuộn nhiệt lưu lẫn xuống vào bụng, trong bụng nơi nào còn có nửa phần cảm giác đói bụng?

Dù là như vậy, cháo này thơm ngọt mỹ vị nhưng là Trần Mặc chưa bao giờ từng nếm qua, cứ việc đã không cảm giác đói bụng, Trần Mặc còn là không nhận được đem này chén cháo uống cái đáy bát hướng thiên.

Một bát cháo thôi, Trần Mặc cảm thấy tứ chi bách hài đều ẩm dung dung dường như ngâm mình ở suối nước nóng bên trong, nhúc nhích thân thể tận cảm giác có sự bất tận khí lực, nơi nào còn có đã từng lưu lại thương thế nỗi đau? !

Cảm khái một phen Tiên môn đồ vật quả nhiên không tầm thường, Trần Mặc tâm tình đã triệt để bình tĩnh, ánh mắt không khỏi liền rơi tại trên bàn Diệp Phiêu Linh lưu lại vài món sự vật bên trên.

Chương 4: nhà trúc tiểu ruộng

Thời gian thấm thoát như bóng câu qua khe cửa, trong nháy mắt, Trần Mặc đi tới Không Tang Tiên Môn đã đầy đủ nửa năm thời gian.

So với lúc trước cái kia lang thang đứa bé ăn xin, bây giờ Trần Mặc đã cường tráng cao to không ít, mơ hồ có chút thiếu niên đáng đáp, khoe môi miệng chẳng biết lúc nào cũng có mấy cây thanh hắc nhọn rầu bốc lên, ngược lại là da dẻ có lẽ là bởi vì tu luyện nguyên do biến thành trắng nõn rất nhiều.

Tĩnh cò, tại bờ sông mức nước thời khắc, thoáng nhìn bản thân đáng đáp, Trần Mặc đều còn hầy còn không tin, bản thân sẽ biến thành như vậy đáng đáp, cũng cực giống thể tục thanh tú thư sinh, nơi nào còn có đã từng cái kia gầy yếu trẻ ăn mày cái bóng?

Này một ngày, thiên quang chưa lượng, một vòng bán nguyệt còn treo ở phía tây chưa từng hạ xuống, Trần Mặc liền đã ngáp một cái đẩy ra cửa phòng.

Đánh tới thấm mát nước giếng, giặt đơn rửa mặt một phen, Trần Mặc đã tinh thần không ít. Nhanh chân hướng về trước phòng cách đó không xa, thuộc về hấn quản lý kia một mẫu linh ruộng đi đến.

Hôm nay tính cả tháng ngày hấn là đầu tháng năm, thiết không thể chậm trễ khiến trong linh điền linh cốc chiếu nửa canh giờ nguyệt quang, lại đội thượng số lượng thích hợp linh tuyến, nghênh kia sơ sinh mặt trời mới mọc ánh sáng.

Trong lòng tính toán, Trần Mặc đã đến linh ruộng trước mặt, dùng bên người ngọc phù mở ra linh ruộng vòng bảo vệ, khiến ruộng trung linh cốc mặc sức bắt đầu hấp thu nguyệt quang Thái Âm khí, lại vội vàng xách thùng, hướng về sườn núi linh tuyến đi đến.

Trời còn chưa sáng, sơn đạo an tĩnh, chỉ có lờ mờ một đường cỏ mọc kỳ hoa hình chiếu theo gió dập chòn, nương theo Trần Mặc tiến lên. Không qua vài bước, lại có kỳ thạch nhô ra, chót vót chỗ vòng gấp, Trần Mặc ung dung vượt qua, liền thấy dòng suối vờn quanh, thác nước treo ngược, làm nổi bật phượng xa sơn ảnh, vân che vụn tráo, đẹp không sao tả xiết, hảo một bộ tiên gia khí tượng.

Chỉ là như vậy mỹ cảnh nhìn đến mức quá nhiều, cũng không có cảm giác, so với lúc đầu Diệp sư huynh dẫn hấn tới nơi đây mới mẻ rung động, Trần Mặc bây giờ ngay cả thượng thức hứng thú đều không có, ngược lại là bước chân càng ngày càng nhanh hơn.

Không Tang Tiên Môn, am hiểu trông trọt, chế thuốc. Cho nên, là Trần quốc tam đại tiên môn bên trong duy nhất có linh ruộng cùng linh tuyến Tiên môn, còn lại nhị môn mặc dù thực lực mạnh hơn Không Tang Tiên Môn, nhưng khổ nỗi không có trông trọt luyện đan thuật, cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận cái này sự thực.

Nhưng coi như vậy, toàn bộ to lớn Không Tang Tiên Môn cũng vẹn vẹn chỉ có linh ruộng 120 mẫu, linh tuyến càng là chỉ có một cái.

Trần Mặc nếu không sớm chút chạy đi, tiếp thượng non nửa thùng linh tuyến, nói không được liền muốn chờ thêm hồi lâu, bỏ qua hôm nay tưới linh cốc thời cơ tốt nhất. Dù sao, linh tuyến chỉ có một cái, xếp hàng chờ đánh nước linh tuyến học trò lại quá nhiều.

Nếu như vận khí xấu một ít, không khéo gặp gỡ cái nào môn nội cao tăng hôm nay cần nhiều hơn chút linh tuyến, hấn liền chỉ có tay không mà quay về.

Vội vàng bước chân, Trần Mặc chỉ dùng không tới hai khắc thời gian đã đến sườn núi nơi linh tuyến vị trí.

Thủ linh tuyến là một vị họ Trương trung niên nam tử, cũng thuộc Không Tang Tiên Môn tạp dịch, rất xa nhìn thấy Trần Mặc, chính là bắt chuyện một tiếng: "Mặc anh em, hôm nay lại là như thế sớm? Này linh tuyến thủy cách nguồn suối, nếu là thả vượt qua hai canh giờ, cơ mà liền không còn linh khí a."

Trần Mặc hàm hậu cười cười cũng là không đáp, đến trong núi nửa năm có thừa, thường tới nơi này mức linh tuyến, cùng này họ Trương tạp dịch cũng coi như quen biết, hấn trong lòng biết họ Trương tạp dịch cũng là tốt bụng nhắc nhở hấn, chớ vì tranh đoạt này linh tuyến cố ý sớm đến mức nước, ngược lại làm cho linh tuyến mất linh khí, hoặc là bỏ qua tốt nhất tưới thời gian.

Thấy Trần Mặc không đáp, họ Trương tạp dịch cũng liền không nữa nhiều lời, mà là móc ra vài tờ ngọc phù, đối ứng tương ứng dấu tay, mở ra này linh tuyến vòng bảo vệ, khiến Trần Mặc tiến vào mức nước, hấn ở một bên không tiếng động trông coi.

Tiên môn quy định, Linh Tuyến Chi Thủy, mỗi lần tới lấy, tối đa hai ấm, cũng chính là Trần Mặc trong tay thùng nước non nửa thùng lượng, nhiều kia thể nhưng là không cho.

Đương nhiên, nếu như tông môn trưởng lão a, đệ tử nòng cốt loại hình có thể nhiều lấy một ít, nhưng cũng có tương ứng quy định.

Vừa vào linh tuyến, linh khí phả vào mặt, Trần Mặc không nhịn được hít một hơi thật sâu, cảm khái nếu như có thể ở chỗ này tu hành, sợ là bản thân cũng có thể sớm ngày đột phá Luyện Khí tầng một.

Đáng tiếc, này cũng không thể thực hiện, liền ngay cả chương môn cũng không có ở chỗ này tu luyện tư cách, phải biết nếu là mặc người trong này tu luyện, nhưng là sẽ đoạt linh tuyến linh khí, khiến nước suối biến thành phổ thông sơn tuyến.

Dứt bỏ những này suy nghĩ lung tung, Trần Mặc bắt đầu chuyên tâm mang nước, không có thể nhiều một phân, nhưng cũng quyết định không thể thiếu, đối với linh tuyến từng giọt nhỏ Trần Mặc cơ mà đều là tính toán.

Họ Trương tạp dịch kiên trì chờ, cũng chưa bởi vì Trần Mặc trước không đáp mà lòng sinh bất mãn. Tại Không Tang Tiên Môn mấy chục năm, mặc dù không có tư cách quản lý linh ruộng, họ Trương tạp dịch trong lòng cũng là rõ ràng, coi như đồng nhất loại được thảo, đồng nhất mẫu linh ruộng, mỗi cái quản lý người đều có bản thân đặc biệt thủ pháp, do đó thường thường thu hoạch có khác biệt lớn.

Trong này khắp nơi có huyền cơ, nếu như hỏi người khác cơ mật, người khác thế nào sẽ đáp?

Cũng chính vì như thế, này Tu Tiên Giới mới có đặc thù mà lại địa vị siêu nhiên tu giả —— linh thực sư.

Linh thực sư hiếm thấy, coi như Không Tang Tiên Môn như vậy lấy trồng trọt làm trưởng Tiên môn cũng vền vền chỉ có ba vị, linh thực đồng tử ngược lại là có chừng một trăm vị, vừa vặn có thể quản lý trong môn phái linh ruộng.

Nói đến, không phải linh thực đồng tử mà lại có thể quản lý linh ruộng, e sợ chỉ có trước mắt vị này Trần Mặc tiêu ca.

Nghĩ tới đây, họ Trương tạp dịch vỗ vỗ miệng, nếu như hần nhớ không lầm, này Mặc anh em trồng trọt là bình thường nhất nhưng lại nhu cầu to lớn nhất linh cốc, mà lấy hần nhiều năm hiểu biết, chưa từng nghe nói linh cốc có thể tại triệt để mặt trời mọc trước tưới tiêu.

Nghĩ tới đây, họ Trương tạp dịch lại hữu tâm mở miệng nhắc nhở Trần Mặc. Đã từng, cũng không phải không có kinh nghiệm không đủ linh thực đồng tử vì cướp được linh tuyến, đến sớm mức nước, trái lại chữa lợn lành thành lợn què, thu hoạch không đủ tốt sự tình.

Nhưng này lúc, Trần Mặc cũng đã mức tốt rồi thủy, cười cười đối họ Trương tạp dịch bắt chuyện một tiếng, liền vội vã rời đi, khiến họ Trương tạp dịch chỉ có thể lắc đầu thở dài, thân là một cái tạp dịch, hần cũng đừng để ý đến kia quá nhiều chuyện vô bổ.

Mức nước trở về, Trần Mặc móc ra chuyên môn dùng để tính giờ linh khắc kể đến nhìn một chút, cách linh cốc chiếu đầy nửa canh giờ nguyệt quang, còn có gần như nửa khắc quang cảnh.

Trần Mặc không dám dừng lại nghỉ, tranh thủ đi bên cạnh giếng mức mười thùng nước lại hai phần ba thùng nước, đổ vào linh ruộng biên đại thạch vại trung, lại cẩn thận, một giọt không dư thừa đem linh tuyến đổ vào trong đó, này là hần tính toán tối có lợi tỷ lệ.

Làm xong này tất cả, thời gian vừa vặn qua nửa canh giờ, mắt thấy kia treo phía tây mặt trăng chậm rãi liền mất bóng.

Trần Mặc lấy ra một cái hồ lô gáo, nghiêm ngặt dựa theo một phần tư cái hồ lô gáo lượng, bắt đầu cho mỗi một cây linh cốc tưới.

Này hoạt làm người mệt lại muốn ti mi, nhưng Trần Mặc làm được rất nhanh, tay chân lạnh lẽo đều đầu vào đấy, khi sơ thăng mặt trời mới mọc vừa thò đầu ra, rồi thứ nhất tia hào quang thời điểm, Trần Mặc vừa vặn vì cuối cùng một cây linh cốc đội lên linh tuyến.

'Hô', buổi sáng bận rộn rốt cục dừng ở đây, Trần Mặc mang theo vui sướng nụ cười, nhìn bản thân trong linh điền mọc vừa ý linh cốc không nhịn được hoan hô một tiếng.

Đến cùng còn là thiếu niên tâm tính, Trần Mặc thẳng thắn thoát đã mồ hôi chảy ròng ròng áo, thoáng cái ngã chổng vó lên trời nằm ở linh ruộng bên cạnh, sáng sớm gió nhẹ thổi qua, Trần Mặc mỉm cười nhắm mắt, dường như liền có thể cảm giác mỗi một cây linh cốc sung sướng thỏa mãn chi ý.

Này chính là sư huynh trong miệng mộc linh căn thần kỳ sao? Trần Mặc một chút đều không cho rằng này sung sướng thỏa mãn chi ý là bản thân ảo giác, trái lại hần rất tin chắc bản thân cảm giác.

Chính là dựa vào này cảm giác, hần biết rồi mỗi tháng mừng năm, hai mươi hai này hai ngày linh cốc tốt nhất có thể chiếu nửa canh giờ nguyệt quang, biết rồi bao nhiêu linh tuyến mới có thể thỏa mãn linh cốc thấp nhất cần thiết, biết rồi rất rất nhiều bí quyết. . .

Những này bí quyết, là lúc trước sư huynh để cho hần « linh thảo bồi dưỡng tâm đắc » một lá thư trung không có, vừa bắt đầu hần cũng không có thể xác định phải chăng chính xác, tại cẩn thận thí nghiệm mấy lần, phát hiện linh cốc mọc càng ngày càng tốt rồi sau đó, mới xác định này chính là chính xác, này thật chính là thuộc về đơn thuộc mộc linh căn thiên phú!

Nghỉ ngơi không tới chén trà nhỏ thời gian, Trần Mặc liền từ trên cỏ nhảy lên một cái, đi tới bên cạnh giếng, mức tới nước giếng thẳng thắn tắm, liền nhảy vào trong phòng lấy ra vài quyển sách, lại trở về linh ruộng bên cạnh. Này linh ruộng mở ra vòng bảo vệ thời gian, cơ mà phải tùy thời thủ, để tránh khỏi bị những kia hại trùng chui chỗ trống, gặm nuốt linh cốc lá cây.

Này mấy quyển sách là lúc trước hần mới vào Không Tang Tiên Môn kia ngày, sư huynh giao cho hần, bây giờ đã lật khá là rách nát, nhìn kỹ tên sách, phân biệt là « linh thảo bồi dưỡng tâm đắc », « Linh Thổ cải thiện mười tám pháp », « linh thảo phòng trị bệnh tật kinh nghiệm bảy mươi tám thì », « Không Tang tiên lộ chí » các loại.

Trần Mặc mục tiêu rất giản đơn, hần không cho là bản thân là kia trời sinh thông minh người, cho nên muốn cần cù bù thông minh, đem những này cơ sở thư tịch đọc lâu lâu mới bằng lòng bỏ qua.

Mặc dù trong đó « Không Tang tiên lộ chí » chỉ là một quyển giảng giải Tu Tiên Giới cơ sở thường thức thư tịch Trần Mặc cũng không buông tha.

Mà tại này chổng sách trung nhưng có một quyển mỏng manh sách, lộ ra tương đối mới.

Này bản sổ sách tên là « đường nguyên quyết », là Diệp Phiêu Linh giao cho Trần Mặc duy nhất một quyển liên quan với tu hành thư tịch. Bất quá nhưng là bản thiếu, ghi chép bất quá là Luyện Khí tầng một công pháp, sở dĩ tương đối mới, là bởi vì trong đó chỉ có ba mươi mấy câu khẩu quyết, Trần Mặc đã sớm đem nó đọc lâu lâu.

Cơ mà bây giờ nửa năm trôi qua, Trần Mặc cách đột phá Luyện Khí tầng một còn là xa xa khó vơi.

Buổi sáng thời gian dễ qua, rất nhanh, liền đã đến buổi trưa, Trần Mặc rốt cục thả xuống trong tay sách vở, chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi cấp bản thân một bữa ăn.

Nhưng lại trong lúc vô tình thoáng nhìn đặt ở thạch thượng « đường nguyên quyết », làm nổi lên Trần Mặc tâm sự.

« đường nguyên quyết » bất quá là Trần quốc Tu Tiên Giới trụ cột nhất một quyển tu luyện công pháp, nó truyền lưu rất rộng, chỉ vì cực dễ nhập môn.

Mà liên quan với « đường nguyên quyết » nguyên bản còn có một ít cổ sự, nhưng những này đối với Trần Mặc tới nói đều quá mức xa xôi, hắn quan tâm chỉ là căn cứ ghi chép, coi như kém cỏi nhất tạp phẩm linh căn tu hành « đường nguyên quyết » cũng có thể ba tháng liền đột phá Luyện Khí tầng một.

Cơ mà bản thân, đầy đủ tu nửa năm nhưng còn không nhìn thấy đột phá hy vọng.

Này chính là thiên mệnh không thể trái sao? Liền như bản thân là một linh căn, đích xác liền có thể cảm ứng cây cỏ, cũng như bản thân linh căn hỗn tạp không ra gì, cả một đời đều tu luyện vô vọng sao?

Trần Mặc kỳ thực căn bản liền không có sư huynh giống như chí lớn, tưởng muốn đi tới tu hành phần cuối, cuối cùng được tiên mệnh.

Hắn chỉ là hy vọng có thể mau chóng tu đến luyện khí ba tầng, như vậy mới có lui ra sơn môn, về hương thành lập gia tộc tư cách.

Hắn lý tưởng chỉ đến thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: nhập cuối năm

Trong núi không năm tháng, tu hành thời gian trôi qua nhanh.

Làm này một đêm, trong núi nghênh đón trận đầu sơ tuyết thời khắc, Trần Mặc mới bừng tỉnh mình đã đi tới Không Tang Tiên Môn sắp một năm, mà dùng thế tục thời gian đến tính toán, cũng nhanh đến tháng giêng, nên qua cái gọi là ngày tết.

"Ngày tết a. . ." Trần Mặc thu rồi công, hiếm thấy không có lại tiếp tục tu hành, mà là đẩy cửa ra, đi tới trong viện.

Sân an tĩnh, chỉ có một cái lão giềng, một tấm Trần Mặc chính mình làm thô ráp bàn đá trang bị hai cái ghế đá, đón tuyết bay mình nguyệt, càng hiện ra cô tịch.

Trần Mặc thở dài một tiếng, các loại hồi ức phân chòng mà đến, thôn nghèo khó, cơ mà mỗi khi ngày tết đến cũng hầu như là náo nhiệt, trong ngày thường không nỡ ăn lương thực ăn thịt tại mấy ngày nay là không sẽ keo kiệt, làm thành thơm ngọt bánh rán, thơm nức thịt xương canh, làm cho cả thôn trong không khí đều nồng nức mùi thơm.

Làm là trong thôn duy nhất nam đinh, từ nhỏ liền phụ mẫu đều mất, Trần Mặc nhưng từ chưa chịu qua ừn khuất, như ngày tết như vậy tháng ngày, nhà ai làm ăn ngon, cái thứ nhất liền 'Tiện nghi' Trần Mặc, hồi tưởng hàng năm ngày tết, cái nào một ngày bản thân không phải ăn cái bụng tròn vo?

Nghĩ đến đây, cảm giác nhớ nhà chen lẫn cay đắng tràn vào Trần Mặc trong lòng, hắn không khỏi móc ra trên cổ treo dây đó, nắm chặt dây đó thượng trời chặt hạt châu kia.

Mười bốn tuổi ly hương, bây giờ đã là mười lăm thiếu niên, bởi vì ngày về xa xa, hạt châu này cũng thành duy nhất tưởng niệm, nắm nó, phảng phất chính là nắm cố hương thổ, trầm trọng hương tình.

Dưới ánh trăng, hạt châu này còn là như vậy, không sáng, không tinh nỷ, không bắt mắt, ngược lại là Trần Mặc tay đem nó nắm đến ẩm áp, lại lần nữa bỏ vào trong ngực, ngược lại cũng ẩm áp uất thấp Trần Mặc nhớ nhà chí tâm.

"Luyện khí ba tầng a." Trần Mặc từ từ đi ra sân, không tự chủ liền đi hướng về phía bản thân linh ruộng, trong lòng cũng là trầm trọng.

Nếu là son môn tâm thường đệ tử, cứng tu đến luyện khí ba tầng, tối đa tiêu hao cũng bất quá ba năm, mà bản thân đây? Bây giờ nhìn như Luyện Khí tầng một sắp đột phá. Trên thực tế, Trần Mặc rõ ràng, kia còn nhờ vào sư huynh rất nhiều chiếu cố, từ bản thân tu luyện tài nguyên trung sống sờ sờ bỏ ra một phần, thường thường đưa cho Trần Mặc, mới khiến hắn bây giờ rốt cục cảm giác sắp đột phá.

Nói đến, bản thân tu luyện tài nguyên, so với một ít ngoại môn đệ tử cũng không tính kém, dù sao sư huynh làm là Không Tang Tiên Môn thiên tài nhất đệ tử một trong, được tài nguyên tu luyện nơi nào sẽ kém?

Cơ mà sư huynh coi như dựa vào như vậy khiến bản thân đột phá Luyện Khí tầng một, từ nay về sau đây? Lấy bản thân như vậy ngu dốt chi tư, tiêu hao tương đương với một cái ngoại môn đệ tử tài nguyên, một năm mới miễn cưỡng tiếp cận đột phá Luyện Khí tầng một, sau đó tiêu hao chỉ sợ càng nhiều.

Sư huynh thiên tài, nhưng Không Tang Tiên Môn có thể lấy ra cung cấp hắn tu luyện tài nguyên nhìn như phong phú, kỳ thực căn bản không đủ sư huynh sử dụng, bản thân còn vẫn làm cái liên lụy sao? Coi như mình đã so người khác dụng công gấp đôi, mỗi ngày tu luyện « dưỡng nguyên quyết » thời gian hầu như đạt đến cực hạn bốn cái canh giờ thì làm sao?

Nhớ tới Diệp Phiêu Linh, Trần Mặc trong lòng vừa cảm động lại là xoắn xuýt, thâm oán bản thân tư chất thấp kém, nhất thời lại nghĩ nhập môn một năm, không thấy ngày đó cứu mình sư phụ, cũng không biết ngày nào nhìn thấy?

Tại rất nhiều phức tạp tâm tư bên trong, Trần Mặc đã đi tới bản thân linh ruộng.

Vòng bảo vệ bên dưới, trong linh điền linh cốc đã nhọt nhọt một mảnh, to lớn cốc bông ép tới mỗi một cây linh cốc đều khom người xuống, chỉ có nhìn thấy này một mảnh, mới khiến Trần Mặc trong lòng hơi có an ủi.

Sư phụ sư huynh ơn trọng, Trần Mặc không biết thế nào đến báo, chỉ có này linh ruộng quản lý xuất sắc, mới có thể khiến bọn hắn nở mày nở mặt chứ?

Nghĩ tới này Không Tang Tiên Môn, tuy không ngày tết có thể qua, nhưng sau ba ngày, nhưng là có một cái Không Tang Tiên Môn bản môn trọng đại ngày lễ —— tế linh tiết, chỉ hy vọng đến lúc. . .

Nghĩ tới đây, Trần Mặc lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, làm là trong thôn lớn lên người, cái khác sự tình hắn tự nhận ngu dốt, cơ mà quản lý đất ruộng, không phải bản thân bồn phận việc sao? Coi như không có một linh căn, cũng có thể quản lý xuất sắc mới phải.

Ngay tại Trần Mặc trầm tư thời khắc, một cái thân mang bạch y bóng dáng nhưng là rất xa từ bên dưới ngọn núi đi tới, nhịp bước nhìn như chậm chậm, kỳ thực giây lát ở giữa, đã tiếp cận Trần Mặc vị trí.

Lạnh lạnh trong đêm, đập tuyết mà đến nhịp bước thanh từ lâu đã kinh động Trần Mặc, khi hắn nhìn thấy người đến, không nhận được khẽ mỉm cười, hướng về người đến nhanh chân chạy đi.

Người đến chính là Diệp Phiêu Linh, nhìn thấy Trần Mặc chạy như bay đến bóng dáng, lạnh nhạt mặt thượng cũng hiện ra một nụ cười.

"Chậm một chút, sơ tuyết đường trơn." Diệp Phiêu Linh mở miệng như cũ lạnh lạnh giản đơn, nhưng là thói quen vỗ vỗ Trần Mặc bả vai.

"Ta cũng là tu giả, hạ cái tuyết liền quăng ngã, chẳng phải khiến người chê cười?" Trần Mặc tùy ý một đáp, trong lòng nhưng là ảm áp.

"Cái này canh giờ, chính là tu tập tốt nhất thời gian, vì sao tại linh ruộng ngoại chờ ra?" Diệp Phiêu Linh hướng về Trần Mặc trong phòng đi đến, trong miệng thì là hỏi dò.

Trần Mặc cũng không biết đáp lại như thế nào, nói là nhớ nhà, sư huynh có thể hay không thất vọng bản thân tu hành chi tâm không kiên?

Cũng may Diệp Phiêu Linh không có lại quá nhiều hỏi dò, mà là lặng lẽ tiến lên, Trần Mặc đi theo phía sau, mãi đến tận trong phòng tiểu viện, Diệp Phiêu Linh mới dừng lại, ngồi ở bàn đá bên cạnh, bắt chuyện Trần Mặc cũng ngồi qua đến.

"Những này, là đưa cho ngươi đồ vật. Tổng cộng nửa cân linh cốc, ba viên tụ linh hoàn. Tính ra, cũng là đủ ngươi đột phá tác dụng." Sau khi ngồi xuống, Diệp Phiêu Linh từ trong túi chứa đồ móc ra mấy món đồ đặt tại trên bàn.

Trần Mặc cả kinh, theo bản năng liền mở miệng nói ra: "Sư huynh, này, này không khỏi cũng quá nhiều. Ta tư chất ngu dốt, này, này quá lãng phí. . ."

Nói tới chỗ này, Trần Mặc thanh âm dần nhỏ, không nhận được thấp đầu, Diệp Phiêu Linh khẽ cau mày, thanh âm cũng đã nghiêm túc: "Ta Diệp Phiêu Linh sư đệ coi như tư chất ngu dốt, tại này Không Tang Tiên Môn bên trong cũng nhất định phải có tự vệ lực! Huống hồ, ta cũng không sợ tư chất ngươi ngu dốt, chẳng qua là nhiều tiêu hao chút tài nguyên. Mặt khác, sư phụ bề quan từng căn dặn với ta, tu hành chi đồ coi như ngươi đi không xa, cũng không có thể rơi vào bị người nhạo báng, không hề tự vệ lực."

"Sư huynh. . ." Trần Mặc cổ họng lặn, trong lòng đã là một mảnh hừng hực, cảm kích.

"Ngươi mà lại thu." Diệp Phiêu Linh không thích nhiều lời.

Trần Mặc cũng không lại do dự, một cái thu rồi trên bàn đồ vật, nam nhi đại trượng phu, có ân liền báo, cần gì phải đẩy đẩy nhón nháo, với chi tiết nhỏ

chỗ già mồm?

Xem Trần Mặc thu rồi trên bàn đồ vật, Diệp Phiêu Linh thần sắc hơi hoãn, mở miệng phân phó nói: "Nguyên bản, ta muốn cho ngươi bốn viên tụ linh hoàn, bắt đắc dĩ . ."

"Bất quá, nửa cân linh cốt, thêm vào ba viên tụ linh hoàn, ngươi tại cảm ứng sắp đột phá thời khắc, liên tiếp ăn vào cũng là được rồi."

Trần Mặc trọng trọng gật đầu, linh cốt ngược lại cũng thôi, tuy với Không Tang Tiên Môn đệ tử tới nói cũng là trân quý, nhưng mỗi tháng luôn có thể được một ít. Thế nhưng là tụ linh hoàn mỗi luyện chế một cái liền muốn tiêu hao ba cân linh cốt, dựa vào cái khác thể tục trân quý thảo dược, luyện chế càng là không dễ, không phải đệ tử nòng cốt, tông môn trưởng lão không có thể hưởng dụng.

Diệp Phiêu Linh thân là tông môn trọng yếu nhất đệ tử, mỗi tháng cũng bất quá có thể được năm viên số lượng, dùng cho bản thân tu hành sợ đều còn thiếu rất nhiều, bây giờ nhưng tiết kiệm được ba viên cấp bản thân, đã cực kỳ không dễ, bản thân tuyệt đối không thể lãng phí.

Thấy Trần Mặc nghe xong căn dặn, Diệp Phiêu Linh nhẹ nhàng gật đầu, liền đã đứng lên, hẳn là thiên tài, tu hành nhưng cũng khắc khổ, không thể làm nhiều chậm trễ.

Trần Mặc hiểu rõ, liền dậy đưa tiễn, đi tới cửa viện thời khắc, Diệp Phiêu Linh đột nhiên dừng bước, sâu sắc nhìn Trần Mặc một mắt, mới mở miệng: "Tuồng ngươi đêm nay tâm thần không yên, định là lo lắng ba ngày sau tế linh tiết."

"Ta biết tế linh tiết ngày đó, hết thảy thành thực linh ruộng liền sẽ thống nhất thu gặt, luận cái cao thấp. Sư đệ. . ." Nói tới chỗ này, Diệp Phiêu Linh ngừng lại.

Trần Mặc ngẩng đầu, đã thấy Diệp Phiêu Linh đã rời đi, tuyết trung chỉ bay tới một câu: "Ta vì ngươi tra xét hết thảy trồng trọt linh cốt linh ruộng, ngươi, đã phi thường tốt. Ta lòng rất an ủi."

Trần Mặc thoáng chốc nắm chặt Diệp Phiêu Linh giao cho hắn sự vật, một câu ta lòng rất an ủi, nhưng là khiến Trần Mặc tâm chân chính được một chút an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: đột phá

Diệp Phiêu Linh đưa vật sau khi liền rời đi, nhưng Trần Mặc được cổ vũ, cũng không còn tâm hoài cảm nhớ nhà, mà là ngồi trở lại giường trúc, lại lần nữa bắt đầu rồi « dưỡng nguyên quyết » tu hành.

"Không nghe chỉ lấy nhĩ, mà nghe chỉ lấy tâm, không nghe chỉ lấy tâm, mà nghe chỉ lấy khí. . ." Theo sát tục với tâm « dưỡng nguyên quyết » khẩu quyết từ tâm đọc thầm, Trần Mặc rất nhanh liền tiến nhập tu hành nhập định trạng thái, dần dần liền cảm ứng được một cỗ so ngón cái lớn hơn không được bao nhiêu linh khí từ đan điền mà lên, mà theo linh khí lưu động, tự thân kỳ kinh bát mạch, ngũ tạng lục phủ cũng từng bước rõ ràng lên.

Tu hành, nghe lên cũng không khó khăn, từ « Không Tang tiên lộ chí » trung ghi chép, đơn giản cũng chính là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh. . . Đánh hao đạo cơ sau khi, trải qua thiên kiếp lịch luyện, cuối cùng phá không phi thăng.

Nhưng kỳ thực phân chia tỉ mỉ lên, này sáu Đại cảnh giới đều có thể chia làm mười tầng, ba cái giai đoạn —— tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Đừng nói giai đoạn tính đột phá, chính là mỗi đột phá một tầng đều có khó khăn chỗ.

Liền như bây giờ luyện khí giai đoạn, chủ yếu là cảm ứng linh khí, nạp linh khí nhập thể, sau đó khô mạnh linh khí, dùng linh khí mở ra thân thể kỳ kinh bát mạch.

Đột phá Luyện Khí tầng một yêu cầu là muốn mở ra ba cái kinh mạch.

Bây giờ Trần Mặc đã hoàn toàn mở ra hai cái kinh mạch, mà còn lại một cái kinh mạch, cũng chỉ còn lại khoảng chừng một phần tư liền có thể đột phá.

Linh khí tụ lên, dựa theo Trần Mặc ý niệm bắt đầu tại trong kinh mạch vận chuyển, chậm rãi đi tới bế tắc chỗ, bắt đầu tụ lực va chạm, chậm rãi tiến lên.

Chỉ bất quá này linh khí bất quá ngón út độ lớn, chỉ mở ra không tới nửa tắc khoảng cách, mắt thấy liền muốn tiêu hao hết.

Nếu theo bình thường phương pháp, đến tiêu hai canh giờ mới có thể lại tụ lên như vậy linh khí, lại tiếp tục xung kích trầm tích chỗ, nhưng như vậy cũng liền chậm rãi tiêu hao hết mỗi đêm tốt nhất tu hành thời gian.

Nếu không đột phá Trúc Cơ, là không có thể ban ngày hấp thu linh khí, nếu không sẽ tổn thương kinh mạch.

Trần Mặc trong lòng rõ ràng, đây chính là hấn tu hành chậm chạp nguyên nhân. Linh căn quá mức hỗn tạp, cảm ứng linh khí hấp thu linh khí quá chậm, người khác một đêm có thể trọng tụ mấy lần linh khí, nhưng bản thân nhưng chỉ có thể trọng tụ một lần.

Nhưng này một lần, Trần Mặc trong lòng cũng không hoảng loạn, hấn đã quyết định quyết tâm đêm nay liền muốn mượn đan dược, linh cốt lực một lần đột phá Luyện Khí tầng một, cũng cấp sư huynh một câu trả lời.

Cho nên, khi linh khí tiêu hao hết lúc, Trần Mặc liền bung lên trước nấu xong linh cốc cháo, uống một hớp xuống.

Theo linh cốc cháo vào bụng, một cỗ nhiệt khí lập tức từ đan điền bốc lên, hình thành một đoàn tân linh khí cất giữ tại trong đan điền.

Trần Mặc không có nửa phần chán chừ, tranh thủ điều động lên này đoàn linh khí một tia, lại hướng về trầm tích kinh mạch xung kích mà đi. . . Như vậy lặp đi lặp lại, mãi đến tận sắc trời không rõ, minh nguyệt lặn về tây.

Này lúc, Trần Mặc trước mặt đã có ba, năm cái bát không, một cái ngã xuống trống bình. Sư huynh đem ra đan dược, linh cốt đã bị Trần Mặc hết mức phục tận, mà kinh mạch cũng chỉ còn lại cuối cùng một tắc còn chưa mở ra.

Nếu như đến bình minh, bản thân liền không có thể lại tiếp tục tu hành, mà này đám đan dược chỉ lực tối đa cất giữ tại huyết mạch đan điền bên trong một canh giờ thì sẽ tiêu hao hết, bị thân thể hấp thu, không có thể lại hình thành tân linh khí, chỉ còn lại một điểm cường thân kiện thể tác dụng, chẳng phải lãng phí?

Trần Mặc không tương phụ lòng sư huynh tình, cảm ứng được sắc trời ngoài cửa sổ, hấn giữa hai lông mày càng xuất hiện một tia quyết tuyệt, hấn muốn cùng thời gian thi chạy.

Một khi quyết định, Trần Mặc quyết không dây dưa dài dòng, dị thường thẳng thắn điều động lên một cỗ so với trước linh khí tráng kiện thượng gấp đôi linh khí bắt đầu tại trong kinh mạch vận chuyển.

"A. . ." Linh khí vừa vào kinh mạch, Trần Mặc liền nhin đau không được kêu thành tiếng, phải biết kinh mạch cần linh khí ngày qua ngày nhiều lần vận chuyển uần dưỡng, mới sẽ biến thành rộng lớn cứng cỏi, bây giờ Trần Mặc thể nào có thể chịu đựng vượt qua kinh mạch cực hạn rất nhiều linh khí?

Cơ mà Trần Mặc nhưng không lo được này rất nhiều, cường hành vận chuyển linh khí hướng về cuối cùng trầm tích chỗ tiến lên, hấn rõ ràng như vậy tuy rằng mạo hiểm, nhưng chỉ cần chờ đến này linh khí đến trầm tích chỗ, dựa vào này linh khí cường độ, liền có thể một lần xông ra này Luyện Khí tầng một cuối cùng bình phong.

Cho nên, Trần Mặc cắn răng cố nén này truy tâm thống khổ, linh khí mỗi vận hành một tắc, hấn mồ hôi tựa như mưa mà xuống, không tới nửa nén hương thời gian, Trần Mặc ngồi xuống chỗ đã thấm ướt một mảnh, quần áo càng là dường như bị thủy dội qua, kẻ sát tại thân thể.

"Sư huynh tái kiến ta ngày, ta nhất định phải đột phá này Luyện Khí tầng một."

"Mà tể linh tiết, sư huynh là tất nhiên xuất hiện, nói không chừng sư phụ cũng. . ."

"Bây giờ tính ra, tể linh tiết còn có ba ngày không tới."

"Nếu là tới nay không đột phá, còn lại hai ngày thời gian thể nào còn đủ!"

"Ta muốn —— đột phá!"

Đến lúc này, Trần Mặc cổ bên trên đã gân xanh nổi lên, mặt đỏ như xích, bấm quyết hai tay, quần lầy hai chân đều tại khê run, cũng chịu đựng đến cực hạn.

Nhưng linh khí cũng tại lúc này bị Trần Mặc gian nan vận chuyển tới bế tắc chỗ, trái lại vận hành qua kinh mạch vậy mà đã vỡ tan một chút, cơ mà Trần Mặc đã không lo được.

Kinh mạch sau đó còn có thể uần dưỡng, nhưng ta Trần Mặc tuyệt không tương phụ sư phụ sư huynh một mảnh quan tâm.

"Phá cho ta!" Vạn ngàn gian khổ chỉ chờ giờ khắc này, Trần Mặc không nhin được điên cuồng hét lên một tiếng, vận chuyển tới vị linh khí tàn nhẫn va chạm, cuối cùng một tắc kinh mạch bế tắc rốt cục bị linh khí phá tan.

Luyện Khí tầng một trong nháy mắt đột phá, còn lại linh khí cấp tốc tại ba cái kinh mạch bên trong lưu chuyển, Trần Mặc tu hành đến nay rốt cục hình thành linh khí cái thứ nhất tiểu tuần hoàn.

Trước bị thương kinh mạch được tẩm bổ, cơ mà này tẩm bổ còn rất xa không đủ, linh khí liền đã tiêu hao hết.

Bất quá, đan điền nhưng tại tiểu tuần hoàn hoàn thành ba vòng sau đó, mở rộng một vòng, này là Luyện Khí tăng một điển hình đặc thù.

Trần Mặc còn biết chờ đến đan điền khuếch trương xong xuôi sau, sẽ có thiên địa tự đến một cỗ linh khí tràn ngập đan điền, ai cũng không có thể giải thích trong đó kỳ diệu, chỉ có mỗi đột phá một tầng mới sẽ có này hiện tượng, liền như thiên đạo tự động cho khen thưởng.

Lúc này, minh nguyệt rốt cục biến mất hình bóng, cùng thời gian thì chạy, Trần Mặc đến cùng tháng một tia.

Rạng đông thiên quang bên dưới, Trần Mặc tâm tình sung sướng, hưởng thụ từ bốn phương tám hướng mà đến linh khí rót đầy đan điền kỳ dị thư thích cảm giác.

"Chờ chút, lại dùng những này linh khí tắm bổ một thoáng kinh mạch, không thể lưu lại ám thương trầm tích. . ." Trần Mặc âm thầm tính toán, vừa này cử chỉ mạo hiểm cũng đúng là bất đắc dĩ.

Mà ý niệm mới vừa nhuốm, trong đan điền linh khí đã đầy. Nhưng không ngờ, ngay tại lúc này, còn không cho phép Trần Mặc vận chuyển linh khí tắm bổ, hắn trong đan điền linh khí chợt bắt đầu lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng kịch liệt giảm thiểu!

"Phát sinh cái gì?" Trần Mặc trong lòng cả kinh, thoáng hoảng loạn, hắn coi như quen thuộc « Không Tang tiên lộ chí » cũng chưa từng gặp có này loại tình huống bất kỳ miêu tả.

Huống chi những này linh khí liền như biến mất vô căn cứ một loại, căn bản không chảy về phía bản thân thân thể bất kỳ một chỗ.

Trần Mặc cố gắng tự trấn định, tưởng muốn tĩnh tế quan sát bên trong thân thể tra xét một phen, cơ mà linh khí trôi qua tốc độ quá nhanh, chỉ trong chớp lát liền sắp trôi qua hết sạch.

Tiếp đến, còn không cho Trần Mặc nhiều nghĩ, một cỗ to lớn lực kéo liền từ nơi ngực truyền đến, này dị biến rốt cục cả kinh Trần Mặc mở hai mắt ra.

Nhưng chỉ ở mơ hồ vội vàng thoáng nhìn nhìn thấy, dường như bộ ngực mình chỗ phát sinh một mảnh lam oánh oánh hào quang.

"Này là!" Trần Mặc kinh hô một tiếng, lại lập tức bị đột nhiên tăng lên lực kéo kéo vào một vùng tăm tối bên trong, liền ý thức đều trong nháy mắt đã biến thành trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: hoang vu thạch địa

Trần Mặc luống cuống đứng ở trước mắt vị trí, nội tâm lại là hoảng loạn lại là mê man.

Tại cuối cùng rõ ràng trong ký ức, hắn rõ ràng là vừa đột phá Luyện Khí tăng một, nhưng không hiểu ra sao bị hút linh khí, mất ý thức, khi tỉnh lại thời điểm liền đứng ở như thế một chỗ.

Này là một cái cái gì dạng địa phương đây? Trần Mặc đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, đưa mắt nhìn bốn phía, bốn phía đều là mệnh mỏng, dày đặc sương trắng, này sương mù lưu động ở giữa còn như thực chất, thật giống dày nặng thủy ngân.

Mà duy nhất không có bị sương mù bao phủ địa phương, chính là Trần Mặc vị trí, phạm vi không đủ một dặm, hoang vu ngoại trừ mấy khối loạn thạch, liền cỏ dại đều không có một cây, ngoại trừ Trần Mặc có chút tiếng thở hổn hển, càng là không có bất kỳ âm thanh nào.

"Chẳng lẽ ta vừa vận đột phá Luyện Khí tăng một, liền chết rồi?" Mờ mịt luống cuống đứng đầy đủ nửa nén hương thời gian, Trần Mặc trong đầu không thể ức chế xuất hiện một cái ý niệm như vậy.

Bằng không, hắn căn bản không cách nào giải thích, bản thân rõ ràng yên lành ngay tại trong phòng, vì cái gì bỗng nhiên ở giữa sẽ xuất hiện tại như thế một cái kỳ quái địa phương.

Nhưng buồn cười là, Trần Mặc lại rất rõ ràng khẳng định bản thân không có chết, bởi vì nhắm mắt ở giữa còn có thể cảm giác đến bản thân nhanh hết rồi đan điền, vừa vận bị mở ra ba cái kinh mạch, rõ ràng còn là Luyện Khí tăng một.

Nếu là chết rồi, kia là hư vô linh thể, sao đến kinh mạch nói chuyện? Quen thuộc « Không Tang tiên lộ chí », bây giờ Trần Mặc biết cũng coi như yên bác.

Đã không chết, như vậy. . . Nghĩ tới đây, Trần Mặc hơi nhướn mày, lập tức khoanh chân ngồi xuống, tỉ mỉ tra xét một phen tự thân tình huống —— không bị thương chút nào.

Đã đã xác định tự thân không việc gì, đã trải qua đại khái thời gian một nén nhang thích ứng, Trần Mặc cuối cùng cũng coi như an tâm bình tĩnh một chút.

"Thế gian vạn sự đều có nguyên nhân, đã đã như vậy, hoảng loạn cũng là vô dụng, ta nên tĩnh táo lại cẩn thận suy nghĩ mưu tính một phen." Lại tiếp tục dậy, Trần Mặc hít sâu một hơi, tâm trạng đã xong tính toán.

Nghèo khó sinh ra, thích hợp gặp chiến loạn, từ nhỏ liền trải qua khốn khổ cùng rất nhiều biệt ly. Không bao lâu cách thôn, lại cảm nhận được thế gian hiểm ác, tình người âm lạnh. Còn trải qua sinh tử nguy cơ, toàn bằng một cổ không cam lòng cùng cứng cỏi, cuối cùng thu được một tia mạng sống cơ hội.

Thiếu niên Trần Mặc tâm tính nhưng sao lại là người thường có thể so với? Cứng cỏi, bình tĩnh, cẩn thận, không xem thường từ bỏ đã sớm lạc tiến vào hấn trong xương. Có thể như vậy nhanh tại cái này quái dị địa phương thích ứng hạ xuống cũng là lẽ thường bên trong.

"Nguyên lai trên người đồ vật vẫn còn, nhưng những này thì có ích lợi gì đây?" Tĩnh táo lại Trần Mặc, đầu tiên liền kiểm tra một lần bên người đồ vật, thân ở hoàn cảnh khó khăn, bên người mang theo đồ vật nói không chừng cái gì thời điểm liền có thể bảo mệnh.

Kết quả, khiến hấn kinh hỷ là, bị kéo vào nơi này, bên người đồ vật đều vẫn còn ở đó.

Khiến hấn bất đắc dĩ là, hấn bị kéo vào thời điểm, đang luyện công tu hành, chắc chắn sẽ không mang theo rất nhiều tạp vật, thanh lý một thoáng bên người vật, vậy mà chỉ mang theo một bộ quản lý linh ruộng cần thiết linh cụ cùng một ít linh cốc hạt giống. Ngoài ra, không còn vật gì khác!

"Này. . ." Trần Mặc hơi có chút dở khóc dở cười, đành phải đem những này đồ vật lại cất vào túi vải, nhét vào trong lồng ngực, một năm này hấn toàn tâm toàn ý quản lý linh ruộng, công cụ bên người mang theo đã đổi không được thói quen, mang theo những này là hợp tình hợp lý.

Chỉ là bản thân vì cái gì không nuôi thành bên người mang theo lương khô thói quen đây?

Sự thực như vậy, Trần Mặc cũng đành phải tiếp thu, bên người mang theo đồ vật ý lại không thượng, kia thế nào cũng phải làm rõ ràng nơi này là cái gì địa phương chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc đầu tiên liền nhìn về phía bốn phía mệnh môn sương mù, sương mù sau lưng che lấp là cái gì đây? Trần Mặc trầm ngâm một trận nhĩ, cứ việc nóng lòng biết đáp án, nhưng cũng không có tùy tiện hành động, mà là cời bản thân ngoại bào, xoa nhẹ một đoàn, đi tới tới gần sương mù biên giới, một cái dùng sức ném về kia sương mù.

Bây giờ quái dị sương mù, còn như thực chất, khiến Trần Mặc cái thứ nhất liên tưởng đến chính là « Không Tang tiên lộ chí » miêu tả cấm chế một loại đồ vật, cẩn thận một ít đều là không sai.

Mà kết quả không ngoài dự đoán, ngoại bào vừa tiến vào sương mù, liền không biết từ nơi nào thoát ra một đạo nhỏ bé điện chớp năm màu, thẳng tắp hướng về ngoại bào bổ tới, trong chớp mắt, kia kiện khá là rắn chắc ngoại bào liền hóa thành một đoàn hắc hôi, triệt để biến mất ở sương mù ở giữa.

Cứ việc tâm có đoán, cái này kết quả còn là khiến Trần Mặc hoảng sợ, trên trán cũng tỉnh tế đầy đặc che kín giọt mồ hôi nhỏ.

Chỉ cần là liên quan với sấm sét thuật pháp, đều uy lực tuyệt luân, là có thực lực đại tu mới có thể thi triển, huống hồ điện chớp năm màu? Hấn chỉ ít không từ sách thượng gặp qua.

Nơi này đến cùng là cái gì dạng sở tại?

"Lại có lẽ chỉ là mê hoặc người biện pháp?" Trần Mặc làm bầm lâu bầu, một cái ngoại bào tự nhiên thí không ra này sấm sét uy lực, đã khẳng định là cấm chế, kia cấm chế bên trong làm ra một ít nhìn như doạ người 'Dáng vẻ hàng' cũng là có. Dù sao điện chớp năm màu, kia là cái gì đồ vật?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc sờ tay vào ngực, từ trong lồng ngực bao bố lấy ra một cái sự vật nhĩ, kia là nửa cái to bằng bàn tay một cái ngọc liêm đao, chế tác tinh xảo, ngọc chất long lanh, đặt ở thế tục không thể thiếu có thể đổi lấy rất nhiều tiền bạc.

Bất quá tại Không Tang Tiên Môn, đây chỉ là cấp thấp nhất linh cụ, tông môn thống nhất phân phát quản lý linh ruộng đồng tử, nếu là hồng rồi, còn có thể bỏ linh.

Dùng như vậy vật nhĩ đi thử xem sương mù chân thực uy lực, Trần Mặc đương nhiên sẽ không đau lòng, huống hồ như thế nào đi nữa không hiểm lạ, này cũng là một cái nhĩ linh cụ, độ cứng có thể so với Trần Mặc thân thể cường quá nhiều.

Như vậy nghĩ, Trần Mặc liền bấm một cái quyết, điều động dư không nhiều linh khí trung một tia kích hoạt rồi trong tay ngọc liêm.

Ngọc liêm bị kích hoạt, trong nháy mắt liền biến thành bình thường liêm đao to nhỏ, cảm giác vào tay cũng so vừa nãy cứng rắn rất nhiều.

Không có chút nào do dự, Trần Mặc liền đem ngọc liêm ném tới sương mù ở giữa, kết quả lại làm cho Trần Mặc kinh hãi đến biến sắc, trợn mắt ngoác mồm.

Bởi vì ngọc liềm vừa vào sương mù, còn là trong chớp mắt, liền bị đột nhiên xuất hiện điện chớp năm màu chém thành tro bụi, sử dụng thời gian liền cùng phách hần kia kiện ngoại bảo cách biệt không có mấy.

Xem ra này không biết tên điện chớp năm màu thật là uy lực tuyệt lớn, lớn đến vượt qua Trần Mặc hiện tại kiến thức. Đã như thế, này sương mù bao phủ bộ phận là tuyệt đối không thể tiến nhập.

Rất nhanh, Trần Mặc liền đạt được kết luận, này cơ mà thật làm cho hần phát sầu, sương mù trong vòng vị trí như vậy hoang vu, liềm mắt liền xem thấu, mặc bất thành còn có lối thoát hay sao?

Trần Mặc đơn giản ngồi xuống, vuốt cằm suy tư. Cơ mà toàn không manh mối tình huống dưới, lại có thể nghĩ ra cái gì đến?

Liền, không tới chốc lát, Trần Mặc lại đứng lên. Này một lần, hần cẩn thận từng ly từng tý một bắt đầu tại này phạm vi không tới một dặm hoang vu chỉ địa tra xét lên.

Địa phương không lớn, cứ việc Trần Mặc tra xét rất nhỏ, cũng chỉ dùng ước chừng không tới hai khắc thời gian.

Này tìm tòi tra, còn thật khiến Trần Mặc có một chút phát hiện.

Đầu tiên, là ở bên trái kia hai khối loạn thạch sau khi, cất giấu một đoạn quái dị tiểu vách đá, nói là quái dị, kỳ thực chỉ là thị giác thượng làm cho người ta cảm thụ.

Bởi vì sương mù bao phủ, kia vách đá liền như là một ngọn núi đá chân núi lộ một chút đi ra, còn lại bộ phận bị che giấu tại sương mù ở giữa, cảm giác như là một con quái vật khổng lồ chỉ lộ một chút móng tay, làm sao không quái?

Trừ này sau khi, vách đá cũng không hiếm lạ, chỉ là mặt trên có một cái nho nhỏ nguồn suối, chu vi có ướt nhẹp cảm giác, nhưng không có nước suối tuôn ra.

Ngược lại là tại phía dưới vách đá, có một cái to bằng nắm tay hổ, trong hổ đựng nhạ màu trắng, nhưng có loại dị dạng óng ánh cảm thủy.

Từ đối ứng phương hướng đến xem, Trần Mặc phán đoán này trong hàm quái thủy, vô cùng có khả năng chính là vách đá trung nguồn suối nhỏ xuống 'Nước suối'.

Mặt khác, tại tây bắc biên nhi loạn thạch sau khi, Trần Mặc cũng có phát hiện, này một cái phát hiện nhìn như bình đạm không có gì lạ, nhưng cũng khiến người cảm giác khó chịu mà kỳ quái.

Ai sẽ từng muốn, tại kia loạn thạch sau, vậy mà có một tiểu lưu nhi tốt nhất ruộng thổ?

Đổi, chính là ruộng thổ, nhiều năm cùng đất ruộng giao thiệp với Trần Mặc làm sao sẽ không nhận ra? Huống chi, tại này địa phương hoang vu, còn lại mặt đất toàn là tựa như thạch không phải thạch, tựa như thổ không phải thổ đồ vật, này một tiểu lưu nhi ruộng thổ liền đặc biệt chói mắt.

Hết thấy phát hiện, chính là những này, Trần Mặc tại suy tư chốc lát sau đó, mặt chợt đỏ bừng, xem kia thần sắc giống như là muốn khóc, khoe miệng nhưng lại treo một nụ cười khổ.

"Đem ta cho tới này chim không đẻ trứng địa phương, chẳng lẽ lại là đến trồng trọt? Xem này có thể có thủy, huống hồ trên người ta còn mang theo trồng trọt linh cụ?" Ý tưởng này đòi mạng một loại cảm rở tại Trần Mặc trong đầu, liền lái đi không được.

Nhưng hần vẫn chưa thật liền trồng trọt, trái lại là như nghĩ đến cái gì một loại, thần sắc bỗng nhiên hiện ra một tia kích động đến.

"Ta làm sao liền không có thử xem đây?" Có lẽ là quá mức kích động, Trần Mặc không nhịn được hô một câu, thanh âm đều hơi hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: thần bí linh ruộng

Kích động bất quá chốc lát, Trần Mặc liền lập tức khoanh chân ngồi xuống, trong thời gian rất ngắn liền tiến nhập luyện công tu hành trạng thái.

Nếu là hần ý nghĩ trong lòng có thể được, thoát vây phá vỡ kia dày đặc sương mù cũng không phải không thể mong đợi.

Cơ mà chẳng ngờ, ngay tại Trần Mặc tiến nhập trạng thái nhập định vẫn chưa tới nửa khắc, hần liền bỗng nhiên phun ra một cái máu tươi, đột nhiên từ tu hành bên trong giật mình tỉnh lại.

"Sao sẽ như vậy?" Trần Mặc không kịp lau chùi khóe miệng máu tươi, trong mắt lần thứ nhất toát ra một chút thất vọng.

Nhưng này thất vọng rất nhanh lại đã biến thành kiên định, thân ở như vậy hoàn cảnh khó khăn, không liều lại sao sẽ có hy vọng? Nghĩ đến đây, Trần Mặc lại đứng lên, bước nhanh đi tới kia vách đá trước, nhìn chăm chăm kia vách đá dưới đựng quái thủy thạch hồ nhìn chốc lát, liền ngồi xổm xuống, cắn răng một cái dùng ngón tay chấm cực nhỏ một điểm quái thủy, đưa vào vào trong miệng.

"Chỉ mong này một lần. . ." Quái thủy vào miệng, Trần Mặc trong lòng yên lặng khẩn cầu, liền chuẩn bị lại lần nữa luyện công tu hành, nhưng ai biết này một lần liền câu khẩn đều chưa xong, Trần Mặc liền cảm giác từ đan điền bụng dưới trong nhảy mất bay lên một cỗ cuồng bạo linh khí, như đao giáo hỏa thiêu trong nhảy mất liền lan đến toàn thân huyết nhục.

"A. . ." Trần Mặc gào lên đau đớn một tiếng, to lớn thống khổ khiến hần liền đứng thẳng cũng không thể duy trì, thoáng cái nằm vật xuống trên đất, chỉ có thể dựa vào một cỗ cứng cỏi ý chí, mới miễn cưỡng không có đau đến đầy đất lăn lộn.

Mười cái hô hấp không tới thời gian, phảng phất Trần Mặc trong cuộc sống vượt qua dài đằng đẳng nhất thời gian, miễn cưỡng gắng vượt qua, phun vài ngụm huyết, thống khổ mới chậm rãi biến mất cho đến lặng lại.

Dù là như vậy, Trần Mặc cũng nghỉ ngơi một hồi lâu, mới miễn cưỡng có sức lực ngồi dậy, hồi tưởng lại vừa nãy trải qua, một trận nghĩ đến mà sợ hãi.

Nếu không phải là mình cẩn thận, chỉ dẫn đường cực nhỏ một tia linh khí nhập thể, lại chỉ chấm cực nhỏ một giọt quái thủy vào miệng, e sợ bản thân sợ là muốn bàn giao trong này.

Thế nhưng là không thử lại có thể như thế nào đây? Trần Mặc lau đi khóe miệng máu tươi, cũng không có cho là mình này một lần đường đột, đổi làm bất kỳ lại cẩn thận người, đều sẽ như vậy chứ?

Vừa bắt đầu Trần Mặc chỉ cầu thoát thân, cũng không hề để ý, thậm chí không có phát hiện này hoang vu chi địa cùng kia quái thủy đặc thù.

Sau đó thích ứng sau đó, mới phản ứng được nơi này tuy rằng hoang vu, nhưng linh khí bức người, nơi này linh khí dày đặc trình độ chỉ sợ Không Tang Tiên Môn trọng địa —— kia một mất linh tuyến sở tại cũng không thể so với, thậm chí có thể nói chỉ có nơi này 1%.

Cho tới kia nhạt màu trắng quái thủy, càng là không cách nào ngôn nói. Trần Mặc muốn dùng Không Tang Tiên Môn linh tuyến đến so sánh cùng nhau, phát hiện căn bản không cách nào tương đối, e sợ không kịp này quái thủy linh khí một phần vụn.

Như vậy nói đến, kia quái thủy là bảo bối! Giá trị không cách nào cân nhắc bảo bối! Nơi này cũng là bảo địa, thiên hạ e sợ lại cũng tìm không ra cái thứ hai địa phương bảo địa!

Nếu như kia « Không Tang tiên lộ chí » không phải bịa chuyện, liền từng rõ ràng nói rõ, tại truyền thuyết không thể khảo thượng cổ, thiên địa phát sinh to lớn dị biến, dẫn đến trong thiên địa linh khí mỏng manh, thiên địa pháp tắc cũng phát sinh kịch biến.

Cường đại thượng cổ tu giả vì vậy mà tuyệt diệt. Còn lại đám người không cam lòng, mãi đến tận qua dài đằng đẳng thời gian, mới tìm tòi ra tân con đường tu hành, rốt cục trong thiên địa lại có tu giả.

Bất quá những này tu giả so với thượng cổ tu giả đã đại là không bằng, dù sao thiên địa biến đổi lớn, Tu Chân Giới truyền thừa cũng đứt đoạn mất như vậy nhiều đời, rất nhiều thứ đã dập tắt ở thời gian bên trong.

Thượng cổ tu giả là thế nào cường đại, lại là thế nào tu hành? Trần Mặc không biết. Nhưng Trần Mặc biết bây giờ thiên địa linh khí là thật mỏng manh, mỏng manh đến vụn vụn tại tu giả Luyện Khí giai đoạn tiền kỳ thời điểm miễn cưỡng có thể chống đỡ tu hành.

Truyền thuyết một khi qua Luyện Khí kỳ, coi như đã tọa năm mươi năm, hút vào linh khí cũng không đủ lấp kín một lần đan điền.

Này nghe tới rất hoang đường, linh khí là tu giả cơ sở. Nhưng sự thực chính là như vậy, coi như Trần Mặc là Luyện Khí tầng một, cũng cần tình cờ bổ sung linh cốc đến giúp đỡ chính mình tu luyện.

Này cố nhiên có Trần Mặc linh căn thấp kém nguyên nhân, nhưng coi như linh căn cường đại thì làm sao? Linh khí mỏng manh, mà lại vào đêm mới tân sinh, tu giả tối đa cảm ứng phạm vi mười dặm linh khí, chẳng lẽ hút sạch nơi này, lại đổi một chỗ đã tọa sao?

Do đó, hiện đại tu giả nhiều là dựa vào dược thảo, viên thuốc, thậm chí kim thạch, kỳ vật bên trong ẩn chứa linh khí đến tu hành, mà không phải trong thiên địa tự nhiên linh khí.

Linh căn cường đại ở chỗ đối với những này đồ vật hấp thu hiệu suất. . . . Nói như thế, nơi này không phải độc nhất vô nhị bảo địa? Kia quái thủy không phải giá trị không cách nào cân nhắc bảo vật?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không khỏi cười khổ, nếu là cái này bảo địa linh khí có thể bị bản thân hấp thu lấy, kia quái thủy có thể bị dùng, kia chính mình coi như linh căn thấp kém, cũng có thể ngắn thời gian bên trong liên tục đột phá.

Bất đắc dĩ, nơi này linh khí nhìn như ôn hòa, hút một cái thu vào thể, mới phát hiện cuồng bạo không gì sánh được, căn bản không có biện pháp vận chuyển như ý, ngược lại thương tới kinh mạch.

Cho tới kia quái thủy, thì càng thêm cuồng bạo, hơn nữa còn sẽ tiêu tán đến trong máu thịt đi, khiến huyết nhục bành trướng, thống khổ khó nhin.

Nếu không là Trần Mặc dùng đến rất ít, chỉ sợ huyết nhục đã vỡ ra được, hậu quả không thể chịu đựng. Coi như bây giờ, Trần Mặc trong lòng biết thân thể cũng lưu lại ám thương, nơi này không tìm được thảo dược, chỉ có thể chờ đợi thân thể chậm rãi khôi phục.

Chuyện đến nước này, sợ là thật đối mặt cực đại hoàn cảnh khó khăn.

Cơ mà người muốn sống sót mới có hy vọng, này câu trường thôn gia gia thường nói lời nói, Trần Mặc lại sao dám quên? Hắn không dự định từ bỏ, coi như hoang vu chi địa, hắn cũng đến tìm ra một cái sống sót biện pháp.

Bình tĩnh suy nghĩ một chút, Trần Mặc từ trong lồng ngực lại móc ra tiếp thân bao bố, trong bao nguyên bản có một ít linh cốc hạt giống, bị Trần Mặc bắt được mấy hạt ở trong tay, bây giờ muốn mạng sống, chỉ có này duy nhất hy vọng.

Linh cốc hạt giống nhắc tới cũng là linh cốc, chỉ bất quá thành phẩm linh cốc trải qua ủ phôi, nghiền nát, bỏ vỏ ngoài, biến thành dễ dàng cất giữ, thuận tiện dùng ăn mà thôi, chỉ là không thể lại trồng trọt.

Kỳ thực không như vậy chú ý mà nói, linh cốc hạt giống cũng có thể dùng ăn, tác dụng cũng cùng linh cốc gần như, mà linh cốc nếu không là đem ra tu hành, một hạt xuống miễn cưỡng có thể khiến người chống đỡ cái hai ba ngày.

Bây giờ trong tay hạt giống có chừng hơn trăm viên, chống đỡ cái một năm nửa năm còn không thành vấn đề. Cơ mà muốn còn sống lâu dài. . . Trần Mặc trầm ngâm, cẩn thận suy tư một chút, phát hiện bản thân lộ còn là chỉ còn lại một cái, kia chính là trồng trọt.

"Nói cho cùng. . ." Trần Mặc cười khổ, xem ra này cũng coi như là thiên mệnh khó trái.

Cũng may hắn không phải bị quan người, cũng nhìn được tịch mệnh. Nói làm liền lập tức hành động lên. . .

Ruộng thổ chỉ có một tiểu lưu, lại có nguyên bộ linh cụ, thêm vào Trần Mặc quản lý đất ruộng thể nhưng là một tay hảo thủ, liền không non nửa cái canh giờ, này một lưu giấu ở loạn thạch sau lưng đất ruộng liền bị Trần Mặc chinh lý đi ra.

Này không quản lý không sao cả, một quản lý Trần Mặc mới phát hiện này ngầm đen ruộng thổ cũng là linh khí dồi dào, hơn nữa còn ẩn chứa một cỗ linh căn mới có thể cảm ứng sinh cơ, kéo dài không dứt. So với trong tông môn linh ruộng quả thực tốt rồi không muốn quá nhiều.

Nhưng Trần Mặc đã mất cảm giác, coi như trong ruộng có sinh cơ này loại quái sự đều bị hắn lược qua, nơi này cho dù tốt, chung quy như một cái làm mệt mỏi lao tù, không ra được tất cả thì có ích lợi gì?

Bất quá bất kể thế nào, nhìn thấy bản thân quản lý hảo đất ruộng, Trần Mặc vẫn có một cỗ thiên nhiên cảm giác thỏa mãn, xoa một chút mồ hôi, Trần Mặc cũng phát hiện nguyên lai này một tiểu lưu đất ruộng tính toán đầu ra đây cũng chỉ có thể gieo xuống chín khóa cây trồng.

"Chín khóa liền chín khóa đi." Trần Mặc cũng không thêm để ý, hắn trồng linh cốc, một cái cốc tuệ thượng cơ bản đều có thể có hơn trăm viên hạt ngũ cốc, hảo thậm chí nhanh 200 hạt.

Nơi này linh khí dồi dào, như thế nào đi nữa cũng sẽ không kém kinh đi nơi nào, coi như một cái chỉ kết chín mươi viên kê, chín khóa cũng đủ hắn dùng ăn, thậm chí còn có thể cầm một ít dùng để tu hành.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc lạc quan lên, phải biết tại tông môn hắn trồng linh cốc cơ mà không thuộc về hắn, có thể chia được bao nhiêu toàn xem tông môn phân phối, nếu là một năm này tông môn tổng thể thu hoạch không được, một hạt cũng không cho hắn đều có khả năng.

Rất nhanh, chín viên hạt giống liền bị Trần Mặc tỉ mỉ trồng đến này khá là bất phàm thổ địa bên trong.

Nhưng rất nhanh, một cái hiện thực vấn đề lại để cho Trần Mặc khổ não lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: trở về

Một cây thực vật muốn sống, tối thiểu cần ba cái điều kiện, quang, thổ địa, thủy.

Thổ địa không cần lo lắng, dù sao hạt giống đã gieo xuống.

Cho tới quang, nơi này không có nhật nguyệt ánh sáng, chỉ có sương mù bao phủ, thế nhưng là những sáng sủa như ban ngày, tưởng cũng là có cái gì nguồn sáng sở tại, chỉ cần có quang, này cũng không thành vấn đề.

Huống chi, nơi này linh khí dồi dào, không giống bên ngoài linh khí mỏng manh. Linh khí bên trong nguyên bản liền ẩn chứa Thái Dương, Thái Âm, còn có Ngũ Hành Chi Khí. Cho nên, tính ra còn không cần thao tác kia rất nhiều tâm.

Như vậy, duy nhất có thể khiến Trần Mặc buồn rầu đơn giản chính là thủy.

Ở nơi như thế này, Trần Mặc nắm chắc coi như không có linh tuyến, chỉ có phổ thông sơn tuyến, cũng có thể trồng tốt này linh cốc.

Thế nhưng là. . . Trần Mặc rất xác định nơi này ngoại trừ kia quái thủy, sợ là cũng không còn cái khác nguồn nước.

Đổi làm hẩn chính mình, ăn một hạt linh cốc hạt giống, liền có thể không ăn không uống hai ba ngày, nhưng này linh cốc cũng không thể một ngày không có nước.

Có lẽ, chỉ có hai cái biện pháp, một chính là dùng kia quái thủy tưới.

Đệ nhị sao, kia chính là đào kia đất ruộng, đào sâu vài thước, xem có thể hay không đào ra thủy đến? Dù sao kia ruộng thổ màu mỡ, ướt át, phía dưới có nước ngầm cũng không nhất định.

Cho tới kia đất ruộng ở ngoài mặt đất liền không cần nghĩ, kia tựa như thổ không phải thổ, tựa như thạch không phải thạch đồ vật cứng rắn không gì sánh được, vừa này Trần Mặc dùng búa sửa sức lực cũng không có đào ra mây may, liền một hạt bụi đều không vung lên đến.

Đương nhiên hẩn vừa này mục đích chỉ là vì muốn nhìn một chút này mặt đất bên dưới, phải chăng còn có ruộng thổ, hẩn có thể không nhiều khai khẩn một ít thổ địa.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc lông mày triển khai ra, người không sợ khó khăn, sợ chỉ là bỏ tay hết cách.

Chỉ là so với đào ruộng thổ, Trần Mặc càng khuynh hướng dùng kia quái thủy, dù sao linh khí kinh người, lãng phí thực sự đáng tiếc.

Nhưng Trần Mặc lại không dám đánh cược, tính toán một phen, cuối cùng quyết định chỉ dùng trong đó hai viên linh cốc tới thử nghiệm, như vậy coi như kết quả kém cỏi, một năm sau, hẩn vẫn là có thể thu hoạch bảy khóa linh cốc, đã đủ sinh tồn.

Chủ ý đã định, Trần Mặc liền đi đến kia vách đá dưới lấy nước, hẩn công cụ bên trong có một nho nhỏ ngọc muối, nguyên bản là dùng làm tinh tế cấp một ít đặc thù được thảo tưới nước, trước Trần Mặc cầm vô dụng, dù sao hẩn trồng toàn là linh cốc, bây giờ ngược lại là có đất dụng võ.

Một ngọc muối thủy, quả thực không nhiều, muốn người đến uống, e sợ cũng liền một cái. Nhưng kia trong hồ thủy vậy mà liền như vậy ít đi sắp một phần năm, nhìn đến Trần Mặc lại là phát sầu.

Bất quá, này thủy linh khí quá mức sung túc, hai khóa linh cốc, này một muối sợ cũng là được rồi. Thậm chí một tháng không lại tưới nước đều có thể.

Dù sao dựa theo ngoại giới linh tuyến tiêu chuẩn, trong đó một cái thế nhưng là Ngũ Hành Chi Khí thủy linh khí sung túc, kia tầm bở tác dụng cường đại lại kéo dài, này quái thủy cũng có thể gần như chứ? Dù sao bản thân nó cũng là thủy a?

Trần Mặc không có cái gì lý luận căn cứ, cũng chỉ có ở trong lòng lung tung suy luận một phen.

Thủy rất nhanh cũng đợi xong, Trần Mặc giải đầu một cái, có lẽ chuyện còn lại chính là thử tại đất ruộng dưới đào hầm, xem có hay không nước ngầm chứ?

Như vậy nghĩ, Trần Mặc lấy ra ngọc cốc, vừa muốn kích hoạt nó, một trận mạc danh lực kéo không hề có điềm báo trước lại lần nữa xuất hiện.

Trần Mặc cả kinh, nghĩ thầm sẽ không phải bản thân còn sẽ bị kéo tới cái gì càng kỳ quái địa phương đi chứ? Không hề nghĩ rằng, cái này ý nghĩ mới vừa xuất hiện, này lực kéo tựa như lần trước một dạng, đột nhiên biến thành to lớn mà không thể kháng cự, Trần Mặc lại lần nữa mất đi ý thức.

Có chút ố vàng trúc tường, một tấm bản thân làm, có chút nghiêng lệch mộc tủ, dưới thân giường trúc, trên giường màu xanh lam chăn mỏng, còn có trước mặt oai đảo chiếc lọ, cùng trống trơn bát. . .

Khi Trần Mặc mở mắt, nhìn thấy này từng hình ảnh quen thuộc cảnh tượng lúc, đầy đủ lại dùng vài tức thời gian, mới khiến bản thân không đến nỗi từ trên giường nhảy lên đến.

"Về, đến rồi?" Trần Mặc có chút khó có thể tin, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, nhìn thấy cùng hẩn đột phá kia một khắc một dạng mờ sáng bầu trời, hẩn không khỏi xoa xoa mắt, hoài nghi mình làm một giấc mộng.

Nhưng cái này sự tình như vậy chân thực, ở đâu là nằm mơ có thể giải thích? Trần Mặc từ trong lồng ngực lấy ra bên người bao bố, mà kiểm kê hạ

xuống, bao trung ít đi ngọc liềm cùng ngọc cước.

"Kia chính là." Như vậy chứng cứ còn chưa đủ lấy khẳng định sao? Trần Mặc nhìn như thần sắc bình tĩnh, hướng về bao bố bên trong thu kia chông linh cụ, kỳ thực nhìn kỹ lại, tay nhưng có chút run rẩy.

Hắn biết rõ, ngọc liềm là dùng để thử kia sương mù, cho tới ngọc cước bản thân tại bị lôi kéo thời khắc, nơi nào còn cầm được nó? Tự nhiên là đánh mất ở cái kia thần bí sở tại.

Một đi, Trần Mặc dùng thời gian một nén nhang đi thích ứng. Đây một về, Trần Mặc thể nào lại có thể rất nhanh bình tĩnh? Hắn hôm nay, có một bụng nghi vấn không chiếm được giải đáp, lại không biết nên tìm ai hỏi đi?

Sự tình liên tiếp, Trần Mặc chung quy cũng không phải làm bằng sắt, đầu óc cũng loạn, đơn giản khiến bản thân không suy nghĩ thêm nữa, nguyên vẹn gặm một chút lương khô, rất thẳng thắn đem bản thân vứt tại trên giường trúc ngủ thiếp đi.

Này một giấc ngủ đến đất trời đen kịt, mãi đến tận hoàng hôn, Trần Mặc mới coi như tỉnh lại.

Dậy sau khi, Trần Mặc cũng không vội vã, nhân nhả rửa mặt, mới hướng về ngoài phòng linh ruộng đi đến.

Ngoài phòng đình núi đã là một mảnh bao phủ trong làn áo bạc, xem ra đêm qua tu hành ngược lại là bỏ qua một hồi cảnh tuyết.

Nhập môn một năm, tuy rằng tu hành không tính thành công, nhưng cũng sớm không phải cái kia một trận tuyết lớn liền có thể đông chết đứa bé ăn xin, bây giờ bản thân đối phó thể tục vô công cao thủ, sợ cũng không thành vấn đề chứ?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc không khỏi hài lòng lên, từ tuyết địa trung nhảy lên một cái, ung dung liền rơi xuống linh ruộng ngoại một khối bằng phẳng đại thạch bên trên.

Tiền môn sinh hoạt tịch mịch, này khối đại thạch chính là Trần Mặc hằng ngày đọc sách, học tập, suy nghĩ chỗ, bây giờ hắn một bụng nghi vấn, cũng tự nhiên liền đi tới nơi này.

Tuyết hậu nguyệt quang lành lạnh, Trần Mặc nằm tại đại thạch bên trên, nhưng chưa cảm thấy lạnh.

Trải qua nghi ngại, hắn dòng suy nghĩ dị thường rõ ràng, đây bụng vấn đề chính lý xuôi, đơn giản cũng liền hai cái trọng điểm.

Thứ nhất, bản thân tuyệt không phải vô cớ liền bị kéo vào kia thần bí địa phương, kia nguyên nhân là gì?

Thứ hai, sau này mình còn có thể hay không lại bị lôi kéo tiến vào cái kia địa phương?

So với hai vấn đề này, còn lại việc nhỏ không đáng kể ngược lại cũng không tính quá là quan trọng. Chỉ bất quá bất kể thể nào cẩn thận hồi ức, Trần Mặc vẫn không có manh mối.

"Hò. . ." Trần Mặc thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ ra đến cùng còn là khó có thể an lòng, theo thói quen hắn tưởng muốn bắt lấy trước ngực treo hạt châu kia.

Trước đây chính là như vậy, mỗi khi bản thân thật khó có thể an lòng lúc, hạt châu kia chính là hắn duy nhất an ủi cùng chống đỡ, có thể khiến hắn chậm rãi an lòng ấm áp.

Cơ mà này một lần, Trần Mặc nhưng bắt hụt, trên cổ trời chặt hạt châu dây đỏ rõ ràng vẫn còn, nhưng hạt châu cũng đã không biết tung tích.

Này một phát hiện, khiến Trần Mặc đột nhiên từ trên tảng đá lớn ngồi dậy, rõ ràng lạnh thiên, lại làm cho hắn ra một thân tế lông mồ hôi nóng.

Hạt châu, không gặp? Làm sao sẽ không gặp? Trần Mặc chưa từng như này hoảng loạn qua, thậm chí sau một khắc không biết nên như thế nào cho phải?

Nhưng cũng là tại này một khắc, một đoạn thật giống bị ông trời khắc ý mơ hồ ký ức, cũng bỗng nhiên tựa như tia chớp xẹt qua hắn đầu óc.

Hắn nhớ tới đến rồi, tại hắn bị kéo vào cái kia thần bí chi địa lúc, trước ngực có mờ mịt màu xanh lam hào quang, chỗ kia không phải là hắn treo hạt châu địa phương sao?

Trần Mặc thoáng cái mím chặt khóe miệng, hướng về ốc bên trong gần như điên cuồng phóng đi.

Chương 10: Thiên Chú Chi Bảo

Mặc dù là dạ, Trần Mặc ốc bên trong nhưng là đèn đuốc sáng choang.

Có thể dùng đèn chiếu sáng, mặc kệ là ngọn đèn, ngọn nến, còn là dạ minh thạch, đều bị Trần Mặc hết thấy thấp sáng, đặt để ở trên bàn.

Bàn trung ương là một chậu thanh thủy, trong nước phản chiếu Trần Mặc mặt, thần sắc cổ quái, tựa như lại kích động, tràn ngập nghi hoặc, nhưng lại hưng phấn, các loại tâm tình chen lẫn, cho tới Trần Mặc mặt từ cái trán đỏ lên đến cái cổ căn nhĩ, cho đến mờ rộng ngực còn có một mảnh ửng đỏ, nhưng tại ửng đỏ bên trong nhiều một cái quái dị đồ án màu xanh.

Kia đồ án tựa như một cái trong nước vòng xoáy, lại tựa như một đạo lỗ xoáy trung tâm, nhưng từ ở giữa như bị người bỏ một đao một loại, vết đao không thẳng, méo mó cong cong nứt thành hai nửa.

Này đồ án có cái gì sâu sắc ngụ ý sao? Trần Mặc là không nghĩ ra được, thậm chí tại trong trí nhớ của hắn liền chưa từng gặp như vậy đồ án hoặc là đồ đẳng.

Thực sự không thể nói được đẹp đẽ, xem lâu nhưng mặc danh có một loại không nói ra được huyền ảo.

Trần Mặc bàn tay vào chậu nước bên trong, cái bóng trong nước liền phá nát, dùng này băng lãnh thủy, Trần Mặc tàn nhẫn rửa mặt.

Giọt nước dọc theo Trần Mặc mặt hạ xuống, hắn trong lòng rất rõ ràng, cái này hoa văn chính là hắn hạt châu, hạt châu này không biết vì sao chui vào hắn trong cơ thể, cũng tại ngực để lại cho hắn một cái như là hình xăm ngoạn ý.

Lau khô trên mặt thủy, Trần Mặc nhưng là hưng phấn nở nụ cười, vừa nãy cũng coi như là phúc đến thì lòng cũng sáng ra, lại có lẽ là ông trời khiến hắn đột nhiên khai rồi một lúc khiếu, cho nên hắn tiến nhập ốc bên trong liền theo bản năng quan sát bên trong thân thể tra xét tự thân.

Kết quả là tại ngực, lơ lửng ở trái tim bên trên vị trí phát hiện một đoàn lam mờ mịt ánh sáng, kia ánh sáng không lắm thấy rõ, nhưng phảng phất có thể nhìn thấy ánh sáng nội hạch chính là hắn kia hạt châu.

Không sáng, không tinh mỹ, không bắt mắt, không thể quen thuộc hơn được hạt châu.

Quan sát bên trong thân thể xong xuôi sau đó, Trần Mặc liền mức tới này chậu thủy, khi phảng phất nhìn thấy cái này đồ án màu xanh lúc, hắn liền điên cuồng dùng tới ốc bên trong hết thấy chiếu sáng vật.

"Ân, vẫn còn ở đó." Trần Mặc nụ cười càng ngày càng khoa trương, tay che ngực, an tâm, nhưng lại nóng lòng như lửa.

Có kiến thức hắn cũng không ngộ, cơ bản có thể phán đoán bản thân tiến nhập kia thần bí địa phương mười có tám, chín cùng hạt châu này có quan hệ.

Nếu này chính là sự thực, kia mang ý nghĩa cái gì? Trần Mặc tìm đập lợi hại, yết hầu cũng là lạnh lẽo, mà lại bất luận cái khác, một hạt châu bên trong có như vậy thần bí không gian, kia hắn là trong truyền thuyết —— Thiên Chú Chi Bảo?

Hắn là chính là Thiên Chú Chi Bảo! Nhớ tới kia thần bí chi địa sương mù, điện chớp năm màu, quái thủy, tràn ngập sinh cơ thổ địa. . . Trần Mặc càng ngày càng khẳng định bản thân phán đoán.

Gì là Thiên Chú Chi Bảo? Có thể nạp tu di giới từ, có thể một khi khiến người ngộ đạo hạt bồ đề hết thấy đều là, tại « Không Tang tiên lộ chí » trung rõ ràng ghi chép một câu nói "Thiên Chú Chi Bảo, không phải sức người có thể đúc, trời sinh trời dưỡng trời đúc thành, không một không thần kỳ huyền ảo, có nghịch thiên thông thiên khả năng "

"Ha ha." Nghĩ tới đây, Trần Mặc rốt cục cười ra tiếng, liền như khi còn bé được kia đùi gà ăn, tuổi thơ lúc được một tương món đồ chơi cùng.

Hắn bảo vật thấy được ít, đến Không Tang Tiên Môn cũng đơn giản chính là thấy kia làm ruộng linh cụ, đã ngạc nhiên rất lâu.

Bây giờ hạt châu này, coi như thật không tính Thiên Chú Chi Bảo phạm trù, hắn cũng vui vẻ đến tưởng tượng, thậm chí khẳng định nó chính là Thiên Chú Chi Bảo.

Kia này mang ý nghĩa cái gì đây? Trần Mặc chính mình cũng không rõ ràng, bởi vì hắn căn bản liền không có biết rõ hạt châu này đến cùng có cái gì tác dụng, duy nhất biết chính là nó bên trong có lẽ có một mảnh thần bí không gian, nhưng thần bí không gian lại có thể mang đến cho hắn cái gì trợ giúp đây? Chỉ ít Trần Mặc hiện tại cũng không nghĩ ra được.

Hắn chính là mù hải lòng, hải lòng hạt châu không có ném mất, hải lòng nó là một cái bảo bối, hải lòng bản thân không cần lại vì kia thần bí không gian sự tình bất an, chỉ ít tìm hiểu được nó mười có tám, chín cùng bản thân hạt châu có quan hệ.

Như vậy vui cười hơn hờ hời lâu, Trần Mặc mới coi như triệt để bình tĩnh lại.

Thiếu niên tâm tính hài lòng làm đến chân thành, thế nhưng là hầu như lịch khắp cả thế tục cực khổ cẩn thận Trần Mặc cũng không dám quên.

Hắn hiểu được "Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội", nếu như không phải như vậy, bản thân làm sao sẽ vừa ra thôn liền bị cướp đi trường thôn gia gia cấp bản thân tín vật?

Là bảo vật liền vạn lần không thể rêu rao, sư huynh một lần cũng từng trong lúc vô ý nói tới "Bây giờ này tu giả một đường càng ngày càng khó đi, toàn bởi vì tu hành tài nguyên khan hiếm, thậm chí liền Tẩy Kiếm Các đồng môn cũng gây ra lẫn nhau tàn sát bê bối "

Cụ thể là cái gì bê bối, Trần Mặc không có hỏi tới, hẳn đối cái gì Tẩy Kiếm Các không có hứng thú, chỉ là một lòng tưởng muốn trông tốt linh cốt.

Sư huynh tự nhiên cũng là quá mức cảm khái, trong lúc vô tình nói tới, vẫn chưa thâm đàm.

Bây giờ nghĩ đến, Trần Mặc ngược lại là ngửi được trong lời nói ý vị, xem ra này Tiên môn cũng không phải cái gì dễ vậy chi địa, thậm chí so thế tục chi có hơn chứ không có kém! Bằng không, sao sẽ vì tu hành tài nguyên đồng môn tương tàn?

Tu hành tài nguyên đơn giản chính là dược thảo, viên thuốc một loại, không coi là không gì sánh được trân quý. Nhưng hạt châu như vậy bảo bối đây?

Trần Mặc nghĩ trong lòng liền trầm trọng lên, cũng liền âm thầm hạ quyết tâm, này hạt châu bí mật từ nay về sau chính là một mình hắn bí mật, không thể rêu rao, cũng không thể đối thân cận người nói ra, tránh khỏi này sinh sự cố, càng là tránh khỏi liên lụy.

Này cũng không phải Trần Mặc không muốn chia sẻ tìm cơ, một năm này tại Không Tang Tiên Môn không phải không có tình người ấm lạnh, chỉ ít hẳn không phải linh thực đồng tử, nhưng có thể đến linh ruộng quản lý, dựa cả vào sư huynh dốc hết sức che chở.

Coi như sư huynh là trong môn phái thiên tài, đệ tử nòng cốt, cũng đưa tới vài cái nội môn đệ tử không thích.

May mà Không Tang Tiên Môn, môn quy liền tối kỵ học trò hồ đồ, chú ý sư môn sư huynh đệ tình. Nếu như đặt ở kia Tẩy Kiếm Các, sợ là này mẫu linh ruộng đều có thể gặp phải đại sự.

Liên tưởng những này, Trần Mặc thế nào dám đánh cuộc này hạt châu bảo bối, sư huynh cũng có thể che chở bản thân? Không Tang Tiên Môn người còn có thể bị này môn quy ràng buộc?

Nghiêm túc hiện thực, khiến Trần Mặc triệt để không có tâm tình vui sướng, trái lại là thu hồi chiếu sáng đồ vật, bình tĩnh lại lần nữa bắt đầu tu hành.

Lần thứ nhất, hắn mơ hồ cảm thụ, thế gian tất cả, không bằng dựa vào sức một người.

Lần thứ nhất, hắn bắt đầu mơ hồ khát khao, cường đại lực lượng!

Liên như hạt châu này, vốn là hắn đồ vật, nhỏ yếu như hắn, nhưng chỉ có thể liều mạng ẩn giấu, chỉ lo gặp phải mầm họa, thậm chí còn liên lụy người khác. . .

Cho nên, hạt châu này sự tình không tưởng cũng được, làm tốt trước mắt, chân thật tu hành mới là chính kinh. Nếu như nhớ không sai, ngày mai qua, chính là kia "Tế linh tiết" chứ? Kia mới là gần đây khẩn yếu việc.

Một ngày sau.

Sắc trời không rõ, Trần Mặc nhà trúc cánh cửa liền bị đẩy ra, gió lạnh chen lẫn hoa tuyết tràn vào ốc bên trong, khiến còn tại ngủ say Trần Mặc thoáng cái liên tỉnh lại.

Trong phòng sáng lên một quả cầu lửa, bắn ra ở giữa, liền thấp sáng trên bàn ngọn nến.

Này một tay nhìn đến Trần Mặc không ngừng hâm mộ, cũng chẳng biết lúc nào bản thân mới có thể như sư huynh như vậy, phát cái quả cầu lửa, phun ra cột nước gì gì đó?

"Đột phá?" Người đến chính là Diệp Phiêu Linh, như vậy lạnh giá tuyết thiên, hắn còn là một bộ bạch y, ánh phía sau cảnh tuyết, càng hiện ra kiên cường tuấn kiệt.

Trần Mặc gạt đầu, sớm thành thói quen sư huynh nói chuyện như vậy phong cách.

Nhưng bất thành linh bị sư huynh tăng tăng một chương võ trên vai thượng, tranh thủ ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy sư huynh trong mắt vui mừng cùng khoe miệng ý cười.

"Đổi đi." Sư huynh đệ ở giữa không cần nhiều lời, chỉ là trầm mặc chốc lát, Diệp Phiêu Linh liền từ trong túi chứa đồ lấy ra một bộ quần áo màu xanh.

So với Trần Mặc trước đây xuyên sam tử, này sam tử có thể nói tinh mỹ, cổ áo tay áo biên đều có tinh mỹ ám văn, nhưng không hiện ra rêu rao.

Trần Mặc dậy mặc quần áo, trong miệng nhưng là nói ra: "Sư huynh, cần phải như vậy trịnh trọng sao? Tế linh tiết cũng không có quy định muốn ăn diện một phen a? Lại không phải nữ hài. . ."

"Thế tục quần áo, nơi nào có thể xưng tụng trịnh trọng?" Diệp Phiêu Linh không cho là đúng, lấy ra hai cái còn là nóng bỏng bánh bao đưa cho Trần Mặc, này mới nói tiếp: "Hôm nay dù sao trong môn phái thịnh hội, sư phụ cũng xuất quan. Ta muốn người ăn mặc ngăn nắp một ít."

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Không Tang ngọn núi chính

Thúy Bình phong hôm nay chưa từng tuyết bay, nhưng lạnh đến mức run, đỉnh núi bị liên miên không dứt nồng vãn bao lấy, cho dù sáng sớm, cũng hiện ra sắc trời lơ mờ.

Một đạo trong veo màu xanh cầu vòng đoạn vãn nứt vụn, từ trong tầng mây nhanh xông lên mà ra.

Thân mang mới tinh thanh sam Trần Mặc theo sư huynh đứng ở phi kiếm bên trên, lúc đầu còn có chút kinh hồn bạt vía, mong muốn thấy nồng vãn bên trên mặt trời mới mọc mỏng mây màu, trực giác đến tâm thần sáng khoái.

Tại chính mình Thúy Bình phong đợi gần một năm, mặt trời mọc quản lý linh ruộng, mặt trời lặn hồi viện tu luyện, cơm canh đạm bạc nhưng cũng hiện ra lục căn thanh tịnh. Như không tất yếu, Trần Mặc rất ít ra ngoài, mắt thấy như vậy mỹ lệ cảnh, bưng bình bắt gác trong lòng ngực nóng bỏng bánh bao đã biến ngội.

Nhìn sư huynh đứng chấp tay, đứng mũi kiếm bên trên, hết như phiêu phiêu trích tiên, Trần Mặc lòng sinh ước ao, quay đầu lại nhìn tới, Thúy Bình phong đã ở phía sau cực xa, hẳn nói thầm trong lòng thường ngày canh tác ngược nhìn nguy nga đỉnh núi, bây giờ thân tại đám mây, làm sao nhưng như vậy nhỏ bé?

"Đến." Diệp Phiêu Linh một câu khê nói tại phi nhanh cuồng phong trung vẫn rõ ràng có thể nghe.

Phi kiếm dần dần chậm lại, trước mắt mây mù một tán, Trần Mặc vội vã trông về cách đó không xa tiên sơn. Không Tang ngọn núi chính kêu chi Mộc Linh, thế núi cực cao, đỉnh điểm rơi vào mây mù ở giữa, đao khảm búa gọt đoạn nhai biên bay lưu thẳng xuống ba cái thác nước, giống như thương thiên hạ xuống linh khí linh tuyến, ngọn núi chính tầm mình dưới, linh khí rung động lòng người. Bốn phía vô số thiên phong, cũng chỉ có Mộc Linh phong nhất chi độc tú, đỉnh thiên lập địa, có loại chứng tình cùng nguyệt cảm giác.

Sư huynh đã nói tế linh thịnh hội một năm chỉ có một lần, một lần chỉ mở một ngày, ngoại trừ thượng tế thiên ân ở ngoài, cũng sẽ tra nghiệm Không Tang Tiên Môn hết thầy linh ruộng.

Nếu là linh thực chăm sóc được tốt, linh thực đồng tử tại trong môn tự nhiên mặt mũi sáng sủa, có thể chiếm được không ít tường thưởng, cơ mà nếu như xếp hạng cuối cùng, bị những đệ tử khác coi khinh cũng không tính là sự tình, còn rất có khả năng bị tước đoạt linh thực đồng tử thân phận, nhượng ra linh ruộng đến cho cái khác ngoại môn đệ tử.

Một năm này một lần đại hội, hết thầy linh thực đồng tử đều không dám thất lễ. Trần Mặc linh căn tuy phẩm tướng thấp kém, nhưng thắng ở thuần thuộc mộc linh căn, trời sinh thân cận cây cỏ, linh cốt bị hẳn chăm sóc có tốt, thêm nữa sư huynh đã từng đề qua bản thân trông ra linh cốt tại trong tông môn đã tính ưu tú, Trần Mặc tuy không đến tự tin hơn gấp trăm lần, nhưng cũng không lo sợ bất an.

Phi kiếm xoay quanh mà xuống, Trần Mặc đem toàn bộ Mộc Linh phong thu hết đáy mắt. Phía đông là một mảnh nguy nga lâu vũ, ngạch biển thượng viết "Tế điện" hai chữ, bên trong cung phụng Không Tang tiên hiền bài vị, dựa lưng mặt trời mới mọc chỉ huy, lộ ra đặc biệt trang nghiêm nghiêm túc. Ngoài điện còn có một con bốn chân đồng thau đại đỉnh, đến có hai trượng cao, thân đỉnh điêu khắc có cây cỏ phù điêu, trong miệng đỉnh hương tro phủ kín, mặt trên nhuộm vật dễ cháy cùng đàn hương, thăm thẳm tung bay khói trắng, vì toàn bộ đạo trường tăng thêm mấy phần tiên gia khí.

Thuận tế điện đài cao mà xuống có một mảnh đạo trường, mấy trăm trượng phạm vi, đều khảm nam thanh gạch, mỗi một khối thanh gạch đánh bóng không gì sánh được tinh xảo, lẫn nhau ở giữa khe hở cực nhỏ, kết hợp mà thành mặt đất liền thành một khối, tuy tuổi tác đã lâu loang lổ bóc ra từng mảng, nhưng vẫn không sinh rêu xanh, rất thần diệu!

Trần Mặc tuy đến Không Tang Tiên Môn một năm, ở lâu nhà trúc, chưa từng gặp qua như vậy Tiên môn khí tượng? Trong lòng lại là rung động lại là hiếu kỳ.

Phi kiếm chậm rãi đi ra ngoài, dưới chân vượt qua một tòa nguy nga sơn môn, môn hộ vi mở. Bên ngoài là xoay quanh sơn đạo, không ít đệ tử đã tụ tập sơn môn ở ngoài, ngược đầu nhìn lên Trần Mặc hai người, mặt lộ hâm mộ.

Diệp Phiêu Linh không phi kiếm hạ xuống nơi này, từ tốn nói:

"Sư đệ ngươi chưa thu được linh thực đồng tử thân phận, tạm chờ đợi ở đây."

Vì Tiên môn chịu khổ nhọc chăm sóc một năm linh ruộng, nhưng liền sơn môn cũng không có tư cách tiến vào, nếu như tầm thường người đã sớm lòng mang không cam lòng. Trần Mặc nhưng theo lời gặt đầu, nội tâm bình tĩnh, hẳn từ lâu biết sư huynh đối nhân xử thế tối quá nặng quy củ, bản thân còn chưa chân chính được vào sơn môn, lẽ ra nên như vậy, cổ cũng chưa cảm giác nhiều quái.

"Đại hội kết thúc, sư tôn sẽ triệu kiến cho ngươi, đừng đi loạn." Diệp Phiêu Linh lại căn dặn một câu, liền ngự kiếm lên không, nhắm phía đông đại điện phương hướng mà đi.

Trần Mặc nghe xong sư huynh lời nói, nhìn theo hẳn đi xa, tâm tình có chút kích động. Sư phụ mang bản thân cái này trẻ ăn mây lên núi, có đại ân chi duyên, cơ mà ròng rã một năm nhưng chưa từng nhìn thấy, tâm tình có chút gợn sóng chẳng có gì lạ.

Sư huynh đã nói, sư phụ được một vị hiếm thấy trên đời đại được, cần bề quan nghiên tập luyện hóa phương pháp, bây giờ xuất quan, phải chăng đã có thành?

Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện ngoại môn tạp dịch đệ tử ánh mắt đều quăng trên người mình, Trần Mặc nhìn ra được đến, đó là một loại mang theo xem thường ánh mắt, cũng là một năm này hạ xuống, hẳn đã quen thuộc từ lâu ánh mắt. Nghiên cứu nguyên nhân, hay là bởi vì bản thân một mình xử lý một phương linh ruộng nguyên có.

Không Tang Tiên Môn bên trong, tưởng muốn xử lý linh ruộng, trước hết làm mấy năm tạp dịch, khổ học linh thực thuật, tấn thăng linh thực đồng tử, mới có thể phân đến một khối hạ phẩm linh ruộng.

Ưu tú ngoại môn đệ tử thường thường sẽ sớm thu được thưởng thức, được một khối liệt phẩm linh ruộng thử nghiệm quản lý. Mà Trần Mặc nhập môn không lâu, tạp sự còn chưa làm, liền phân đến một mẫu liệt phẩm linh ruộng, làm sao không để cho người đó mất tâm đó.

Hắn đẩy một đám ngoại môn đệ tử bất thiện tầm mắt, sắc mặt như thường, tìm được sơn đạo một chỗ bằng phẳng chi địa, kéo tới một bờ đoàn, ngồi xếp bằng bên trên.

"Vị này chính là cái kia Trần Mặc."

Cách đó không xa có ngoại môn đệ tử chú ý đến ngồi xếp bằng Trần Mặc, hướng đồng bạn lên tiếng nói.

Không quen biết đệ tử nhũu mây nhìn phía Trần Mặc, phát hiện này người khuôn mặt thanh tú, trên môi thanh râu vừa lộ đầu, nói vậy tuổi cũng không tính bao lớn.

"Cùng là tạp dịch đệ tử, lại được Lý trưởng lão phân ra một khối linh ruộng chính là hắn?" Có người châu đầu ghé tai, ngữ khí bên trong lộ ra tức giận bất bình.

"Còn ăn mặc linh thực đồng tử thanh sam, thật sự coi bản thân Ngự vượt Long Môn? Bây giờ còn không phải cùng chúng ta một dạng, chỉ có thể tại ngoài sơn môn chờ đợi."

"Hắn kia mẫu linh ruộng nếu như phân cho ta, hàng năm cũng có thể nhiều trồng ra mấy chục cân linh cốc, cống hiến Tiên môn. Bây giờ phân cho như vậy một cái hồ đồ không biết gia hỏa quả thực dường như trò đùa, vạn nhất trồng hỏng rồi, chẳng phải là lãng phí hạt giống?"

Những này lời tuy sắc bén chói tai, nhưng cực kỳ nhỏ giọng, Trần Mặc đoán được, bọn hắn là e ngại sư huynh bộ mặt, không dám đắc tội với sư huynh, này mới không có trắng trợn.

Những này người chỉ dám xì xào bàn tán, biểu đạt oán khí, thực tại có chút bi ối, nếu là tầm thường thiếu niên lang, nghe đến mấy cái này toái ngôn toái ngữ e sợ từ lâu không kiềm chế nổi, tại chỗ tranh luận.

Nhưng Trần Mặc đã sớm trải qua nhân gian đại nạn, bây giờ lại có chút đuối lý, liền không làm ngôn ngữ, đơn giản tùy vào bọn hắn đi tới. Trong lòng nhưng là cảm khái, trong ngày thường chỉ là nghe nói sư huynh tại Tiên môn địa vị rất cao, bây giờ thật thấy, mới phát hiện vượt xa tưởng tượng.

Uốn lượn trên sơn đạo, càng nhiều đệ tử lục tục đi tới, một ít mặc áo xanh, huyền sam đệ tử rõ ràng cao người khác nhất đẳng, thần sắc ưu việt, một mình đứng ở một chỗ, cũng không có người quấy rối.

Trần Mặc biết, những này sợ chính là Không Tang ba đường đồng tử.

Không Tang Tiên Môn ba toà ngọn núi chính, ba môn phân chia, linh thực đường đồng tử chủ trồng trọt, đan đỉnh đường đồng tử chủ luyện chế. Mặc dù như thế, đều là ngoại môn, bây giờ liền như phổ thông tạp dịch đệ tử một dạng nhập không được đạo trường, tế bái tổ tiên.

Chân chính nội môn đệ tử thì không có như vậy nhiều việc vặt, môn nội sản xuất đan dược, linh thực các loại tiên vật, bọn hắn mỗi tháng đều có hạn ngạch linh, chỉ để ý tu luyện là được, địa vị siêu nhiên.

Mà sư huynh Diệp Phiêu Linh thì chính là bách chiến đường đệ tử, từ lâu vào nội môn. Bách chiến đường không giống với cái khác hai đường, nó đường dưới cũng không có đồng tử hàng ngũ, làm Không Tang nội ngoại môn đệ tử có tiến vào nội môn tư cách lúc, liền có thể nắm giữ lựa chọn gia nhập bách

chiến đường quyền lợi.

Bách chiến đường chủ chiến sự, chính là Không Tang Tiên Môn trừ ngoại an nội trung kiên lực lượng. Ngoại trừ tu luyện cầu tiên ở ngoài, còn phải học sẽ cùng người tác chiến phương pháp, bởi vậy, bọn hắn mỗi tháng đoạt được phụng ngạch so phổ thông nội môn đệ tử cao hơn không ít, thực tại làm người ước ao.

Trần Mặc làm sao không muốn cùng sư huynh Diệp Phiêu Linh một dạng, vào được nội môn bách chiến đường, cái gì đều mặc kệ, chỉ lo toàn lực tu luyện? Nhưng hắn năm nay đã mười bốn, theo Tiên môn quy củ, chỉ có tại mười tám tuổi trước đạt đến Luyện Khí ba tầng, mới có tiến vào nội môn tư cách, tuổi tác, cảnh giới không thể thả lỏng một dạng, lại nghĩ tiến nhập bách chiến các, vẫn có tầng tầng khảo nghiệm.

Nhưng mà, nhưng mà. . .

Trần Mặc thầm than, bản thân linh căn phẩm tướng thấp kém, tu luyện vốn là gian nan không gì sánh được, thêm nữa liên linh thực đồng tử cũng không tính, mỗi tháng cũng không chiếm được Tiên môn ban tặng đan dược, linh thực, tưởng muốn tại mười tám tuổi trước bước vào Luyện Khí ba tầng, nói nghe thì dễ?

Hắn trong lòng lần thứ nhất phun trào một tia không cam lòng. Có lẽ, cần có thể bỏ chuyết? Có lẽ, bản thân sẽ mạo danh chiếm được cơ duyên?

Có thể tưởng tới đây, Trần Mặc lại không khỏi cười khổ, cần biết một năm trước đây, bản thân bất quá là một cái chỉ cầu có thể sống trẻ ăn mỳ, coi như may mắn vào được Tiên môn, cũng bất quá chỉ tưởng sớm ngày có thể được hồi thôn tư cách. . . . Bây giờ, làm sao nhưng tăng thêm như vậy nhiều dục vọng?

Lẽ nào là hôm qua phát hiện kia cái gọi là Thiên Chú Chi Bảo, cho mình đã tâm?

Cơ mà kia đồ vật có thể có cái gì tác dụng?

"Đừng!"

Này lúc, một đạo hùng hồn tiếng chuông từ trên không nổi lên, hết như sấm rền chấn động khắp cả khắp nơi, đánh gãy Trần Mặc tâm tư. Cùng lúc đó các đệ tử đều cùng nhau chấn động, ngẩng đầu nhìn tới.

Chỉ thấy đỉnh đầu nòng vên phá tan, chạy khỏi một chiếc to lớn thuyền gỗ, toàn thân kim son, chiếu rọi cầu vồng mây màu, khí thế kinh người.

"Không Tang Thiên Sơn thuyền." Dù là vừa từng trải qua Tiên môn khí tượng Trần Mặc, thấy này cự thuyền, bây giờ cũng tâm thần hơi chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: tế linh tiết

Tuy sớm từ « tiên lộ chí » thượng đọc được liên quan với Không Tang Thiên Sơn thuyền miêu tả, nhưng tận mắt nhìn đến lúc, Trần Mặc vẫn có tâm thần chấn động cảm giác.

Này thuyền toàn thân trăm trọng, tựa như toàn bộ cự mộc chế thành, không buồm không mái chèo, nhưng có thể ngang trời phi hành, đầu thuyền một trảng năm trọng chuông đồng, hùng vĩ đứng thẳng, dưới lơ mờ, tựa như đứng thẳng không ít bóng người.

Như vậy to lớn một chiếc thuyền thuyền, có thể trôi nổi với không, lấy thiên địa làm hải, tùy ý hành hàng, phàm nhân thế nào có thể tưởng tượng được?

"Giáp ngọc năm, tế linh thịnh hội, khai!"

Một đạo trong trẻo tiếng người từ mộc thuyền bên trên truyền đến, ngay sau đó, mấy đạo ánh kiếm sáng lên, đã là ngự kiếm bay xuống, thẳng đến bên trong sơn môn tế điện mà đi.

Trần Mặc cùng cái khác ngoại môn đệ tử đều chỉ có thể ở tại ngoài sơn môn, căn bản không thấy rõ người đến hình dạng, chỉ biết là này Không Tang Thiên Sơn thuyền chính là môn nội báu vật, chỉ có chương môn cùng các trưởng lão mới có tư cách đứng ở bên trên.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc có chút hơi kích động, ân sư Lý Nghiêm có thể hay không cũng tại này mấy đạo ánh kiếm nội?

Trước mặt cách một đạo hùng vĩ sơn môn, ngoại trừ phía đông nơi cực xa tể điện đài cao, cái khác cái gì cũng không nhìn thấy. Này trên đài cao, kia không lộ lư hương chúc khói lượn lờ, sau đó đứng thẳng mấy bóng người, Trần Mặc xa xa nhìn lại, khỏi che vù đây, cũng không thấy rõ cái sở dĩ. Chỉ có thể nhìn ra kia một bộ bạch y, hết như phiêu phiêu trích tiên định là sư huynh, mà vị kia chấp tay đứng ở sư huynh trước người, liền định là sư phụ.

Thiên Sơn thuyền một đến, ngoài sơn môn các đệ tử cũng không dám lơ đãng, cung lập tại chỗ. Trần Mặc trong lòng nhưng có chút thất lạc, không nghĩ tới lần thứ nhất nhìn thấy sư phụ bản tôn, càng chỉ có thể trông thấy hắc bóng lưng.

Đánh giá phương xa một đám cao cao tại thượng trường lão, Trần Mặc trong lòng bỗng nhiên nổi lên một tia dị dạng.

Kia loại cảm giác huyền diệu khó hiểu, như là trong cõi u minh mờ mịt một tia cảm ứng. Bởi hắc trời sinh thuần thuộc mộc linh căn, trong ngày thường quản lý linh ruộng, đối mặt một phương linh cốc cũng sẽ có như vậy cảm ứng, này mới tự mình linh ngộ được rất rất nhiều chăm sóc linh cốc bí quyết.

Mà lúc này loại cảm ứng này, tuy cùng linh cốc có rất lớn tương tự, nhưng bản chất chung quy là bất đồng. Linh cốc cấp Trần Mặc cảm ứng là chân thật trung có chứa một tia âm áp, loại cảm ứng này thì là u nhiên, yên tĩnh, trước mắt phảng phất thật nhìn thấy một cây thân cốc suối nước biên nở rộ phong lan, thấp thoáng tại sương mù bên trong, càng cẩn thận cảm ứng mà nói, nhưng sẽ phát hiện này cây hoa lan phiến lá như là do hòa điểm tạo thành, cực nóng sốt ruột, kia cảm đám đóa hoa thì như cuồng vũ hỏa xà, cực hồng cực lượng. Này loại thâm nhập cảm ứng khiến Trần Mặc rung mình lạnh lẽo, như là thật bị này hỏa một dạng hoa lan đốt đến.

Hắn vội vã ngẩng đầu lên, theo cảm ứng thoáng suu tầm một thoáng, liền rất nhanh phát hiện đầu nguồn sở tại, cảm ứng đến từ chính một vị đồng dạng đứng ở trên đài cao bóng người.

Kia người một thân đình hương sắc đoạn sam, thái tú nam biên, gọn sóng trăm hoa vậy uốn lượn kéo dãn, thướt tha đáng người càng là một nữ tử.

"Nữ trưởng lão?" Trần Mặc ở trong lòng tự lẩm bẫm, ấn tượng bên trong, hắc cơ mà chưa từng nghe qua trong bốn môn có nữ trưởng lão, nhưng nếu cũng không phải trưởng lão, vì sao lại đứng ở trên đài cao, thậm chí còn đứng tại sư huynh vị này nội môn thiên tài trước?

Trong lòng không rõ, hắn lại đưa mắt nhìn lại, phát hiện vị này nữ tử một đầu như thác nước tóc xanh, không gặp oản trâm tô điểm, một bộ váy dài, nhưng lại không có cài hoa túi thơm, ngắn gọn gọn gàng, cùng Trần Mặc từng gặp thể tục nữ tử cách nhau rất xa. Trong tay phải nhắc theo một cái trường kiếm, vô kiếm toàn thân trắng nõn, hết như lấy đông tuyết đúc thành, xa hoa, hai cái nhưng cũng bổ sung lẫn nhau.

Lại nhìn kỹ bên dưới, Trần Mặc phát hiện này nữ sợi tóc có mấy phần dính liền, hết như vừa tắm rửa, khiến lòng người động. Từ xa nhìn lại lúc, hắn cảm giác bản thân thật như tại viễn vọng một cây thanh hoa lan, trong lỗ mũi tựa như cũng nghe thấy được mấy phần thẩm người mùi thơm, chỉ cảm giác trái tim nhảy cực nhanh, hết như bị kia ung dung ngọn lửa đốt đến.

Trần Mặc ánh mắt vì dị, không biết bản thân là làm sao, chỉ cảm thấy liền này nữ tử bóng lưng cũng không dám lại vọng, cúi đầu nhắm mắt, đọc thầm « dưỡng nguyên quyết ». Nhưng trong lòng kia một tia cảm ứng vẫn tại, kia nữ tử dường như không phải người, mà là một cây thể trân quý linh thực, liền tục hấp dẫn Trần Mặc chú ý. Đến cùng không nhìn được, lại ngẩng đầu lên, càng thật nhìn thấy vài con phiêu phiêu bướm bướm như tìm hương mà đến, liều liều xoay chuyển với nữ tử bên cạnh.

Rất xa, Trần Mặc nhìn thấy nữ tử nhẹ nhàng nâng lên tay, tựa như gảy cánh bướm, trong lòng ngạc nhiên vạn phần, này nữ đến cùng là người phương nào, dám với trang nghiêm nghiêm túc tể linh tịnh hội thượng cùng bướm bướm nô đùa, cũng không gặp các trưởng môn trưởng lão trách cứ nằng?

Bướm bướm duyệt động, kia nữ tử dường như cũng như Trần Mặc một dạng cảm ứng được cái gì, quay đầu lại vừa nhìn. Bởi cách xa nhau rất xa, Trần Mặc cũng không biết nàng phải chăng tại nhìn bản thân, chỉ là trong lòng đối vị này nữ tử hết sức tò mò, cổ cũng không có dời tầm mắt.

Này lúc, đạo kia trong treo thanh âm lại lần nữa từ đạo trường nội truyền ra, đánh gãy Trần Mặc tâm tư, tại hư vô không trung ung dung vang vọng.

"Thiên lộ dài đằng đẵng, Không Tang hành. Bái!"

Thanh âm tuy không lớn, nhưng truyền khắp Mộc Linh phong mỗi một cái góc. Bất luận đạo trường nội, hay là sơn môn ở ngoài, đều có thể nghe được rõ rõ ràng ràng.

Trần Mặc phát hiện, "Bái" tự hạ xuống sau khi, các đệ tử dồn dập mặt hướng tể điện quỳ lạy mà xuống, cái trán cách mặt đất ba tấc, không kém chút nào. Đường núi quanh co, quỳ xuống một mảnh.

Trần Mặc không muốn đặc lập độc hành, cũng hướng tể điện mà bái. Đạo kia thanh âm rất nhanh lại lần nữa vang lên.

"Thành phi đều là mệnh, Không Tang vận. Lại bái!"

Này tiếng người lang lang, trầm bổng du dương, chấn động tâm thần người. Trần Mặc trong lòng mặc danh có chút rung động, nghiêm túc lắng nghe trong thanh âm này lời nói.

"Thiên như cùng hòa, ngênh điệp cùng với."

"Thiên như cùng tại, cùng tâm cùng với."

"Kéo cốt tột thiên, định gió dương hồi, nguyện vì Không Tang!"

"Ba báil!"

Thanh âm lộ ra trong treo trang trọng, truyền khắp đạo trường mỗi một cái góc. Nghe vào trong tai đệ tử đa số sắc mặt nghiêm túc, lòng mang khát khao, quỳ lạy trên đất, trong miệng không tự chủ theo này đạo trong treo thanh âm hô to:

"Kéo cốt tòi thiêu, định gió dương hồi, nguyện vì Không Tang!"

Mấy trăm người tiếng hô không hện mà cùng, cùng kêu lên chấn chấn, hùng hồn du du, Trần Mặc như người khác một dạng hướng về tế điện tiền hiền linh vị chấp tay, nhưng chưa mở miệng.

Hắn tuy rằng không từng đọc tư thực, nhưng bởi vì trường thôn đốc lòng giáo dục đọc sách viết chữ, đồng dạng rõ ràng này tế từ bên trong ý tứ.

"Không Tang, Không Tang, nguyên lai là cái này ý tứ." Trần Mặc trong lòng nhắc tới một câu, cũng không dám gạt bừa tế từ chi ngữ.

Thương thiên giáng hòa, không đi tránh né trái lại chủ động dùng lá cây nghênh đón, thương thiên giáng tai, càng thành kính yên lặng chịu đựng.

Coi như ông trời rút ra thân cây lõi cây, bề gãy đốt cháy, còn muốn hỗ trợ dùng gió vung lên tro tàn. Trần Mặc lắc lắc đầu, hắn tu vi thấp kém, kiến thức thiên cận, cũng không biết thương thiên đến tột cùng là vật gì, thiên đạo đến tột cùng là gì quy tắc, nhưng hắn biết coi như trong thôn chó hoang bị bức gấp, cũng sẽ cắn người, càng không nói đến người, càng không nói đến tu giả?

Trần Mặc thiên tư vụng về, tu luyện mỗi một bước đều tiêu hao hết tâm huyết, càng có sư huynh giúp đỡ, bây giờ tuy rằng vừa đột phá Luyện Khí tầng một, nhưng cũng coi như chính thức tiến nhập tu giả hàng ngũ.

Hắn cũng không nhận ra này tất cả cùng ông trời có cái gì quan hệ, thêm nữa hơn một năm trước đây ra thôn sau khi gặp chặn đường giặc cướp, lại bị ác bặc đánh đập suýt chút nữa bị chôn sống trải qua, Trần Mặc cảm thấy ông trời đại khái là không tồn tại.

Coi như thật có ông trời tồn tại, e sợ cũng là kẻ ác, không phải vậy nó làm sao sẽ đối này tất cả làm như không thấy?

"Nghĩ!"

Kia trong treo thanh âm lại lần nữa đánh gãy Trần Mặc tâm tư, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đài cao chúc khói lượn lờ, bay lên trời, gió thổi không tiêu tan, từ xa nhìn lại, hết như một cây hương thiên sinh trường đại thụ.

Trên đài cao cũng không gặp lại bóng người, các trưởng lão chẳng biết lúc nào rời đi, kia hình ảnh đẹp cũng lại không thấy, linh thực một loại cảm ứng cũng đã biến mất, Trần Mặc nắm nắm bàn tay, nhưng cái gì cũng nắm không tới, trong lòng lại có một tia mặc danh hiu quạnh. Không trung, to lớn Thiên Sơn thuyền chậm rãi chuyển động, không có một thanh âm nào phát sinh, hướng về Mộc Linh phong ngoại đi mà đi, thực là thần diệu vô biên.

Chỉ chốc lát sau, một tên đầu đội lễ quan đệ tử đem sơn môn mở ra một cái khe, báo cho ngoại môn đệ tử có thể tự động rời đi, một đám mấy trăm người liền bắt đầu lục tục hạ sơn bước đi. Trần Mặc nhớ sư huynh căn dặn, vẫn chưa rời đi, tĩnh tọa bồ đoàn bên trên, cơ mà tả chờ lại chờ đã là hai, ba cái canh giờ qua, sắc trời dần tối, kia đóng chặt sơn môn lại cũng chưa từng mở ra.

Sư huynh có lẽ là từ lâu theo Thiên Sơn thuyền rời đi tra nghiệm đông đảo linh ruộng, bất tiện thông báo bản thân, Trần Mặc nghĩ, phát hiện trên sơn đạo cuối cùng một vị đệ tử cũng đã hạ sơn, hắn này mới từ bỏ làm chờ, đi xuống núi.

Mộc Linh phong cực cao, bây giờ Trần Mặc tu vi đến Luyện Khí tầng một, cước lực đã sớm không phải thường ngày có thể so với, càng vẫn tiêu hao thời gian nửa canh giờ. Cùng kia cuối cùng một vị đệ tử nói chuyện phiếm biết được, này tế linh thịnh hội sau khi, linh ruộng đều sẽ thống nhất thu gặt, linh thực đồng từ cần đi tới tập viện, linh năm sau tân hạt giống.

Trần Mặc đi qua tập viện, ngay tại Thúy Bình phong ngoại một chỗ thiên phong thượng, lần này ngược lại cũng tiện đường, liền chuẩn bị cùng nhau đi linh.

Linh cốc đại thể chỉ là liệt phẩm, miễn cưỡng xem như là vào Hoàng cấp, hạt giống tự nhiên không tính quá mức quý trọng. Thêm nữa Trần Mặc thân mang sư huynh mang đến thanh sam, linh hạt giống lúc cũng không có bị một tia làm khó dễ, thậm chí phụ trách phân phát đệ tử cho rằng hắn là linh thực đồng tử, còn đánh giá cao hắn một mắt, nhiều đưa ra một thành cốc chủng.

Bởi Trần Mặc ngọc liềm tại kia địa phương thần bí bị trong sương mù điện chớp năm màu đánh nát, tiện đường bồ linh lúc liền đánh phải biên cái không cẩn thận đánh mất vách núi lý do, ngược lại cũng không chọc người khả nghi.

Chờ trở lại Thúy Bình ngọn núi chính, bản thân nơi ở lúc, đã là nguyệt thượng trên không. Trần Mặc theo thói quen trước tiên kiểm tra linh cốc, này bảo hộ linh cốc linh ruộng vòng bảo vệ vẫn chưa mở ra, đốc lòng chăm sóc một năm linh thực không dư thừa nửa điểm thân cuồng, toàn bộ linh ruộng trông rỗng.

"Này liền toàn bộ thu gặt?"

Mất thấy linh cốc từ gieo nảy mầm, mãi cho đến kết ra nặng trĩu trĩu cốc tuệ, lại cho tới bây giờ trong ruộng cái gì đều không có mức độ, Trần Mặc có loại thất vọng mất mát cảm giác, vô cùng không quen.

Hắn tiến lên nhặt lên linh thổ, đặt ở trong tay xoa nắn một thoáng, tế thổ từ khe hở rì rào rơi, bản thân gieo xuống linh cốc liền một cái tế rễ đều chưa

từng lưu lại. Trong Mộc Nham thôn, Trần Mặc cũng thường thường xuống ruộng thu gặt, hẳn biết, tưởng muốn đem ngũ cốc nhỏ tận gốc là mất công sức không có kết quả tốt, tốt nhất chính là dùng liềm đao cắt lấy thân cuống, lại chậm rãi dọn dẹp cốc tuệ. Tàn rữa đoạn thân liền lại lần nữa lật hồi trong đất, phụng dưỡng đất ruộng, năm sau mới có thể có càng tốt hơn thu hoạch.

Bây giờ trong ruộng dùng nói tàn cái, mà ngay cả một tia tế rữa đều chưa từng lưu lại, này khiến Trần Mặc thất kinh, Tiên môn thủ đoạn đến cùng cùng thế tục bất đồng.

Hắn dứt khoát một cổ não nằm ở trống rỗng linh ruộng thượng, ngược nhìn trắng sáng, trong lúc vô tình, trong lòng tâm tình chậm rãi vắng lặng, trong lúc hoảng hốt, cang phảng phất lại nhìn đến một vệt hình ảnh đẹp, một bộ đỉnh hương, một đám bướm bướm, cùng với kia cháy hừng hực hoa lan. . .

Nghĩ đến kia linh thực một loại cảm ứng, Trần Mặc đến hiện tại vẫn hơi kinh ngạc hiểu kỳ, hẳn không biết bản thân làm sao sẽ cảm giác đến một người như là một cây linh thực, lẽ nào là cảm ứng được sai? Còn là kia nữ tử trên người đang mang theo một cây linh thực, bản thân không có phát hiện mà thôi?

Ngày mai chính là tế linh tiết dán thông báo tháng ngày, đã không nghĩ ra, Trần Mặc cũng không muốn lại đi mài sừng trâu, hẳn từ linh ruộng thượng vươn mình lên, vỗ vỗ quần áo thổ, nhìn không đành linh ruộng, trong lòng lại dâng lên hiu quạnh.

"Nếu như sau đó tu luyện thành công, sư phụ có thể hay không tặng ta một khối bản thân linh ruộng?"

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên lại lắc đầu, cười khổ một cái. Linh ruộng trân quý, Trần Mặc không phải không biết, vào núi một năm, bản thân nhưng liền sư phụ cũng chưa từng gặp, lại sao có thể xa cầu những này?

Lại nói bây giờ chỉ là phân đến một khối liệt ruộng quản lý nhiệm vụ, liền dẫn tới cái khác một đám đệ tử bất mãn, lên lút nghị luận. Muốn thật được ban cho một khối bản thân linh ruộng, vậy còn không bị người tìm tới cửa, chỉ vào mũi mũi?

Huống chi, lấy bản thân tư chất, tương lai thật có thể tu luyện thành công sao?

Dựa vào ánh trăng, Trần Mặc thở dài, liền hướng nhà trúc đi đến, chỉ hy vọng bản thân trồng linh cốc có thể thu hoạch khá dồi dào, năm sau còn có kế tục quản lý linh ruộng tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: dán thông báo

"Mặc anh em, Mặc anh em!"

Trời còn chưa sáng, nhà trúc ngoại liền truyền đến một trận hô hoán.

Trần Mặc nghe thanh âm quen thuộc, theo tiếng ra khỏi phòng, chỉ thấy trước cửa đứng một cái thân hình hơi có chút lợm khộm bóng dáng, không phải lão Trương lại là ai?

Thấy Trần Mặc ra khỏi phòng, lão Trương hàm hậu nở nụ cười, chỉ là thần sắc bên trong nhưng lại không che giấu nổi khẩn trương, nhìn kỹ bên dưới, vành mắt cũng thoáng biến thành màu đen, này tại tu giả trên người thể nhưng là hiếm thấy.

Trần Mặc nhìn đến kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi dò: "Trương đại ca, hôm nay còn sớm, tìm ta thế nhưng là. . ?"

Không đợi Trần Mặc nói xong, lão Trương nhưng là có chút giật mình: "Chẳng lẽ Mặc anh em không biết, hôm nay là kia dán thông báo tháng ngày sao?"

"Dán thông báo?" Lần này đổi được Trần Mặc kinh ngạc, hẳn ở lâu nhà trúc, ngược lại không biết tế linh thịnh hội sau còn có dán thông báo cái này một chuyện.

Xem Trần Mặc dáng dấp, lão Trương lúc này đã sáng tỏ, Trần Mặc chỉ sợ là thật không biết việc này, liền kiên trì giải thích:

"Theo thông lệ, tế linh tiết cũng là tra nghiệm các đồng tử thành quả thời gian. Do đó các linh ruộng thu hoạch đều sẽ bị ghi lại ở sách, lại chế thành bảng danh sách, chiêu cáo với chúng." Đang khi nói chuyện, lão Trương không tự chủ được xoa xoa bàn tay, phảng phất này Thiên nhi cực lạnh một loại, mà trên mặt thần sắc cũng càng thêm khẩn trương.

Trần Mặc không nói, lòng mày cũng đã hơi nhú, lão Trương như vậy lưu ý, xem ra này dán thông báo một chuyện cực kỳ trọng yếu, e sợ không chỉ là chiêu cáo với chúng như vậy giản đơn.

Còn không chờ Trần Mặc đặt câu hỏi, lão Trương đã không kiềm chế nổi, vẻ mặt đau khổ nói ra: "Mặc anh em còn là mau mau theo ta đi một chuyến đi, có người ở bên cạnh làm bạn, xem kia bảng danh sách còn có thể sơ qua an tâm một ít."

"Này bảng theo linh ruộng thu hoạch chia làm ưu lương liệt ba bảng, ưu bảng chúng ta liền không cần nghĩ, phân đến lương bảng mà nói coi như không tệ, môn nội sẽ ban thưởng một chút khen thưởng, nhưng nếu là vào liệt bảng, thu hoạch linh thực không hợp cách, nói không chừng này linh thực đồng tử cũng sẽ bị tước đoạt, năm sau liền không có thể kế tục quản lý linh ruộng. . ."

Trần Mặc bình tĩnh, trong lòng cũng là sáng tỏ lão Trương tại sao lại như vậy thất thố. Dù sao hắn lên núi đã lâu, nhưng còn chỉ là một vị linh thực đồng tử, nếu không là tư lịch rất lão, người cũng trung hậu, kiêm chủ động đảm lên trông giữ linh tuyến một chuyến. E sợ này linh thực đồng tử địa vị cũng khó bảo toàn.

Lão Trương tư chất giống như chính mình cực kém, qua nhiều năm như thế, tu vi càng cũng không đột phá Luyện Khí ba tầng. . . . Nếu là hôm nay dán thông báo không cách nào hợp lệ, lão Trương linh ruộng vô cùng có khả năng khó giữ được, kia chỉ có linh thực đồng tử thân phận thì có ích lợi gì? Không linh ruộng sao đến tu luyện tài nguyên? Chỉ sợ từ đây tiền lộ đoạn tuyệt, lão Trương làm sao có thể không lưu ý?

Xem lão Trương như vậy, Trần Mặc trong lòng thoáng âm u. Tu luyện một chút, nếu như tư chất không đủ, chính là đi đứng khó khăn. Bản thân lại làm sao có thể kết luận, mấy chục năm sau không sẽ biến thành hiện tại lão Trương?

"Oi." Trần Mặc thăm than một tiếng, lại nói, "Ta này liền đến."

Không Tang Tiên Môn cực lớn, đệ tử rất nhiều, nhưng ngoại trừ sư huynh ở ngoài, cũng chỉ có lão Trương sẽ ở bản thân đi vào linh linh tuyến thời điểm, hảo ý nhắc nhở hai câu, khiến Trần Mặc cảm thấy một chút ấm áp. Hắn nhớ tới này phân tình, cho nên một đường thượng thành thoáng an ủi lão Trương, khiến hắn giải sầu.

Tới gần chân núi, sắc trời thả lượng, trên đường hành tẩu đệ tử bắt đầu tăng lên, lão Trương môi cũng bắt đầu hơi run cầm cập, hắn hà hơi, hướng Trần Mặc hàn huyên nói:

"Mặc anh em, làm sao chỉ nói ta, ta nhớ tới người trong linh điền trông là linh cốc, hôm qua hắn là cũng thu rồi chứ?"

Trần Mặc trong lòng biết lão Trương hiện tại tâm tình liền dường như hồng thủy trung chỉ có một khối tấm ván gỗ cư trú, nếu như có thể tại hồng thủy trung gặp phải khác một người cùng khác một khối tấm ván gỗ, nói vậy tất nhiên không thể sợ sệt.

"Không chắc chắn." Trần Mặc lắc lắc đầu cười nói.

Lời này ngược lại không phải vì trấn an lão Trương. Trần Mặc nhập môn không lâu, liền tế linh dán thông báo một chuyện cũng là ngày hôm nay mới biết được, hắn thế nào có thể ngờ tới bản thân cuối cùng kết quả thế nào?

Bất quá cùng lão Trương bất đồng, Trần Mặc trong lòng ngoại trừ bằng phẳng, vẫn là bằng phẳng.

Dù sao sự tình tại người làm, đã mình đã tận lực, kia liền mặc cho số phận tốt rồi. Trải qua mấy lần đại nạn, bây giờ Trần Mặc tâm tính đã lặng yên cái biến, đối hắn tới nói, ngoại trừ sinh tử việc ngoại, cũng không còn đại sự.

Lão Trương cùng Trần Mặc cũng không quen biết, dán thông báo sắp tới vị này Mặc anh em càng như vậy trầm ổn, không khỏi nổi lên mấy phần kính ý, liền đối hắn chính mình trong lòng cũng an ổn rất nhiều, khá là thần kỳ.

Trò chuyện trò chuyện, bất giác Mộc Linh phong cho đến. Hai người theo cái khác đệ tử bước chân, đi tới chân núi. Vào mắt tức là một tòa to lớn sơn môn, tựa như lấy cả khối thanh thạch phách tạc mà thành, cổ điển đại khí, so với Trần Mặc hôm qua tại đỉnh núi nhìn thấy đại môn còn muốn hùng vĩ đồ sộ.

Bên trên có một khối ba trượng vuông vắn đại biển, đỉnh điêu có một cây dâu, khai chi tán diệp, biển mặt như là dùng tới tốt mỹ ngọc đặt nền tảng, không rảnh óng ánh, thượng viết "Không Tang tế linh", phía dưới nhưng không xuất hiện cái khác nửa cái tự.

Rất nhiều linh thực đồng tử từ lâu chờ đợi ở chỗ này, đều đều là ngóng trông lấy phán, cấp thiết bất an đáng vẻ. Trong đó có chút người mắt thấy được Trần Mặc qua đến, nguyên bản trò chuyện với nhau hai, ba người đều dừng lời, yên lặng tách ra, có người châu đầu ghé tai trung còn mang theo "Lại là cái kia Trần Mặc", "Này người càng cũng mặt dày tới đây" chữ.

Trần Mặc không rất cái gọi là, đã những này người chủ động nhường đường, hắn ngược lại cũng mừng rỡ không cần chen vào đoàn người, vẫn cứ một bộ bằng phẳng đáng đáp.

Một bên lão Trương nhưng rõ ràng có chút bức rức, bóng dáng càng có mấy phần tập tễnh, thấp vùi đầu, thật giống những này chuyện tốt đệ tử châm chọc người là hắn một dạng.

Bất quá, khiến Trần Mặc ngoài ý muốn là, lão Trương tuy quần bách, nhưng cũng vẫn chưa cùng hắn kéo dài khoảng cách, hai người dừng lại sau khi, lão Trương còn nhỏ thanh mở miệng nói:

"Mặc anh em, không cần phải để ý đến bọn hán chuyện phiếm."

Trần Mặc có chút dở khóc dở cười, lão Trương như vậy khản trương, càng ngược lại an ủi mình, thật không biết nói hán là thiện tâm còn là chất phác mới tốt. Hán chỉ là cười gât gù, biểu thị bản thân cũng không có để trong lòng.

Thời gian chậm rãi qua đi, phương xa biển mây nổi lên óng ánh khắp nơi ánh bình minh. Một đám đệ tử tụ tập tại nguy nga sơn môn trước, tập trung tinh thần mà nhìn sơn môn thượng ngọc thạch biển, chỉ lo không cẩn thận liếc xem lọt cái gì.

Tại như thế chen chúc trên sơn đạo, Trần Mặc bốn phía hai, ba mét cũng thật là thanh tịnh, ngoại trừ lão Trương ở ngoài, không có người nào khác đặt chân, như là một khi đến gần rồi hán, liền sẽ chọc cái gì ôn dịch một dạng.

Mọi người chờ đợi hồi lâu, vẫn từ ánh bình minh đầy trời, đến tà dương cháy kim, hơn nửa ngày công phu chớp mắt một cái liền đi qua.

"Chuyện gì xảy ra?" Lão Trương có chút kỳ quái, một đám đệ tử đồng dạng châu đầu ghé tai, một thoáng là không rõ. Năm rồi không đều là giữa trưa trước yết bảng, vì sao hôm nay cho đến hoàng hôn nhưng còn không gặp động tĩnh?

Lẽ nào năm nay không dán thông báo?

Xảo là, ngay vào lúc này, đỉnh núi truyền đến một đạo hạo nhiên chuông đồng thanh, rất nhanh, ngọc thạch biển thượng bắt đầu hiển lộ kỳ quái kim quang, khiến một đám đệ tử trong lòng tảng đá rơi xuống địa.

Trần Mặc nghe tiếng cũng ngừng đầu nhìn lại, phát hiện kim quang bên dưới chậm rãi cho thấy chữ viết đến, đầu tiên là ba chữ lớn đem ngọc thạch biển chia làm ba khối, phân biệt là "Ưu", "Lương", "Liệt", dưới cũng lập tức bắt đầu cho thấy một cái lại một người danh tự đến.

"Mặc anh em ngươi nhập môn còn sớm, này tế linh bảng trung, ưu bảng bình thường chỉ có ba vị, ngươi xem kia ba người danh tự cũng sắp hiển hiện ra."

Xem Trần Mặc hơi nghi hoặc một chút, lão Trương ở một bên thấp giọng giải thích.

Trần Mặc theo tiếng nhìn lại, phát hiện quả nhiên như lão Trương nói tới, ngọc thạch biển thượng "Ưu" tự phía dưới, không nhiều không ít, đang có ba người danh tự, một bên thì là bọn hán trông linh thực.

"Hoàng cấp trung phẩm, hàn vân lân sâm!" Có đệ tử truyền đến kinh hô, "Đã lâu không nhìn thấy có sư huynh trông ra này đám linh thực rồi!"

"Còn có Hoàng cấp hạ phẩm Kinh Lôi Căn đầu, ai ya, lại đem gần hai cân!"

Trong ngày thường những này linh thực liền hạt giống đều rất khó vừa thấy, bây giờ thật sự có người trông đi ra, dẫn tới đoàn người trong lúc nhất thời huyên náo lên, đều đều kinh ngạc đàm luận.

Quen thuộc « Không Tang tiên lộ chí » Trần Mặc đương nhiên biết, muốn trông trọt ra những này linh thực, bước đi có thể nói vạn phần rườm rà, một cái chi tiết nhỏ phạm sai lầm chính là sắp thành lại hỏng. Đồng thời ngoại trừ đơn thuần kinh nghiệm ở ngoài, còn muốn cầu người trông trọt tu vi không thấp, mới có thể sử dụng tới các loại phụ trợ linh thực sinh trưởng linh thuật.

Trần Mặc tu vi có hạn, kinh nghiệm nông cạn, tự biết hiện tại coi như cấp hán hạt giống, cũng hầu như không chắc chắn trông ra những này linh thực, đứng hàng "Ưu" bảng thượng ba người, xác thực là thực chí danh quy, không trách mọi người kinh ngạc.

"Mặc anh em, như bọn hán như vậy ghi tên ưu bảng người, thiên phú tuyệt vời, không chỉ có tương lai vào nội môn có thể được đến tầng tầng bồi dưỡng, hơn nữa dán thông báo sau khi còn có thể được môn nội ban thưởng một viên Hoàng cấp hạ phẩm linh thực hạt giống."

Lão Trương ngược nhìn ngọc thạch biển mặt, ngữ khí bên trong có chút ít ước ao, hán tại Tiên môn như thế nhiều năm, nhưng chưa bao giờ có một lần có thể đứng hàng ưu bảng.

Nghe lão Trương lời nói, Trần Mặc trong lòng cũng là hơi động, tiến nhập nội môn sau khi như thế nào hán không thêm để ý, chỉ là ưu bảng càng còn khen thưởng Hoàng cấp hạ phẩm linh thực hạt giống, điều này cũng làm cho hán rất có hứng thú.

Cơ mà ưu bảng không phải như vậy dễ lên, nếu là phấn mà nỗ lực, có thể tại ba năm rưỡi bên trong vào được ưu bảng một lần, Trần Mặc cũng đã rất thỏa mãn.

Rất nhanh, "Ưu" bảng ba vị đều đã hiển hiện, kim quang rạng rỡ, này đại biểu tế linh thịnh hội ba vị trí đầu đã định. Ngay sau đó, "Lương" bảng cũng bắt đầu toả ra kim quang, một đám đồng tử lại lần nữa dừng lại đàm luận, nhìn kỹ ngọc thạch biển.

Dù sao người người đều có tự mình biết mình, đại đa số đệ tử chỉ cầu có thể liệt đến lương bảng bên trong đã biết thỏa mãn, có từng cái từng cái đều tập trung tinh thần, tại ngọc thạch biển thượng suy tâm bản thân danh tự hình bóng. Tìm tới người hoàn toàn đại thờ ra một hơi, vẫn chưa phát hiện đồng tử thì không khỏi lo lắng lên.

Lão Trương cũng là như vậy nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhưng cũng so người khác càng thêm khản trương, Trần Mặc nhìn đến hán cầm ở trong tay áo hai tay lại bắt đầu khẽ run lên, hơn nữa phạm vi còn càng lúc càng lớn, làm người không khỏi có chút bận tâm hán có thể hay không đem tay áo xé vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: kinh nghi

"Trương đại ca, người đừng lo lắng." Trần Mặc thuận miệng an ủi một câu, nhưng cũng là đồng dạng nhìn kỹ ngọc thạch biển.

Kim quang không có dừng lại, càng ngày càng nhiều danh tự xuất hiện, còn lại không vị dần dần biến ít, nhưng vẫn không có xuất hiện lão Trương cùng tên Trần Mặc.

Lão Trương môi nhếch, sắc mặt chậm rãi hiện lên một tia tuyệt vọng, đủ thấy trong lòng cay đắng. Ngay vào lúc này, phía sau hai người nhưng truyền đến một trận tiếng cười.

"Vương sư huynh có thể trông ra Kinh Lôi Căn, thực tại không phải chúng ta có thể đạt đến, xin hỏi Vương sư huynh tu vi mấy tầng? Sợ không phải hôm nay liền có thể vào nội môn?"

"Ha ha ha, may mắn may mắn." Một tuổi trẻ đệ tử bị mọi người bao vây, như chúng tinh cùng nguyệt, liên tục xua tay, nhưng không giấu được trên mặt vui sướng.

"Vương sư huynh đừng khiêm tốn, lần này tể lĩnh tiết đoạt được ưu bảng, các trưởng lão nhất định sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa, không qua mấy ngày sợ không phải chúng ta đồng lứa người."

"Nơi nào nơi nào." Họ Vương đệ tử thần sắc mặt mày hớn hờ, chấp tay nói cảm ơn.

Đàm luận, có đệ tử bỗng nhiên chú ý đến cái gì, lập tức quai gờ nói ra:

"Ồ, vị kia Trần Mặc sư huynh danh tự làm sao còn không xuất hiện?"

Trần Mặc rõ ràng chỉ tiến môn một năm, nơi nào dám đến thượng sư huynh, lời này hiển nhiên là chế nhạo. Bất quá hắn nghe vào trong tai, ngược lại cũng không để ý tới. Phía sau mọi người thấy hắn không kêu tiếng nào, mà lại dường như có Vương sư huynh làm sức lực, liền không buông tha, thanh âm cũng không che giấu.

"Lý trưởng lão như vậy coi trọng hắn, nói vậy tuyệt có phi phạm tài năng a."

"Lời tuy như vậy, này lương bảng cũng sắp xong, cũng không thấy tên hắn, chẳng lẽ nói là tại liệt bảng?"

"Ha ha ha, nói nhỏ thôi."

Trần Mặc tuy không sắc giận, lão Trương thần sắc biến thành không gì sánh được nặng nề cay đắng, tên hắn cũng đồng dạng còn chưa có xuất hiện tại lương bảng trung, nghe được phía sau nghị luận, hắn hầu như đã không ôm hy vọng, liền Mặc anh em đều khả năng bị phân đến liệt bảng đi, kia càng không cần phải nói bản thân.

Rất nhanh, theo kim quang lấp lánh, mỗi một cái tên hiển lộ, lương bảng chỉ còn lại cuối cùng hai cái không vị.

Lão Trương hai mắt mờ mịt, hắn gắt gao cầm lấy tay, thấp bé đầu như là không muốn đến xem cuối cùng kết quả một loại, ánh mắt nhưng không tự chủ được liếc nhìn ngọc thạch biển.

Rốt cục, cuối cùng hai cái không vị cũng bắt đầu cho thấy danh tự:

"Trương Đức Thuận, linh cốc bảy mươi lăm căn."

Nhìn đến bản thân danh tự trong tích tắc, lão Trương đầu tiên là sửng sốt, hàm hậu mặt lộ ra một tia không thể tin tưởng, rất nhanh, từ sáng sớm kéo dài đến hiện tại mù mịt đột nhiên biến mất, trong lòng kích động cùng hưng phấn như vỡ òa hồng thủy một loại trào ra, làm hắn cả người đều có điểm mộng.

Không có rơi xuống liệt bảng bên trong, hắn sang năm liền có thể kế tục nán lại tại Tiên môn nội, coi như như thế lâu dài đều không hề có một điểm đột phá, cơ mà không chắc năm sau có thể lại có kinh hỷ đây?

Lòng tràn đầy vui mừng lão Trương lại nhìn về phía cuối cùng một cái hiển lộ ra danh tự lúc, trong lúc nhất thời lại ngốc ở tại chỗ.

"Lư Thợ, linh cốc bảy mươi một cân."

Cái gì? Cuối cùng một cái tên vậy mà không phải Mặc anh em? Hấn trọn to mắt, hoài nghi nhìn lầm, vừa phẩn chấn tình cang quét đi sạch sành sanh.

Lão Trương ngần ngợ, phát hiện một bên Trần Mặc cũng im lặng không lên tiếng, sắc mặt có chút âm trầm, liền tưởng muốn nói chút khích lệ lời nói an ủi một thoáng hấn, nhưng đáng hận kém mồm kém miệng, trương hai ba lần khẩu nhưng cái gì cũng không nói ra được, chỉ hóa thành một đạo thật dài thờ dài:

"Mặc anh em, khẳng định là cái gì địa phương phạm sai lầm rồi!"

Lão Trương là biết Trần Mặc bản tính, cái này chàng trai tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng cũng cần cù tận tâm, một năm hạ xuống chưa bao giờ rời son, lĩnh lĩnh tuyến cũng là từ không gián đoạn, làm sao khả năng so với mình thành quả còn kém?

Cơ mà đến cùng là vì cái gì, Mặc anh em sẽ bị phân đến liệt bảng?

Lương bảng biểu hiện xong xuôi, một đám đã sớm nhìn Trần Mặc không vừa mắt các đồng tử cang là chút nào không để ý tới bắt đầu đàm luận, ngôn ngữ trung còn chen lẫn cười vang, làm như vô cùng cười trên nỗi đau của người khác.

"Ta liền nói khối kia linh ruộng phân cho người nào đó không bằng phân cho ta, này không, quyền làm lãng phí rồi!"

"Đừng nói như vậy, có lẽ người ta bị trưởng lão coi trọng, căn bản không cần như cùng chúng ta một dạng, đem danh tự liệt tại này tế linh bảng thượng."

"Thích, kia không phải còn có liệt bảng không ra sao?"

"Sư huynh nói rất diệu a, ha ha!"

Đặt ở thường ngày, những này thoại Trần Mặc xưa nay đều là tai trái tiến vào lỗ tai phải ra, cơ mà bây giờ xuất hiện như vậy kết quả, dù là Trần Mặc cũng cảm thấy quả thật có mấy phần chói tai, hấn mím mím miệng, khiến kinh nghi tâm tình khôi phục lại yên lặng.

Trần Mặc trong đầu nghi vấn quá lớn. Lương bảng thượng đệ tử, trông đa số là linh cốc, mà lại tổng sản lượng đều tại tám mươi, chín mươi cân tả hữu, một cái phá trăm cân đều không có.

Nhưng mà bản thân trông linh cốc tuy cũng không có thực tế ước lượng qua, nhưng hấn cũng có hiểu biết, tổng cảm thấy tuyệt không chỉ tám mươi cân, nguyên tưởng rằng có thể tại lương bảng dựa vào trước một ít, nhưng bây giờ trạng huống nhưng là, lương bảng thượng căn bản không có bản thân danh tự.

"Lẽ nào ta thật bị phân đến liệt bảng?"

Trần Mặc hơi có không cam lòng, nhưng nại trụ tính tình, kế tục nhìn xuống, phát hiện ngọc thạch biến thượng, liệt bảng một cột dưới danh tự cũng chậm chậm xuất hiện, chỉ có năm vị đệ tử. Quét một vòng sau, Trần Mặc vẫn không có phát hiện bản thân danh tự.

Nói cách khác, toàn bộ ngọc biến mặt, ưu lương liệt ba bảng đều không có bản thân danh tự.

"Đến cùng chuyện gì xảy ra?" Trần Mặc trầm ngâm một câu, đối mặt như vậy cổ quái kết quả, hấn tâm hạ tâm tình đã triệt để bình tĩnh.

Không nói Trần Mặc, chính là cái khác đệ tử lúc này cũng thu hồi cười vang, nhận ra được việc này cũng không đơn giản.

Tế linh tiết dán thông báo, chỉ cần xử lý linh ruộng, danh tự đều sẽ xuất hiện tại bảng trung, từ xưa giờ đã như vậy. Bây giờ tại sao lại như vậy, bọn hấn cũng không nghĩ ra.

Lẽ nào thật sự như bọn hấn nói tới, mình bị sư phụ đơn độc đề đi ra?

Nhưng sư huynh từng nói rất nhiều lần, sư phụ trong ngày thường coi trọng nhất quy củ, rất ít phá lệ. Như vậy liền hấn là bản thân hiện tại cũng không thuộc về linh thực đồng tử, cho nên bất luận linh ruộng thu hoạch thế nào, danh tự vẫn không có tư cách liệt vào ngọc thạch biến bên trên.

Nghĩ đến cái này kết luận, Trần Mặc trong lòng mở rộng rất nhiều, tuy có chút tiếc nuối, nhưng sư phụ thân là trưởng lão, đã cho mình có đủ nhiều chăm sóc, không đem bản thân liệt vào ngọc thạch biến thượng cũng lẽ ra nên như vậy.

Nhưng vào lúc này, đoàn người trung bỗng nhiên lại nổi lên ồn ào, tình thế thậm chí so với trước ưu bảng xuất hiện càng tăng lên, đánh gãy Trần Mặc tâm tư.

"Sao sẽ như vậy?"

"Đây là. . ."

Một đám các linh thực đồng tử kinh ngạc không ngừng bên tai, Trần Mặc còn không lấy lại tinh thần, chỉ nghe lão Trương cũng mang theo thanh âm

hưng phấn liên tục nói:

"Mặc anh em, Mặc anh em! Ngươi mau nhìn!"

Trần Mặc theo nhìn lại, phát hiện lão Trương chỉ chỗ là tại ngọc thạch biển chính phía dưới, nơi đó đang chậm rãi hiện ra kim quang, cho thấy một cái tên đến.

"Đây là?" Hắn nhìn chăm chú nhìn lại.

"Trần Mặc, linh cốc 127 cân!"

Thật là bản thân danh tự? Vậy mà là 127 cân?

Trần Mặc kinh ngạc, trước đó làm lại nhiều đoán chừng, hắn cũng không sẽ ngờ tới bản thân vậy mà từ một phương linh ruộng bên trong, trông ra 127 cân linh cốc, đây cơ hồ nhanh nhiều ra tầm thường đệ từ một nửa rồi!

Không Tàng Tiên Môn chủ sự linh thực nhiều năm, một phương linh ruộng tại linh thực đồng tử quản lý dưới, trông ra tám mươi cân linh cốc liền coi như là hợp lệ, trong đó một chút người ưu tú khả năng trông ra chín mươi cân cũng không nhất định.

Qua nhiều năm như thế, có thể phá trăm cân đệ tử hàng năm đều có, nhưng vẫn là hiếm như lông phượng sừng lân. Trần Mặc không nghĩ tới là, bản thân thuần thuộc một linh căn vậy mà thật có như thế trọng dụng, khiến bản thân năm thứ nhất liền trông ra 127 cân linh cốc?

Một đám đệ tử lại cũng không có người nói bóng nói gió, tất cả đều nhìn chăm chăm ngọc thạch biển nói không ra lời, quay đầu lại nhìn về phía Trần Mặc không nói một lời đáng về, bọn hắn trong mắt càng là tràn ngập không thể tin tưởng về.

127 cân. Cái này con số thực sự quá mức làm người nghe kinh hãi, đừng nói bọn hắn, liền ngay cả một ít già đời linh thực đồng tử cũng rất ít gặp phải qua.

Càng làm cho người ta kinh ngạc là, Trần Mặc này còn là năm thứ nhất xử lý linh ruộng a, có thể đạt được như vậy phong phú thành quả, làm sao không khiến người khiếp sợ.

Lương bảng thượng người thứ nhất trông vừa vặn cũng chính là linh cốc, nhưng hắn tổng sản lượng chỉ có 103 cân, Trần Mặc 127 cân linh cốc lại là năm thứ nhất trông, biểu hiện mạnh hơn hẳn ra quá nhiều.

Bởi vậy, tên hắn vừa lúc tại ưu bảng cùng liệt bảng ở giữa, vị trí vị trí thật là cổ quái, cuối cùng mới hiển hiện ra.

Ưu bảng bên dưới, lương bảng trước. Nói vậy sư phụ cũng tán thưởng bản thân thành tích, dù sao như vậy cách làm đại diện cho một loại khẳng định.

Hắn cảm nắm nắm, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh thỏa mãn, không chỉ có là bởi vì đến từ sư phụ tán thành, càng là bởi vì một năm này hạ xuống, Trần Mặc đã sớm chịu đủ khổ rồi tư chất thấp kém khổ, bây giờ nhìn đến bản thân càng tại linh thực phương diện có như thế năng khiếu, thế nào khiến hắn không cao hứng không mừng rỡ?

"Đây là tính sai chứ?"

Này lúc, vị kia họ Vương sư huynh tựa hồ đối với Trần Mặc có thể bước lên ưu bảng vô cùng bất mãn, liền ngay cả chỉ là tại ưu bảng cấp thấp nhất đặc thù vị trí, cũng làm hắn không thích.

"Chỉ là linh cốc mà thôi, làm sao có thể xếp vào ưu bảng?"

Này câu nói thoáng cái mọi người trong lòng có loại bỗng nhiên tỉnh ngộ cảm giác, trên mặt khiếp sợ thần sắc hơi hoãn, nhìn về phía Trần Mặc ánh mắt cũng không lại như vậy không thể tin tưởng, châu đầu ghé tai bên dưới, thâm cảm giác vị này Vương sư huynh nói rất có đạo lý.

Dù sao Trần Mặc trông chỉ là linh cốc mà thôi, chỉ cần chăm chỉ chăm sóc, quản lý đúng phương pháp, thêm nữa một chút may mắn, bản thân lẽ nào liền không thể trông ra 127 cân? Làm không tốt còn sẽ càng nhiều!

Lão Trương nguyên bản đều thay Trần Mặc mừng rỡ cười nứt miệng, bây giờ nghe được như vậy lời nói, một tấm nét mặt già nua cũng bởi vì tức giận đỏ bừng lên, này không nói rõ cái chày cái cối, kích động lòng người?

Còn không đợi hắn mở miệng vì Trần Mặc biện giải, chỉ nghe một đạo trong trẻo thanh âm từ mọi người đỉnh đầu truyền đến:

"Linh cốc làm sao liền không có thể xếp vào ưu bảng?"

"Sư huynh!" Trần Mặc vừa nghe liền nhận ra, này chính là sư huynh Diệp Phiêu Linh thanh âm.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên phát hiện Diệp Phiêu Linh đang đứng ở phi kiếm bên trên, như là đã đến đến đã lâu, chỉ là mọi người quá mức khiếp sợ, bởi vậy vẫn chưa phát hiện mà thôi.

Diệp Phiêu Linh lúc này thần sắc so thường ngày càng lạnh hơn một phân, hắn đứng chấp tay, phi kiếm chậm rãi hạ xuống, đang đứng ở kia họ Vương

đệ tử trước, ở trên cao nhìn xuống, nhân nhạ nhìn hấn.

"Người cơ mà biết lúc trước gia sư vào núi thời gian, năm thứ nhất cũng từng bởi vì linh cốc tổng sản lượng xuất chúng, liệt với ưu băng số một?"

Diệp Phiêu Linh thanh âm không lớn, nhưng nói năng có khí phách.

Ở đây đệ tử ai lại không biết, vị này nội môn thiên tài Diệp Phiêu Linh trong miệng sư phụ, chính là linh thực đường trưởng lão Lý Nghiêm.

Nhưng vị này trưởng lão xưa nay điệu thấp, chúng đệ tử biết hấn kỳ văn dị sự rất ít, bây giờ biết được năm đó qua lại, Lý trưởng lão càng cũng là từng bước từng bước từ linh thực đồng tử tu luyện tới đi, đều có mấy phần kinh ngạc.

Hơn nữa nghe Diệp Phiêu Linh nói tới, năm đó Lý Nghiêm trưởng lão lần thứ nhất tham gia tế linh tiết, càng là dựa vào linh cốc đạt được ưu băng đệ nhất thành tích, so Trần Mặc càng làm người nghe kinh hãi, chà trách bây giờ có thể chứng quân toàn bộ linh thực đường.

Mặt khác, sẽ đem Trần Mặc đồng dạng liệt vào ưu băng, tuy rằng chỉ là tại cuối cùng, nhưng cũng đủ để chứng minh Lý trưởng lão là thật rất ưa thích bản thân vị này đệ tử mới.

Trong lúc nhất thời, mọi người thấy hướng Trần Mặc ánh mắt lại cũng không có khinh bỉ cùng coi rẻ, trái lại, có người còn mang tới mấy phần kính trọng, liền ngay cả bên cạnh lão Trương cũng là một mặt bội phục cùng cao hứng, phỏng phát đạt được như vậy đãi ngộ không phải Trần Mặc mà là hấn.

Vị kia họ Vương đệ tử vốn là không dám ở Diệp Phiêu Linh trước mặt tùy tiện, bây giờ nghe được lúc trước Lý trưởng lão cũng từng đứng hàng ưu băng, trên mặt càng là ức đến lúc trắng lúc xanh.

Vừa bản thân nói tới lời nói, kia không phải liền Lý trưởng lão cũng mắng?

Người khác dường như cũng ý thức được này một điểm, có mượn gió bẻ măng người thậm chí im lặng không lên tiếng đứng tránh ra một chút, dường như muốn cùng hấn kéo dài khoảng cách, lại cũng không còn nữa trước a đua xu nịnh.

Diệp Phiêu Linh vốn là tính thích thanh tịnh, ở trong mắt hấn, này đoàn người tuy nói là Tiên môn đệ tử, nhưng bất luận tâm tính còn là hành động đều cùng phổ phường người không khác, hấn không muốn cùng những này người từng có nhiều gặp nhau. Mắt thấy này họ Vương đệ tử sắc mặt cổ quái, đã không lời nào để nói, Diệp Phiêu Linh mặt không hề cảm xúc xoay người, hướng Trần Mặc nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói ra:

"Sư phụ chờ người rất lâu."

Trần Mặc này mới phản ứng được, vừa rơi xuống đồng thời hai phiến xung kích làm hấn có chút hoảng hốt, mà lấy sư huynh tính tình, hôm nay vậy mà cũng sẽ vì mình cùng người khác biện thượng hai câu, này sự tình ngược lại là khiến hấn càng kinh ngạc.

Hấn gấp hướng lão Trương xin lỗi một câu đi trước, liền theo Diệp Phiêu Linh leo lên phi kiếm, tại mọi người nhìn kỹ trung, thẳng tới trên không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lý Nghiêm

Đêm đó, trăng sáng sao thưa.

Đứng ở sư huynh phi kiếm trên, Trần Mặc trong lòng vẫn có chút mừng rỡ khó bình. Không hề nghi vấn, như vậy thành tích đã đủ để hướng sư phụ bàn giao, liền ngay cả luôn luôn không thích ngôn từ Diệp Phiêu Linh, tại mạng Trần Mặc bay lên đám mây lúc, cũng nhỏ giọng nói câu: "Làm rất tốt."

Nghe sư huynh khẳng định, Trần Mặc cuối cùng không nhịn được 'Khà khà' cười khúc khích hai tiếng, thân mật như sư huynh, liền không cần lại giả mồm che giấu cái gì, huống hồ nhớ tới liền muốn nhìn thấy sư phụ, Trần Mặc càng là hưng phấn.

Theo phi kiếm lược không, Trần Mặc nhìn dưới chân Tiên môn cảnh sắc phát hiện sư huynh đang mang theo hấn hướng về bản thân chỗ ở Thúy Bình phong bay đi. Hồi dò bên dưới mới biết được, nguyên lai sư phụ Lý Nghiêm chỗ ở liền ở vào Thúy Bình phong đỉnh, Trần Mặc ám hạ vừa nghĩ, sư phụ chính là linh thực đường trưởng lão, ở tại Thúy Bình phong cũng chẳng có gì lạ, ngược lại cũng thoải mái. Chỉ là cùng ở một ngọn núi rồng rã một năm, bản thân cũng chưa từng tiếp, điều này cũng làm cho hấn có chút ngượng ngùng.

Có lẽ là tôn kính, vừa tới Thúy Bình phong sườn núi lúc, Diệp Phiêu Linh liền thu rồi phi kiếm, hai người theo Thúy Bình phong sơn đạo chậm rãi mà lên,

ánh trắng như nước, không nhiều ngôn ngữ.

Một năm hạ xuống mặt trời mọc xử lý linh ruộng, mặt trời lặn tu luyện thổ nạp, Trần Mặc cảm thấy vô cùng phong phú, cũng đang bồi vì phong phú, cho nên cảm giác thời gian một năm chảy qua quá nhanh, lúc trước bị người chôn sống đất lạnh cứng trung sự tình như hôm qua, bây giờ rốt cục có thể nhìn thấy cứu ra bản thân ân sư, dù là lại trấn định cũng không cách nào khắc chế hơi kích động.

Trời tối người yên, trùng trĩ không kêu, bất tri bất giác liền đã đi tới đỉnh núi, Thúy Bình phong không thể so ngọn núi chính, đỉnh núi không tính trông trải, chỉ có nho nhỏ mười trượng phạm vi, bốn phía toàn là vách núi, bên cạnh vách núi đứng thẳng một cây cong cong vẹo vẹo cổ tùng, cổ tùng dưới là một đá trắng bàn cờ, hai cái bồ đoàn, hiển lộ hết thanh u.

Cách đó không xa có một khu nhà tiểu nhà trúc, Trần Mặc hơi nghi hoặc một chút, ám đạo này nhà trúc thật là sư phụ chỗ ở sao? Làm sao so với mình còn nhỏ?

Nhà trúc ngoại còn có một phương linh ruộng, bất quá có cấm chế bảo hộ, không thấy rõ bên trong chủng linh thực, chỉ là ngoại vi còn có một vòng rào trúc ba, có chút giống là thể tục đồng ruộng.

Trần Mặc biết linh ruộng có trận pháp cấm chế tồn tại, lại vị trí đỉnh núi, thể tục dùng để phòng ngừa thú nhỏ quấy nhiễu hàng rào, trong này cũng không trọng dụng, chỉ thêm một chút trang sức. Hắn không khỏi suy đoán, sư phụ năm đó có phải hay không cũng dường như bản thân một dạng, lấy nghề nông con cháu xuất thân, này mới đưa hàng rào này đồ chơi nhỏ tiếp tục kéo dài?

Ánh trăng rơi, ánh sao dạt dào. Phương xa biển mây so thường ngày càng thêm yên tĩnh, yên tĩnh gió nhẹ gọi lên Trần Mặc thanh sam, chỉ cảm giác trong lòng có cỗ u nhiên chỉ ý bay lên.

Diệp Phiêu Linh mang theo Trần Mặc tiến lên, tại nhà trúc thượng nhẹ khải ba lần, sau đó đứng ở một bên.

"Đi vào thôi."

Trần Mặc theo lời tiến lên. Vào cửa thời gian, Diệp Phiêu Linh nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của hắn, ra hiệu không cần sốt sắng.

Chờ đến vào nhà sau khi, Trần Mặc phát hiện ốc bên trong cũng không cái gì hào hoa phú quý trang trí, chỉ một bồ đoàn, một lư hương. Trên bồ đoàn ngồi ngay ngắn một bóng người, dựa vào ngoài cửa sổ nguyệt quang có thể nhìn đến một bộ xanh sẫm trường sam, cùng hoa râu bụi tóc.

"Đệ tử Trần Mặc, bái kiến sư phụ."

Hắn liền vội vàng tiến lên, chuẩn bị ba dập đầu hành một bái sư lễ. Nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, dường như lúc trước tưởng muốn lễ bái sư huynh một dạng, lại có một dòng nước âm đem bản thân nhẹ nhàng nâng lên, lễ bái không xuống.

"Không cần đa lễ." Lý Nghiêm lắc đầu cười cợt, "Vi sư tuy là vị người dẫn đường, nhưng người ta chung quy chỉ là đại đạo trên đường đi đường giả, hướng về sau không cần có tôn ti phân chia."

"Người cùng Phiêu Linh ở chung một năm, làm thế nào liền này điểm tự tại tâm tình cũng còn chưa học được đây?"

Trần Mặc tâm thần hơi chấn động, hơi nghi hoặc một chút, nhưng lại không dám hỏi nhiều. Rời thôn hơn một năm, Trần Mặc tuy tâm tính có trưởng thành, nhưng càng nhiều nhưng vẫn là hương dã tiểu tử đáng đáp vẫn chưa có biến, theo hắn, thôn đông đầu thợ rèn thu đồ đệ, đều muốn thả hồng pháo ba thước, ba khấu chín bái, mà sư phụ không chỉ có thụ nghệ tình, càng có ân cứu mạng, nơi nào có thể không phân tôn ti.

"Người sau đó tự sẽ hiểu."

Xem hắn mặt lộ vẻ khó xử, Lý Nghiêm cũng không nói nhiều, chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, kia cỗ nhiệt lưu đem Trần Mặc nâng dậy đứng thẳng, lại bồng bênh đến cửa sổ trước, đem màn trúc câu mở.

Sáng sủa ánh trăng chiếu đi vào, Trần Mặc này mới lần thứ nhất thấy rõ sư phụ khuôn mặt, tuy hai tán tóc bạc, nhưng lại không để râu ria râu quai nón, ngạch khoe mắt nếp nhăn có chút thâm, lộ ra một cổ tiên phong đạo cốt, cùng khi còn bé nghe qua những kia trong truyền thuyết tiên nhân, quả thật như đúc một dạng.

"Mang người nhập môn một năm chưa từng chiếu cố, là vi sư sơ suất." Lý Nghiêm chậm rãi mở miệng.

"Sư phụ nói quá lời." Trần Mặc hơi khom người, vội vã đáp. Đối hắn tới nói, sư phụ có thể cứu bản thân tính mạng đã là đại ân, bây giờ còn không chê bản thân linh căn vụng về, mang tới Tiên môn, bản thân lại sao có thể xa cầu càng nhiều đây?

"Nghe Phiêu Linh nói, người ngày đêm cần tu, chưa từng hoang phế nửa ngày, này rất tốt."

Lý Nghiêm nhìn Trần Mặc, gật gù, lại nói:

"Lần này tế linh tiết biểu hiện của người cũng xem là tốt, tuy chỉ là trồng ra linh cốc, nhưng cũng có 127 cân, đủ để thấy rõ người thường ngày cố gắng."

"Phiêu Linh không thích linh thực tạp sự, chỉ muốn tu luyện, thường ngày ta tuy tưởng truyền chút kinh nghiệm cho hắn, hắn nhưng cũng chưa từng cảm kích. Mà người vừa vận đang có không kém linh thực thiên phú, này ngược lại là niềm vui bất ngờ, hy vọng người sau này có thể trước sau không quên

chịu khổ chịu khổ."

Nghe được sư phụ luân phiên tán dương, cho dù là Trần Mặc trong lòng cũng là bay lên vài tia hừng hực, liền vội vàng gật đầu chấp tay, nặng nề nói:

"Vâng!"

Lý Nghiêm khẽ mỉm cười, lại tiếp tục nói:

"Tông môn quy củ không có thể xấu, có công tự cần thưởng."

Sau đó trở tay một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra ba món đồ, một tiểu châu, một khối một tác vuông vắn trơn bóng ngọc thạch, một khối hẹp dài thể ngọc.

"Ghi tên ưu bảng, cái này Hoàng cấp hạ phẩm nhân thảo hạt chính là tông môn ban thưởng cho người, mặt khác, còn có mười cân linh cốt cùng một viên hạ phẩm linh thạch, là vì sư trưởng cho người, người có thể nắm lệnh bài thể ngọc đi tới tập viện linh."

Ba món đồ khoan thai trôi về Trần Mặc, hắn lập tức tiếp hạ, vội vã chấp tay cung kính nói:

"Đa tạ sư phụ!"

Linh thạch có thể nói là Tiên môn trung tiên, không chỉ có thể dùng để tu luyện bày trận, còn có thể trực tiếp cùng những tu giả khác trao đổi thiên tài địa bảo. Mà như Trần Mặc như vậy ngoại môn đệ tử, bình thường là không dùng được cả khối hạ phẩm linh thạch, thông thường sẽ chia làm mười mảnh, một mảnh tính một tiên.

Liệt phẩm linh cốt tuy không trân quý, nhưng là tu giả hằng ngày tu luyện thiết yếu đồ vật, thường thường sư môn cung cấp cũng là có hạn, cho nên một cân có thể đổi lấy một tiên hạ phẩm linh thạch, nói cách khác, lần này tế linh thịnh hội, Trần Mặc liền tiếp được hai khối hạ phẩm linh thạch, làm sao không khiến hắn cao hứng?

Huống chi, cảm thấy hứng thú nhất linh thực hạt giống cũng đã được, làm hắn kinh hỷ là, ban thưởng hạt giống cang là nhân thảo. Hắn từng tại « tiên lộ chí » thượng đọc được qua, này loại linh thực tuy cấp bậc bình thường không cao, mà lại rất khó bồi dưỡng, nhưng cũng có thể tụ tập linh khí, huyền diệu thần dị.

Nhìn Trần Mặc dáng vẻ cao hứng, Lý Nghiêm cũng mỉm cười gật đầu:

"Phiêu Linh nói, ngươi ngày gần đây đã đột phá Luyện Khí tầng một?"

"Hồi sư phụ, đúng thế." Trần Mặc bình phục nỗi lòng, đáp.

"Được được được." Lý Nghiêm liền tiếp nói rồi ba câu được, "Lấy ngươi linh căn, vì sư nguyên bản đoán chừng trong vòng ba năm có thể bước vào Luyện Khí tầng một thể là tốt rồi, không nghĩ tới ngươi chỉ tiêu phí một năm."

Trần Mặc không dám kể công, liền nói: "Nhờ có sư huynh chiếu cố."

Hắn lời nói không tính khiêm tốn, nếu như không có Diệp Phiêu Linh tình cớ mang đến những kia đan dược linh cốt, lấy bản thân tư chất, e sợ thật cần ba năm mới được.

Xem Trần Mặc như vậy trầm ổn, Lý Nghiêm làm như mang theo thương thức khẽ gật đầu, này mới tiếp tục nói: "Theo lý thuyết, thân là sư phụ của ngươi, vì sư ứng ban tặng ngươi dưỡng nguyên quyết tầng thứ hai công pháp, tốt trợ ngươi kế tục leo."

Trần Mặc trong lòng căng thẳng, mấy ngày nay vô công có thể luyện, thả làm tầm thường đệ tử e sợ sẽ hạnh phúc đến mấy phần thanh nhàn, nhưng đối với luôn luôn nỗ lực Trần Mặc tới nói, từ lâu khiến hắn cực không quen. Nguyên tưởng rằng sư phụ sẽ ban xuống, vừa nghe lời này trung "Theo lý thuyết" ba chữ, nhưng lại để cho hắn trong lòng tảng đá trở nên thấp thỏm.

"Cơ mà theo tông môn quy củ, ngươi bây giờ chưa từng thông qua nội môn chân tuyển, vẫn thuộc ngoại môn đệ tử, tầng thứ hai công pháp ta cũng không có thể tùy ý ban tặng. Bất quá. . ."

Nói tới chỗ này, Lý Nghiêm hơi trầm ngâm một phen, mới lại nói:

"Cách ngoài sơn môn không xa, có một chỗ phố chợ, tên là Vân Phong, ngươi nhưng có biết?"

Trần Mặc liền vội vàng gật đầu. « tiên lộ chí » thượng đã sớm giới thiệu qua, phố chợ là các tu giả lấy vật đổi vật chi địa, trong đó cũng không có thiếu cửa hàng, kinh doanh linh thực pháp bảo. Này Vân Phong phố chợ bên trong đại thể đều tương ứng Không Tang Tiên Môn, trong ngày thường cũng từng nghe nói không ít ngoại môn đệ tử đi nơi đó đi đạo, cụ thể phương vị hắn đã sớm biết.

"Ngươi liền đi vào, tìm một chỗ Yên Hải Các, ứng có thể đổi được dưỡng nguyên quyết tầng thứ hai công pháp."

"Tạm đi thôi."

Lý Nghiêm nói xong, liền không nói nữa, tĩnh tọa bỏ đoàn bên trên.

Như thủy nguyệt quang chảy vào nhà trúc, Trần Mặc vẫn là thâm cung, không có rời đi chi tượng.

"Nhưng còn có sự tình?" Nhà trúc bên trong lặng im một lúc, Lý Nghiêm lên tiếng hỏi.

Trần Mặc nhìn một chút sư phụ, sau đó lại thâm sâu cúi một cung, trịnh trọng nói:

"Đệ tử tạ sư phụ ngày đó ân cứu mạng."

Càng vì này sự tình. Lý Nghiêm trên mặt mang lên vài tia mỉm cười, gật gù đầu nói:

"Đi thôi."

"Vâng." Trần Mặc lần này không lại lưu lại, yên lặng lui ra nhà trúc, cẩn thận đóng cửa lại sau khi, vẫn cảm giác nỗi lòng khó bình.

Bây giờ, « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp rốt cục có tin tức, chỉ cần tùy ý đi vào Vân Phong phổ chợ đổi lấy, như vậy bản thân lại cũng không cần giống như bây giờ vô công có thể luyện.

Mà lại nghe sư huynh nói, sư phụ tiếp đến còn sẽ kế tục nghiên tập kia vị đại đạo, Trần Mặc có chút tiếc nuối, thầm nghĩ tái kiến sư phụ không biết nên đến năm nào tháng nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: lại vào đất hoang

Từ sư phụ nơi đi ra, Trần Mặc trong lúc suy tư vừa quay đầu lại, liền phát hiện Diệp Phiêu Linh đang mang cười nhạt nhìn bản thân.

Trần Mặc nhớ ra cái gì đó tựa như, bỗng nhiên trịnh trọng chấp tay, hướng Diệp Phiêu Linh nói:

"Một năm này hạ xuống, nhờ có sư huynh chiếu cố, sư đệ không cần báo đáp, cái này linh thạch cùng mười cân linh cốt liền tạm làm sư đệ tâm ý." Nói, hần liền đưa ra vừa được linh thạch cùng thẻ ngọc.

Một năm hạ xuống, coi như là Diệp Phiêu Linh thường ngày tiếp tế hần đan dược linh cốt tuy không tính quá nhiều, nhưng giá trị cũng không chỉ chi là vền vẹn hai, ba viên hạ phẩm linh thạch. Trần Mặc bây giờ rốt cục có một chút bồi thường năng lực, liền lập tức không hề bảo lưu mà đem sư phụ khen thưởng lấy ra.

Diệp Phiêu Linh hơi nhủ mày, nhìn Trần Mặc trong tay vật thập nhưng không có bất kỳ động tác, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu nói:

"Ta thân là người sư huynh, lẽ ra nên chăm sóc sư đệ. Nếu như nhất định phải tính toán được mất, như vậy ta liền không có người cái này sư đệ."

Nghe xong Diệp Phiêu Linh lời nói, Trần Mặc hơi kinh ngạc đầu, đang chuẩn bị biện giải, nhưng lại thấy Diệp Phiêu Linh sau đó cười nhạt, nói:

"Sư phụ lẽ ra nên đã nói, người ta đều là đại đạo bên trên đi đường giả, chỉ cần vấn tâm không thẹn, cần gì phải lưu ý cái khác việc vật?"

Trần Mặc nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ hồi lâu đành phải cười khổ, ở trong lòng thầm nói: "Nếu như sư đệ vấn tâm có thẹn đây?"

Lời này hần cũng không có nói ra đến. Không có đem Thiên Chú Chi Bảo sự tình nói cho sư phụ sư huynh, tuy chi là xuất phát từ thật cẩn thận, nhưng Trần Mặc trong lòng vẫn có chút băn khoăn. Một năm ở chung hạ xuống, kỳ thực hần đã sớm hiểu rõ sư huynh Diệp Phiêu Linh phẩm hạnh, hần một lòng hướng đạo, ngoại trừ chiếu cố bản thân cái này tiểu sư đệ ngoại, đối cái khác sự vụ cũng không quan tâm, đang bởi vì như vậy, Trần Mặc trước sau có chút khó có thể tiêu tan.

"Đi thôi, hạ sơn đi tới." Diệp Phiêu Linh lời nói đánh gãy Trần Mặc tâm tư, nhìn dưới ánh trăng sư huynh mờ mịt áo trắng, Trần Mặc nhớ ra cái gì đó, vội vã đuổi theo hỏi:

"Sư huynh, ta muốn hỏi hỏi người. Sư phụ năm đó tế linh tiết, đến cùng trông ra bao nhiêu linh cốt có thể đứng hàng ưu bạng số một?"

"166 cân." Diệp Phiêu Linh nhàn nhạt đáp.

Nghe được cái này con số, Trần Mặc nuốt chút nữa hít vào một ngụm khí lạnh, ở trong lòng xoay chuyển nửa ngày, cũng không nghĩ ra sự phụ đến tốt cùng là dùng như thế nào một mẫu linh ruộng trông ra như thế nhiều linh cốc. Cảm thán núi cao còn có núi cao hơn sau khi, liền đem gấp mặt sự phụ việc như thực chất cấp Diệp Phiêu Linh nói một lần.

Không nghĩ tới Diệp Phiêu Linh cũng hơi kinh ngạc, hần luôn luôn cực kỳ kính trọng sự phụ, cũng biết sự phụ giống như chính mình không thích tục lễ, hành sự ở trong mắt những người khác tự nhiên có chút cổ quái, cơ mà không nghĩ tới lần đầu gặp mặt, ngôn ngữ trung sự phụ thật giống thật rất yêu thích bản thân cái này tiểu sư đệ.

Hắn trong lòng cũng thay Trần Mặc có chút cao hứng, nhưng chưa đề nửa phần, chỉ là dặn Trần Mặc Vân Phong phố chợ không ở Không Tang Sơn môn nội, đi vào lúc cần nhiều hơn cần thận, không thể bừa nghe bừa tin. . .

Hai ngày sau, nhà trúc bên trong.

Nguyên bản muốn coi như báo đáp, đưa cho sư huynh linh thạch cùng linh cốc thẻ ngọc lại bị cự tuyệt, Trần Mặc liền bản thân lưu lại. Không biết mua « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp phải hao phí bao nhiêu linh thạch, Trần Mặc liền quyết định trước tiên đi tạp viện đem linh cốc thẻ ngọc đổi thành chân thực linh cốc lại nói, đến thời điểm mang đi Vân Phong phố chợ, vạn nhất một viên hạ phẩm linh thạch không đủ, cũng có thể dùng linh cốc bù đắp.

Không nghĩ tới thẻ ngọc giao đi tới, chờ đến từ tạp viện thanh kia linh cốc cầm vào tay, đã là hai ngày sau. Đây một tri hoãn, Trần Mặc trong lòng từ lâu cấp bách khó nhịn, liền suốt đêm thu thập xong một chút thiết yếu vật thập, chuẩn bị trời vừa sáng liền xuất phát.

Mấy ngày nay vô công có thể luyện, kia viên nhân thảo hạt Trần Mặc đối chiếu « tiên lộ chí » cũng nghiên cứu mấy lần, này quyển sách thượng liên quan với nhân thảo ghi chép không tính quá nhiều, phần lớn đều là công hiệu nói rõ, mà trồng trọt phương diện chỉ có giản đơn bốn chữ "Bồi dưỡng rất khó".

Này bốn chữ khiến Trần Mặc có chút không dám manh động, chỉ chờ làm tốt vẹn toàn chuẩn bị sau khi, lại trồng trọt việc.

Bởi vậy, mỗi đến ban đêm vô sự thời gian, Trần Mặc liền nghiên cứu ngược kia hình xăm, nghiên cứu kia nghi là "Thiên Chú Chi Bảo" ngoạn ý.

Lần thứ nhất gặp phải bảo bối này xuất hiện tình huống khác thường, là tại Trần Mặc vừa đột phá Luyện Khí tầng một thời điểm, khi đó trong cơ thể linh khí bỗng nhiên phát sinh dị động, khó có thể tin tốc độ tại kinh mạch trung phi nhanh, sau đó toàn bộ ở trong đan điền biến mất không còn tăm tích. Lại sau đó, Trần Mặc liền tiến nhập kia mảnh thần bí hoang vu không gian bên trong.

Cơ mà trong mấy ngày này, hần cũng thử nghiệm không ít lần vận hành linh khí, đồng dạng tình huống khác thường cũng rất cuộc chưa từng xảy ra, Trần Mặc liền cũng không làm rõ được, chỉ xem bản thân tu vi nồng nặc, coi như là Thiên Chú Chi Bảo cho mình, cũng không phải ngắn thời gian có thể tìm hiểu được.

Nhưng ngay tại bận bịu nghiên cứu, một đêm thời gian hầu như đều sắp qua thời điểm, trong kinh mạch linh khí lại lần nữa xuất hiện quen thuộc dị động.

Còn không đợi Trần Mặc phản ứng lại, liền phát hiện chậm rãi lưu chuyển khắp kinh mạch linh lực càng không bị khống chế tụ tập vào đan điền mà đi, đồng thời rất nhanh mất đi hình bóng, Trần Mặc đan điền làm như một con cự thú miệng rộng, đem hết thấy linh lực đều nuốt ăn hầu như không còn.

"Hả? Rốt cục đến rồi!"

Như vậy tình cảnh Trần Mặc đã sớm dự đoán rất lâu, bây giờ "Thiên Chú Chi Bảo" rốt cục lại lần nữa có động tĩnh, hần cũng không tính kinh hoảng, vội vã nhắc lên tâm thần, tưởng muốn kể tục lấy tình trạng bình thường vận hành linh lực.

Cơ mà trong cơ thể linh lực y nguyên không cách nào khống chế, dồn dập từ kinh mạch chảy tới đan điền, lại ở trong đan điền biến mất.

Này một lần, Trần Mặc biết, những này linh lực cũng không phải không hề tác dụng mất đi, bởi vì hần có thể phát hiện, bản thân nơi ngực, đang tản ra mờ mịt màu xanh lam hào quang, mơ hồ có thể thấy được quần áo bên trong đạo kia phảng phất bị đánh một đao vòng xoáy văn lộ, theo linh lực trôi đi, đang biến thành càng ngày càng sáng.

Khi trong cơ thể linh lực tiêu hao hầu như không còn thời gian, kia quen thuộc lực kéo rốt cục lại lần nữa truyền đến, Trần Mặc mắt tối sầm lại, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, chờ đến lại lần nữa đánh giá bốn phía lúc, hần phát hiện bản thân không ngờ trở lại kia mảnh hoang vu chi địa.

"A. . ." Trần Mặc tâm tính trầm ổn, dù là đầu óc vẫn có chút choáng váng, bất quá nhìn trước mắt cũng không xa lạ cảnh tượng, trong lòng nhưng cũng không mấy phần kinh ngạc, trời lên chỉ có nghi vấn.

"Ta đến cùng là làm sao đi vào?"

"Chẳng lẽ, tiến nhập nơi đây cần nhất định linh lực làm môi giới?"

Trần Mặc suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy được bản thân khả năng đoán đúng, này chính là vì cái gì hai lần đều là tại vận công thời gian tiến nhập nguyên nhân.

Mà cần thận cảm ứng rỗng tuếch đan điền cùng kinh mạch sau khi, Trần Mặc còn phát hiện này một lần linh khí biến mất lượng cùng lần trước không

khác nhiều, gần như tương đương với Luyện Khí tầng một toàn bộ linh khí tổng sản lượng.

Do đó, cũng liền giải thích vì cái gì bản thân đến Luyện Khí tầng một, này hạt châu mới sẽ có phản ứng.

Bất quá, trong ngày thường hẳn cũng tương tự tại vận công, vì sao trước không có một lần có thể đi vào tới nơi này?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc âm thầm bấm tay một thoáng thời gian, trong đầu nhất thời lóe qua một đạo linh quang, lần thứ nhất tiến nhập cùng này một lần tiến nhập vừa vận cách biệt năm ngày, không nhiều không ít, mỗi lần đều là tại ngày mới vừa vận thả lượng thời gian tiến nhập.

"Mỗi cách năm ngày liền có thể tiến nhập nơi này sao?"

Nghĩ vấn tới đây liền rơi vào tử cục, này điểm phỏng đoán e sợ càng càng nhiều lần tiến nhập mới có thể chứng minh.

Đã như vậy, Trần Mặc dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, đem sự chú ý lại lần nữa đặt ở này một mảnh thần bí không gian bản thân thượng.

Sự tình cách năm ngày lại lần nữa tiến nhập, này trong hạt châu không gian cùng trước cũng không có bất kỳ khác biệt gì.

Như cũ là sương mù vờn quanh, thỉnh thoảng thoáng hiện một đạo điện chớp năm màu, trước mắt thổ địa vẫn cứ hoang vu, chỉ có mấy khối loạn thạch ngổn ngang bên trên.

"Thật là một điểm đều không thay đổi. Chỗ này đến cùng là nơi nào?" Nhìn đến nơi này, Trần Mặc không khỏi cười khổ lắc đầu, rõ ràng hạt châu bất phạm, nhưng còn là nghĩ không ra nó có tác dụng gì, làm sao không khổ não?

Mỗi cách năm ngày liền có thể đi vào nơi này, lẽ nào này "Thiên Chú Chi Bảo" mang đến cho mình chỉ là mặt khác một mảnh có thể tu luyện địa phương?

Thế nhưng là, nơi này linh khí căn bản không thích hợp tu luyện a! Trần Mặc ở trong lòng liền nói, lần trước hẳn thoáng thử một hồi, kinh mạch suốt chút nữa bị nơi này cuồng bạo linh khí xông lên thượng, này một lần hẳn bất kể thế nào cũng không dám thử nghiệm.

Tùy ý lờn vờn trong đó, Trần Mặc ngược lại là nhớ tới một chuyện, lần trước cho rằng bị nhốt trong đó, bản thân trồng hạ xuống một chút linh cốc, cũng không biết hiện tại thế nào?

Này ý nghĩ đồng thời, nguyên bản bình tĩnh tâm tư dường như tập trung vào một cái cục đá, Trần Mặc âm thầm thiết tưởng, nếu như chỗ này có thể khiến linh cốc khỏe mạnh trưởng thành mà nói, kia cũng vẫn có thể xem là một khối bảo địa!

Dù sao, tuy rằng Trần Mặc thực lực thấp kém, nhưng cũng biết bây giờ giới tu luyện tài nguyên thiếu thốn không gì sánh được. Đừng nói thiên tài địa bảo, chính là một mảnh loại kém linh ruộng cũng là đầy đủ trân quý. Mà ngoại giới linh ruộng đã sớm bị các đại môn phái nắm giữ, hẳn hiện tại xử lý, cũng chỉ là thuộc về Không Tang Tiên Môn bên dưới.

Không chỉ có linh ruộng không thuộc về mình, khổ cực một năm trồng ra hơn 100 cân linh cốc, cũng hết thảy không có quan hệ gì với chính mình, chỉ vì tế linh bình xét duyên cớ, có thể từ sự phụ chỗ ấy được mười cân coi như tương thưởng, đặt ở bình thường, môn nội có thể cấp cái năm cân đã tính hào phóng.

Bản thân thành quả lao động càng toàn bộ thuộc về người khác, đặt ở bất kỳ người trên người, trong lòng đều khó tránh khỏi có mấy phần oán khí. Cứ việc Trần Mặc cảm thấy, có thể vào Tiên môn đã là đại may mắn, không dám xa cầu quá nhiều, nhưng nếu như thật có một khối hoàn toàn tách biệt với thế gian linh ruộng chỉ thuộc về riêng bản thân mà nói, hẳn thì làm sao có thể không cao hứng?

Nghĩ đến cái này sự tình, Trần Mặc trong lòng vô cùng chờ mong, do đó, hẳn bước nhanh về phía trước, tìm ký ức, vượt qua một khối to lớn đá vụn, trước chính lý ra mảnh nhỏ linh ruộng nhất thời xuất hiện ở trước mắt.

"Này. . ." Dù là Trần Mặc tính tình luôn luôn trầm ổn hồ hững, khi thấy cảnh tượng trước mắt lúc, vẫn không nhịn được hô khẽ lên tiếng.

Nhìn thấy này một màn đồng thời, hẳn nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, chỉ cảm giác miệng khô lưỡi khô. Buông xuống tay cũng ít thấy khẽ run lên.

"Làm sao khả năng. . ."

Lần trước đi vào còn khắp nơi trợ trụ linh thổ thượng, bây giờ càng mọc ra chín cây linh cốc, vàng óng ánh bông lúa nặng trĩu trĩu, rõ ràng đã thành thực.

Phải biết linh cốc tình huống thông thường, tí mĩ bồi dưỡng một năm mới sẽ trở thành thực, bây giờ bất quá khoảng cách ngắn ngắn năm ngày, không ngờ kinh thành thực?

Này vượt qua lẽ thường ở ngoài sự tình, mặc dù ngay tại trước mắt, Trần Mặc y nguyên khó có thể tin, hẳn cường chế đáy lòng rung động cùng kích động, vài bước tiến lên, từ vàng óng ánh bông lúa thượng gỡ xuống một hạt linh cốc, đặt ở trong tay quan sát tỉ mỉ, sau đó lại tập trung vào miệng bên trong tình tế thường thức.

"Không sai, xác thực là linh cốc không có sai!"

Chăm sóc một năm linh cốc, phổ thông linh cốc về ngoài, cùng bên trong ẩn chứa linh khí Trần Mặc cũng như lòng bàn tay, như thế thường thức, lập tức

nhận biết đi ra.

Này thần bí chi địa càng thật có thể trồng ra linh cốc? Bản thân thật có một khối chi thuộc về bản thân linh ruộng?

"Không đúng, linh cốc trong này chỉ cần năm ngày liền có thể thành thực. . ."

Ly kỳ sự thực khiến Trần Mặc tăng bốc linh cốc tay đều không ngừng được nhẹ nhàng run rẩy lên, hần nguyên bản trong lòng to lớn nhất xa cầu bất quá là nắm giữ một khối thuộc về bản thân linh ruộng, mà bây giờ, Trần Mặc kinh cảm giác, bản thân phát hiện không chỉ là linh ruộng, đủ để có thể xưng tụng "Thần ruộng".

Nguyên bản chỉ là ôm tùy duyên ý nghĩ nghiên cứu "Thiên Chú Chi Bảo", lại phát hiện như vậy vượt qua lẽ thường sự tình, dù là Trần Mặc trầm ổn, cũng có một cổ không cách nào kìm nén mừng như điên từ đáy lòng dâng lên.

Tại này mảnh thần bí không gian bên trong, linh cốc chỉ cần năm ngày thành thực, mà bản thân vừa vặn có thể năm ngày đi vào một lần.

Nếu như này hết thầy đều là thật mà nói, đều là thật mà nói. . .

Trần Mặc nắm chặt hai nắm tay, liều mạng bình phục kích động trong lòng. Nếu như này hết thầy đều là thật, như vậy hần sau đó có phải hay không có đêm mãi không hết linh cốc có thể dùng?

Coi như là liệt phẩm linh cốc, kia cũng là có hạn tài nguyên! Liền ngay cả sư môn là lấy linh thực tăng trưởng, cơ mà đệ tử nòng cốt một tháng tối đa cũng chỉ có thể phân đến mười cân tả hữu linh cốc, sử dụng lên cũng là giặt giũ vá vai.

Mà trái lại bản thân, có này hạt châu, hoàn toàn có thể xa xỉ dùng linh cốc tu hành.

Nghĩ tới chỗ này, Trần Mặc không nhịn được cất tiếng cười to vài tiếng, mặt mày toàn là thuộc về người thiếu niên hăng hái.

Cũng là lần thứ nhất, Trần Mặc bắt đầu đối tu hành bắt đầu có kiên định lòng tin.

Cho dù bản thân tư chất quá kém, cho dù bản thân linh căn lại thấp kém. . .

Như vậy vui sướng một lúc lâu, Trần Mặc mới dần dần tỉnh táo lại, cứ việc khoe miệng vẫn treo không cách nào ức chế mỉm cười, trong lòng cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến tiếp sau các loại.

Từ nhỏ khôn khéo, lang thang trải qua khiến hần cẩn thận lại cẩn thận, cũng là trước tiên nghĩ đến trong lòng biết những này linh cốc nếu như bại lộ là cực kỳ nguy hiểm, hần một cái ngoại môn tạp dịch đệ tử, đột nhiên nhiều ra như thế nhiều linh cốc, coi như biện giải toàn nói là sư phụ ban tặng, đoán chừng cũng không ai có thể tin tưởng.

Huống chi, thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, nếu như không có cường đại sức lực, tùy ý bại lộ trần quý đồ vật, nhất định sẽ đưa tới mơ ước cùng cướp giật.

Xem ra nếu không vạn bất đắc dĩ, những này linh cốc không thể dễ dàng gặp người. Coi như có cần, muốn dùng linh cốc đổi vật, cũng đến điệu thấp thận trọng, không để lại vết tích.

Cho tới này hạt châu bí mật, càng không thể khiến bất kỳ người biết.

Xem ra trước không có tiết lộ cho sư huynh cũng là đúng, lấy này hạt châu nghịch thiên khả năng, sư huynh cùng sư phụ một khi liên lụy trong đó, không nói bảo toàn bản thân, chỉ sợ bọn họ cũng khó có thể tự vệ.

Nghĩ đến như vậy các loại, Trần Mặc cuối cùng triệt để bình tĩnh.

Hần lắc lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa kia rất nhiều, nhìn trước mắt chín cây linh cốc, Trần Mặc từ bao bố trung móc ra bỏ linh ngọc liềm đến, chuẩn bị trước tiên thu gặt lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: trở về

Thu gặt chín cây linh cốc cũng không có tiêu phí thời gian bao lâu, Trần Mặc qua loa đoán chừng một thoáng, phát hiện lại có năm sáu cân đáng vè.

Đặt ở bên ngoài, thông thường một cây có thể kết ra một hai trăm hạt linh cốc, đại khái cũng liền bốn lạng trọng. Cơ mà tại này thần bí không gian bên trong, một cây kết ra linh cốc thông thường đều tại năm sáu lạng tả hữu, chênh lệch không nhỏ, làm người giật mình.

Càng hiếm lạ là, Trần Mặc phát hiện trong đó có hai cây linh cốc kết ra lượng so cái khác linh cốc nhiều ra quá nhiều, mỗi một cây bình quân đều có một cân đáng vè, này càng làm hắn có ngoài ý muốn cảm giác.

Cẩn thận quan sát này hai cây linh cốc, hắn phát hiện kết ra bông lúa cũng không phải linh cốc nhiều, mà là bởi vì mỗi một hạt đều dị thường no đủ, so cái khác linh cốc đều muốn dày đặc rất nhiều, tổng trọng lượng mới cao hơn gấp đôi.

Cùng cái khác linh cốc như vậy bất đồng, chẳng lẽ những này no đủ hạt ngũ cốc đều là hạ phẩm linh cốc? Trần Mặc cau mày, không dám dễ dàng hạ phán đoán.

Phải biết, thế gian linh thực chủng loại vô số, các có thần hiệu, đại thể tu giả tu hành chính là dựa vào với hiệu dụng vô cùng linh thực. Trần Mặc biết, « Không Tang tiên lộ chí » ghi chép linh thực không đủ thế gian linh thực 1%.

Cơ mà bất luận hiệu dụng cỡ nào thần kỳ, thế gian linh thực đều bị chia làm thiên địa huyền hoàng bốn cấp, mỗi một giai đoạn lại có thể chia làm kém hạ trung thượng tứ phẩm, bất đồng cấp bậc linh thực, hiệu dụng cũng cách biệt rất lớn.

Đương nhiên, còn có kia trong truyền thuyết cực phẩm, linh thực một khi đột phá cực phẩm, liền có thể vượt cấp, liền như này linh cốc chỉ là Hoàng giai linh thực, nhưng nếu xuất hiện một cây cực phẩm linh cốc mà nói, kia liền có thể phân thành Huyền giai linh thực.

Bất quá thế sự không có tuyệt đối, đây chỉ là phi thường qua loa phân chia, một ít hi hữu linh thực chỉ cần có thể đột phá trung phẩm, liền đã tính vượt cấp.

Nhưng bất luận đại giai, nói riêng về linh thực phẩm chất, hiệu dụng cùng giá trị đều có cực đại chênh lệch.

Liền giống với kém phẩm linh cốc có thể cung cấp một phần linh khí, hạ phẩm liền có thể cung cấp ba đến năm phần linh khí, cực kỳ tăng nhanh tu hành tốc độ.

"Nếu như đúng là hạ phẩm linh cốc mà nói. . ." Trần Mặc trầm ngâm, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia kích động thần sắc.

Phải biết, Không Tang Tiên Môn làm như một cái am hiệu trồng trọt linh thực môn phái, đều không làm được vì môn hạ hết thấy đệ tử cung cấp sung túc kém phẩm linh cốc.

Chỉ có đệ tử nòng cốt có thể có được tương đối đầy đủ phân lượng, cũng chỉ là bảo đảm mỗi ngày có thể có linh cốc dùng ăn.

Cho tới hạ phẩm linh cốc, Trần Mặc nghe nói chỉ có kia Trúc Cơ thành công trưởng lão mới có tư cách hưởng dụng.

Tại sao lại như vậy? Làm như nửa cái linh thực đồng tử Trần Mặc tự nhiên hiểu rõ, nhân công trồng trọt linh thực vốn là không dễ, thiên phú kiên trì hoàn cảnh điều kiện thiếu một thứ cũng không được, tưởng muốn làm linh thực đề thăng cấp bậc, càng là khó càng thêm khó, còn cần kia mờ mịt khí vận.

Liền lấy linh cốc luận, khả năng ngàn cây thành thực kém phẩm linh cốc bên trong mới sẽ xuất hiện một cây hạ phẩm linh cốc, mà ngàn cây hạ phẩm linh cốc bên trong lại có cực nhỏ có thể sẽ xuất hiện một cây trung phẩm linh cốc.

Cho tới thượng phẩm linh cốc, kia đã là Trần Mặc lý giải ở ngoài đồ vật, cũng không phải chạm xác suất có thể xuất hiện.

Đã như thế, nếu như tại này mảnh không gian mọc ra hạ phẩm linh cốc, Trần Mặc thế nào sẽ không kích động?

Mang theo như vậy tâm tình, Trần Mặc cẩn thận kiểm tra một chút này hai cây linh cốc, kết quả lại phát hiện những này linh cốc tuy so với bình thường kém phẩm linh cốc xuất sắc rất nhiều, nhưng vẫn không có đạt đến hạ phẩm linh cốc phẩm chất.

Này khiến Trần Mặc hơi hơi tiếc nuối, nhưng cũng không quá thất vọng, hắn xưa nay cũng không phải một cái cưỡng cầu tham lam người.

Chỉ là này hai cây linh cốc vì sao có chỗ bất đồng? Ngược lại là gây nên Trần Mặc hứng thú, dù sao coi như nửa cái linh thực đồng tử, này đã gần như bản năng.

Tại trầm tư chốc lát sau đó, Trần Mặc thần sắc đột nhiên biến đổi, trầm ổn như hắn vậy mà cũng không nhận được hưng phấn tay cũng bắt đầu run rẩy, thiếu một chút bất không được trong tay chứa linh cốc túi.

Quái thúy! Định có cực đại khả năng là kia quái thúy tác dụng.

Bởi vì này hai cây 'Cùng người khác bất đồng' linh cốc không phải là lần trước bản thân dùng quái thúy tưới hai cây linh cốc sao?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc liền môi đều đi theo run rẩy lên, này mảnh không gian cấp hắn kinh hỷ liên tiếp, coi như mình lại không kiến thức, cũng đều rõ ràng nơi này mỗi một cái kinh hỷ, hoàn toàn là việc nghịch thiên!

Xem ra bản thân trước suy đoán lung tung nó là 'Thiên Chú Chi Bảo', vậy mà đoán mò đúng rồi.

Này loại liên tiếp rung động, kích động, mừng như điên tâm tình Trần Mặc đã không cách nào ngôn nói, dù là như hấn, cũng dùng đã lâu thời gian mới triệt để bình tĩnh lại.

Nếu như đối quái thủy suy đoán là thật, như vậy này quái thủy cũng đã vượt qua Trần Mặc nhận thức linh tuyến phạm trù, chỉ ít lấy Trần Mặc kiến thức là không có từng nghe nói có bất kỳ linh tuyến có thể đề thăng linh thực cấp bậc.

Nhưng này mảnh không gian trung, linh khí đầy đủ không gì sánh được, vượt xa ngoại giới, mà những này quái thủy Trần Mặc cũng ném qua, bên trong linh khí càng là sung túc đến khoa trương. . . Có công hiệu này cũng không phải quá mức kỳ quái.

"Kia liên cũng xưng nó là linh tuyến thôi!" Trần Mặc trong lòng lại lần nữa dâng lên mừng rỡ tình, cũng không lo lắng cái này linh tuyến sẽ khô cạn, dù sao lần trước lấy đi một phần năm, này một lần đến, này thạch hồ bên trong lại tích đầy linh tuyến, chỉ bất quá kia nguồn suối quái dị một chút, thạch hồ một khi bị tràn đầy, nó liền không sẽ lại chảy ra linh tuyến.

Trần Mặc lúc này cũng không để ý đến suy tư vì sao nguồn suối sẽ như vậy, dù sao Thiên Chú Chi Bảo ở đâu là như vậy dễ biết rõ huyền diệu? Hấn chỉ là vội vàng tính toán, tại này mảnh thần bí không gian bên trong, linh cốc chỉ cần tiêu phí năm ngày liền có thể thành thực, nói cách khác, mỗi cách năm ngày, Trần Mặc liền có thể thu hoạch mấy cân kém phẩm linh cốc, thậm chí ngẫu nhiên được một cây hạ phẩm linh cốc cũng không phải không thể cầu việc.

Phải biết ở bên ngoài, kém phẩm linh cốc một khối linh thạch liền có thể đổi lấy một cân, nhưng hạ phẩm linh cốc khó được, hai khối linh thạch mới có đổi lấy một lượng.

Nghĩ đến hạ phẩm linh cốc, Trần Mặc tâm tình lại nổi lên gợn sóng, nếu như thật có thể được hạ phẩm linh cốc, mặc dù chỉ kết ra bốn lượng, kia cũng là tám khối hạ phẩm linh thạch a!

Cứ việc xét thấy trước suy tính, coi như thật kết ra đến hạ phẩm linh cốc, Trần Mặc cũng chỉ dự định bản thân dùng ăn, dùng để tu luyện, chắc chắn sẽ không tùy tiện đi chào hàng, để tránh khỏi đưa tới mơ ước.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc thế nào lại có thể chờ đợi, tại này mảnh thần bí không gian trung có thể dừng lại bao lâu hấn còn không biết, nếu như còn không gieo linh cốc liền bị ném ra ngoài, kia không phải uổng phí hết một lần tiến nhập cơ hội?

Trần Mặc không dám trì hoãn, vội vã trở lại linh ruộng bên, nhặt lên lần trước rơi xuống ngọc cước, đem thu gặt còn lại linh cốc thân cưỡng trở mình, lại vùi vào linh ruộng bên trong.

Này là Trần Mặc tại Mộc Nham thôn cùng những lão nhân khác học được bón phân kỹ xảo, trong thế tục, mỗi một năm thu gặt xong xuôi, đều muốn đem hoa màu tàn dư bộ phận lại lần nữa lật tiến vào ruộng bên trong, lấy tẩm bổ thổ địa, năm sau liền có thể có càng tốt hơn thu hoạch.

Cứ việc tại Không Tang Tiên Môn bên trong, đều là đem linh thực nhỏ tận gốc, cũng không có này một thói quen, nhưng Trần Mặc cảm thấy cái gì sự tình đều muốn thử một chút, vạn nhất hữu dụng đây?

Lật hết thổ, Trần Mặc lại đem linh ruộng quy chỉnh xong xuôi, lại lần nữa gieo xuống chín viên vừa thu hoạch linh cốc hạt giống, trong đó có một viên là đặc biệt từ kia hai cây linh cốc bên trong chọn lựa ra, bảo đảm hạt giống phẩm chất.

Cuối cùng, Trần Mặc càng là trịnh trọng đem hết thấy linh tuyến đều tưới ở trong đó một cây linh cốc bên trên.

Này là Trần Mặc suy tính sau khi mới làm ra quyết định, dù sao lần trước hấn liền dùng ngọc mười lấy một phần năm tả hữu này loại linh tuyến, tưới tại kia hai cây linh cốc thượng, liền khiến hai cây linh cốc cấp bậc được đề thăng, nếu như này toàn bộ linh tuyến đều tưới tại một cây linh cốc thượng, lại làm thế nào?

Làm xong này tất cả, còn không đợi Trần Mặc xoa một chút mồ hôi hột, ngực không ngờ truyền đến một trận to lớn lực kéo, ngay sau đó trước mắt trời đất quay cuồng.

Mở mắt vừa nhìn, mình đã trở lại nhà trúc nội, ngoài cửa sổ phía đông một mảnh phát sáng, mặt trời chậm rãi bay lên, đã qua hừng đông.

"Một nén nhang!"

Vẫn căng thẳng tâm tình rốt cục thả lỏng ra, Trần Mặc qua loa ước lượng một chốc, bản thân hai lần có thể nán lại tại kia mảnh thần bí không gian trung thời gian xuất kỳ tương tự, đại khái ngay tại một nén nhang ở giữa, không tới gần nửa canh giờ, thì sẽ bị lại lần nữa đưa ra đến.

Mà ngoại giới thời gian cũng vừa vận đồng dạng qua gần nửa canh giờ, như hôm nay sắc vừa tờ mờ sáng chính là chứng minh.

Một nhọc hồi lâu, Trần Mặc nhưng không cảm giác đến uể oải, kia mảnh thần bí không gian mang đến kinh hỷ ra ngoài ngoài ý muốn, khiến hấn tinh thần gấp trăm lần, trong lòng cũng đầy rẫy nồng đậm chờ mong.

"Lần sau tiến nhập, e sợ cũng đến năm ngày sau khi." Trần Mặc thầm nói.

Trần Mặc tại trong ngực móc một thoáng, lấy ra một cái túi vải, trong nắm hơi khăn trương này mới triệt để biến mất.

Túi vải bên trong chứa, chính là thần bí không gian bên trong kết ra linh cốc, bây giờ thật mang ra ngoài, Trần Mặc cẩn thận kiểm tra một hồi, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, ám đạo kia mảnh thần bí không gian bên trong phát sinh tất cả quả nhiên không phải là mộng.

Quay đầu nhìn đến một bên bao bố, bên trong chứa sư phụ ban thưởng mười cân kém phẩm linh cốc, hắn này mới nhớ tới đến, bản thân nguyên bản quyết định ngày hôm nay đi vào Tiên môn ngoại Vân Phong phố chợ, đôi lấy « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp.

Mang ra linh cốc tổng sản lượng đại khái tại năm cân nhiều, Trần Mặc không có nhiều thêm suy tư, liền trộn lẫn ở sư phụ ban thưởng mười cân linh cốc nội, để che dấu tai mắt người.

Trần Mặc không có nghỉ ngơi một lúc dự định, đem tất cả chuẩn bị thỏa đáng, hắn liền đẩy ra nhà trúc cửa nhỏ, nhìn cách đó không xa bản thân chăm sóc kia một mẫu linh ruộng trông rộng, trong lòng tuy vẫn có chút không quen, nhưng càng nhiều thì là nồng đậm chờ mong cùng khát khao.

Có kia mảnh thần bí không gian tại, coi như mình tư chất vụng về thì làm sao, chỉ cần mỗi ngày có đầy đủ hạ phẩm linh cốc phụ trợ, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ không so với thường nhân kém quá nhiều.

Nghĩ tới đây, cho dù luôn luôn bình tĩnh Trần Mặc, trên mặt cũng không tự chủ được mang theo vẻ mỉm cười. Hắn không có dừng lại, đóng kỹ nhà trúc môn liền hướng về hạ sơn phương hướng đi tới.

« Không Tang tiên lộ chỉ » thượng giới thiệu Không Tang Tiên Môn rất nhiều việc vặt, Trần Mặc biết, thông hướng ngoài sơn môn con đường duy nhất, liền chỉ có Thúy Bình phong một chỗ không xa tiểu sơn lộ, đi nhanh mà nói, không cần nửa canh giờ, liền có thể ra đến sơn môn đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vân Phong phố chợ

Đến Vân Phong phố chợ lúc, đã là mặt trời lên cao giữa trưa.

Vân Phong phố chợ sở tại Vân Phong, là Thúy Bình phong bên ngoài ba trăm dặm một chỗ đỉnh núi. Rất nhiều tu giả đều nguyện ý chạy tới nơi này, lấy vật vô dụng, đôi lấy cần gấp chỉ tài.

Phố chợ bên trong to to nhỏ nhỏ cửa hàng số lượng hàng trăm, trên đường còn có đếm không hết quán vỉa hè, hàng giá. Trần Mặc đi tới có khắc "Vân Phong" hai chữ bảng hiệu phố bên dưới, đưa mắt trông về, phát hiện cửa hàng tuy nhiều, nhưng có ba cái phố lớn thông suốt, phân biệt rõ ràng. Làm hắn có chút kỳ quái là, rất nhiều cửa hàng đều tại trên tấm bảng treo có hồng đoạn, cột dọc thượng cột mấy chi Tang Mộc chi, liền ngay cả Trần Mặc sở tại bảng hiệu phố nơi, đều có người treo lên hai cái đỏ thắm giấy đèn.

Bảng hiệu phố dưới, một thon gậy nhóc sai vật nguyên bản tựa ở thạch sư thượng, nhìn thấy cách đó không xa trông về Trần Mặc, vội vã treo lên đây mặt cười mỉa, tiến lên đón, miệng bên trong còn bắt chuyện:

"Tiên trưởng, tiên trưởng! Ngài tới rồi?"

Trần Mặc hơi nhíu mày, tự hỏi chưa từng gặp này người, hắn nhưng như một bộ người quen cũ tựa như, trong lòng rõ ràng này người nhận ra e sợ không phải bản thân, mà là này thân linh thực đồng tử thanh sam.

Trái lại này nhóc sai vật quanh năm trà trộn phố chợ, tiếp nhân đãi vật từ lâu xe nhẹ chạy đường quen, thấy Trần Mặc hơi chút non nớt trên mặt lộ ra chần chừ, liền lập tức đoán được hắn định là lần đầu tới này phố chợ, tâm hạ mừng thầm, liền chông thượng càng chân thành nụ cười, cung kính nói:

"Tiên trưởng lại là lần đầu tiên đến? Xin hãy cho tiểu nhân dẫn đường cho ngài."

Kia nhóc sai vật cung kính khom người, tại tiền phương làm ra một bộ dẫn đường tư thế.

Trần Mặc trong lòng có chút dị dạng cảm giác, nếu là một năm trước, này nhóc sai vật nhìn thấy còn là trẻ ăn mày bản thân, nói không chừng sẽ như kia mấy cái ác nô một dạng hung ác không gì sánh được, bây giờ ngắn ngắn thời gian một năm, bản thân càng lúc mình biến hóa, thành hắn trong miệng tiên trưởng.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc chỉ có thể thầm than một tiếng thế sự vô thường. Bất quá đã có người dẫn đường, Trần Mặc cũng vui vẻ đến bớt lo, liền theo này nhóc sai vật bước vào trong phố chợ, đi tới ba cái phố lớn nơi giao nhau, đã là dòng người cuộn cuộn, chen vai thích cánh. May mà có kia nhóc sai

vật tại trước ân cần mở lộ, Trần Mặc ngược lại cũng chưa từng bị chen chúc đụng.

Nhìn bốn phía một bộ hỷ khí dào dạt cảm giác, Trần Mặc bỗng nhiên hỏi:

"Vì sao hôm nay phố chợ bên trong giếng đèn kết hoa?"

"Này, tiên trưởng có chỗ không biết, này Vân Phong phố chợ cùng Không Tang Tiên Môn cự ly không xa, thường ngày nhờ có Tiên môn chăm sóc, quanh năm không tặc nhân gây sự, sinh ý thuận buồm xuôi gió. Chủ quán các lão gia cảm ơn Tiên môn, hàng năm Tiên môn cuối năm tế linh thời gian, trong này liền cũng sẽ nghênh chúc tân niên, bao năm qua đều là như vậy."

Nghe xong Trần Mặc hỏi dò, nguyên bản liền vô cùng hay nói nhóc sai vật như là mở ra máy hát, biến thành dừng không được đến:

"Tiên trưởng người xem, này ba cái phố là Vân Phong phố chợ có tiếng tam bảo phố, nam phố bán ra công pháp, đan dược, tiểu linh cụ các loại, có lúc còn sẽ có không biết nơi nào tìm tòi đến ngoạn ý, thường thường nghe có người chỉ tiêu vài đồng tiền linh thạch đều mua được khủng khiếp bảo bối đây!"

"Bác phố thì đa số buôn bán Linh khí, pháp khí, ai ya, những này bảo bối kia cơ mà đều là đã có thành tựu mới có thể vào bác phố, thần uy vô cùng."

"Trung gian này điều phố đâu, đơn chỉ lấy bán linh thực, tiên trưởng đến từ Không Tang môn, nếu có linh thực cần buôn bán, chỉ để ý đến này liền có thể . ."

Trần Mặc nghe nhóc sai vật giới thiệu, cũng biết hẳn lời nói nghe một chút liền có thể, hoàn toàn tin tưởng liền có chút ngu xuẩn. Hắn một bên nhìn này mấy con phố, phát hiện mỗi điều trên đường người đều không ít, có bản thân như vậy tu giả, cũng có rất nhiều nhóc sai vật như vậy phạm nhân. Nhưng mà ba cái phố bên trong, chỉ có trung gian này điều thu bán linh thực phố to lớn nhất, xem ra hẳn là cũng là tối gần Tiên môn duyên có thôi.

Hắn đánh giá phố chợ toàn cảnh, ánh mắt chậm rãi chuyển qua gần nhất một ngôi lầu thượng, tòa lầu này ở vào ba phố chỗ giao hội, người lưu tới thịnh, lầu cũng cao, cùng cái khác cửa hàng so ra, hết như hạc giữa bầy gà.

"Này là?" Trần Mặc hướng lại nhai nhóc sai vật hỏi.

Nghe vậy, nhóc sai vật thu hồi thoại đoạn, cung kính giới thiệu: "Hồi tiên trưởng, đây là Yên Hải Các, tương ứng tiếng tăm lưng lầy Yên Hải Tông dưới trướng, thế gian to to nhỏ nhỏ hầu như hết thấy phố chợ đều có này Yên Hải Các tồn tại. Chúng ta Vân Phong nơi này cũng là cái chi nhánh, bên trong bán đồ vật loại rất nhiều. Ta nghe nói a, chỉ cần ra được nổi giá, bất kỳ tưởng muốn bọn hắn đều có thể hỗ trợ làm ra."

Nghe xong nhóc sai vật giới thiệu, Trần Mặc nhìn kỹ lại, phát hiện này Yên Hải Các xác thực riêng một ngọn cờ, không chỉ có lầu các lại cao lại rộng rãi, trước cửa cũng không giống cái khác cửa hàng như vậy treo lên hồng đoạn đèn lồng, chúc mừng tế linh tiết.

Trần Mặc biết, Không Tang Tiên Môn cứ việc không tính cái gì đại phái, nhưng nhà này Yên Hải Các mở tại Không Tang không xa Vân Phong phố chợ bên trong, nhưng cũng như vậy riêng một ngọn cờ, định là có vô cùng sức lực.

Sur phụ khiến hắn tìm chính là này Yên Hải Các, bởi vậy, Trần Mặc gật gù, nói ra: "Ngay tại nơi này xem một chút đi."

"Này. . ."

Không nghĩ tới nhóc sai vật nhưng mặt lộ vẻ khó xử, nín một lát mới nhỏ giọng nói ra:

"Tuy nói này Yên Hải Các cái gì cũng có, nhưng chào giá xác thực khá cao, cái khác các tiên trưởng như không có đặc biệt nhu cầu, đều không sẽ đến nhà, hơn nữa bọn hắn điểm lớn. . ."

Nhóc sai vật thức thời ngậm miệng, hắn rất có tự mình biết mình, tuyệt không muốn chọc nộ tiên trưởng, dù là trước mặt vị tiên trưởng này xem ra so với mình tuổi còn muốn nhỏ.

Hắn muốn nói cái gì Trần Mặc đương nhiên rõ ràng, đơn giản là nói này Yên Hải Các điểm lớn, cho dù không lừa khách, kia cũng là muốn chọn khách. Bản thân như vậy Không Tang tiểu đệ tử, người ta e sợ không phải như vậy tình nguyện chiêu đãi. Này nhóc sai vật sợ chính là bản thân tiến vào chịu thất lễ, quay đầu lại đem giận rơi tại hắn trên người.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc khẽ mỉm cười, âm thầm kỳ quái bản thân là cái gì thời điểm cũng hiểu được những này đạo lý đối nhân xử thế. Hắn lắc lắc đầu, đem này ý nghĩ để qua một bên, cất bước hướng về này Yên Hải Các mà đi.

"Tiên trưởng. . ." Nhóc sai vật còn muốn nói cái gì.

Trần Mặc khe khẽ lắc đầu nói ra: "Không sao."

Này Yên Hải Các cùng người khác bất đồng, từ cánh cửa liền có thể nhìn ra, cái khác cửa hàng chỉ cần có người xem điểm, cái nào không phải mở ra cánh cửa, chỉ có nơi này là môn hộ đóng chặt, một bộ có khách liền khai trương, không khách liền ngừng kinh doanh đáng đáp.

Nhóc sai vật tự giác đợi tại ngoài quán, Trần Mặc thì nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát hiện này gác thực sự rộng rãi, tuy quan môn bế hộ, bên trong nhưng vẫn là sáng trưng một mảnh. Bốn phía trên tường treo tự thiếp mực họa, đón khách bình phong thượng "Biển khơi" hai cái đại tự tuy lấy phong phú chi ý, nhưng bút phong nhưng không khí thể bàng bạc cảm giác, thậm chí có thể nói có chút xinh đẹp. Trong điểm nhả trí thanh u, càng không gặp nửa điểm

tiền gia khí, người không biết còn tưởng rằng bản thân tiến vào một nhà sách đây.

Ngoại trừ Trần Mặc ngoại, trong cửa hàng còn có hai, ba khách nhân, trong đó một vị đứng ở trước quầy, dường như đang cùng kia trong quầy hỏa kế tranh chấp cái gì.

"Tiền đặt cọc ta là chi qua, đánh chế cần thiết hao tài cũng là ta ra, không phải là nói chế khí phí thư thả mấy ngày mà thôi, này đều không được?"

Này người giọng thô lỗ, sắc mặt hung ác, đặc biệt là một đôi mắt tam giác rất là chọc người sinh ra sợ hãi, khắp toàn thân nào có nửa điểm tu giả văn nhã.

Trái lại kia hỏa kế cũng không bị này người hung ác khuôn mặt khiếp sợ, mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt khoát tay nói:

"Thư thả mấy ngày không phải không được, ta cũng nói rồi, khách quan người đến cảm đồ vật đến đặt cọc."

"Ta muốn cảm được đi ra còn dùng đặt cọc? Không cần nói nhiều, mau chóng lấy vật cho ta, chỉ cần ta sự thành, mấy ngày sau cho người gấp ba tiền công cũng không hành!" Kia mắt tam giác không nói lời gì, liền muốn đưa tay đi bắt kia hỏa kế ống tay.

Không nghĩ tới hỏa kế hơi xoay người lại, nghiêm mặt nói: "Khách quan không nên như vậy ngang ngược không biết lý lẽ."

"Ta ngang ngược không biết lý lẽ. . ." Mắt tam giác đang cao giọng cãi lại, ngay vào lúc này, lầu hai kia gõ lim thang ngoại bỗng nhiên bắn ra một đạo lục quang.

Lục quang từ trên thẳng xuống, bắt quả trong chớp mắt công phu đã bay nhanh đến quầy hàng, lơ lửng ở mắt tam giác mặt trước.

Trần Mặc hơi kinh, tỉnh tể nhìn lại, phát hiện kia lục quang chính là một cái dài bằng lòng bàn tay tiểu kiếm, kiếm tuệ đen nhánh, thân kiếm bích lục long lanh, có khắc vân cá, hết như một cái sống động như thật cá nhỏ, tại không trung một trên một dưới, chậm rãi chìm nổi.

Mắt tam giác làm như nhận ra này kiếm, thấy nó phi tới, trên mặt hung ác vẻ thu hết, trái lại có chút quần bách lúng túng, vừa mới kêu ngạo không tự chủ được dẫu ở cái bụng bên trong, nửa câu nói cũng không nói ra được.

Kia hỏa kế hướng này lục sắc tiểu kiếm hơi hành lễ, tiến lên trước nghiêng đầu, làm như nghiêng tai lắng nghe, sau đó gật gù, tiểu kiếm liền lại hóa thành lục quang, bay trở về lầu hai đi.

Hỏa kế nhìn về phía mắt tam giác, mở ra tay nói:

"Chấp sự đại nhân nói rồi, nếu như khách quan người còn có nhu cầu có thể tại trong cửa hàng tùy tiện đi dạo, nếu như không có còn mời nhanh chóng rời đi."

"Hừ!" Kia mắt tam giác tăng tăng hừ lạnh một tiếng, Trần Mặc xem hần thật giống cũng không dám lại làm tranh luận, chỉ là lui sang một bên ghế gỗ tọa định, cũng không giống muốn rời đi, trái lại một bộ muốn hao trong này vô lại dáng vẻ.

"Nhìn cái gì vậy!" Mắt tam giác thấy Trần Mặc nhìn chăm chăm bản thân, lại tức giận hét lên một tiếng.

Trần Mặc dường như không nghe thấy, chỉ là hờ hững cất bước hướng đi quầy hàng, hướng kia hỏa kế hỏi:

"Có thể có « đường nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp bán ra?"

"« đường nguyên quyết »?" Hỏa kế chân mày cau lại, tại này Yên Hải Các nán lại như thế lâu dài, cũng là lần đầu nhìn thấy có người đến nhà mua « đường nguyên quyết », này công pháp tuy không đến nổi khắp nơi đều có, nhưng Vân Phong phố chợ bên trong ít nói cũng có ba mươi, năm mươi gia có bán, vền vẹn vì này công pháp, sao sẽ đến nhà Yên Hải Các?

"Ha ha ha!" Hỏa kế vẫn chưa trả lời, kia mắt tam giác nhưng cười lớn một tiếng, từ bên hô quát nói:

"Không Tang môn tiểu tử, người ta Yên Hải Các cao cao tại thượng, « đường nguyên quyết » loại này ngoạn ý bọn hần coi như có cũng lười bán cho người."

Trần Mặc cũng không để ý tới, chỉ là hướng kia hỏa kế lại hỏi: "Không có?"

"Đương nhiên có." Hỏa kế lấy lại tinh thần, tay một chiêu, một thẻ ngọc từ phía sau hần hàng giá khoan thai phi tới, hạ xuống quầy hàng bên trên.

Trần Mặc có chút kinh ngạc, không nghĩ tới này Yên Hải Các bên trong, liền ngay cả quán sự hỏa kế cũng có một thân tu vi.

Hần đang muốn cầm lên đến kiểm tra, hỏa kế nhưng gờ tay đem thẻ ngọc ngăn trở:

"Chỉ cần đem này thẻ ngọc dựa vào cái trán, tự nhiên có thể sáng tỏ ở giữa nội dung."

Nói xong, hần lại bổ sung một câu:

"Năm tiền linh thạch."

Năm tiền linh thạch nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, chỉ riêng lấy « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp mà nói, cũng đã hơi có chút đắt giá.

Hòa kễ nhìn Trần Mặc, như cũ mặt không hề cảm xúc, tay cũng chưa từng dời, làm như liệu định Trần Mặc như vậy tuổi trẻ đệ tử tích trữ không nhiều, nhất định sẽ cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Mộng Yểm U Bạch

Một viên hạ phẩm linh thạch có thể chia làm mười tiền linh thạch, nhưng phân cách sau khi, bên trong ẩn chứa linh khí sẽ có một chút trộn chạy.

Trần Mặc trên người chỉ có ghi tên tế linh tiết ưu bằng khen thưởng một viên hạ phẩm linh thạch, hẳn không muốn đem phân chia tán, liền từ có chút phồng nang trong lồng ngực móc ra một cái túi vải đen, nói ra:

"Ta dùng linh cốc đổi."

Hòa kễ không nghĩ tới khuôn mặt còn có chút non nớt Trần Mặc không có một chút do dự, nhưng nhìn hắn trong tay linh cốc, nhưng là hơi nhíu lên lông mày, có chút khó khăn về.

Tuy nói Vân Phong phố chợ bên trong xưa nay có trực tiếp lấy linh cốc đổi vật quý cù, nhưng trong Yên Hải Các cũng rất ít có người như vậy làm. Hòa kễ nguyên tưởng trực tiếp cự tuyệt, cơ mà trước mắt người một mặt trấn định, phảng phất chắc chắn bản thân sẽ đáp ứng đáng về, không khỏi như ma xui quỷ khiến giống như móc ra một cái linh cốc liếc nhìn nhìn, lập tức phát sinh một tiếng thở nhẹ:

"Ồ?"

Này túi vải bên trong linh cốc đều là phổ thông kém phẩm linh cốc mà thôi, nhưng có một chút rất kỳ quái, bên trong linh cốc phẩm chất dường như có rất lớn khác biệt, có bình thường không có gì lạ, có nhưng linh khí đầy đủ rất nhiều, làm như đem hai loại phẩm chất bất đồng linh cốc lẫn lộn ở cùng nhau.

Một cân hạ phẩm linh cốc đổi một tiền linh thạch, này là giới tu luyện thông dụng quy củ, cơ mà hòa kễ nhưng cảm thấy, vị này khuôn mặt tuổi trẻ khách quan lấy ra năm cân linh cốc, nếu như tất cả đều là linh khí đầy đủ kia một loại, ít nhất tương đương thành bảy, tám tiền linh thạch cũng không thành vấn đề.

Hòa kễ càng không nắm chắc chủ ý, sẽ cùng Trần Mặc tầm mắt đối lập lúc, trên mặt càng treo lên mấy phần lễ phép: "Xin chờ một chút."

Hắn tỏ cáo thanh áy náy, nhắc theo Trần Mặc năm cân linh cốc xoay người ra quầy hàng, thịch thịch thịch đi lên lầu.

Một bên mắt tam giác mắt thấy này một màn ngược lại cũng lấy làm kinh hãi, Yên Hải Các tuy gia nghiệp phát đạt, nhưng cũng không phải không tiếp địa khí, linh cốc cái gì phẩm chất kia khôn khéo hòa kễ tuyệt đối vừa nhìn liền biết được, phổ thông linh cốc trực tiếp cự tuyệt là được, tuyệt không đến nỗi còn làm hắn thượng lầu hai đi, sao sẽ vì này sự tình làm phiền vị kia chấp sự đại nhân?

Sợ là này linh cốc không bình thường!

Mắt tam giác toại sắc mặt một trầm, lặng lẽ đưa tay dấu ở sau lưng làm cái tiểu thuật.

Này thuật chỉ là không đủ cách kỳ môn tiểu thuật, tên là Quan Khí Thuật, chỉ cần thi thuật giả tu vi cao hơn người khác, liền có thể qua loa dò ra người tu vi.

Tìm tòi sau khi, mắt tam giác lông mày nhưng cau đến càng sâu, này tiểu tử xác thực chỉ có Luyện Khí tầng một mà thôi, nhìn dáng dấp còn vừa đột phá không lâu, kia những này linh cốc hẳn là từ chỗ nào đến? Sư môn ban tặng?

"Quần hắn à chỗ nào đến!" Mắt tam giác ở trong lòng rống lên một câu, dựa vào cái gì bản thân thiếu tiền đến liền đánh chế tiền công đều cấp không ra, cái này Luyện Khí tầng một tiểu tử nhưng có thể tiện tay lấy ra làm người đánh giá cao một mắt linh cốc?

Trần Mặc liếc mắt nhìn gắt gao nhìn chằm chằm bản thân mất tam giác, âm thầm cảm thấy có chút mặc danh. Ngay vào lúc này, kia hóa kể lại vội vội vàng vàng từ lầu hai đi xuống, trong tay linh cốc túi đã không thấy bóng dáng.

Hắn đầu tiên là hướng về Trần Mặc hơi trí lễ, mang theo kính ý nói:

"Vị này khách quan, đại nhân thỉnh người thượng lầu hai tụ tập tới."

Dù là kiến thức rộng rãi mất tam giác lúc này cũng trọn to hai mắt, hắn đi qua Yên Hải Các cũng không chỉ này một nhà, xác thực gấp qua có thể leo lên lầu hai quý khách.

Nhưng những này người hoặc là tu vi cao đến bản thân nhìn không thấu, hoặc là thân mang dị bảo, nơi nào gấp qua một cái Luyện Khí tầng một tiểu tử còn có thể được mời lên lầu hai?

Trần Mặc cũng là hơi kinh ngạc, nghĩ đến vừa mới chuỗi kia lục sắc tiểu kiếm, ám đạo chớ không thành muốn gặp mình chính là vị này chấp sự đại nhân?

Hắn không nghĩ nhiều, liền gật đầu, theo hóa kể chỉ dẫn, vượt qua quầy hàng, hướng lầu hai bước đi.

Yên Hải Các lầu hai bị chia làm đông đảo gian phòng, trên tường vẫn như dưới lầu giống như treo rất nhiều thư họa. Trần Mặc vừa lên đến liền nghe đến một cỗ thẩm rượt thẩm gan mùi đàn hương, theo hóa kể đi tới một chỗ to lớn nhất gian phòng.

Bên trong hai cái gỗ lim ghế tựa, một tấm bàn bát tiên, trên bàn không chỉ có bày ra tinh xảo giả sơn bồn cảnh, còn có một cái đĩa trà cụ, kia mùi đàn hương chính là từ này trà cụ trung truyền đến, cũng không biết phao là loại nào quý báu lá trà.

Vừa vào nơi đây, Trần Mặc ánh mắt liền bị trong đó một cái gỗ lim ghế trên, trôi nổi lục sắc tiểu kiếm hấp dẫn, nghĩ thầm quả nhiên là vị này chấp sự đại nhân muốn thấy bản thân.

Đem Trần Mặc dẫn dắt an vị, hóa kể liền đóng cửa xin cáo lui.

Trần Mặc đang chờ đợi vị kia chấp sự đại nhân từ giữa ốc đi ra, không nghĩ tới cái này tiểu kiếm thượng bổng nhiên truyền ra một đạo có chút già nua tiếng người:

"Tiểu hữu thế nhưng là Không Tang Tiên Môn đệ tử?"

Trần Mặc sững sờ, từ tiến vào này Yên Hải Các lên, hắn liền nhận ra được nơi này khắp nơi kỳ lạ, nghĩ thầm chẳng lẽ hóa kể trong miệng chấp sự đại nhân chính là cái này tiểu kiếm?

Này kiếm là cái gì bảo bối, vậy mà có linh biết nói chuyện, còn có thể chương quản này Vân Phong phố chợ trung Yên Hải Các?

Làm như nhận ra được Trần Mặc kinh nghi, thanh kiếm kia truyền đến một trận ôn hòa tiếng cười: "Tiểu hữu đừng hiểu lầm, bản đạo chỉ là bởi vì bế quan không có thể tự mình hiện thân tiếp đón mà thôi, còn mời nhiều tha thứ."

Trần Mặc bỗng nhiên tỉnh ngộ, đáy lòng có chút ngượng ngùng, nhưng sắc mặt thượng nhưng không triển lộ một tia, bình tĩnh hỏi:

"Không biết tiên bối tìm ta chuyện gì?"

Không nghĩ tới thanh kiếm kia nhưng chưa lập tức trả lời, mà là quát lớn một tiếng: "Dâng trà!"

Vừa dứt lời, bàn bát tiên thượng âm trà cùng khay chén dường như sống lại, xoay tròn phiêu lên không trung, tự mình rót ra một chén trà, lại chậm rãi bay tới Trần Mặc trong tay.

Có lần trước kinh nghiệm, Trần Mặc ngược lại cũng không lại cảm thấy nhiều kỳ quái, chỉ là âm thầm đoán được những này trà cụ e sợ cũng là Linh khí hoặc là pháp khí, lại cảm thấy này Yên Hải Các liền ngay cả những này ngoạn ý cũng muốn khiến cho bất đồng phạm tục, thật là giàu nứt đố vách.

Hắn nhấp một miếng trong chén chi trà, chỉ cảm thấy tuy nước trà vào bụng, kia cỗ mùi đàn hương nhưng ở lại yết hầu cùng giữa răng môi, làm người thẳng cảm thư khoái, không khỏi tán một câu: "Trà ngon."

"Ha ha." Thanh kiếm kia trên dưới tung bay một thoáng, lại truyền ra thanh âm, "Lần này làm phiền tiểu hữu đến đây, thật có một chuyện muốn nhờ."

"Cứ nói đừng ngại." Trần Mặc gật gù, đặt chén trà xuống, kỳ thực trong lòng từ lâu đoán được mấy phần. Vị này chấp sự đại nhân sở cầu việc, chỉ sợ cũng là cùng linh cốc có quan hệ.

Quả nhiên, tiểu kiếm không có trầm mặc bao lâu, nói ngay vào điểm chính:

"Tiểu hữu xuất ra linh cốc phẩm chất phi phạm, hơn xa cái khác linh cốc rất nhiều, bản đạo muốn hỏi một câu, không biết tiểu hữu có thể có hạ phẩm linh cốc tưởng muốn bán ra?"

"Hạ phẩm linh cốc?" Trần Mặc thầm nghĩ một tiếng. Nghĩ thầm này người quả nhiên là vì cầu linh cốc mà đến, bất quá này Yên Hải Các cái gì không có, vì sao vị này chấp sự sẽ hướng bản thân sở cầu hạ phẩm linh cốc?

Thanh kia tiểu kiếm làm như nhận ra được Trần Mặc chần chừ, còn nói một câu: "Bản đạo tuyệt đối sẽ lấy công đạo giá thu mua."

Trần Mặc lắc lắc đầu, nói ra: "Tiền bối hiểu lầm, không quan hệ linh thạch sự tình."

Không nghĩ tới thanh kiếm kia vắng lặng một lúc, liền tại không trung vẫn một cái kiếm hoa, một cái màu mực hộp ngọc khoan thai từ giữa ốc bay ra.

"Như vậy, lợi dụng này vật đổi lấy năm lạng hạ phẩm linh cốc thể nào?"

Trần Mặc sững sờ, đồn biết gặp hiểu lầm, đang tưởng mở miệng giải thích, bỗng nhiên cảm ứng được này hộp ngọc bên trong càng truyền đến một cỗ vận vẹo hỗn loạn cảm giác.

"Linh thực?" Này loại cảm ứng Trần Mặc cũng không phải lần thứ nhất gặp phải, bởi vậy hắn cũng chưa lộ một tia dị dạng, chỉ là yên lặng đem hộp ngọc tiếp ở trong tay, mở ra xem.

Chỉ thấy hộp ngọc nội, gửi một cây hình thù kỳ quái hoa. Hoa này cùng cuồng mà sinh, một thân hai hoa, đều có bảy mảnh toàn thân phát lam cánh hoa, xem sơ bên dưới, càng hình như có nhàn nhạt huỳnh quang quanh quẩn.

"Này là. . . Mộng Yểm U Bạch!" Trần Mặc hồi tưởng « tiên lộ chí » thượng nói tới, lập tức nhận ra này linh thực đến tốt cùng là vật gì.

Sách nâng lên qua, Mộng Yểm U Bạch chính là Hoàng cấp linh thực, hai hoa cùng cuồng, dây dưa tương sinh, nếu như trong đó một đóa hoa bên trên cánh hoa rơi xuống, khác một đóa hoa cũng sẽ tương ứng khô héo một mảnh cánh hoa, tiếp đến sẽ có sương mù mông lung sinh thành, có thể khiến người được người rơi vào thâm trầm ảo cảnh nội, khó có thể tự kiểm chế. Nó giải được chỉ có kia mảnh đối ứng khô héo cánh hoa.

Này Mộng Yểm U Bạch có thể luyện thành Vong Lợng Tán, kia thể nhưng là giới tu luyện ác danh rõ ràng kịch độc một trong, công hiệu khiếp người.

"Tiểu hữu, này vật thể nào?" Thanh kiếm kia thấy Trần Mặc xuất thần, làm như cảm thấy việc này đã thành, một phù một trầm, lại phát ra âm thanh đến.

Cơ mà không nghĩ tới là, Trần Mặc quan sát một lúc trong tay hộp ngọc, nhưng lại cười khở lắc đầu.

Thanh kiếm kia hơi ngưng lại, thanh âm cũng biến thành lại không ôn hòa cảm giác, nói: "Tiểu hữu, thể nhưng là còn chê không đủ?"

"Tiền bối hiểu lầm" Trần Mặc lại là lắc đầu, thờ dãi, đứng lên, nói ra, "Này vật tuy tốt, nhưng ta xác thực là không có hạ phẩm linh cốc."

Lời này vừa nói ra, gian phòng bên trong yên tĩnh hồi lâu.

Một lát, thanh kiếm kia mới hơi truyền đến một tiếng tiếc hận chi ngữ:

"Đáng tiếc đáng tiếc."

Trần Mặc đứng nghiêm, hắn hơi chấp tay nói: "Ta tuy không biết tiền bối cần lên lút mua về phẩm linh cốc để làm gì, nhưng chúng ta có thể làm cái ước định."

"Ước định, cái gì ước định?" Thanh kiếm kia truyền đến thanh âm có chút kinh ngạc.

"Còn mời tiền bối đem này Mộng Yểm U Bạch lưu lại, một tháng sau khi, vẫn bối chắc chắn mang theo hạ phẩm linh cốc lại lần nữa đến nhà cầu lấy."

Trần Mặc thanh âm vẫn bình tĩnh, nhưng âm vang đánh thếp, mang theo một cỗ không thể nghi ngờ ý vị.

"Một tháng?" Thanh kiếm kia dường như là tại trầm tư, sau đó lại phát sinh khẽ cười thanh, "Tiểu hữu thật sự có này lòng tin, kia liền có thể."

"Đã như vậy, như vậy vẫn bối xin cáo lui." Trần Mặc lại lần nữa vừa chấp tay, liền xoay người rời đi.

Đi tới cạnh cửa lúc, sau lưng lại truyền tới thanh âm: "Chờ đã."

"Bản đạo còn có vừa hỏi, tiểu hữu thể nhưng là Không Tang Tiên Môn linh thực sự?"

Trần Mặc dừng lại xoay người lại, hướng về phía kia tiểu kiếm vừa chấp tay, như thực chất nói:

"Kỳ thực vẫn bối bây giờ liền linh thực đồng tử cũng không tính được."

Nghe xong Trần Mặc lời nói, thanh kiếm kia thanh âm mang theo mấy phần kinh ngạc: "Tiểu hữu nói giỡn. Có thể trông ra cỗ này linh cốc người, sao sẽ liền cái đồng tử đều không phải? Chẳng lẽ này linh cốc là tiểu hữu từ chỗ nào chiếm được?"

Trần Mặc cười khở một tiếng, thuận miệng xả cái lý do, nói ra: "Này linh cốc xác thực là vẫn bối trồng, chỉ bắt quá từng theo một quyển sách cổ đi học một chút trồng trọt linh cốc thiên môn tiểu thuật mà thôi."

Nghe vậy, thanh kiếm kia hồi lâu chưa từng mở miệng, hãy còn chìm nổi một lúc, làm như tại suy nghĩ.

Bỗng nhiên, Trần Mặc phát hiện kia chưa Mộng Yểm U Bạch hộp ngọc càng chậm rãi hướng bản thân bay tới, hạ xuống hất trong tay.

"Tiền bối, này là?"

"Tiểu hữu đã xuất từ Không Tang Tiên Môn, lại như vậy có lòng tin, như vậy nói vậy cũng có trông ra hạ phẩm linh cốc phương pháp."

Thanh kiếm kia chậm rãi nói ra:

"Này vật coi như với tiểu hữu kết một thiện duyên, sau đó nếu như muốn bán ra hạ phẩm linh cốc, thỉnh cần phải đến ta Yên Hải Các!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: bị tập kích

Từ Vân Phong phố chợ đi ra, đã là tà dương như máu.

Trần Mặc cho kia dẫn đường nhóc sai vật một lạng linh cốc, được người sau thiên ân vạn tạ sau khi liền rời khỏi Vân Phong đỉnh núi.

Đi tới trên đường, hất sờ sờ trong lồng ngực, linh cốc còn thừa lại ba cân nhiều một chút, mà hạ phẩm linh thạch thì nhiều ra một viên, hiện tại có hai viên.

Dù sao linh cốc mang ở trên người thực sự bất tiện, lần này đi tới Yên Hải Các một chuyến, Trần Mặc liền khiến kia hòa kế đem bản thân linh cốc thay đổi một viên linh thạch, không nghĩ tới kia hòa kế nói chấp sự đại nhân đã phân phó, chỉ cần là Trần Mặc kém phẩm linh cốc, bảy cân liền có thể đổi một viên hạ phẩm linh thạch, này mới lưu lại ba cân.

Nghĩ đến vị kia chấp sự, Trần Mặc lại móc ra kia hộp ngọc nhìn một chút, cười khổ một cái, dù là đến lúc này hấn cũng không biết bản thân nhận lấy này Mộng Yểm U Bạch là đúng còn là sai.

Này Yên Hải Các quả nhiên gia nghiệp phát đạt, chuỗi kia lục sắc tiểu kiếm chủ nhân căn bản không quan tâm bản thân thuận miệng xả nói dóc là thật hay giả, chỉ là nghĩ sau đó nếu có thể từ bản thân nơi này thu được càng nhiều linh cốc, kia liền là đủ.

Lại nhìn bản thân linh thực đồng tử thân phận, biết bản thân kiên quyết không cách nào cự tuyệt linh thực mê hoặc, mới đưa Mộng Yểm U Bạch đi đầu cho, xem như vì sau đó linh cốc hạ xuống cái tiền đặt cọc.

Chỉ là Trần Mặc bản thân cũng không biết, này người đến tốt cùng nơi nào đến quyết đoán như vậy hành sự, càng sẽ đem một cây Mộng Yểm U Bạch đặt ở bản thân cái này liền linh thực đồng tử đều không phải người trên người.

Suy nghĩ hồi lâu, Trần Mặc cũng chỉ có thể tạm xem Yên Hải Các xác thực phô trương dương khoáng, một cây Mộng Yểm U Bạch đổi bọn hấn tới nói, xác thực không coi là cái gì, ném cũng liền ném thôi. Mà đối bản thân tới nói, ngược lại Mộng Yểm U Bạch đã tới tay, lại chỉ làm cái đầu lười ước định, đến thời điểm nếu như thật phát hiện này người có cái gì thủ đoạn mà nói, cũng có thể không cần sợ sệt, chỉ để ý tùy cơ ứng biến là được, toại không lại đi nhiều nghĩ đến.

Sắc trời dần tối, Vân Phong phố chợ đến Không Tang Tiên Môn ở giữa, vốn là không quá nhiều người hành tẩu đường nhỏ một khi vào dạ, kia thật là liền nửa bóng người đều không nhìn thấy.

Trần Mặc vội vã chạy đi, chưa từng lưu lại, chỉ bất quá nếu có người ở bên, liền có thể phát hiện. Từ phố chợ đi ra sau không tới nửa canh giờ sau, Trần Mặc nhịp bước bắt đầu biến thành quỹ dị lên. Hấn một lúc tăng nhanh tốc độ dường như chạy, một lúc vừa giống như là nhàn nhã tản bộ một dạng chậm lại hạ xuống.

Thế nhưng là liên tục biến hóa tốc độ quái dị cử động cũng không có khiến hấn yên lòng, ngược lại, trên mặt thần sắc còn biến thành càng ngày càng âm trầm.

Đó là bởi vì Trần Mặc nhận ra được có người vẫn cùng tại bản thân sau lưng.

Trong rừng nhiều bụi cây, bụi cây nhiều trùng minh, Trần Mặc xuất thân hương thổ, tự nhiên hiểu được người hành chỗ, trùng thanh không kêu đạo lý. Cũng tức là nói, có người đi qua lùm cây một bên, kia ồn ào người trùng tiếng kêu sẽ dừng lại, chờ người đi rồi mới sẽ lại bắt đầu ồn ào.

Cũng đang bối vì như vậy, Trần Mặc trong lúc vô ý phát hiện, bản thân trải qua sau khi, kia phía sau trùng mình lại gián đoạn một lần, này đang nói rõ có người đi theo bản thân sau lưng.

Vừa bắt đầu Trần Mặc còn cho rằng chỉ là trùng hợp đi theo cái khác tu giả, nhưng cẩn thận bên dưới, hần thử nghiệm đi chậm, đi nhanh. Phía sau truyền đến trùng thanh nhưng biểu thị, kia người vẫn cùng bản thân duy trì tương đồng khoảng cách, chưa từng cải biến, gắt gao theo sau đuôi.

Trần Mặc tuy tuổi không lớn lắm, nhưng từ lâu không lại ngây thơ, như thế nhiều trùng hợp tụ lại cùng nhau đã là cực kỳ khác thường, khác thường thì tất có yêu.

Mây đen gió lớn, này người hần là từ bản thân rời đi Vân Phong phố chợ sau khi, liền vẫn lén lút theo ở phía sau, xác thực không sẽ mang theo cái gì hảo ý.

Trần Mặc đã không phải lúc trước vừa rời thôn cái kia thiếu niên, hần bây giờ, càng là đối mặt hiểm cảnh, đáy lòng liền càng là trấn định.

Bởi vậy này một đường đi tới, Trần Mặc đều lại không thăm dò cử chỉ, thậm chí không có quay đầu lại, hần lo lắng theo đuôi người nhận ra được mình đã phát hiện hần tồn tại, chưa kịp bản thân chuẩn bị sẵn sàng, liền bạo khởi ra tay.

Mà mặt khác, Trần Mặc trong lòng kỳ thực đã đoán được người này là ai.

Đêm trắng núi rừng trung, Trần Mặc vui đầu chạy đi, kia đáng đáp như là chưa bao giờ phát hiện qua tình huống khác thường tựa như.

Dẫm lên đầy đất lá khô, Trần Mặc chuyển tiến vào một mảnh rậm rạp rừng trúc. Sau đó không lâu, lại là một cái thân mặc hắc y người lại lần nữa giẫm thượng lá khô, phát sinh "Kẹt kẹt" tiếng vỡ nát.

Chỉ là này bóng đen tiến vào rừng trúc, hướng về bên trong một nhìn, nhưng lập tức kinh dị một tiếng:

"Người đâu?"

Trong rừng trúc trống rỗng, nơi nào thấy rõ đến nửa cái Trần Mặc bóng người. Hần nguyên tưởng rằng này tiểu tử đi tới đằng trước đi tới, vội vã tăng nhanh bước chân gấp đuôi một trận, lại phát hiện này rừng trúc cũng không coi là nhỏ, ngắn thời gian bên trong căn bản đi không ra ngoài, kia tiểu tử làm sao khả năng đi được như vậy nhanh?

Liên tưởng đến này tiểu tử một đường thượng liên tục biến hóa nhịp bước tốc độ lúc, người mặc áo đen trong lòng lập tức có một tia dị dạng.

Còn không đợi hần phản ứng lại, chỉ cảm thấy phía sau truyền đến một cơn gió mạnh, vội vàng hướng tả trốn một chút. Cơ mà này động tác vẫn cứ là chậm, "Phốc phốc" một tiếng, bả vai theo tiếng truyền đến đau đớn một hồi.

"Này tiểu tử sớm phát hiện ta rồi! Bị hần âm rồi!"

Hắc y người coi như có ngốc cũng hiểu rõ ra, bản thân là bị này tiểu tử phản tính toán. Hần cái gì cũng không để ý đến, vận lên linh lực xoay người lại một chuyển tưởng muốn đem tập kích bản thân tiểu tử đánh văng ra, không nghĩ tới nhưng đánh vào chỗ trống.

Quay đầu nhìn lại, này mới phát hiện Trần Mặc là treo ngược tại một cái trúc hoa đỉnh, này mới khiến bản thân ở trong bóng tối không có phát hiện hần, lúc này đã theo trúc hoa lại bắn đi tới, cách mặt đất cao bốn, năm mét.

Trái lại Trần Mặc, hần cũng không ngờ rằng người mặc áo đen này phản ứng càng như vậy nhanh chóng, bản thân có tiên phát chế nhân ưu thế, lại nấp trong bóng tối, càng vẫn là bị cái này gia hỏa né tránh chỗ yếu.

Trần Mặc trong tay cũng không có vũ khí, dùng cho đâm bị thương này người là hần thường ngày xử lý linh ruộng sử dụng linh cụ ngọc liềm, bởi lui đến gấp, lúc này cũng là ở lại người mặc áo đen bả vai, bản thân hai tay trống trơn, lại bị hần phát hiện, tình thế vô cùng nguy cấp.

Hần đánh giá một thoáng này người, này mới phát hiện này người tuy thay đổi toàn thân áo đen, nhưng xem kia hung ác khuôn mặt, cùng một đôi lộ ra hung tàn ánh sáng mắt tam giác, không phải Yên Hải Các bên trong gặp phải kia quỷ nhiều người lại là ai?

"Quả nhiên là người!"

Trần Mặc lời tuy ra miệng, trong lòng vẫn là có chút ám hồi bản thân không cẩn thận, tại kia Yên Hải Các bên trong lộ tiền tài. Càng không có nghĩ tới này mắt tam giác càng sẽ vì chỉ là vèn vèn mấy căn linh cốc, hành này sự việc.

Mất tam giác mắt thấy Trần Mặc nhận ra mình, cũng không nói lời nào, từ sau vai nhỏ xuống ngọc liềm, cười nhạt một tiếng, liền bóp chặt lấy, sau đó cầm tay tại bên hông một chùy, rồi đột nhiên hướng Trần Mặc ném ra cái gì đồ vật.

"Phi đao?"

Dựa vào ánh trăng, Trần Mặc đem này vật thấy được rất rõ ràng, vội vã buông tay từ trúc hoa đỉnh hạ xuống.

"Thủ lập" một tiếng, trúc hoa theo tiếng mà đứt, mặt vỡ bóng loáng bằng phẳng, có thể thấy được vết đao sắc bén.

Còn không đợi Trần Mặc rơi xuống đất, mắt tam giác thật giống đã sớm ngờ tới hành động của hắn một dạng, xoay cổ tay một cái, lại là một cái phi đao bắn nhanh mà đi.

Trần Mặc người tại không trung, né tránh không kịp, đành phải đột nhiên nắm chặt trức hoa dừng lại thân hình, kia phi đao nhưng vẫn cứ đâm vào hắn bắp đùi bên trong.

Ngoại trừ đau nhức ở ngoài, Trần Mặc không nghĩ tới cái này nhỏ nhỏ phi đao càng còn mang theo một cỗ tràn trề không gì chống đỡ nổi cự lực, càng trực tiếp mang theo cả người hắn quăng lên, tại không trung lật ba vòng, mới đập âm âm trên đất.

"Như thế đại lực đạo?" Trần Mặc khiếp sợ, bản thân càng tính sai rồi này người tu vi, chỉ là một cái phi đao, đều suýt chút nữa khiến bản thân không còn mệnh.

Cũng là lúc này, hắn mới kết luận, này người không chỉ có cầu tài, còn muốn hại mệnh!

Cứ việc chân đang truyền đến đau nhức, nhưng Trần Mặc vẫn quyết định thật nhanh, cố nén thống khổ, một thoáng đem phi đao phản rút ra, hướng mắt tam giác hết sức ném đi, cũng không xem kết quả, trực tiếp cắn răng bò lên, hướng về phương hướng ngược chạy trốn, máu tươi bạc bạc chảy ra, roi khô vàng thảo đập bên trên.

Mắt tam giác chẳng biết lúc nào trong tay đã để một cái rèn thép đoản đao, tiện tay đem Trần Mặc quăng đến phi đao đây ra, trêu tức nở nụ cười:

"Không Tang môn tiểu tử, ngươi cho rằng bản thân chạy được sao?"

Hắn nhìn lướt qua vết máu phương hướng, nhảy mấy cái liền đến ngoài ba trượng, hướng về Trần Mặc biến mất phương hướng đuổi theo.

Nguyệt quang lơ lửng, trong rừng bóng tối dường như cuồng vũ yêu quỷ. Trần Mặc ngừng thở, ẩn thân tại một cây cổ mộc sau, hắn liếc nhìn không ngừng chảy máu bắp đùi, trong lòng nhưng tại liều mạng chuyển động.

Mình cùng này người không thù không oán, này mắt tam giác vừa ra tay liền hạ xuống tử thủ, định là bỏ mạng hạng người, coi như mình chịu thua xin tha, bé ngoan giao ra trên người tất cả tài vật, cũng tuyệt đối không thể lưu lại tính mạng.

Hướng chi, Trần Mặc cũng không muốn cứ thế từ bỏ, dù sao vừa bước lên tiên lộ không lâu, hắn muốn chính là bản thân vận mệnh không lại bị người khác chường không, nếu như hôm nay quỷ xuống đất xin tha, như vậy này tiên tu cùng không tu có cái gì khác nhau chứ?

Hắn cắn răng một cái, hướng về phương xa chạy đi, vậy mà lúc này lại là một phi đao bắn vọt tới, cắt ra Trần Mặc cánh tay trái, đóng ở cổ mộc thượng.

Chịu này một đòn Trần Mặc cánh tay nhất thời máu tươi tràn ra, đâm nhói tràn vào nội tâm, hắn thân thể một trận lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Mãnh liệt cầu sinh dục vọng cùng không cam lòng từ đáy lòng bay lên, nghiền ép Trần Mặc tiềm lực, hắn tốc độ chưa bởi vì bị thương mà hạ thấp, trái lại càng nhanh thêm mấy phần, trốn hướng phương xa.

Đào mắt, một con khô vàng bàn tay nắm chặt rồi cổ mộc thượng phi đao, lấp loé hàn quang đao trên mặt ánh một đôi lộ ra trêu tức hung tàn mắt tam giác, âm lãnh thanh âm vang lên: "Tiểu tử, chạy trốn cũng thật là nhanh, nhưng ngươi còn có thể chạy bao lâu?"

Mắt tam giác không nhanh không chậm cùng sau lưng Trần Mặc, thỉnh thoảng ném phi đao, chỉ chờ tới lúc Trần Mặc huyết dịch chảy khô, hắn liền có thể không mạo một điểm nguy hiểm, giết cái này tiểu tử, lấy đi đồ trên người hắn.

Trong thời gian ngắn ngủi, Trần Mặc trên người lại nhiều mấy vết thương, thêm nữa sơn dã gió đêm đột nhiên nổi lên, râm mát gió đêm thổi đến mức Trần Mặc cả người bắt đầu rét run, đầu óc bắt đầu âm ảm.

Máu tươi chảy ra không ngừng chảy, Trần Mặc cường cắn hàm răng phi nước đại, hắn nhìn như hoảng loạn chạy trốn, nhưng kỳ thực đều là hướng về một cái phương hướng, hắn một đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm phương xa vách núi.

Lúc này liền tại mười trượng ngoài, kia mắt tam giác lạnh lùng nhìn chăm chăm chạy trốn Trần Mặc, đồng dạng phát hiện cách đó không xa chính là vách núi, này tiểu tử đã không đường có thể trốn.

Bởi vì mất máu quá Trần Mặc đầu óc càng ngày càng ảm ảm, hắn cường lên tinh thần, hướng về phương xa lão đảo chạy đi, mắt tam giác cảm trong tay đoản đao đang tại cấp tốc áp sát.

Rốt cục, Trần Mặc lão đảo một cái, đổ tại vách núi dưới, không lâu lắm mắt tam giác tựa như cùng u linh theo đuôi mà tới, xuất hiện tại Trần Mặc trước người, hắn lạnh lùng nhìn Trần Mặc nói: "Tiểu tử, ngươi không phải là bị mời tới lâu hai sao, ngươi không phải giống như bọn họ xem thường ta sao, hiện tại làm sao cùng một cái chó nhà có tang tựa như?"

Kia mắt tam giác trong lời nói lộ ra âm quyết tức giận, phảng phất hận không thể đem hắn rút gân rút cốt, chém thành muôn mảnh.

Mà Trần Mặc gãy gãy dựa vào vách núi ngồi dậy đến, động tác tuy cất lực, nhưng nhìn cách đó không xa cố chấp muốn điên mắt tam giác, trên nét mặt nhưng mang theo một cỗ bình tĩnh, như là rốt cục nhận mệnh một dạng.

Chỉ nghe hắn chậm rì rì nói:

"Cần phải giết ta sao?"

Nghe được lời này, mắt tam giác cười nhạo một tiếng, biết Trần Mặc đã là đèn cạn dầu, liền đoàn đao cầm ngược, chậm rãi đi lên trước, liền muốn cắt đứt này tiểu tử yết hầu.

"Chỉ trách ngươi gặp gỡ ta. . . Cái gì vị. . ."

Này câu nói chưa nói xong, mắt tam giác bỗng nhiên con ngươi co rút lại. Trần Mặc trên người đang tản ra một cỗ mùi thơm thoang thoảng, trực tiếp chui vào gần trong gang tấc mắt tam giác trong lỗ mũi, không thể tránh khỏi. Hắn tâm hạ mát lạnh, đoán biết không được, lập tức ngừng lại hô hấp, từ trong lồng ngực lấy ra giải độc đan, nuốt vào trong miệng, chỉ là sau một khắc, hắn từ chi liền cứng ngắc lên.

Bỗng gió núi thổi một hơi, mắt tam giác như hắn từ say một loại, lao đảo vài bước, thân thể ngã xuống.

Liền vào lúc này, vách núi dưới Trần Mặc hít vào một ngụm khí lạnh, hắn cố nén đau đớn, từ trong lồng ngực lấy ra Mộng Yểm U Bạch đến, lúc này kia liền cuồng lam hoa có một mảnh đang tại chậm chậm tiêu tan, tràn ra nhỏ bé màu xanh lam sương mù giống như hào quang, tứ tán ra.

Mắt tam giác trong mắt thần sắc tan rã, hai mắt mê ly, hiển nhiên đã vào ảo cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: mất mạng

Mộng Yểm U Bạch, hai hoa liền cuồng mà sinh, trong đó một đóa cánh hoa rải rác, thì sẽ thả ra có thể trí người mê huyền sương mù, chỉ có khác một đóa hoa thượng tương ứng khô héo cánh hoa, mới là duy nhất thuốc giải.

Vừa nãy khẩn cấp bước ngoặt, Trần Mặc vừa nói chuyện hấp dẫn mắt tam giác chú ý, một bên âm thầm tìm thấy trong ngực Mộng Yểm U Bạch nắm rơi mất một mảnh cánh hoa, lại dùng mấy không thể nhận ra nhỏ bé động tác đem đối ứng kia mảnh khô héo cánh hoa đưa vào miệng bên trong.

Một câu "Cần phải giết ta à" nhìn như Trần Mặc tại xin tha, trên thực tế nhưng là tại cấp mắt tam giác một cái cơ hội cuối cùng. Hắn rõ ràng bản thân trọng thương, nhân lúc mắt tam giác bị mê hoặc thời gian đảo tẩu cũng đi không xa lắm, nếu là cần phải một mất một còn, như vậy để cho Trần Mặc lựa chọn cũng chỉ có một cái.

Này mắt tam giác tu vi không thấp, vèn vẹn là thờ dốc này một lúc công phu, hắn ánh mắt liền có chút thanh minh, như là đã từ ảo cảnh trung từng bước tỉnh táo, chỉ là Mộng Yểm U Bạch hiệu dụng vẫn còn, làm hắn từ chi như nhũn ra, kinh mạch linh lực đình trệ, căn bản không thể động đậy.

Trần Mặc không dám lại trì hoãn, cố nén thương thế từ trên mặt đất nhấc lên mắt tam giác đoàn đao, lao đảo đi lên trước, dùng mũi đao tại mắt tam giác nơi ngực chậm rãi dao động, làm như đang tìm kiếm trái tim vị trí.

Gió đêm phơ phất, như nước nguyệt quang dưới, Trần Mặc động tác thực sự chậm chậm, nhưng mũi đao sắc bén hoạch với thiếp thân y vật thượng, nhưng cũng càng thêm làm cho người kinh hãi run rẩy.

Mộng Yểm U Bạch được tính không phải như vậy ung dung mở ra, dù là lấy mắt tam giác Luyện Khí tầng thứ ba tu vi, tại như thế ngắn thời gian bên trong cũng không khôi phục lại được, hắn chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm Trần Mặc động tác, cật lực mở miệng, đứt quãng nói: "Ngươi dám giết. . . Ta? Ta huynh đệ. . . Không sẽ. . . Buông tha ngươi!"

Hắn từ lâu tính tới, như Trần Mặc như vậy từ nhỏ nuôi dưỡng ở đại môn phái gia hòa, yếu ớt mềm yếu, căn bản không có nói giết người liền giết người ngoan kinh, chỉ cần nói uy hiếp, hù dọa trụ hắn, thế tất có thể kéo dài thời gian.

Cùng lúc đó, mắt tam giác cũng liều mạng điều động trong cơ thể đình trệ linh lực, tưởng muốn đem kia độc khí bài trừ ra ngoài thân thể, chỉ cần có thể thành công kéo dài thời gian nửa nén hương, hắn liền có thể thành công.

Đến thời điểm, mắt tam giác xin thề muốn dùng đoàn đao từng điểm từng điểm cắt lấy này đáng ghét tiểu tử toàn thân da thịt.

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn mắt tam giác mặt, kia hơi hột thần sắc không một chút nào như là mới có mười lăm thiếu niên. Khuôn mặt của hắn chiếu rọi tại dưới ánh trăng, lộ ra một cỗ bình tĩnh.

Nhệ dạ? Trần Mặc từ lâu không lại ngây thơ, hấn mặt không có bởi vì đau xót mà vụn vụn, cũng không có nửa điểm thay đổi sắc mặt, chỉ lộ ra một cỗ bình tĩnh. Hấn liền như thể chậm chậm mà cất lực di động mũi đao, chăm chú mà nghiêm túc, phảng phất tất cả tất cả đối hấn tới nói, đều là Tư Không nhìn quen tựa như.

Trần Mặc tuy không muốn giết người, cơ mà này không có nghĩa là hấn không dám giết người!

Không thể kiên cường bao lâu, mắt tam giác liền hoảng hốt, hấn rốt cục phát hiện này trước vẫn xem thường tiểu tử, bây giờ càng lộ ra một cỗ nguy hiểm không gì sánh được cảm giác, hấn là thật tưởng muốn động thủ!

Ý thức được này một điểm, so với ai khác đều tiếc mệnh mắt tam giác hầu như trong nháy mắt liền phục rồi nhuyển, vội vàng lại dứt quãng nói: "Ta, có thể, xin thể, chỉ cần ngươi. . ."

Hấn trong miệng "Buông tha ta" ba chữ chưa phun ra, đoàn đao liền đâm vào hấn lồng ngực, Trần Mặc không có chút nào do dự.

Mũi đao sắc bén, thẳng vào ba tấc, lại bị xương cốt kẹt lại, không đủ để khiến mắt tam giác lập tức mất mạng.

Trần Mặc buông tay ra, loạng choạ loạng choạng mà đứng lên, đột nhiên nhấc chân đạp mạnh hướng chuôi đao.

"Phốc!"

Như là bị chùy sắt đánh cái đỉnh, đoàn đao trực tiếp xuyên thủng mắt tam giác trái tim, chỉ còn lại chuôi đao tại ngoại, máu tươi theo chuôi đao chậm rãi chảy ra, mắt tam giác trên mặt thân sắc cũng dần dần động lại, đó là một loại sắp chết cũng không thể tin tưởng thân tình.

"Giết người nguyên lai chỉ đến như thể. . ."

Trần Mặc hai mắt có chút mờ mịt, một câu cảm thán chưa nói xong, trước mắt liền dần dần mơ hồ lên.

Căng thẳng thần kinh thoáng cái thả lỏng, khiến bị thương nặng hấn cảm giác khí lực cả người đều tại nhanh chóng trốn, cuối cùng chậm rãi đổ tại mắt tam giác trên thi thể, ngủ thiếp đi.

Bóng đêm bắt đầu tràn ngập, sơn dã bên trong hào quang nhỏ vụn như sương.

Một trận u lạnh gió đêm gọi lên, bỗng đêm kia này quang vụ thổi tan. Bị này gió lạnh thổi, Trần Mặc nhất thời một cái run cầm cập, người cũng tỉnh lại.

Nếu là phạm nhân, khắp toàn thân chịu Trần Mặc như vậy vết đao, sợ là sớm đã tại ngủ mơ trung mất máu quá nhiều mà chết, nhưng có lẽ là Trần Mặc đạt đến Luyện Khí tầng một nguyên nhân, mà những này vết đao lại bị hấn hết sức tách ra chỗ yếu, cho nên lúc này ngoại trừ chảy máu quá nhiều thể hư vô lực ở ngoại, càng không cái khác quá lo lắng, thần trí vẫn cứ tỉnh táo.

Kiểm tra một hồi cánh tay trái cùng bắp đùi vết thương, Trần Mặc kinh ngạc phát hiện những này vết thương ở trong người linh lực thẩm thấu vào, tựa hồ cũng đình chỉ chảy máu, sắp bắt đầu vảy kết.

Trần Mặc ngăn chặn đau nhức, kéo xuống trên người thanh sam, dùng đao nhỏ cắt thành một cái một cái, đem cả người vết thương băng bó cẩn thận.

Nhặt lên bản thân túi vải, chuẩn bị rời đi, chỉ là dư quang trung, hấn nhìn đến mắt tam giác trên người còn có một cái túi vải màu xanh lam.

Trong lòng hơi động, cũng lấy xuống, lại tại mắt tam giác trên người một trận tìm tòi, tìm tới một quyển đồ sách cùng một ít thượng vàng hạ cám đồ vật, đều cất tại trong ngực sau xoay người rời đi.

Nhưng đi mấy bước, Trần Mặc lại trở lại, đem tam giác kéo dài tới một bên lùm cây trung, dùng cỏ tranh che lên sau, lúc này mới rời đi.

Một đường thượng, Trần Mặc đi được vô cùng gian nan, đau đớn cũng không tính là cái gì, chỉ là bởi cả người không khí lực, đi lên sơn lộ đến thực sự có chút lực bất tòng tâm.

May mà một đường lại không mạo hiểm, Trần Mặc thuận lợi tại bình minh trước trở lại sơn môn, tách ra cái khác đệ tử, trở về nhà trúc, trọng thương hấn không có lập tức lên giường nghỉ ngơi, mà là trực tiếp lấy ra một cái linh cốc, nấu một bát linh cốc cháo.

Còn chưa chờ linh cốc hoàn toàn đun sôi, hấn cũng không để ý nóng bỏng thủy, thẳng ăn một bát.

Linh cốc không phải là vật phạm, vụn vụn một bát linh cốc cháo vào bụng, Trần Mặc liền cảm giác đến thân thể dần dần ấm lên, trong cơ thể linh khí cũng nhiều ra một tia, theo kinh mạch tụ tập tại miệng vết thương, truyền đến từng tia từng tia ngứa ngáy cảm giác, khiến người thể xác và tinh thần thông thái, tuyệt không thể tả.

Ăn linh cốc cháo, Trần Mặc toại nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm nhà trúc xà ngang, đầu óc cũng rốt cục thanh minh chút, đem trước phát sinh từng hình ảnh tại đầu óc hồi tưởng.

Không tưởng không sao cả, nghĩ tới đến trong lòng liền một trận nghĩ đến mà sợ hãi, sau lưng cũng không khỏi chảy ra chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

Tiến nhập Tiên môn tới nay, Trần Mặc cẩn thận hành sự, xưa nay chưa cùng người kết oán, cơ mà bây giờ nhưng cũng rơi vào suýt chút nữa bỏ mình kết

cực. Nói cho cùng, còn là tu vi quá yếu, tại tu vi cao hơn bản thân tu giả trước mặt, xác thực là mặc người nhào nặn.

Giúp mọi người làm điều tốt? Từ lúc loạn quân càn quấy nhân gian lúc, Trần Mặc liền đã phát hiện như thế làm cũng không thể bảo toàn bản thân. Bây giờ đến tu luyện giới, hắn cũng cảm thấy thối đời cùng người trước so với, kỳ thực cũng không có tốt hơn tí tẹo, ngược lại còn càng thêm nguy hiểm.

Hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi, tại tu luyện giới bên trong, bất luận bản thân cỡ nào cẩn thận, chỉ cần nhỏ yếu, như vậy tổng sẽ có người nhìn chăm chăm.

Này một lần có thể ngược lại đem mất tam giác giết chết, Trần Mặc cho rằng đúng là may mắn. Tiên lộ hung hiểm, này một lần may mắn sống sót, như vậy lần sau, lần sau nữa đây?

Trần Mặc âm thầm xin thề, sau đó nhất định phải gấp bội cẩn thận, một là quyết không thể lại dễ dàng triển lộ tài vật, hai là phải nhanh một chút cầu được tự vệ lực, chỉ ít tại tu luyện giới bản thân còn có thể cố gắng thông qua tu luyện đối lấy bình an.

Như vậy nghĩ, giữa lúc bất tri bất giác, Trần Mặc liền ngủ thiếp đi. Chờ đến tỉnh lại lần nữa lúc, càng đã là chạng vạng.

Hắn từ trên giường bò lên, sờ sờ thân thể, lập tức giật nảy cả mình.

Tối hôm qua lưng tung trát băng vải bị đổi thành tân, bên trong thoa khắp không biết tên màu đen thuốc mỡ, lộ ra một mùi thơm. Trên người rách rưới nát tàn quần áo, cũng thay đổi một thân mới tinh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: thu hoạch

"Lê nào là sư huynh?" Trần Mặc đang âm thầm nhắc tới, chợt thấy cánh cửa mở ra, một bóng người chậm rãi đi tới, chính là Diệp Phiêu Linh.

Một bộ áo trắng Diệp Phiêu Linh dường như thường ngày một dạng, không mang theo cái gì biểu cảm, chỉ là hai mắt bình tĩnh nhìn Trần Mặc vết thương trên mặt nhưng không nhìn ra lo lắng, nhẹ nhàng lên tiếng nói: "May mà khôi phục không tệ."

Mà sau đó đến Trần Mặc trước mặt, nhẹ nhàng để lại bả vai, làm hắn nằm xuống, này mới rốt cực hỏi thăm tới đến bị thương nguyên do.

Trần Mặc cũng biết sư huynh là tại quan tâm bản thân, liền đem trước sự tình đầu đuôi giảng cùng hắn phán đoán, liền Mộng Yểm U Bạch cũng không có ẩn giấu, đồng thời đem kia màu xanh lam túi vải cùng kia đoản đao đều lấy ra.

Diệp Phiêu Linh nghe xong không nói, chỉ là sắc mặt có mấy phần nghiêm nghị, tiến lên đem kia màu xanh lam túi vải trung đồ vật đồ tại trên bàn, ngoại trừ ba tiền hạ phẩm linh thạch ở ngoài, còn có một ít thượng vàng hạ cám đồ vật.

Đem kia ba tiền linh thạch để qua một bên, Diệp Phiêu Linh tiện tay từ tạp vật bên trong nhắc lên một cây chủy thủ nhìn một chút, tại đoản kiếm chuôi nơi nhìn đến một cái to bằng móng tay màu xanh lam điệp trạng hoa văn, sau đó vượt qua túi vải, cũng tại kia màu xanh lam túi vải thượng nhìn đến đồng dạng hoa văn, lông mày cau lại, làm như tại nghĩ ngợi.

"Sư huynh, người cơ mà biết này người là ai?" Trần Mặc nhìn Diệp Phiêu Linh thần sắc, lên tiếng hỏi.

Diệp Phiêu Linh gật gù, ánh mắt không nhìn ra cái gì tâm tình, chỉ là nói: "Bất quá là một đám cướp gà trộm chó hạng người, giết cũng tốt."

Hắn dặn Trần Mặc một câu nghỉ ngơi thật tốt sau, liền cầm mang theo màu xanh lam hồ điệp hoa văn màu xanh lam túi vải cùng đoản đao ra cửa, ngự kiếm mà đi.

Tựa ở cạnh cửa, nhìn sư huynh ánh kiếm biến mất, làm như thẳng đến ngọn núi chính mà đi. Trần Mặc khe khẽ thở dài, trong lòng bỗng nhiên nổi lên cái ý nghĩ.

Sư huynh Diệp Phiêu Linh tuổi tuy rằng lớn hơn mình không được bao nhiêu, nhưng bây giờ tu vi đã nhập đạt tới đỉnh cao, đạt đến Luyện Khí mười tầng. Bản thân giết kia mất tam giác, sư huynh cũng không quá nhiều cái khác phản ứng, nói vậy thân là nội môn thiên tài, chấp hành bách chiến đường nhiệm vụ lúc, thiếu không được đánh đánh giết giết.

Lại nghĩ đến sư huynh kia một tay tinh diệu đến cực điểm phi kiếm, nếu là đối địch này mất tam giác không phải bản thân mà là sư huynh mà nói, e sợ vừa đối mặt liền có thể chém giết kẻ này.

Còn là bản thân tu vi nông cạn duyên có a.

Trần Mặc cảm thán không thôi, nghĩ lại lại nghĩ đến bây giờ sư huynh đã tới Luyện Khí mười tầng, chỉ kém tới cửa một cước liền có thể đột phá đến Trúc Cơ kỳ, đánh hao đạo cơ.

Nếu thật sự đến lúc đó, sư huynh liền đã trở thành Không Tang Tiên Môn trưởng lão, cao cao tại thượng, càng có thể mở cửa thu đồ đệ, đến thời điểm sư huynh đệ ở giữa tình nghĩa có thể hay không tùy theo lãnh đạm hạ xuống?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc trên mặt không có lo lắng, ngược lại nhưng mang theo một tia mỉm cười, sư huynh Diệp Phiêu Linh tính cách hần vô cùng hiểu rõ, liền như trên thư viết qua, là cái "Diệu người", hần đối cái khác đều không quan tâm, chỉ một lòng hướng đạo, bên người việc chỉ tùy tính mà làm, cho dù lãnh đạm, nhưng cũng chân thành.

Coi như đột phá đến Trúc Cơ kỳ, thành trưởng lão, sư huynh tính nết như cũ không thể cải biến. Trần Mặc âm thầm đoán chừng, đừng nói Tiên môn khiến Diệp Phiêu Linh thu đồ đệ, e sợ cấp hần cái trưởng lão làm, hần cũng sẽ chê việc vất quá nhiều, một điểm không muốn.

Trần Mặc âm thầm lắc lắc đầu, như sư huynh như vậy lòng hướng về đạo như vậy thuần khiết, hần tự hỏi không làm được. Bản thân tư chất không thể so sư huynh, nếu như không nhiều phiền tìm kiếm vật ngoại thân đến phụ trợ, e sợ ở trên tiên lộ căn bản đi không xa lắm, sau trăm tuổi vẫn muốn quy thiên.

"Oi. . ." Trần Mặc thảm than một tiếng.

Nói cho cùng bản thân còn là tu vi thấp kém, dựa vào Mộng Yểm U Bạch mới sống sót, còn cữu tử nhất sinh, trọng thương sắp chết.

"Suýt chút nữa đã quên này sự tình. . ."

Nghĩ đến đây, Trần Mặc bỗng nhiên nhớ lại kia cứu mình một mệnh Mộng Yểm U Bạch, hần vội vã đi hậu viện tìm cái hộp gỗ lớn, lại từ linh ruộng chứa đến linh thảo, đem Mộng Yểm U Bạch cẩn thận trồng thượng.

Mặt trên còn có hai đoá hoa, gộp lại tổng cộng mười hai cánh hoa, cũng tức là nói, Trần Mặc còn có thể sử dụng sáu lần, đầy đủ. Cho tới thể nào sinh sôi nảy nở này Mộng Yểm U Bạch, « tiên lộ chí » thượng cũng không có nói tới, Trần Mặc chỉ tưởng có cơ hội lại chậm rãi thử nghiệm xem, thực sự không được cũng không bắt buộc, chỉ ít bảo đảm nó không khô héo liền hành.

Tiếp đến, hần lại lần nữa lật xem lên từ mắt tam giác nơi đó suu đến ngoạn ý, đoán đo bị sư huynh mang đi, trên bàn chỉ còn lại ba tiền linh thạch, một ít không biết tác dụng viên thuốc, còn có một quyển đồ sách, một phần thẻ ngọc.

Trần Mặc tiện tay lật một chút, phát hiện này bản đồ sách ghi chép là một loại ám khí chế tạo phương pháp. Trải qua mắt tam giác một chuyện sau, Trần Mặc đối những này có thể cổ vũ bản thân sức chiến đấu ngoạn ý cũng nổi lên hứng thú, vội vã cẩn thận lật lên xem đến.

Này ám khí gọi là "Phong vĩ châm", liền như là kim khâu một dạng dài nhỏ, sắc bén, nhưng mũi nhọn có móc câu, mặt ngoài có rãnh máu, cho dù là làm một chủng ám khí cũng quá mức dữ tợn hung hiểm. Khuếch đại hơn là, liền ngay cả châm bên trong cũng có khe hở, có thể điền những độc dược.

Lại một kiểm tra, Trần Mặc phát hiện này ngoạn ý kỳ thực đã bị mắt tam giác ủy thác Yên Hải Các chế tạo đi ra, chính là bởi vì khiếm khuyết ba viên hạ phẩm linh thạch tiền công, không cách nào lấy tới tay, không phải vậy này một lần Trần Mặc còn nói bất định có thể hay không còn sống đây.

Kia chiếc thẻ ngọc liền còn có Yên Hải Các linh giám, chỉ cần trả lại tiền công, dù là ai đều có thể từ các bên trong lấy đi này phong vĩ châm.

"Thật là hung tàn ngoạn ý, không phải cái gì người tốt dùng. . ."

Trần Mặc khinh bỉ mà lầu bầu một câu, đem thẻ ngọc cùng đồ sách trên mà trọng chi địa thu gom tiến vào gầm giường, quyết định nhất định phải đem này vật sớm ngày đổi đi ra, vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi người.

Đào mất hai ngày sau, Trần Mặc vẫn nán lại tại nhà trúc không có ra ngoài, tĩnh lặng dưỡng thương. Có lẽ là Diệp Phiêu Linh màu đen thuốc mỡ thần kỳ, hần trên người thương sắp khôi phục đến gần đủ rồi.

Trải qua mắt tam giác chiến dịch, Trần Mặc đối với tu luyện từ lâu không thể chờ đợi được. Mất thấy thương thể mới khôi, này một đêm vừa vào đêm, hần liền vội vội vàng vàng ngồi xếp bằng tại giường trúc trên bờ đoàn, chuẩn bị nhập định.

Trần Mặc trước mặt bày ra một viên thẻ ngọc, bên cạnh còn có một bát bốc hơi nóng linh cốc cháo.

Thẻ ngọc bên trong chính là « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai, Trần Mặc đã xem qua, tâm pháp khẩu quyết cùng tầng thứ nhất có rất lớn bất đồng, duy nhất tương đồng là, số lượng từ đều không tính nhiều. Xem qua hai lần sau khi, Trần Mặc liền đem vừng vàng ghi vào trong lòng, lúc này đang nhắm mắt ngưng thần, chuẩn bị chính thức bắt đầu tu luyện tầng thứ hai.

Đem tạp niệm bài đi sau khi, Trần Mặc dựa theo khẩu quyết, đem linh lực ở trong người vận chuyển một vòng, lại bùng lên trước mặt linh cốc cháo, uống một hớp.

Trần Mặc rất cẩn thận, như là khuê phòng tú nữ đáng yêu giống như, chỉ uống xong nhỏ nhỏ một cái. Không phải hần không nở linh cốc, mà là bởi vì này

bát linh cốc cháo cùng hần trước đây uống rất khác nhau.

Đĩ vắng một bát cháo bên trong, Trần Mặc tối đa chỉ cam lòng ném vào một hai hạt linh cốc, nấu đi ra linh cốc cháo cứ việc vẫn có thể lấp đầy bụng, nhưng bên trong linh khí thiếu đến cơ hồ không có, đối tu luyện cơ bản không hề trợ giúp.

Mà hiện tại, này bát linh cốc cháo bên trong, Trần Mặc để vào hơn 100 hạt, ròng rã nửa cân linh cốc, hoàn toàn là đem trân quý linh cốc coi như phạm tục ngũ cốc một dạng, chút nào không thương tiếc bỏ vào trong nồi, nấu một chỉnh bát.

Vén vẹn là ngao chế lúc, trong nồi toả ra nồng nặc linh cốc mùi thơm, đều khiến Trần Mặc có chút say sưa, này làm hần không khỏi cẩn thận lên, chỉ lo uống một hóp nhiều, khiến tràn đầy linh khí thương đến trong cơ thể kinh mạch.

Vừa vận uống đến trong miệng, Trần Mặc liền cảm giác đến một mùi thơm phân tán, bị thủy nấu đến óng ánh long lanh linh cốc tại giữa răng môi chuyển động, toả ra âm áp linh khí, sau đó theo yết hầu trượt tiến vào trong dạ dày, nhất thời lại là một dòng nước ấm từ dạ dày bộ bay lên đến, chậm rãi khuếch tán đến tứ chi bách hải, dường như năm đó Mộc Nham thôn qua mùa đông lúc, tại trường thôn gia gia nhà bên trong uống xong kia bát nóng bỏng thịt dê canh, khiến người của người sáng khoái.

Vì phòng trong kinh mạch linh khí tiêu tán, Trần Mặc liền vội vàng đem triệu tập lên, trước đem tại bên trong kinh mạch chậm rãi vận hành, uẩn dưỡng một thoáng kinh mạch, sau đó liền tụ tập cùng nhau, hình thành ngón út độ lớn linh khí lưu, ráng phá tan trong cơ thể điều thứ tư kinh mạch.

Luyện Khí tăng một chỉ cần mở ra ba cái kinh mạch liền là đủ, Trần Mặc tại sư huynh tiếp tế dưới, mở ra ba cái kinh mạch còn tiêu phí một năm, mà Luyện Khí tăng thứ hai thì cần lại muốn mở ra sáu cái kinh mạch, độ khó tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Không lâu lắm, thấy cẩn thận thử nghiệm vô sự sau khi, Trần Mặc lá gan liền lớn lên, hần bụng trước mặt linh cốc cháo, trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

"A." Đại lượng linh khí tại trong dạ dày khuếch tán ra đến, Trần Mặc không khỏi phát sinh một tiếng rên.

Cùng lúc đó, hần trong lòng cũng bay lên nồng đậm ý mừng. Trong ngày thường tụ tập thiên địa linh khí, tiêu phí cả đêm công phu, cũng chỉ có thể tụ lên một tia, xung kích một lần kinh mạch trầm tích liền tiêu hao hết. Cơ mà này một bát linh cốc cháo mang đến linh khí, là trước hần chưa bao giờ có trải nghiệm, trong cơ thể linh khí sung túc đến dường như muốn đem bản thân xông lên nổ tung đến.

Hần không dám sơ suất, vội vã tập trung tâm thần, dựa theo tăng thứ hai khẩu quyết, bắt đầu vận hành lên.

Đối cái khác tu giả tới nói, muốn tụ tập lên đủ để xung kích kinh mạch trầm tích linh khí, không tính quá khó, một buổi tối có thể tụ tập lên mấy lần. Nhưng đối tư chất vụng về Trần Mặc tới nói, hần thông qua ngoại giới có thể hấp thu đến linh khí quá ít, một buổi tối thời gian chỉ có thể tụ tập lên một lần đầy đủ xung kích kinh mạch linh khí lượng, đây chính là hần vì cái gì tu luyện cực chậm nguyên nhân.

Mà bây giờ có linh cốc cháo trợ giúp, Trần Mặc thậm chí không cần tụ tập ngoại giới linh khí, đan điền này một cỗ khổng lồ linh khí đủ khiến hần liều mạng xung kích một đêm kinh mạch.

Tâm thần ngâm nhập ở giữa, thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã là ròng rã một đêm qua, Trần Mặc trước mặt chỉ còn lại một cái bát không, bên trong còn toả ra nhàn nhạt linh cốc mùi thơm, vung chỉ không tiêu tan.

Rốt cục, tu luyện một đêm Trần Mặc mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng tràn đầy ý mừng.

Mượn linh cốc cháo, tiến hành tu hành thực sự quá nhanh, thói quen trước đây tu luyện lên lúc mài nước tảng đá một dạng tốc độ, hiện tại Trần Mặc cảm thấy rất không thích ứng, uống xong linh cốc cháo sau, mài nước tảng đá liền đã biến thành dùng đại tạc cùng chùy sắt khai sơn một dạng, tự nhiên không thể so sánh với nhau.

Một đêm này hần tổng cộng xung kích mười mấy lần kinh mạch, điều thứ tư kinh mạch trầm tích đã bị mở ra bảy, tám thôn, như vậy chỉ cần hai mươi ngày tả hữu, hần hần là liền có thể triệt để mở ra này điều thứ tư kinh mạch, như vậy tốc độ đặt ở dĩ vãng căn bản không dám tưởng tượng.

Hần nhìn trước người bát không, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, này một bát linh cốc cháo liền cho mình như thế đại trợ giúp, một đêm này tu luyện đủ để bù đắp được dĩ vãng hơn hai mươi ngày, chẳng trách những này tu luyện tài nguyên như vậy trân quý.

Nếu như mỗi đêm như vậy nửa cân linh cốc, tiêu hao to lớn có thể nói xa xỉ. Đừng nói Trần Mặc này nửa cái linh thực đồng tử, coi như những kia nội môn đệ tử e sợ cũng chịu đựng không nổi.

Hần tay đặt tại ngực, trong lòng một mảnh hưng hực. Chỉ cần có này Thiên Chú Chi Bảo tại, mỗi năm ngày liền có thể thành thực một nhóm linh cốc, một nhóm linh cốc có tới năm cân nhiều, đừng nói mỗi ngày nửa cân, Trần Mặc chính là mỗi ngày tiêu hao một cân, đều có thể có còn lại tồn xuống.

Trần Mặc dậy ra nhà trúc, đón phương đông tân nhật, cực kỳ chậm rãi xoay người. Một đêm tu luyện không cho hần mang đến một tia uể oải, ngược lại còn làm hần thần thái sáng láng, như là ngủ ngon giấc.

Ngoài phòng linh ruộng đã bị Trần Mặc quy chỉnh xong xuôi, chỉ chờ linh thực đường bên trong phái người hạ xuống lại dọn dẹp một chút, thi triển một ít tương tự trừ trùng trừ trùng, bổ vũ tiểu linh thuật, thuận tiện phát xuống sang năm lĩnh bên trong sơn môn linh tuyến thể ngọc. . .

Tất cả phảng phất đều tại hướng về tốt phương hướng phát triển, Trần Mặc chỉ cảm thấy trong lòng khoan khoái không gì sánh được.

"Chờ đã, linh thuật!" Trần Mặc bỗng nhiên nghĩ đến, trước từng nghe sư huynh nhắc qua, chỉ cần môn nội đệ từ đột phá đến Luyện Khí tầng một, liền có tư cách đi đến sơn môn tàng linh các linh một môn linh thuật.

Thế nhưng là, lúc đó sư huynh còn nói qua, đột phá Luyện Khí tầng một có thể lĩnh đến linh thuật thực sự thấp kém, cấp bậc hầu như không đủ tư cách, không có tác dụng lớn, không đi cũng được. Bởi vậy, Trần Mặc này mấy ngày một bận rộn, liền đã quên chuyện này.

Bây giờ nhàn hạ vô sự, lại hồi tưởng lại có thể đi lĩnh linh thuật, Trần Mặc liền quyết định lập tức đi vào tàng linh các xem. Coi như có thể lĩnh linh thuật đúng như sư huynh nói tới như vậy không chịu nổi cũng không đáng kể, tạm làm tăng rộng rãi kiến thức cùng từng trải.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: tàng linh các

Mộc Linh phong nơi sâu xa, một tòa hơn mười trượng cao lâu các tháp thoáng trong mây mù, nơi này chính là Không Tang Tiên Môn trọng địa —— tàng linh các, đệ tử bình thường như không chuyện quan trọng, cũng là không có thể tùy tiện đặt chân.

Sâu thăm yên tĩnh lâu các bên trong, chính tề bày ra một loạt bài giá sách, mặt trên có trúc tịch, có lam giấy sách, có bì quyển, đương nhiên càng nhiều còn là thẻ ngọc, cổ điển nhưng sạch sẽ, nên có người thường xuyên chăm nom.

Tần lão mở mắt ra, từ ghế nằm thượng dật, cầm lên bản thân tẩu thuốc hướng đi cạnh cửa.

Các ngoại hạ xuống cả một đêm vũ vừa ngừng lại không lâu, cỏ xanh pha tạp vào bụi bặm khí tức từ trong khe cửa chui vào, thấm ruột thấm gan.

Người ngoài đều cảm thấy tàng linh các là Tiên môn cấm địa, phụ trách trông coi tàng linh các Tần lão cũng đồng dạng bất phàm, nhưng đối với Tần lão tới nói, hần mỗi ngày làm chỉ là giờ Thìn mở ra đại môn, giờ tý đóng cửa mà thôi, tối đa thêm nữa chăm nom thư tịch thẻ ngọc, để ngừa những kia không nghe quản giáo tiểu gia hỏa lén lút mang đi ra ngoài.

Mỗi ngày như vậy, hàng năm như vậy. Tần lão tuổi trẻ thời điểm tổng cảm thấy như vậy khô khan việc bản thân làm không quá ba năm, cơ mà không nghĩ tới vừa vào này tàng linh các, chính là ròng rã trăm năm chưa ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Tần lão khẽ thở dài một cái, hít một hơi tẩu thuốc, làm cay khói bay vào trong cổ họng, cũng tiến vào trên mặt từng tầng từng tầng nhăn nhúm bên trong.

Hần chậm rãi đẩy ra môn chốt, đứng ở một bên, lại đẩy ra hai phiến hắc đàn mộc đại môn, ngoại giới quang thoáng cái chiếu vào tới tám tàng linh các bên trong, có cực nhỏ bụi tại bông bành.

Tần lão hít mũi trông về Không Tang Tiên Môn phương xa sau cơn mưa Mộc Linh phong, thầm nghĩ trước đó vài ngày thật giống lại mở ra tế linh hội, ám đạo lại bắt tri bắt giác trời qua một năm. Hít một hơi thuốc lá chuẩn bị xoay người lại nằm về bản thân trên ghế dài, lại nghe được một đạo trong trẻo thanh âm truyền đến:

"Tiền bối, đệ tử linh thực đường Trần Mặc, trước đó vài ngày đột phá Luyện Khí tầng một, chuyên tới để cầu lấy linh thuật."

Một gầy gò bóng dáng đang đứng ở ngoài cửa, hướng bản thân cung kính chấp tay. Tần lão dùng vẫn đục con ngươi liếc nhìn một phen cái này người trẻ tuổi, hần ăn mặc thật là linh thực đường thanh sam, chỉ là có chút vi ẩm ướt, nói vậy đã đến đến rất lâu, dầm chút mưa.

Tần lão kỳ thực đã sớm phát hiện có người tại các ngoại chờ đợi, nhưng cũng không lắm lưu ý, mãi đến tận bình minh thời gian mới mở ra đại môn. Thấy người này còn tính có lễ, Tần lão liền vẫy vẫy tay, ra hiệu hần đi vào, bản thân thì chấp tay đề lôi kéo tẩu thuốc, chậm rãi hướng ghế nằm đi đến.

Nhìn vị này có chút lợm khộm lão giả, Trần Mặc có chút cau mày, vừa bị hần xem kỹ trong nháy mắt, bản thân lại có chừng toàn thân trên dưới đều bị nhìn thấu cảm giác, càng làm hần không rõ là, bên trong đan điền linh lực dường như cũng theo này đạo ánh mắt biến thành có chút nóng nảy, thật là có quái.

Bất quá Trần Mặc nhưng không có lắm miệng lên tiếng, chỉ là yên lặng nâng lên trường sam góc áo, vượt qua tàng linh các cao cao ngưỡng cửa. Ngẩng đầu nhìn lên, vị kia lão giả đã nằm ở trên ghế dài, loạng choạng loạng choạng.

Các nội chòng chất giá sách san sát nối tiếp nhau, bày ra chính tề, trong lỗ mũi cũng nghe thấy được một cỗ gỗ mục nát mùi vị, làm cho người ta một loại cổ điển cảm giác.

Hắn chậm rãi đi lên trước, đi tới một giá sách bên, chuẩn bị từ phía trên gỡ xuống một quyển thẻ ngọc, bất thành linh phía sau nhưng truyền đến kia lão giả thanh âm:

"Thả xuống, kia không phải ngươi xem."

Trần Mặc quay đầu lại, chỉ thấy lão giả thanh thoi nhắm hai mắt, lại nâng lên một cái khô gầy ngón trỏ, chỉ về tầng linh các nơi sâu xa.

Theo phương hướng nhìn lại, chỉ thấy các nội bên trong góc, đang hỗn độn chất đông đúc không hết thư tịch, thẻ ngọc, đều sắp xếp thành một ngọn núi nhỏ, mặt trên tích bụi không ít, nhìn đáng đáp đã quanh năm không người để ý tới.

Hắn khẽ cau mày, ám đạo chửi trách sư huynh nói linh linh thuật cũng không trọng dụng đâu, xem này thô lỗ bảo tồn phương thức cũng đã biết, những này thư tịch thẻ ngọc bên trong ghi chép, khẳng định không phải cái gì hữu dụng ngoạn ý.

Lão giả tuy không có nói chuyện, nhưng hắn ý tứ Trần Mặc cũng rõ ràng, đơn giản chính là tông môn quy củ bên trong, đột phá Luyện Khí tầng một sau khi có thể linh linh thuật, cũng chỉ có thể từ này chồng thư tịch thẻ ngọc bên trong chọn.

Cảm ơn lão giả, Trần Mặc đi tới này góc, cũng không chệch bản, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tiện tay cầm qua một quyển sách, lật xem lên.

Phía sau lão giả chẳng biết lúc nào lại mở mắt ra, nhìn cái này tiểu gia hòa, vẫn đục trong mắt lộ ra một tia thú vị ý vị.

Tông môn quả thật có quy củ, đột phá Luyện Khí tầng một sau khi, các đệ tử có thể đến đây tầng linh các chọn một môn linh thuật. Cơ mà thủ các trăm năm, Tần lão làm sao sẽ không biết các đệ tử có thể tuyển lựa linh thuật chỉ ở này chồng rách nát phạm vi nội.

Hắn không phải chưa từng thấy những kia tự cao tự đại đệ tử đến đây cầu lấy linh thuật, giả ra một bộ cung cung kính kính đáng đáp, cơ mà đại thể tại liếc mắt nhìn này chồng thư tịch cùng thẻ ngọc, bọn hắn sắc mặt liền như là ăn con ruồi một dạng khó chịu, lật hai mắt liền vội vã xả cái lý do xin cáo lui, lại cũng chưa từng tới.

Thủ các lâu, chưa bao giờ ra ngoài, Tần lão cũng vui vẻ với nhìn thấy những này đệ tử ăn quả đáng đáng vẽ, tạm làm tiêu khiển.

Tuy rằng trước mắt này tiểu gia hòa đến được rất sớm, xem ra rất chăm chỉ đáng vẽ, cũng không biết có thể tại đồng đồ này trước mặt kiên trì thượng bao lâu?

Nghĩ tới đây, hắn lại đóng lại mắt, thanh thoi dưỡng thần, không tiếp tục để ý.

Trái lại Trần Mặc, mở ra đệ nhất bản sách liền không khỏi khiến hắn nhíu mày đến càng sâu.

"Trùng gió chuông, kém phẩm, Không Tang Tiên Môn thợ nhóm lửa sáng chế."

Nhìn như vậy giới thiệu, Trần Mặc tâm hạ hiểu rõ, chửi trách những này linh thuật có thể tùy tiện xem đâu, nguyên lai càng như vậy không đủ tư cách, sáng lập nó người liền cái danh tự đều không lưu lại.

Hắn đem này bản trùng gió chuông xem xong sau khi, cả người chỉ cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Đây môn linh thuật chỉ là dạy người thể nào điều động linh khí, đem lò lửa bên trong hòa thổi đến mức càng vượng, trừ này ra cái gì tác dụng đều không có.

"Đây thực sự là. . ."

Trần Mặc cũng không nghĩ nhiều, cảm thán một câu đem phóng tới một bên, lại cầm lên dưới một quyển xem ra.

"Liệt Thạch Quyền, kém phẩm linh thuật, giả không rõ."

"Phích Lịch Thủ, kém phẩm lỗi thời linh thuật"

"Sĩ dương quyết. . ."

Thời gian chậm rãi qua đi, Trần Mặc một quyển một quyển lật xem này chồng có thể coi rách nát một loại thư tịch, bưng tỉnh bất giác thời gian trôi qua. Các ngoại, sau cơn mưa ánh mặt trời chậm rãi trở nên sáng ngời, lại dần dần mờ mờ, đã là một ngày qua.

Cùng kia bản « trùng gió chuông » một dạng, những này cái gọi là linh thuật tất cả đều là ngang nhau phẩm chất, đừng xem có danh tự lên đến uy thế hùng lực, thật xem xong sau khi sẽ phát hiện vẫn là một dạng vô dụng đến cực điểm.

Trần Mặc chỉ cảm thấy kỳ quái không ngớt, chẳng lẽ nói tông môn ban thưởng linh thuật, chính là trước mắt đồng đồ này? Tin tưởng coi như có người miễn cưỡng tuyển lựa một quyển, cũng không sẽ có tâm tư tu luyện này loại đồ vật, kia chẳng phải là tại không công lãng phí đệ tử thời gian?

Dưỡng thần Tần lão cũng chẳng biết lúc nào đã ngồi dậy đến, trong tay bưng lên một bình trà, trong lúc liếc nhìn vài lần Trần Mặc, ám đạo này tiểu gia hòa xem những này đồ vật còn có thể kiên trì một ngày, đã so cái khác rất nhiều người cường hơn không ít.

Mắt thấy sắc trời dần muộn, hắn ho nhẹ một tiếng: "Thời gian không sớm, nếu như tưởng xem ngày mai lại đến đi."

Nghe được Tần lão lời nói, Trần Mặc như vừa tỉnh giấc chiêm bao, dấy xoa xoa có chút đau nhức con mắt, hơi có áy náy, lại hướng Tần lão làm vái, này mới xin cáo lui.

Đóng lại tàng linh các hắc đàn cửa gỗ, Tần lão liếc nhìn Trần Mặc xem qua một chồng sách, phát hiện này tiểu gia hỏa một ngày hạ xuống ngược lại cũng nghiêm túc, càng còn nhìn không ít.

Chỉ là rõ ràng những này sách cùng thẻ ngọc chỉ là một ít khô khan vô dụng ngoạn ý sau khi, ngày mai hẳn là sẽ không lại đến đi.

Cơ mà không nghĩ tới, ngày thứ hai Tần lão như thường lệ tại giờ Thìn mở ra đại môn lúc, lại phát hiện Trần Mặc lại cung kính đứng ở ngoài cửa.

"Lại đến rồi? Hôm qua còn không xem đủ?" Hắn thuận miệng hỏi một câu, cũng không đợi Trần Mặc hồi đáp, xoay người chấp tay sau lưng đi ra, cũng tránh ra lộ.

Trần Mặc không để ý lão giả thái độ, hắn trong lòng chỉ là vì những kia sách mà tới. Lại lần nữa bước vào tàng linh các, Trần Mặc liền trực tiếp hướng về hôm qua lật xem kia chồng núi nhỏ mà đi, ngồi xếp bằng xuống, giống nhau trước một loại trực tiếp nhìn lên.

Hôm qua trở lại nơi ở, nhìn một ngày sách Trần Mặc có chút mệt mỏi, hơn nữa đối cái gọi là tông môn ban xuống linh thuật có chút thất vọng, nhưng tại uống một bát linh cốc cháo, tu luyện một đêm sau khi, tinh thần sung mãn hắn cảm thấy không có thể liên như thế bỏ qua, này mới lại rất sớm đăng môn, bắt đầu nhìn lên.

Xem xong này một đồng thư tịch, cho dù đọc nhanh như gió cũng đến tiêu đi mười ngày công phu. Môn nội rất nhiều đệ tử cũng từng kiên trì qua mấy ngày, nhưng phát hiện những này thư tịch căn bản chưa hoàn chỉnh linh thuật sau, liền không ở nơi này bên trong lãng phí thời gian.

Cơ mà Trần Mặc nhưng từng ngày từng ngày kiên trì xuống, trong lúc cũng có thật nhiều đệ tử đến đây lĩnh linh thuật, công pháp, nhìn đến Trần Mặc khổ đọc đáng vẻ, không ít người nhận ra này gia hỏa chính là cái kia tại tế linh tiết thượng ra hồi danh tiếng Trần Mặc, đối hắn tại làm gì có chút ngạc nhiên.

Khi thấy hắn trước người kia chồng đống đầy tro bụi chồng sách lúc, từng cái từng cái lại dờ khóc dờ cười, bọn hắn trước đây lại làm sao chưa từng xem những này sách, bên trong ghi chép tất cả đều là tàn phế linh thuật, xem những này ngoạn ý thuần thuộc lãng phí thời gian, cái này Trần Mặc đến cùng là thông minh còn là ngu?!

Trần Mặc từ trước đến giờ cũng không để ý người khác ánh mắt, càng xem những này sách, hắn càng cảm thấy bên trong có cổ quái. Quả thật, những này sách khô khan vô vị, có thể kiên trì xem một ngày đã là không dễ, Trần Mặc nhìn như thế nhiều ngày, từ lâu biết những này thư tịch ghi chép đích xác thực đều là chút không có tác dụng lớn ngoạn ý, nhưng Trần Mặc không nghĩ ra là, Tiên môn làm sao sẽ ở đệ tử đột phá Luyện Khí tầng một sau khi, đem lật xem những này thư tịch coi như khen thưởng ban xuống?

Nhưng hắn cũng không chuẩn bị từ bỏ, một chuyện đã đã bắt đầu, như vậy Trần Mặc thì sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Từng ngày từng ngày, Tần lão nhìn về phía Trần Mặc bóng lưng số lần càng ngày càng nhiều, mỗi ngày mở cửa nhìn đến Trần Mặc lại tại thán sắc cũng càng ngày càng cổ quái.

Khi Trần Mặc kiên trì đến ngày thứ năm, đứng giờ xuất hiện tại tàng linh các ngoại lúc, Tần lão cũng không khỏi thả xuống đầu thuốc, hỏi:

"Ta nói ngươi tiểu tử có phải hay không đầu có tật xấu, lẽ nào ngươi không nhìn ra những này đều không phải cái gì 'Công pháp', 'Linh thuật' ?"

Trần Mặc sững sờ, này đại khái là mấy ngày qua Tần lão từng nói với hắn dài nhất một câu nói, liền cung kính mà trả lời:

"Đệ tử nhìn ra rồi."

"Kia ngươi còn tại này nhìn cái gì?" Tần lão đứng ở ngưỡng cửa bên trong trừng mắt Trần Mặc hỏi.

"Tông môn khiến xem, đệ tử liền xem." Trần Mặc trung thực trả lời, cũng không cảm thấy không thích hợp.

"Hừ." Cũng không biết là tức còn là cười, Tần lão không tỏ rõ ý kiến xoay người, lẹm khộm lưng đi ra, như thường lệ nằm ở trên ghế dài.

Trần Mặc cũng như thường lệ tiến nhập tàng linh các, lại lần nữa bắt đầu lật xem lên kia chồng sách. Hắn xem qua sách càng ngày càng nhiều, sắp vượt qua một nửa, tuy không có tác dụng lớn, nhưng Trần Mặc đi bả, lấy tinh hoa, ngược lại cũng tăng một hai phần kiến thức.

Này một ngày đi qua rất nhanh, có chút khác thường là, tại mặt trời vừa hạ sơn thời điểm, Trần Mặc liền đứng lên, vỗ vỗ quần áo tro bụi, chuẩn bị rời đi.

Một bên Tần lão ngược lại có mấy phần kỳ quái, này tiểu gia hỏa năm ngày đến cơ mà đều là không tới bản thân đuổi hắn đi thời điểm, là không sẽ đi, ngày hôm nay làm sao rất sớm thu rồi tâm tư?

"Rốt cục từ bỏ? Không nhìn?"

Tần lão đầu dựa vào ghế nằm, mí mắt cũng không nhắc nói ra, như là từ lâu ngờ tới như vậy cục diện.

Không nghĩ tới Trần Mặc nhưng ngăn người một chút, sau đó lắc lắc đầu, cung kính trả lời:

"Ngày mai còn sẽ lại đến quấy rối."

"Người này tiểu tử. . ." Tàn lão không nghĩ tới Trần Mặc sẽ hỏi đáp đến như thế chuyện đương nhiên, nếu biết là tại quấy rối ta, kia vì sao ngày mai còn muốn đến?

"Được rồi được rồi, đi mau thôi."

Tàn lão như là đuổi con ruồi một dạng phát phát tay, như là ước gì Trần Mặc nhanh một chút rồi đi.

Cơ mà nhìn kỹ Trần Mặc bóng lưng, Tàn lão vẫn đục con người bên trong xuất hiện vài tia hào quang. Cổ tay hấn một phiến, trong tay không biết từ chỗ nào nhiều đi ra vài miếng màu đỏ rực mỏng manh thể ngọc.

Tiện tay ném một cái, những này thể ngọc liền bay vào Trần Mặc còn chưa xem qua kia chồng chồng sách bên trong.

Làm xong những việc này, Tàn lão như là cái gì cũng không phát sinh một loại, ngáp một cái, xoay người làm như đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: kim tuyến

Sớm rồi đi tàng linh các, Trần Mặc không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì hôm nay đã là ngày thứ năm sau khi.

Nếu như lần trước suy đoán không có phạm sai lầm, như vậy khoảng cách năm ngày sau khi, bản thân liền có thể lại lần nữa tiến nhập kia hoang vu thạch địa không gian bên trong. Ngày năm ngày xa xỉ tu luyện hạ xuống, Trần Mặc trong tay linh cốt đã thừa lại không nhiều, đã sớm chờ này một lần tiến vào lại thu một thoáng linh cốt, thuận tiện tính toán đem tế linh tiết ban thường nhân thảo hạt cũng trông trọt tại kia không gian bên trong.

Trong mấy ngày này, Tàng Thư Các kia chồng thư tịch thể ngọc cũng không phải hoàn toàn bạch xem, Trần Mặc tại một đồng cái gọi là "Linh thuật", "Công pháp" bên trong, vận may phát hiện một vị linh thực đồng tử để lại bút ký, hẳn là giá trị không cao bị người tiện tay để qua này chồng sách bên trong.

Bên trong ghi chép các loại kinh nghiệm, tuy không trọn vẹn chính xác, nhưng Trần Mặc cũng cảm thấy có thể lấy làm gương mấy phần. Liền giống với nhân thảo, bút ký bên trong nói Không Tang Tiên Môn bao năm qua tế linh đại hội dường như thông thường đều dùng này loại linh thực hạt giống coi như khen thưởng. Bất quá, cùng « tiên lộ chí » nói tới một dạng, vị này linh thực đồng tử tiền bối đối với nhân thảo đánh giá đồng dạng chỉ có bốn chữ —— "Bồi dưỡng rất khó".

Nghe nói này loại linh thực tại thượng cổ linh khí dồi dào thời gian, bồi dưỡng lên còn lâu mới có được như bây giờ gian khổ, lại bởi vì công hiệu đặc biệt mà lại cực kỳ trọng yếu, bởi vậy rất nhiều tu luyện giả đều sẽ phòng tại người, địa vị hầu như giống như là hiện tại linh cốt.

Nhân thảo sinh đẳng, đẳng thượng mộc điệp, này nhân thảo điệp mới là tu luyện giả dùng được. Đem chi phơi nắng khô ráo sau khi, xé thành tia nhỏ, ngưng tụ thành tim đèn, nhen lửa mới có thể có an thần dưỡng tính, tụ dẫn linh khí công hiệu, rất là thần kỳ.

Cơ mà thượng cổ sau khi dường như xuất hiện một hồi biến đổi lớn, dẫn đến thể gian linh khí tiết ra ngoài, thậm chí đến hiện tại vẫn không thể nghịch càng ngày càng mỏng manh, dẫn đến rất nhiều linh thực từ thể gian mất đi hình bóng, lại khó tìm đến, lưu giữ lại linh thực không chỉ có càng ngày càng trân quý, hơn nữa bồi dưỡng lên cũng đặc biệt không dễ dàng.

Nhân thảo cũng đồng dạng như vậy, nếu như bút ký là thật mà nói, vị này linh thực đồng tử lúc trước cũng từng chiếm được nhân thảo hạt giống, thử nghiệm sau khi nhưng cuối cùng đều là thất bại. Không chỉ có là hấn, Không Tang Tiên Môn qua nhiều năm như thế, ban thường nhân thảo hạt giống số lượng không ít, nhưng chưa bao giờ nghe nói có linh thực đồng tử có thể trông ra đến, này khiến Trần Mặc không thể không đối này làm chút chuẩn bị.

Cho nên, hấn rất sớm rời tàng linh các, đi đến kia tạp viện xin nhờ quản sự đệ tử phân chút thượng vàng hạ cám vật thập cấp hấn, liền lại vội vã trở về nhà trúc.

Sắc trời đã không sớm, khoảng cách năm ngày thời gian chỉ còn lại mấy cái canh giờ. Trần Mặc luôn luôn không có lãng phí thời gian thói quen, này một lần muốn tại hoang thạch địa không gian bên trong trông trọt nhân thảo, bỏ qua lần này cơ hội cũng chỉ có thể đợi thêm năm ngày.

Nho nhỏ nhà trúc bên trong bày ra không ít cây gậy trúc cùng tiểu tiết đào mộc, ngang dọc tứ tung. Trần Mặc đang ngồi xếp bằng bên giường, tay cầm ngọc liềm, nghiêm túc tỉ mỉ mà đưa tay trung đào mộc quét mỏng một chút.

Dùng để nhân thảo leo lên dây leo cái giá yêu cầu khá cao, độ lớn là nhất định phải muốn nắm chắc tốt, đại khái một ngón út liền đầy đủ, những này đào mộc có chút thô, ngọc liềm cắt gọt lên phát sinh "Thừ — thừ ——" thanh âm, đặc biệt mất công sức, chờ đến Trần Mặc đem tất cả chuẩn bị xong xuôi, đã qua đi tới vài cái canh giờ.

Đoán chừng một thoáng thời gian, Trần Mặc còn không đợi nghỉ ngơi chốc lát, liền đem này một bó cây gậy trúc cùng đào mộc quán vào trên lưng, tại chỗ bắt đầu đã tọa.

Hắn hôm nay đã là quen cửa quen nẻo, ở trong lòng đọc thầm « đường nguyên quyết » tầng thứ hai tâm pháp, trong cơ thể linh lực vận chuyển, cả người lỗ chân lông chậm rãi thư giãn ra, xúc động ngoại giới linh khí chậm rãi rót vào trong kinh mạch, hóa thành linh lực.

Không đợi chậm chậm vận chuyển một chu thiên, đan điền nuốt chừng cảm giác lại lần nữa truyền đến. Trần Mặc cũng không kinh ngạc, trái lại tâm hạ đại định, liền tiếp tục vận hành công pháp. Chờ đến linh lực đều bị hấp thu hầu như không còn lúc, lực kéo truyền đến, lại mở mắt ra, bản thân đã ngồi ở hoàn toàn hoang lương thạch địa bên trên.

"Đi vào." Trần Mặc gât gù, này một lần xem như là hoàn toàn xác minh bản thân suy đoán, này thần bí hình xăm bên trong không gian, tiến nhập khoảng cách vừa vận tại năm ngày.

Hắn cảm thụ một thoáng linh lực trong cơ thể, kinh ngạc phát hiện càng còn sót lại một tia nửa điểm, đáy lòng lập tức có chút cao hứng. Này có phải hay không nói, này năm ngày bên trong Trần Mặc đã có một chút tiến bộ, linh lực càng không có bị hấp thu sạch sẽ.

Xem ra mỗi ngày dùng linh cốc cháo tác dụng quả nhiên không nhỏ, ngăn ngắn năm ngày, tu vi lại có rõ ràng tăng trưởng, dụng sào thấy bóng.

Hoi có mừng rỡ Trần Mặc đứng lên, này hoang vu không gian bên trong không có gió thổi, trên người nhưng vẫn có chút lạnh lẽo cảm giác. Hắn không có loạn ngao du, mà là dành thời gian đi thẳng tới cự thạch sau linh ruộng ngoại.

Một mảnh vàng óng ánh linh cốc to lớn trụ cuống, sắp thấp đến linh ruộng, mặt trên bông lúa hạt hạt no đủ, phẩm chất tuyệt là phi phàm. Dù cho không phải lần thứ nhất nhìn thấy này tình này cảnh, nhưng Trần Mặc trong lòng vẫn khó tránh khỏi dâng lên một cỗ cảm giác thỏa mãn.

Hắn tiến lên kiểm tra một phen, phát hiện trong đó có một cây linh cốc bông lúa rõ ràng so cái khác phải thiếu rất nhiều, kết ra linh cốc nhưng hạt hạt no đủ, vền vền là chạm tới liền có thể cảm giác một cỗ linh khí bùng bùng.

"Chuyện gì xảy ra?" Trần Mặc đầu tiên là cả kinh, sau đó bừng tỉnh nhớ tới này cây linh cốc lúc trước bị tưới rất nhiều linh tuyến, những này linh tuyến thật như vậy thần kỳ?

Nhẹ nhàng đem bông lúa nâng ở trong tay quan sát, này một cây linh cốc bông lúa tuy không nhiều, nhưng gộp lại nhưng có sáu bảy lạng, so cái khác linh cốc nặng mấy phần.

Hắn lại đem bông lúa lần tới, vừa nhìn mặt lưng, nhất thời phát sinh một tiếng khê ồ lên.

Chỉ thấy mặt lưng mỗi một hạt linh cốc bên dưới, đều bao hàm một sợi kim tuyến, từ thân cuống lên, đến đỉnh ngừng, tinh tế nhưng rõ ràng.

"Này là. . ."

Nhìn thấy này kim tuyến, Trần Mặc trong lòng bỗng nhiên hơi động, lập tức nhớ tới « tiên lộ chí » thượng nhìn đến tự thuật.

Không có nghi vấn, không do dự, tại nhìn đến này điều kim tuyến trong tích tắc, lập tức kết luận này cây linh cốc phẩm chất.

"Hạ phẩm linh cốc!"

"Vậy mà thành công, thật trông ra đến rồi!"

Tâm tâm niệm niệm hạ phẩm linh cốc bây giờ đang bị bản thân nâng ở trong tay, bên trong bùng bùng dòng nước ầm ầm so cái khác linh cốc cường hơn không chỉ một hai lần, này khiến Trần Mặc trong lòng dường như cũng mơ hồ toả nhiệt lên. Đi vào trước, bản thân bất quá vền vền là tưởng muốn thu điểm linh cốc dùng làm tu luyện, không nghĩ tới nhưng còn có như vậy niềm vui bất ngờ, này khiến hắn trong lòng tràn đầy kinh hỷ, thật lâu nhìn chăm chú trong tay không chịu dời đi tầm mắt.

Một lát sau khi, Trần Mặc cẩn thận mà đem bông lúa thả ra. Nếu có thể đem linh cốc trông ra kim tuyến đến, kia liền đại biểu này đám linh cốc đã nhập Hoàng cấp linh thực hàng ngũ. Nhưng bây giờ thể gian linh khí mỏng manh, tưởng muốn trông ra hạ phẩm linh cốc cực độ không dễ, đang bởi vì như vậy, một lạng hạ phẩm linh cốc liền có thể đổi được hai viên hạ phẩm linh thạch, vô cùng hi quý.

Bất quá cho dù là hạ phẩm linh cốc, cũng vẫn là linh cốc, đồng dạng chỉ cần một năm liền có thể thành thực, tại này thần bí không gian bên trong, kia chỉ cần muốn năm ngày mà thôi.

Một cây hạ phẩm linh cốc liền có thể kết ra sáu bảy lạng, kia nếu như trông đủ chín cây đây?

Kia đại diện cho sau đó hẳn hoàn toàn có thể dùng hạ phẩm linh cốt đến tu luyện? Nghĩ tới đây, Trần Mặc trong lòng vui sướng kích động, cơ mà nghĩ lại liền nhu mày.

Phải biết, lần trước dùng hết này đất hoang nội hết thầy linh tuyến, mới tưới ra một cây hạ phẩm linh cốt.

Linh tuyến lượng có hạn, bản thân tưởng muốn trồng đủ chín cây phải chẳng có chút nói chuyện viển vông? Cơ mà nếu như dùng hạ phẩm linh cốt làm giống đây? Cần thiết linh tuyến có phải hay không sẽ thiếu một ít?

Trần Mặc quen suy nghĩ, hành động thượng cũng không phải một cái lễ mễ người, hẳn trước đem chín cây thành thực linh cốt toàn bộ thu gặt, đem hạ phẩm linh cốt cùng phổ thông linh cốt phân biệt đựng vào túi vải. Sau đó quyết đoán dùng hạ phẩm linh cốt làm giống, bất quá hẳn chỉ chôn xuống tám hạt, nhưng vẫn là dùng đi tới ba lạng, làm hẳn đau lòng không ngớt.

Còn lại hạ phẩm linh cốt nấu cháo mỗi ngày uống là kiên quyết không thể, nhưng nếu hỗn hợp một ít kém phẩm linh cốt đồng thời nấu cháo, hiệu quả cũng chắc chắn mạnh hơn trước.

Trần Mặc trong lòng đến cùng là phi thường hài lòng, bất quá cũng âm thầm quyết định tương lai cho dù trồng ra hạ phẩm linh cốt bản thân sử dụng không xong, cũng phải cẩn thận bảo tồn. Dem lấy ra đi buôn bán chính là hạ sách, không thể nhiều hành. Bằng không, mất tam giác kia một chuyện chính là dẫm vào vết xe đổ!

Trồng tốt linh cốt, còn lại một cái không vị là vì nhân thảo dự lưu, Trần Mặc cũng không trì hoãn, từ linh ruộng biên đưa đến cây gậy trúc cùng đào một cơn, bắt đầu dựng lên cái giá đến.

Bởi đã sớm ở trong lòng diễn thử rất nhiều lần, dàn bài cũng không có phí cái gì sự tình, linh ruộng thượng rất nhanh nhiều ra một cái cao tám thước giá gỗ. Làm xong những này, Trần Mặc này mới tại trong ngực móc ra một cái tiểu thêu túi, từ bên trong đồ ra một hạt bé nhỏ không gì sánh được hạt giống, đem nó cẩn thận từng ly từng tý một chôn ở cái giá dưới trong đất.

Này nhân thảo hạt giống ở bên ngoài rất khó bồi dưỡng, cho dù là tại này mảnh linh khí đầy đủ hoang vu thạch địa bên trong, Trần Mặc cũng không biết đến tốt cùng có được hay không.

Làm xong những này, hẳn lại từ kia vách đá bên mức tới kia quái thủy. Nhờ có này bị Trần Mặc xưng là linh tuyến ngoạn ý, mới hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, đem phổ thông linh cốt cũng phát triển thành hạ phẩm linh cốt.

Cho nên, mặc dù là Trần Mặc cũng không dám sơ suất, đem dựa theo tỷ lệ nhất định tưới tại linh cốt bên trên, có được nhiều chút, có được thiếu chút, bây giờ nhìn như có chút lãng phí, kỳ thực nhưng là Trần Mặc mưu tính sâu xa.

Dù sao thay đổi hạt giống, như vậy hạt giống cần bao nhiêu linh tuyến mới có thể trở thành hạ phẩm linh cốt, chỉ có thử một lần, miễn cho sau này lãng phí.

Hẳn tưới đệ nhất cây dùng linh tuyến một phần hai, đệ nhị cây lại dùng còn lại một phần hai, cứ thế mà suy ra. . .

Cơ mà tưới đến thứ năm cây, Trần Mặc liền lúng túng phát hiện, trong tay ngọc muối linh tuyến không ngờ tiêu hao hết, hẳn lại lần nữa cảm khái linh tuyến khó được, năm ngày tích lũy lượng vậy mà. . . Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn đi tới thạch hồ một bên, nhìn trên vách đá đang liên tục thẩm thấu ra bé nhỏ thủy châu, nhưng tốc độ cực chậm, một nén nhang hạ xuống, thạch hồ bên trong chỉ tích một hai giọt linh tuyến, muốn lại lần nữa tích đầy thật không biết khi nào mới có thể chờ đợi đến.

Này thạch hồ như thế tiểu, một toàn bộ thạch hồ quái thủy mới có thể đem một cây phổ thông linh cốt biến thành hạ phẩm linh cốt, vậy tương lai muốn trồng trồng ra trung phẩm linh cốt làm sao lo liệu?

Có hay không biện pháp có thể làm quái thủy nhiều một chút?

Mấy lần tiến nhập không gian, Trần Mặc đều có chút bị kinh hỷ đánh choáng váng đầu, cũng là lần đầu tiên suy nghĩ nổi lên cái này vấn đề.

"Chờ một chút!" Tâm tư đến đây, Trần Mặc trong đầu đột nhiên bốc lên một cái ý nghĩ.

"Này quái thủy đã có thể đề thăng linh cốt phẩm chất, như vậy có thể không đề thăng linh thạch phẩm chất đây?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: hơi có đạt được

Ngày thứ hai sáng sớm, từ kia thần bí không gian trở về Trần Mặc, lại tái hiện xuất hiện tại nhà trúc bồ đoàn bên trên.

Hắn mở mắt đánh giá bốn phía một lát, vững tin cũng không bất kỳ tình huống khác thường sau, này mới ra khẩu khí, chỉ là tiếp đến lại cười khổ lên.

Trước hắn nghi hoặc kia quái thủy đã có thể đề thăng linh cốt phẩm chất, liền tiện tay hướng về thạch hồ bên trong tập trung vào một viên linh thạch, nghĩ thử một chút xem có thể hay không đề thăng linh thạch phẩm chất.

Này thử một lần bên dưới, Trần Mặc mới phát hiện bản thân có chút ý nghĩ kỳ lạ.

Kia quái thủy không chỉ có không có đem linh thạch phẩm chất đề thăng, trái lại tại linh thạch rơi hố nội trong tích tắc, liền phát sinh một trận "Tê tê" thanh, rất nhanh liền toàn bộ biến mất rồi.

Này khiến Trần Mặc giật mình không thôi. Bản thân không chỉ có không có được trung phẩm linh thạch, chỉ có hai viên hạ phẩm linh thạch còn liền như thể ném một viên, cảm giác vô cùng đau lòng.

Còn không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy kia màu xám vách đá thượng bỗng nhiên có dị động, nguyên bản chậm rãi ngưng tụ thủy châu đột nhiên tăng nhanh, hội tụ thành một cỗ quyền quyền dòng chảy nhỏ, trực tiếp chảy vào thạch hồ nội, lấy cực nhanh tốc độ lại hội tụ thành một tiểu vương quốc linh tuyến.

Trần Mặc trợn mắt ngoác mồm, nhìn kỹ bên dưới, phát hiện này thạch hồ đường kính càng đường như có một chút mở rộng.

Hắn sơ qua khoa tay một thoáng, phát hiện nguyên bản to bằng nắm tay thạch hồ, càng thật mở rộng một vòng.

Cứ như vậy, dung lượng khẳng định cũng đề thăng rất nhiều!

Tâm tình kích động Trần Mặc thừa dịp còn có một chút thời gian, liền đem còn lại kia viên linh thạch cũng hướng về thạch hồ bên trong quăng tiến vào, chờ đợi có thể lại đem này thạch hồ mở rộng một điểm.

Cơ mà không nghĩ tới, ngoại trừ linh tuyến lại lần nữa tăng nhanh một chút sau khi, này thạch hồ không có nửa điểm phản ứng, căn bản không gặp một tia tăng trưởng.

Thấy thế, Trần Mặc lại lần nữa ngạc nhiên, vì sao lần này thạch hồ dung lượng liền không biến hóa cơ chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, hắn cảm thấy tới có khả năng nguyên nhân là, này quái thạch hồ cùng người một dạng, linh thạch đối nó tới nói chính là đan dược, dùng tương đồng đan dược sau khi, không chỉ có hiệu dụng sẽ càng ngày càng kém, hơn nữa theo tu vi đề thăng, cần thiết phẩm chất đan dược chỉ sợ cũng phải càng ngày càng cao.

Linh thực đã tắt cả đều gieo xuống, cuối cùng một viên linh thạch cũng quăng vào này thạch hồ, Trần Mặc thở dài một tiếng, đành phải đem mới xuất hiện linh tuyến tưới linh cốt cùng nhân thảo, trong lòng vẫn là bất đắc dĩ.

"Oi, thạch hồ có thể nuốt linh thạch. . ."

Trở lại nhà trúc bên trong, Trần Mặc âm thầm mừng rỡ nhưng lại phát sầu.

Hỷ là nguyên lai này thạch hồ linh tuyến cũng không phải một tầng bất biến, chỉ cần có đầy đủ linh thạch, liền mang ý nghĩa bản thân chung quy có một ngày có thể thu được đầy đủ linh tuyến.

Sầu là, muốn khiến thạch hồ bên trong quái thủy đầy đủ sử dụng, như vậy liền đến hướng về bên trong hút linh thạch, cơ mà bản thân chỗ nào đến như vậy nhiều linh thạch?

Lẽ nào thật sự phải mạo hiểm đi chào hàng không gian bên trong trồng ra linh cốt? Trần Mặc trong lúc nhất thời cũng không nắm chắc chủ ý, tính toán mặc dù sau đó bất đắc dĩ cần bán ra linh cốt, kia cũng không thể một lần lấy ra quá nhiều, còn gấp dịp cách một đoạn thời gian tương đối dài, mới coi như bảo hiểm.

Bất quá này một lần có thể thu hoạch được hạ phẩm linh cốt, có thể cực kỳ tăng nhanh Trần Mặc tu luyện tốc độ, đã làm cho hắn vô cùng thỏa mãn, liên quan với linh thạch sầu lo thì quá mức xa xôi, lúc này nghĩ quá nhiều cũng là vô dụng.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc từ túi vải bên trong móc ra một cái hộp gỗ, này một lần ngoại trừ mang ra linh cốt ở ngoài, hắn còn dẫn theo một hộp thần bí không gian trung màu đen linh thổ.

Lần này thí nghiệm thạch hồ cũng cấp Trần Mặc một lời nhắc nhở, này nghi tựa như Thiên Chú Chi Bảo không gian bên trong, thật là có rất nhiều cái khác đồ vật cần bản thân đi khai quật, không có thể mỗi lần tiến nhập đều đem chú ý lực toàn đặt ở linh thực thượng.

Cho nên, tại tưới xong linh ruộng sau, hắn cũng nhân lúc thời gian thử nghiệm có thể không đem không gian bên trong linh ruộng nhiều khai khẩn một ít, cũng thật nhiều trồng một điểm linh thực. Chỉ bất quá linh ruộng chu vi loạn thạch cứng rắn như kim thiết, Trần Mặc phí đi sức của chín trâu hai hổ đều

không đào ra một chút, còn dùng hồng rồi một cây ngọc cước.

Chưa từ bỏ ý định hẳn liền đào một ít linh thổ, dùng hộp gỗ chứa mang ra đến. Lúc này mở ra xem, Trần Mặc kinh cảm giác này màu đen linh thổ bên trong ẩn chứa không lồ linh khí đang nhanh chóng trôi qua, vội vã đóng lại hộp gỗ, nhưng vẫn không ngừng được này thế.

Không tới thời gian mấy hơi, linh thổ bên trong linh khí đã tiêu tan hết sạch, Trần Mặc nắm một cái kia đen nhánh linh thổ, phát hiện đã biến thành tầm thường bùn đất không khác.

Hắn trong lòng thất vọng mất mát, xem ra này không gian bên trong linh thổ cũng không thể mang tới ngoại giới được. Bất quá Trần Mặc cũng không nhụt chí, dù sao Thiên Chủ Chi Bảo không đơn giản, nào có khả năng bị bản thân dễ dàng nghiền cứu triệt để.

Trần Mặc liếc mắt nhìn sắc trời, kinh cảm giác không sớm, liền thu thập một phen tâm tình, ra đến nhà trúc, vội vã chạy tới tầng linh các.

Đi thẳng đến tầng linh các ngoại, Trần Mặc mới rốt cục xác định, đối với hiện nay bản thân tới nói, ngoại trừ mạo hiểm bán ra linh thực ở ngoài, còn có đi chấp hành tông môn nhiệm vụ này một con đường.

Cái gọi là tông môn nhiệm vụ là do Tiên môn đề băng bố trí, lại do tạp viện phân phát cho môn nội đông đảo đệ tử. Nội dung của nó hỗn tạp, có ra ngoài tìm kiếm tại dã linh thực, cũng có nhập nhân gian linh thể tục đại tộc cung phụng, có lúc còn sẽ xuất hiện một ít trợ giúp bình định yêu quỷ việc. . .

Tại tế linh tiết sau ba tháng nghỉ ngơi bên trong, linh thực đường dưới các đệ tử ngoại trừ tu luyện ngoại, đa số vô sự có thể làm, rất nhiều người thì sẽ đi chấp hành vận vật tông môn nhiệm vụ, đổi lấy vài đồng tiền linh thạch. Liền ngay cả phụ trách trông coi linh tuyến lão Trương, trước đó vài ngày cũng linh nhiệm vụ hạ sơn đi tới, cho tới bây giờ còn chưa có trở lại, đến thời điểm còn muốn tìm cơ hội hỏi hẩn nhiều tìm hiểu một chút cái này tông môn nhiệm vụ.

Trần Mặc một bên suy nghĩ, một bên bước vào tầng linh các bên trong, này u tĩnh lâu các bên trong vẫn là như vậy một bộ vạn năm bất biến thanh tịnh bầu không khí, Tàn lão y nguyên nằm tại hẩn trên ghế dài, cũng không vì mình đến có gì phản ứng.

Năm ngày hạ xuống, Trần Mặc cũng là thói quen như vậy, hẩn theo thường lệ hướng Tàn lão tri cái lễ, không có được đáp lại, cũng không để ý lắm, liền trực tiếp đi tới kia một đồng chồng sách trước mặt.

Những này thư tịch, thẻ ngọc Trần Mặc đã nhìn một nửa, nói thật cũng không quá lớn tác dụng, cũng chẳng trách cái khác đệ tử không muốn đến này lãng phí thời gian.

Nghĩ đến trong này đã tiêu hao năm ngày, mặc dù lấy Trần Mặc trầm ổn tâm tính, cũng có một tia không kiên nhẫn, nếu là đem những này thời gian, cảm làm tông môn nhiệm vụ, thu được một viên nửa viên linh thạch, nói vậy cũng so không công bỏ ở nơi này muốn tốt.

Nhưng hẩn vẫn lựa chọn đề xuống bản thân nôn nóng, Trần Mặc tuổi tuy không lớn, nhưng hiểu được đến nơi đến chốn đạo lý, nghĩ thầm đã đã nhìn một nửa, kia liền toàn bộ xem xong nói sau đi.

Tâm tư cấp thứ, tiện tay cầm qua một quyển trên cao nhất sách vàng, Trần Mặc thối đi mặt trên bụi bặm, liền nghiêm túc lật xem lên.

Thời gian chậm rãi qua đi, đảo mắt lại là một ngày trôi qua.

Tàn lão chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại, tựa ở trên ghế dài nhàn nhã xoa xoa đầu gối, quay đầu lại liếc nhìn vẫn chăm chú đọc sách Trần Mặc một mắt, ho nhẹ hai tiếng, hò hét:

"Đóng quán, còn tưởng xem ngày mai lại đến!"

Này đạo thanh âm tuy thấp trầm giả nua, tại này đóng kín tầng linh các bên trong nhưng có chút hùng hồn, liền trên xà ngang nhiều năm lão bụi cũng bị chấn động lên một chút.

Này thanh lọt vào tai, Trần Mặc vừa mới như vừa tỉnh giấc chiêm bao, trong mắt từng bước biến thành thanh minh, sau đó lại hiện ra một tia khó có thể kìm nén hưng phấn cùng kích động, nhưng chợt lóe lên, lại bị hẩn tàng tiến vào trong lòng.

Hắn đứng lên, phát hiện sắc trời quả nhiên rất mờ, không nghĩ tới này một lần đọc sách quá mức mê ly, càng đến buổi tối cũng không tự biết.

Nghĩ bản thân nhìn như thế muộn cũng không rời đi, Trần Mặc cảm thấy có chút quấy rối Tàn lão nghỉ ngơi, lòng sinh một chút á náy, liền ôm thanh áy náy, nói ra:

"Đệ tử xin cáo lui."

Không nghĩ tới luôn luôn không làm sao yêu phản ứng bản thân Tàn lão, lúc này lại phun ra một cái khói trắng, vẫn đục con ngoi nhìn chăm chăm Trần Mặc, toả ra một tia đầy hứng thú quang:

"Có thể có thu hoạch?"

Nghe vậy Trần Mặc hơi kinh ngạc, mấy ngày nay hạ xuống, vị này Tàn lão chưa từng quan tâm qua bản thân những này, hẩn không phải ước gì bản thân không lại đến sao?

Nhưng nghĩ tới Tần lão trong lời nói "Thu hoạch" hai chữ, dù là Trần Mặc vẫn tưởng ẩn giấu, trong mắt một tia hưng phấn nhưng lại lần nữa toát ra đến, vội vã cúi đầu chấp tay nói:

"Còn tính hơi có đạt được."

Tần lão xem hẩn che che giấu giấu đáng vẻ, không khỏi cười nhạo một tiếng, cũng không biết đang cười hẩn cái gì, chợt liền phát tay một cái khiến hẩn mau mau rời đi:

"Mau nhanh rút thôi, đem môn cho ta mang tới!"

Chờ đến Trần Mặc rời đi, Tần lão đẩy lên môn chốt, phát tay kích khởi tàng linh các cấm chế, này mới nắm tắt đèn tâm, lại lần nữa nằm đến trên ghế dài, trong miệng nhưng chậm rãi thì thầm:

"Hơi có đạt được. . ."

"Hừ, ta xem ngươi tiểu tử đạt được lớn đi tới!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: niệm thuật

Từ lâu đi tới son lộ Trần Mặc nơi nào nghe được giờ khắc này Tần lão lời nói.

Hắn lúc này tâm tình rất tốt, hôm nay tại tàng linh các nán lại, cuối cùng cũng coi như có thu hoạch, hơn nữa, thu hoạch này còn lớn đến mức ngoài ý muốn, khiến Trần Mặc tuy không đến nỗi cười trộm, nhưng cũng là bước chân nhẹ nhàng, mặt mày hớn hở.

Kia là một viên màu đỏ thê ngọc, bên trong ghi chép không phải linh thuật cũng không phải công pháp, mà là một phần gọi là « linh lực thông giám » văn chương, cũng không biết là người phương nào.

Văn chương tinh ngắn, mà lại tối nghĩa khó hiểu, Trần Mặc tiêu phí cả ngày công phu mới coi như nghiên tập rõ ràng, rốt cục đem ghi vào trong lòng. Này văn giảng giải tu giả tam linh ở giữa quan hệ cùng với thế nào vận dụng mới coi như thỏa đáng, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, giả quả thật có mấy phần hòa hảo.

Cái gọi là tam linh, tức là linh thức, linh lực, linh thuật. Linh thức tuy có thể bị tu giả cảm ứng được, nhưng cũng vô hình vô chất, không cách nào chạm đến, cũng không cách nào nhìn thấy.

Này « linh lực thông giám » trung nói, nếu như tâm tính thuần lương người, linh thức nhất định thuần khiết long lanh, hết như ngọc thạch. Nếu như mặt người dạ thú người, linh thức thì tối nghĩa dính liền, khiến lòng người sinh mâu thuẫn. . . Thế gian người, không người linh thức hoàn toàn trung tự, mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Bất quá, văn trung vẫn chưa đề qua thế nào cảm ứng người khác linh thức, chỉ nói cảnh giới đi tới, tự nhiên sẽ loại suy, không cần giảng giải.

Liên quan với linh thuật văn trung làm cái tỉ dụ, đem linh thức so sánh tướng quân, linh lực so sánh binh sĩ, mà linh thuật thì là bài binh bố trận, điều quân khiến tướng thuật pháp. Ba người thiếu một thứ cũng không được, nếu như chỉ có linh thức cùng linh lực, liền như quân ô hợp, không có tác dụng lớn. Nếu như chỉ có linh thức linh thuật, thì không bột đổ gột nên hồ.

Chỉ có khi ba người tập hợp cùng nhau, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Sau đó, văn bên trong còn ghi chép một cái tiểu thuật pháp, này cũng chính là khiến Trần Mặc hưng phấn không thôi nguyên nhân.

Bình thường tới nói, muốn thi triển linh thuật, cần điều động trong cơ thể linh lực, lại ký kết thủ ấn, mới có thể thả ra ngoài. Thêm nữa bây giờ thiên địa linh khí mỏng manh, Trần Mặc nghe sư huynh đã nói, những kia tu vi thâm hậu tu giả, tưởng muốn phóng thích đại uy lực linh thuật, thậm chí đến từ trước bày xuống cấm chế, hoặc là đem cấm chế khắc với Linh khí pháp khí bên trên, mượn ngoại vật mới có thể thi triển.

Nhưng này « linh lực thông giám » nhưng cho một cái không gì sánh được giản đơn phương pháp, không cần thủ ấn, không cần cấm chế, nghe vào quả thực dường như nói chuyện viễn vông.

"Tâm chi sở niệm, thuật chi sở chi."

Trong sách đem cái này phương pháp gọi là niệm thuật, lại không đưa ra bất kỳ tu hành này thuật phương thức, chỉ nói linh thức người người bất đồng, muốn giáo cũng không thể nào giáo lên, chỉ có thể bản thân lĩnh hội.

Bất quá, tuy không cụ thể phương thức, văn bên trong vẫn còn có chút kinh nghiệm lưu lại. Kìa tác giả nói, thông qua liên tục luyện tập, có thể không kết án liền phóng thích linh thuật, liền là tiểu thành. Lúc này triển khai ra linh thuật so với kết ấn phương thức, uy lực khẳng định cực kỳ chiết khấu, không chịu nổi dùng một lát.

Tương muốn đại thành, thì cần lấy niệm thuật phương thức, khiến thi triển linh thuật uy lực không một tia hao tổn, liền coi như viên mãn.

Trần Mặc hiện tại liền nửa cái linh thuật cũng chưa tập, này bộ «linh lực thông giám» bên trong, nói thật hay giả, lấy Trần Mặc hiện tại tầm mắt, xác thực không thể nào nhận biết. Nhưng hắn biết, nếu như có thể tu thành mà nói, kìa không thể nghi ngờ sẽ thần dụng vô cùng, khiến bản thân tương lai được lợi không ít.

Cho nên ngày thứ hai vừa rạng sáng, Trần Mặc liền lại đi tới tàng linh các, trong lồng ngực còn ánh chừng năm sáu cái nóng hổi bánh bao thịt lớn.

Trong này quấy rầy như thế lâu dài, Tần lão ngoại trừ xoa hắc kị thảo ngoại, Trần Mặc chưa từng thấy hắn ăn uống qua bất kỳ đồ vật, nghĩ lấy Tần lão lười biếng tác phong, nói không chắc là đã lười bản thân làm, lại lười hạ sơn đi lấy, này mới như vậy.

Mà khi Trần Mặc đem bánh bao đưa cho Tần lão lúc, không nghĩ tới người sau sau khi nhận lấy hừ nhẹ một tiếng, cười mắng:

"Người tiểu tử thật đúng là không thấy chó không thả chim ưng a!"

Trần Mặc sùng sốt chốc lát, lại không tìm hiểu được Tần lão ý tứ, dứt khoát không để ý đến, theo đã từng đi tới kia chông sách trước mặt, bắt đầu nhìn lên.

Tần lão thấy thế, rõ ràng này tiểu tử vẫn không nhìn ra đầu mối đến, đành phải lại hừ lạnh một tiếng, nằm hồi trường ghé tựa, Trần Mặc mang đến bánh bao liền thả trong đó, chưa từng động tới.

Như vậy mỗi ngày nán lại tại tàng linh các đọc sách, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Này sau một nửa chông sách bên trong, Trần Mặc hầu như mỗi ngày đều có thể tìm tới một quyển giá trị bất phàm sách, tuy cũng không sánh nổi «linh lực thông giám», nhưng xác thực so với trước xem qua muốn hữu dụng nhiều lắm.

Hắn không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên sẽ để lại cái tâm nhãn, đi suy nghĩ trong đó nguyên do. Theo còn lại thư tịch thẻ ngọc càng ngày càng ít, rất nhanh Trần Mặc liền phát hiện, thật giống mỗi ngày đến đây, còn lại sách tựa hồ cũng muốn so hôm qua rồi đi lúc nhiều ra một ít.

Lại nhiều lần bên dưới, Trần Mặc cũng coi như nháo rõ ràng, nếu như không đoán sai, việc này hẳn là trông coi tàng linh các Tần lão sở vì.

Chả trách ngày đó sẽ thái độ khác thường, cười nhạo mình không gặp chó gì gì đó, bất quá nhìn Tần lão kia một bức che che giấu giấu, muốn nói còn thôi đáng vẽ, Trần Mặc trong lòng cảm thấy hết sức buồn cười, trên mặt liền vẫn làm bộ không biết, chỉ là biết rồi Tần lão trong bóng tối trợ giúp bản thân, mỗi ngày liền tới đến càng cần.

Tuy không biết Tần lão vì sao như vậy làm, nhưng Trần Mặc trong lòng vẫn là có chút cảm kích, xét thấy trước bánh bao Tần lão không ăn, mặt sau tháng ngày hắn liền biến đổi trò gian mạng đến đồ ăn.

Cơm lam, thịt khô, thậm chí trước đó vài ngày cùng chấp hành nhiệm vụ trở về lão Trương, tại Thúy Bình phong nướng trúc kê, cũng bê xuống con gà chân vì Tần lão mang đến. . .

Đều không ngoại lệ, Tần lão đối những này vẫn là không có hứng thú, liền mí mắt cũng chưa từng nhấc một thoáng, mãi đến tận có một ngày, Trần Mặc từ lão Trương kia chiếm được một bình rượu, mới vừa vào tàng linh các còn chưa mở miệng, Tần lão liền đem bản thân gọi lại.

Bầu rượu này là lão Trương ủ rượu đế, chỉ là ở trong đó ném vào một hai hạt linh cốt mà thôi, cũng không coi là bao nhiêu trân quý. Cũng chính là này âm rượu đục, khiến Tần lão uống đến được kêu là một cái say sưa ngon lành, cuối cùng nhưng mặt lộ vẻ tự trách, càng ngược lại trách cứ Trần Mặc vì sao phải mang rượu tới đến dụ dỗ hắn, còn khiến hắn đừng đem việc này nói ra.

Xem Tần lão trong lòng bất nhất đáng vẽ, Trần Mặc chỉ cảm thấy này người tuy tại Tiên môn bên trong trông coi tàng linh các, địa vị phi phàm, nhưng cùng Mộc Nham thôn bên trong tam gia bản tính như vậy giống nhau.

Bất quá nghiện rượu như mạng tam gia là bởi vì tuổi lớn, các nhi nữ không cho hắn uống rượu, không biết Tần lão lại là vì sao?

Thời gian trôi qua đến nhanh chóng, như vậy tháng ngày đảo mắt đều sắp kéo dài một tháng. Mỗi ngày nán lại tại này tàng linh các bên trong, Trần Mặc cũng cùng Tần lão chậm rãi quen thuộc lên, miệng bên trong cũng không lại kêu tiền bối tiền bối, mà là cùng cái khác đệ tử một dạng gọi hắn là Tần lão.

Tần lão còn là một dạng thích uống rượu, tuy ngoài miệng nói không cho lại dụ dỗ hắn uống rượu, nhưng nếu như Trần Mặc cái nào một ngày không mang rượu tới đến, kìa hắn liền một ngày đều không có hoà nhã sắc.

Bất quá này gia hỏa uống rượu tức say, tửu lượng kém đến khiến người giật mình, hơn nữa một uống say liền ưa thích khoác lác nói mê sảng, còn nhất định phải lôi kéo chỉ tướng đọc sách Trần Mặc dự thính, giảng tất cả đều là chút nói khoác bản thân năm đó chém giết cái gì cái gì đại yêu ma như chém rom rác cổ sự.

"Thế nhưng là, có một lần a, ta gặp gỡ một con. . . Oi. . ." Mỗi lần giảng đến hưng phấn nơi, Tần lão tửu nhân mê ly nói ra này câu nói lúc, mặt mày hơn hờ thần sắc thì sẽ quét đi sạch sành sanh, sau đó thờ dài một tiếng, mặc cho Trần Mặc làm sao hỏi dò, hắn cũng không tiếp lời, chờ đến ngày thứ hai một uống rượu, lại đem hắn những kia Lão Ngưu từ đầu bắt đầu thổi bay.

Đổi này, Trần Mặc tuy cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, nhưng cũng vẫn như thế nghe xong hạ xuống. Có lúc đọc sách lúc thực sự bị quấy rầy đến buồn bực, liền theo Tần lão đem phía sau hắn muốn nói toàn bỏ đi ra, khiến người sau ngậm miệng không nói gì một trận, sau đó thẹn quá hóa giận, nặng Trần Mặc một cái buổi chiều. Bởi vậy, hắn cũng không dám tại đánh gãy Tần lão.

Có mấy lần cái khác đệ tử đến đây tàng linh các cầu lấy linh thuật, Tần lão mặc kệ trước uống đến bao nhiêu say, nói tới bao nhiêu hưng phấn, đều sẽ tại người đến trước rất sớm thu rồi sắc mặt, biến trở về nguyên bản kia một bộ không quá phản ứng người đáng đáp.

Cái khác các đệ tử cũng bắt giác kỳ quái, chỉ là quay về Trần Mặc chỉ chỉ chỗ chỗ mà thôi, dù sao đột phá Luyện Khí tầng một đệ tử có khối người, hầu như đều đến tàng linh các cầu lấy ra linh thuật.

Ngoại trừ Trần Mặc ở ngoài, lại nào có người có thể như hắn như vậy xem những này "Phế sách" nhìn đến say sưa ngon lành, còn kiên trì như thế dài thời gian đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Viêm Hỏa Chân Lục

Trái lại Trần Mặc, hắn ngược lại không cảm thấy bản thân mỗi ngày đọc sách là tại "Kiên trì", nhưng hắn cũng đương nhiên không sẽ đứng ra sửa lại cái khác các đệ tử cái này vĩ đại hiểu lầm. Dù sao Tần lão nhiều lần đề qua, muốn hắn đổi tàng linh các bên trong tất cả nói năng thận trọng, đừng nếu như nói nhiều rồi trên đến Tần lão không thích, e sợ cái này hi vọng vô thường lão nhân sẽ đem Trần Mặc trực tiếp đuổi ra ngoài cũng khó nói.

Nán lại tại tàng linh các bên trong, Trần Mặc mỗi ngày đều có thể có thu hoạch, không riêng mở mang tầm mắt, còn làm hắn đối tu luyện bản thân có cấp độ càng sâu lý giải, này hiển nhiên càng trọng yếu.

Bởi vậy không tới một tháng thời gian, Trần Mặc tu vi tiến cảnh so trước hắn dự đoán còn nhanh hơn, bây giờ điều thứ tư kinh mạch từ lâu mở ra, thứ năm điều kinh mạch cũng mở ra hơn một nửa. Cũng không biết là bởi vì kể trên nguyên nhân, còn là bỏ thêm hạ phẩm linh cốt linh cốt cháo thần kỳ duyên có.

Nhưng duy nhất khiến Trần Mặc có chút thất vọng, là không gian bên trong gieo xuống tám cây hạ phẩm linh cốt hạt giống, trong đó bảy cây kết ra linh cốt tuy rằng so sánh Trần Mặc trước trông ra càng no đủ, linh khí cũng càng đầy đủ, nhưng cũng vẫn không có đạt đến hạ phẩm linh cốt độ cao, mặt ngoài cũng không có tí tẹo kim tuyến.

Chỉ có đệ nhất cây tưới một nửa linh tuyến linh cốt, mới kết thành hạ phẩm linh cốt. Nguyên nhân cũng rõ ràng —— linh tuyến không đủ.

Trước một toàn bộ thạch hồ toàn bộ linh tuyến, mới có thể đem một cây phổ thông linh cốt trồng thành hạ phẩm linh cốt, bây giờ theo tỷ lệ chia làm tám phần, mặc dù lấy hạ phẩm linh cốt làm giống, nhưng cũng chỉ có một cây trưởng thành.

Trần Mặc có chút tiếc nuối, trong lòng đối với linh thạch khát khao cũng đến cực hạn, chỉ cần nắm giữ đầy đủ linh thạch, kia linh tuyến sử dụng đến thì sẽ không như như bây giờ giật gấu vá vai.

Bất đắc dĩ, Trần Mặc chỉ có lùi lại mà cầu việc khác, đem có hạn linh tuyến tập trung tưới, mưu cầu ổn định bồi dưỡng ra hạ phẩm linh cốt.

Bây giờ linh tuyến thạch hồ bồi tập trung vào linh thạch duyên có, lớn hơn một vòng, cho nên một phen thử nghiệm dưới, Trần Mặc phát hiện tại bảo đảm nhân thảo cùng cái khác phổ thông linh cốt khỏe mạnh sinh trưởng tình huống dưới, còn lại linh tuyến vừa vặn đủ để tưới tiêu hai cây hạ phẩm linh cốt.

Trần Mặc không dám lại xa cầu càng nhiều, liền dựa theo phương pháp này trồng, này không tới một tháng thời gian hạ xuống, thu hoạch nhiều lần, bỏ đi bản thân dùng ngoài, ngược lại cũng còn lại năm cân hạ phẩm linh cốt, phổ thông linh cốt càng là còn lại mười mấy cân, điều này cũng làm cho hắn trong lòng khoan khoái một chút.

Bất quá nếu là nói tới nhân thảo, Trần Mặc ngược lại là có chút phát sầu, này loại linh thực cần thiết sinh trưởng thời gian thật giống đặc biệt dài, không giống linh cốc một dạng mỗi năm ngày liền có thể thu hoạch một lần. Như thế dài thời gian qua, nầy mầm ngược lại là đã sớm nảy mầm, còn theo giả gỗ sinh trưởng thật dài dây leo, cơ mà vẫn không mọc diệp, cũng không biết đến tột cùng phải chờ tới khi nào.

Này một ngày, dạ nguyệt trong trời, Trần Mặc xem xong một mảnh thẻ ngọc, mở mắt ra, đang tưởng lại đi cầm cái kế tiếp lúc, kinh cảm giác trong tay đã hết rồi.

Trần Mặc như vừa tỉnh giấc chiêm bao, này mới phát hiện này một thảng hạ xuống, bản thân không ngờ đem như vậy cao chông sách toàn bộ xem xong.

Mỗi xem xong một quyển sách hoặc là một viên thẻ ngọc, Trần Mặc đều sẽ tỉ mỉ thổi đi mặt trên bụi bặm, đem ở một bên để tốt. Nhìn bên cạnh một chông chông chính tề chông sách, hẳn trong lòng cũng có chút thất vọng mất mát cảm giác.

Duổi người một chút, Trần Mặc thở ra một ngụm trọc khí, nhìn về phía tàng linh các bên trong một loạt bài giả sách, mặt trên bày ra tất cả đều là bản thân tha thiết ước mơ chân chính linh thuật.

Tần lão đã nói, tưởng muốn xem những này thẻ ngọc, kia phải cần vì tông môn làm ra công hiến, nếu không, trả giá linh thạch cũng có thể.

Nhưng một cái chỉ là ghi chép Hoàng cấp hạ phẩm linh thuật thẻ ngọc, tưởng muốn xem liền đến lấy ra mười viên hạ phẩm linh thạch, so đại đa số Hoàng cấp hạ phẩm linh thực còn muốn đắt, đừng nói Trần Mặc không có, coi như hắn có như thế nhiều linh thạch, đoán chừng cũng càng nghiêng về đi đổi linh thực, dù sao linh thực mới là hắn càng cảm thấy hứng thú sự tình.

"Liền đến nơi này đi." Trần Mặc ở trong lòng âm thầm nhắc tới một câu.

Bây giờ mọi việc khá nhiều, phiền lòng lắm rồi. Tại này Tàng Thư Các nán lại một thảng, thu hoạch đích xác khá dồi dào, tuy không tính thực chất linh thạch tới tay, nhưng nghĩ ngơi kỳ còn có hai thảng, Trần Mặc cảm thấy cũng là thời điểm đi kiểm lấy một ít linh thạch.

Nghĩ tới đây, hắn dẩy lau bụi, quay đầu nhìn về phía Tần lão, phát hiện người sau uống bản thân mang đến rượu sau, vẫn tại ngủ say như chết.

Lo lắng quá rồi đến Tần lão, Trần Mặc liền hạ thấp bước chân, chuẩn bị một mình rời đi.

Nhưng không nghĩ tới chân trước vừa vượt qua ngưỡng cửa, Tần lão lười biếng thanh âm nhưng từ sau lưng truyền đến:

"Thế nhưng là xem xong?"

Tần lão vậy mà tỉnh. Trần Mặc xoay người lại, cùng một thoáng tay, nói:

"Đệ tử đã xem xong."

Trần Mặc nguyên tưởng rằng Tần lão gọi lại bản thân, chỉ là muốn nói một ít "Hôm nay rồi đi sau khi, mỗi ngày cũng đến cấp lão phu mang rượu tới đến" lời nói, lại không nghĩ rằng luôn luôn không yêu lo chuyện bao đồng Tần lão, nhưng vườn mình từ hắn kia vạn năm bất động ghế nằm thượng ngồi dậy đến, cầm lên tẩu thuốc hút một hơi, nói:

"Như vậy, lão phu kia liền khảo khảo ngươi."

"Khảo ta?" Trần Mặc khẽ nhủ mảy, không biết Tần lão này là tại nào động đến cái nào vừa ra.

"Ta hỏi ngươi kia bản « hóa thi thuật khảo cứu » bên trong, 'Lấy khí hành hòa, lấy tính định cháy' nói là ý gì?"

Thấy Tần lão thật muốn khảo khảo bản thân, Trần Mặc cũng không nghĩ nhiều, liền đem mấy ngày nay đọc sách tâm đắc nói ra:

"Đệ tử không học được hóa thi thuật, không biết hành khí phương pháp, nhưng tư đoán nói có lẽ là cần dùng dùng linh lực xúc động ngoại giới linh khí, lấy tốc độ nhanh tụ tập vận hành, lại dùng Ly Hỏa thủ ấn dẫn cháy đi."

Trái lại Tần lão thì dùng một loại kinh ngạc ánh mắt nhìn Trần Mặc, khẽ gật đầu, sau đó đứng lên, tại các nội chậm rãi đi dạo, trong miệng lại hỏi:

"Kia Ly Hỏa thủ ấn lại là thế nào kết mới coi như cao minh?"

...

Một già một trẻ tại này tàng linh các bên trong một hỏi một đáp, bất tri bất giác đã qua đi ba nén nhang công phu.

Trần Mặc tuy không đến nỗi đối đáp trôi chảy, nhưng đủ để khiến người nhìn ra, này một thảng đến hắn xác thực hạ xuống rất nhiều khổ công phu.

Có lẽ là những này ngày mang đến những kia rượu nổi lên một chút nhân tình tác dụng, luôn luôn cả lơ phát phơ Tần lão phát hiện Trần Mặc lý giải sai lầm lúc, càng sẽ kiên nhẫn giải thích cho hắn, thậm chí còn tự mình thi triển linh thuật vì hắn biểu thị một phen.

Trần Mặc đến nay gặp qua linh thuật có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhìn kia một con linh động đến cực điểm hỏa điều tại Tần lão trong tay nhảy lên tung bay lúc, trong lòng xác thực bị làm nổi lên mấy phần hứng thú.

Mãi đến tận nguyệt thượng trên không thời gian, Tần lão vấn đề mới coi như kết thúc, Trần Mặc thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy sắc trời không sớm, không tương hoang phế một đêm, liền xin cáo lui trở về nhà tu luyện.

"Đến, người này tiểu tử tuy ngu dốt, nhưng còn tính giới kiêu giới táo(không kiêu ngạo giữ được bình tĩnh), liền cho người thôi."

Liền vào lúc này, Tần lão phun ra một cái khói trắng, tiện tay ném đi, một đạo hồng quang liền hướng Trần Mặc phi tới.

Trần Mặc cả kinh, vội vã tiếp nhận, phát hiện rơi vào trong tay càng là một viên thẻ ngọc, nó toàn thân đỏ choét, hết như một viên thiêu than, mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, cầm ở trong tay càng còn có thể cảm giác đến từng tia từng tia âm áp cảm giác.

"Đây là?"

Còn không đợi Trần Mặc phản ứng lại. Tại thẻ ngọc rơi vào hân trong tay đồng thời, tàng linh các đèn nhánh đàn cửa gỗ phát sinh "Oành" một tiếng vang, chặt chẽ đóng lại, các nội đèn đuốc cũng theo tiếng tắt đi, chỉ để lại hai người ở giữa một chiếc cự đồng cây đèn bốc lên ánh lửa.

"Người trước sở nhìn sách, thẻ ngọc, kỳ thực đều là vì trong tay người kia mảnh thẻ ngọc tại nện vững chắc cơ sở, chỉ có đem những này sách, thẻ ngọc hoàn toàn nhìn qua một lần, mới có mấy phần chắc chắn có thể từ trong tay người kia « Viêm Hóa Chân Lục » trung lĩnh ngộ ra hòa linh thuật."

Tần lão ho khan hai tiếng, dùng đầu thuốc chỉ chỉ Trần Mặc nói ra.

"« Viêm Hóa Chân Lục »?" Trần Mặc con người co rụt lại, cẩn thận một nhìn trong tay thẻ ngọc, chỉ cảm thấy kia cổ cực nóng cảm giác càng ngày càng mạnh mẽ, làm hân trong lòng cũng có chút hừng hực lên.

"Thật là « Viêm Hóa Chân Lục »?"

Hắn vẫn có chút không thể tin tưởng, cố lại hỏi nhiều một câu. Dù sao thân là Không Tang đệ tử, Trần Mặc đương nhiên đã sớm nghe nói qua « Viêm Hóa Chân Lục » đại danh, này thuật huyền ảo, uy lực vô cùng, chính là bản môn hai đại Huyền giai linh thuật một trong, lấy uy năng tăng trưởng.

"Người tiểu tử nghĩ đến thật đẹp, mặc dù toàn bản cho người, lấy người tu vi, người có thể luyện sao?" Tần lão cười nhạo một tiếng, dùng đầu thuốc liếc nhìn Trần Mặc đầu.

"Đây thẻ ngọc chỉ là lấy linh lực sao chép bộ phận « Viêm Hóa Chân Lục », chỉ có hòa linh thuật ghi chép. Hòa linh thuật thắng ở một cái linh tự, tất cả biến hóa nhưng bằng cá nhân thể ngộ, có thể ngộ ra đến càng nhiều, uy lực cũng càng cao, toàn xem người chính mình tạo hóa, nhưng mặc dù là chỉ ngộ quả cầu lửa này một loại biến hóa, uy lực cũng tuyệt không thuộc về hạ phẩm linh thuật."

Nhìn Trần Mặc, Tần lão phát hiện cái này luôn luôn bình tĩnh tiểu tử, trên mặt cũng có vài tia kích động, tựa hồ đối với này hết sức hài lòng, gật gù, bỗng nhiên ném đi trước lưỡi biếng tác phong, sắc mặt hiếm thấy nghiêm túc, nói ra:

"Đây trăm năm qua, người ngược lại là ta đầu một cái để mất tiểu tử, nếu là đổi thành người khác, cho dù chương môn lão nhi đến cầu ta, ta cũng sẽ không cho hắn, người rõ ràng sao?"

"Người cần ghi nhớ kỹ tại lão phu nơi sở học, đoạn không thể hướng người khác tiết lộ nửa điểm chi tiết nhỏ. Bằng không lão phu này tàng linh các ngưỡng cửa đều phải bị bọn hắn đập phá."

Trần Mặc nghĩ thầm này Tần lão e sợ lại bắt đầu khoát lác, chương môn chấp chương Tiên môn, kia là bao lớn bản lĩnh, làm sao như Tần lão nói như thế không chịu nổi. Theo hắn, Tần lão dụng ý không phải là muốn khiến bản thân nhiều nịnh bợ với hắn, nhiều cấp hắn mang chút rượu đến thôi.

Hắn trên mặt làm bộ không biết, tất nhiên là gật đầu trầm giọng nói: "Đệ tử xin nghe."

Tần lão như là đoán ra Trần Mặc trong lòng suy nghĩ, chỉ cảm thấy giận không chỗ phát tiết, nhưng cũng không lắm biện giải, chỉ là phát phát tay, du tiếng nói: "Liền ở chỗ này thể ngộ lại đi đi."

Trần Mặc gật gù, liền tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, lập tức dùng thẻ ngọc dán lên cái trán, linh thức thăm dò vào, trầm tĩnh tâm thần, không hề hay biết thẻ ngọc đã chậm rãi phát sinh hỏa hồng sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: hỏa linh thuật

Không người biết được, khi Trần Mặc đem linh thức ngâm nhập này thẻ ngọc bên trong sau, hần liền phảng phất nhìn thấy một cái hỏa cầu lớn.

Này hỏa cầu hệt như mặt trời chói chang, bên trên mãnh liệt ngọn lửa lay động lẫn lộn. Những này ngọn lửa làm như có linh, không dừng biến hóa, một hồi hỏa thành ngoại hình tựa như điều Hỏa Nha, một hồi lại hóa thành vụn vụn không ngớt hỏa xà. . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, những này ngọn lửa dừng lại biến hóa, kéo dài tới ra ngàn vạn tia hỏa tuyến, chậm rãi cùng Trần Mặc linh thức nối liền với nhau.

Không chỉ có như vậy, này hỏa tuyến còn như thực chất một loại, phảng phất tiến nhập Trần Mặc bên trong kinh mạch, tuy không đến tổn thương, nhưng cũng vẫn có thể cảm thấy nóng bỏng khó nhịn, cả người như bị vô số sâu cắn xé một loại.

Vì giảm bớt như vậy khó chịu đau đớn, Trần Mặc trong đầu càng không tự chủ được hiện ra mấy ngày nay xem qua sách. Hầu như là xuất phát từ bản năng, hần vô ý thức kết ra đi một cái Ly Hỏa thủ ấn.

Trong nháy mắt, trong cơ thể linh lực hỗn hợp những này cực nóng hỏa tuyến, liều mạng lưu chuyển đến trong lòng bàn tay, nhưng bởi vì kinh mạch quá mức bạc nhược, cho tới truyền đến từng trận nóng phỏng lên cảm.

Ở đây bước ngoặt, Trần Mặc lại nghĩ tới sách trung đề qua một cái tiểu thủ ấn, có thể gia tốc linh lực vận chuyển nhưng lại không thương kinh mạch, liền lại là bản năng giống như kết hợp tại Ly Hỏa thủ ấn thượng.

"Soạt. . ."

Chìm đắm tâm thần bên trong, Trần Mặc bên tai thoáng như truyền đến một tiếng nhẹ nhàng bộc phá thanh, trong cơ thể linh lực điên cuồng tiết ra ngoài, bên trong kinh mạch tình huống khác thường cũng hết thấy biến mất.

Hần vội vã mở mắt ra, phát hiện trước người ánh lửa sáng trưng, bản thân tay trái đã kết thành Ly Hỏa thủ ấn, ngón cái, ngón trỏ, ngón út ba ngón hướng thiên, mặt trên đang trôi nổi một viên nho nhỏ hỏa cầu, như là Trần Mặc dùng tay cách không kéo lên một loại.

Hỏa cầu toàn thân hồng lộng, hạt nhân có chút ó vàng, nhiệt độ cực cao, cách bốn, năm thôn cũng có thể cảm nhận được lông tóc bị thiêu quyền cảm giác.

"Chỉ là cái hỏa cầu? Chà chà, xem ra ngươi tiểu tử không chỉ có tư chất kém, ngộ tính cũng không thể nào a. . ." Tàn lão thanh âm truyền đến, tiếng nói trung lộ ra coi rẻ cùng từng tia một thất vọng.

Trần Mặc liếc mắt nhìn hần, cũng không nói nhiều cái gì, thẻ ngọc kia « Viêm Hỏa Chân Lục » sau, hần phát hiện những kia ngọn lửa biến hóa đáng đáp, vẫn cứ rõ ràng ở lại trong đầu.

Ma xui quỷ khiến, hần thử nghiệm lấy linh thức khống chế trong tay hỏa cầu biến hóa, khiến cho hướng về trong đầu những kia linh động ngọn lửa áp sát.

Chỉ thấy tròn vo hỏa cầu bỗng nhiên bị kéo dài, hình thành một cái không thô không tế hỏa tuyến, tại không khí trung không ngừng vận vụn, hình thể cũng thuận theo chậm rãi biến hóa.

Tàn lão trong mắt cả kinh, ám đạo bản thân càng nhìn nhầm, lại nhìn kỹ bên dưới, phát hiện Trần Mặc chớp mũi che kín giọt mồ hôi nhỏ, bàn tay hơi rung động, này đã là trong cơ thể linh lực không đủ để chống đỡ hỏa linh thuật hiện tượng.

"Dừng cứng chống đỡ, bất quá liền lĩnh ngộ một cái hỏa xà chi tượng mà thôi, lại như thế ẩu tả xuống, cẩn thận lưu lại ám thương." Tàn lão lên tiếng nhắc nhở.

Trần Mặc gật gù, đột nhiên buông lỏng, kia sắp ngưng tụ mà ra hỏa xà lại lần nữa biến trở về một quả cầu lửa.

Giữa lúc Tàn lão nghi hoặc này tiểu tử vì sao còn không tán đi hỏa linh thuật lúc, hần khước mắt nếp nhăn bỗng nhiên chậm mở ra, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm Trần Mặc lòng bàn tay.

Chỉ thấy Trần Mặc hỏa cầu trong tay vẫn chưa tiêu tan, mà là lại lần nữa cải biến hình tượng, biến thành một con vỗ cánh hỏa điều, chỉ là hần linh lực không đủ, này hỏa điều đáng đáp cũng chỉ là qua loa mà làm.

Rất nhanh, hỏa điều biến mất, hóa thành một cái hỏa roi, tiếp đến lại hóa thành hỏa thi, chợt biến thành một con nho nhỏ hỏa báo. . .

Mất thấy Trần Mặc trong tay không ngừng biến hóa hỏa cầu, Tàn lão lông mày có chút không tự nhiên rung động một thoáng, này tiểu tử đến cùng lĩnh ngộ bao nhiêu loại hỏa linh chi tượng?

Đến cùng là linh lực không đủ, Trần Mặc vẫn chưa kiên trì bao lâu, trong tay hỏa cầu liền đột nhiên tắt, trong cơ thể linh lực đã qua tiêu hao hết.

Hần nhìn kỹ bản thân bàn tay, dường như mới từ trong mộng tỉnh lại đáng đáp.

Này chính là linh thuật? Này chính là thi triển linh thuật cảm giác?

"Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi đến cùng lĩnh ngộ bao nhiêu loại hỏa linh chi tượng?" Tàn lão cau mày, đánh gãy Trần Mặc tâm tư.

Hắn vội vã chấp tay, cung kính nói:

"Rất nhiều thôi. . . Rất nhiều biến hóa chi tượng đệ tử tu vi nông cạn, không dùng được, không phải vậy dù là thiên ngoại hỏa vũ chi tượng hẳn là cũng có thể thi triển."

"Nói khoác không biết ngượng!" Tàn lão trong lòng thất kinh, trước tiên là phủ định, sau đó liền tưởng đến này tiểu tử vừa triển lộ ra đáng vẻ, nhưng lại có chút đưng đưa bất định.

« Viêm Hỏa Chân Lục » được xưng bao quát thể gian chi hóa, người bình thường lĩnh ngộ ra một loại hỏa linh chi tượng, liền coi như có chút ngộ tính, nếu là lĩnh ngộ ra ba bốn loại, kia liền đủ để tự đắc. Tàn lão cùng hỏa đánh cả đời liền hệ, tượng tượng năm đó lần đầu tiếp xúc, cũng chỉ lĩnh ngộ ra chín loại mà thôi.

Trước mắt này tiểu tử chỉ là tiếp xúc « Viêm Hỏa Chân Lục » bản dập, càng lĩnh ngộ ra như thể nhiều hỏa linh chi tượng, này khiến Tàn lão cảm thấy ngoài ý muốn đến cực điểm.

"Tàn lão, đệ tử có phải hay không ngộ tính quá kém?" Trần Mặc thấy Tàn lão trên mặt thanh một trận hồng một trận, đáy lòng có chút thấp thỏm, nghẹn giọng hỏi.

Tàn lão hung tợn nhìn chằm chằm Trần Mặc, thấy hắn cũng không giống khoe khoang, trong lòng càng buồn phiền đến hoảng. Cuối cùng, thực sự là tức đến nổ phổi, đành phải găm lên một tiếng:

"Cút!"

...

Hùng kê báo sáng, thiên địa hiện lên một tia phù bạch, Trần Mặc trúc nhà gỗ bên trong hỏa hồng hào quang quanh quẩn.

Một viên cực nóng hỏa cầu bỗng nhiên đánh úp về phía nhà trúc nội một tra cọc gỗ, cháy bùng rực một trận, liền bắn mạnh ra ngọn lửa, hạ xuống ốc nội bốn phía.

"Ào ào ào. . ." Một thùng son tuyền trực tiếp từ phía trên dội xuống, nhưng cũng chỉ tưới tắt phần lớn hỏa diễm, ngay sau đó lại là một thùng. . .

Trần Mặc thả xuống trong tay vại nước, nhìn trước mắt bị thiêu đến loang loang lỗ lỗ, toàn thân đen nhánh cọc gỗ xuất thần.

Từ tàng linh các trở về này hai ngày, Trần Mặc ngoại trừ tu luyện ở ngoài, liền vẫn tại luyện tập này thức hỏa linh thuật.

Nhưng tưởng muốn ngưng tụ ra hỏa linh vạn tượng công kích kẻ địch, lấy Trần Mặc linh lực tới nói còn không đủ, hắn tới đa chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ đi ra, bay không ra bao xa thì sẽ tiêu hao hết linh lực mà tắt.

Bất quá, coi như chỉ có thể ném ra một cái nho nhỏ hỏa cầu, cũng khiến Trần Mặc hết sức hài lòng. Này hỏa linh thuật ngưng tụ hỏa cầu vô cùng dễ dàng không chê, mà lại nhiệt độ cực cao, còn cực kỳ ngoan cường, một khi dính lên, tựa như cùng ruồi bầu lấy mật giống như, phi thường khó có thể tắt, uy lực không nhỏ.

Duy nhất nhược điểm là thi triển này hỏa linh thuật cần kết một cái quái dị Ly Hỏa thủ ấn, dù là Trần Mặc luyện tập hai ngày thông thạo sau khi, cũng cần tiêu phí một hai tức công phu, thật tại cùng người tranh đấu thời gian, kẻ địch thấy người kết ấn chắc chắn chặt chẽ phòng bị, mà lại này hỏa cầu phi hành lại chậm, nếu là hai người cách xa nhau khá xa, e sợ căn bản kích không trúng hắn.

Vì giải quyết cái này vấn đề, Trần Mặc cũng thử nghiệm rất nhiều lần trước ghi vào trong lòng niệm thuật, phát hiện « linh lực thông giám » bên trong nói thực sự quá mức giản đơn, bây giờ luyện lên liền phương pháp cũng không tìm tới, đành phải tạm thời từ bỏ.

Này hai ngày còn có cái sự tình khiến Trần Mặc hết sức cao hứng, kia chính là thứ năm điều kinh mạch cũng thông, còn lại bốn cái kinh mạch, Trần Mặc tính toán e sợ không cần phải một hai tháng liền có thể thông suốt, đến thời điểm liền coi như là đột phá vào Luyện Khí hai tầng.

Hắn vô cùng chờ mong, bởi vì vừa đến khi đó, trong cơ thể linh lực đầy đủ, liền có thể ngưng tụ ra một loại hoàn chỉnh hỏa linh chi tượng, phát huy hỏa linh thuật uy lực thật sự.

Phải biết chỉ ngưng tụ một cái hỏa cầu, là không xưng được hỏa linh chi tượng, chân chính hỏa linh chi tượng tự mang linh động, liền như hỏa xà biết quần quanh, Hỏa Nha có thể bay nhanh. . . Mà Hỏa Cầu Thuật cũng chỉ là đúng quy đúng củ một cái linh thuật thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc càng ngày càng cảm thấy « Viêm Hỏa Chân Lục » trân quý không gì sánh được, càng ngày càng cảm kích Tàn lão dẫn dắt.

Nhưng hắn không biết là, « Viêm Hỏa Chân Lục » tuy bao hàm vạn hỏa chi chân nghĩa, nhưng đối với ngộ tính yêu cầu quá mức hà khắc, là Tu Chân Giới xưng tên 'Vô bổ', không phải vậy coi như Tàn lão như thế nào đi nữa thường thức Trần Mặc, cũng không thể vượt quyền cấp hắn chân chính Huyền giai linh thuật.

Nếu là sẽ có một ngày có thể nhìn đến « Viêm Hỏa Chân Lục » toàn bản thật là tốt biết bao. . .

Trần Mặc nhìn nhà trúc ngoại linh ruộng xuất thần, này khối tông môn linh ruộng đã phân chia quy chính, linh cốc trồng cũng gieo rắc xong xuôi. Cũng không cần tưới nước không cần chăm sóc, chỉ chờ hai, ba tháng sau những này linh cốc nảy mầm liền có thể.

"Không biết trong thôn đất ruộng gieo hạt chưa, gia gia tam gia bọn hần tuổi lớn, cũng không có người trẻ tuổi ở bên người, oi. . . Chờ đến Luyện Khí ba tầng sau, liền có thể hồi trong thôn nhìn một chút."

Trần Mặc trong lòng bay lên mấy phần lo lắng, cuối năm vừa qua khỏi, mấy ngày nay là càng ngày càng tưởng niệm trong thôn. Tuy rằng đến Luyện Khí ba tầng, bản thân cũng chỉ là một tiểu tu sĩ, nhưng dù cho như thế, cũng có thể đến giúp trong thôn rất nhiều. Sư huynh từng nói, linh thạch tại phạm tục trần quý không gì sánh được, liền ngay cả một tiền hạ phẩm linh thạch đều có thể đổi được nội thành một tòa đại viện.

Đến thời điểm đại viện liền không cần, nhiều đổi mấy đảm lương thực mang về liền hành, đúng rồi, linh cốc cũng đến chia chút cấp tam gia mang đi, hần thích uống rượu, thân thể lại không tốt. . .

Không biết chờ sang năm này linh ruộng bên trong linh cốc thành thực sau khi, bản thân có thể hay không đột phá đến Luyện Khí ba tầng, hỏi thôn đi thăm người thân?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc không lại nhiều bi thu thương nguyệt, lên dây cót tinh thần, ra ngoài tìm lão Trương đi tới. Trương muốn đột phá, không nỗ lực mà nói chỉ là nói suông.

Hần cùng lão Trương hẹn cẩn thận, ngày hôm nay muốn đi tập viện, xem có hay không tông môn nhiệm vụ có thể chọn cái làm làm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: tông môn nhiệm vụ

Tập viện Trần Mặc đi qua rất nhiều lần, cùng lão Trương tới đây lúc, ngoại trừ quân sự đệ tử ngoại, liền không có người khác. Tiên môn thanh tịnh, trong ngày thường nếu như không có đại sự, xưa nay là thấy không được cái gì người.

Lão Trương quen cửa quen nẻo, cùng quân sự đệ tử đánh cái bắt chuyện, liền dẫn Trần Mặc đi tới tập viện hậu viện, nơi đó có một khối ngọc bích, cùng lúc trước dán thông báo lúc ở trước sơn môn nhìn thấy gần như, chỉ là nhỏ vài vòng.

Mặt trên phân loại treo đầy rất nhiều thẻ ngọc, có tới mấy trăm nhiều, bên cạnh đều có dùng làm chú thích chữ vàng. Trương muốn tỉ mỉ hiểu rõ, chỉ cần đem thẻ ngọc bóc xuống liền có thể.

Tập viện nhiệm vụ bình thường chia làm sau đây mấy loại: Tâm bảo, thu thập, chế thuốc, trồng trọt, luyện khí, truy sát các loại, trong đó thanh toán thù lao cũng căn cứ độ khó của nhiệm vụ từ vài đồng tiền hạ phẩm linh thạch đến mấy khối trung phẩm linh thạch không giống nhau.

"Nhìn thẻ ngọc sau, nếu như xác nhận muốn tiếp, ngay tại nguyên lai treo thẻ ngọc địa phương lưu lại linh thức dấu ấn liền tốt rồi." Lão Trương nói xong câu đó, liền trở về tập viện cùng kia đệ tử nói chuyện phiếm, tùy ý Trần Mặc một người từ từ xem.

Trần Mặc theo mở đầu, chậm rãi đánh giá này một ngọc bích thẻ ngọc, phát hiện tông môn nhiệm vụ xếp thứ tự, là dựa theo thù lao cao thấp từ trên xuống dưới sắp xếp.

Treo ở trên cao nhất là một cái truy sát nhiệm vụ: "Chương Nghiệt Hải, Luyện Khí mười tầng đỉnh phong, ba mươi khối trung phẩm linh thạch."

Trần Mặc trong lòng cả kinh, ba mươi khối trung phẩm linh thạch, kia thế nhưng là đầy đủ ba ngàn hạ phẩm linh thạch, Luyện Khí mười tầng người càng cần tiêu phí như thế lớn đại giá truy sát.

Đang tưởng kế tục nhìn xuống, Trần Mặc chợt phát hiện truy sát Chương Nghiệt Hải nhiệm vụ thẻ ngọc thượng, dường như có khác một cái quen thuộc hoa văn, bóc xuống đến tinh tế đánh giá một thoáng, phát hiện càng cùng lúc trước mắt tam giác đoàn kiếm thượng lam điệp đồ ấn như đúc một dạng.

Nói như vậy, hai người là một nhóm?

Trần Mặc trong lòng hiếu kỳ, liền đem linh thức thăm dò vào thẻ ngọc nội, cơ mà này tìm tòi bên dưới, hần lông mày đột nhiên gắt gao nhăn lại, trán chảy

ra một lớp mỏng manh giọt mồ hôi nhỏ, làm như cực kỳ đau đớn.

Tại hán linh thức nội, chỉ nhìn thấy một sát khí ngút trời bóng người, có lẽ là tu vi nông cạn duyên có, vừa mới nhìn thấy này bóng người, mi tâm liền truyền đến một cổ đau nhức, làm cho hán không thể không lập tức lui đi ra.

"Hô." Trần Mặc kịch liệt thở hổn hển, nghĩ thầm thẻ ngọc này ngoạn ý sau đó còn thật không có thể tùy tiện tra xét, dù sao thẻ ngọc sẽ bảo lưu một tia. .

Như là « Viêm Hỏa Chân Lục » kia hòa cầu lớn cũng còn tốt, chỉ ít không có ác ý, cơ mà như này Chương Nghịet Hải hình ảnh thẻ ngọc, càng khiến tu vi không đủ người như vậy khó có thể chịu đựng, liếc mắt nhìn đều khó.

Phát hiện Trần Mặc tình huống khác thường, lão Trương vội vàng bận rộn vọt tới, sờ sờ hán cái trán, phát hiện cũng không lo ngại sau, này mới thở dài một hơi, nói ra:

"Mặc anh em không phải ta nói người, những này truy sát nhiệm vụ đều là bách chiến đường đệ tử phụ trách, chúng ta những này linh thực đường cho dù là xem kia cũng là tự chuốc lấy khổ a."

Trần Mặc cười khổ hai tiếng, không tỏ rõ ý kiến, đem thẻ ngọc lại lần nữa treo hồi ngọc bích thượng, tách ra những này truy sát cùng bình định yêu quỷ nhiệm vụ, tiếp đến nhìn xuống lên.

Luyện khí, luyện đan gì gì đó, Trần Mặc bỏ qua, hán là một chút đều không biết. Trông trở ngược lại là am hiểu, cơ mà đa số không phải cái gì dễ trông linh thực, ít nhất cũng muốn vào nội môn linh thực sư mới có thể tiếp nhận. Như thế một sáng lọc, còn lại chỉ có tâm bảo, thu thập những này việc vặt.

Tâm bảo không phải chỉ bằng vào vận khí, còn đến xem tu vi, bảo vật không sẽ sinh tại người nhiều an nhàn chi địa, không phải vậy sớm đã bị người lấy đi, cho nên tu vi thấp đệ tử đi ra ngoài tâm bảo, đại thể đều là đưa mạng. Những này tâm bảo nhiệm vụ bên trong yêu cầu thấp nhất, cũng đến muốn luyện khí năm tầng mới được.

Thu thập nhiệm vụ yêu cầu ngược lại là không cao, mặc dù là Luyện Khí tầng một cũng có thể tuyển lựa.

"Trăm năm tử trúc măng, sinh trưởng tại Tiên môn đông ba ngàn dặm ngoại Tử Trúc sơn." Nhìn đến nơi này Trần Mặc liền không tiếp tục nhìn, quá xa trên đường quá nguy hiểm.

"Băng hàn trúc, sinh trưởng tại tây bắc 800 dặm ngoại tây linh tuyết sơn, có yêu thú cấp hai thủ hộ. . ." Nhìn đến nơi này Trần Mặc liền lắc đầu.

Một bữa cơm công phu, Trần Mặc đem hán có thể tiếp thu thập nhiệm vụ đều nhìn một lần, lại phát hiện này bên trong không phải quá xa chính là quá nguy hiểm, mà tuy rằng có một ít giản đơn nhiệm vụ, thế nhưng thù lao thực sự quá thấp, có mới một tiền hạ phẩm linh thạch.

Duy nhất coi như không tệ, liền chỉ có một cái liên quan với "Hỏa quật động" nhiệm vụ.

Hỏa quật động cách Không Tang không tính xa, chỉ có hơn ba trăm dặm, đi cả ngày lẫn đêm không cần một hai ngày, trong động sản xuất nhiều hỏa nguyên thạch, này vật cùng luyện chế Hỏa thuộc tính Linh khí cùng một nhịp thở, tương ứng nhiệm vụ thù lao cũng là không tệ, năm cân hỏa nguyên thạch, liền có thể đổi lấy đến một tiền hạ phẩm linh thạch.

Chỉ là có hai điểm cần thiết phải chú ý, một trong số đó, hỏa quật sẽ thường xuyên bạo phát hỏa triều, nếu là không cẩn thận bị ngọn lửa nuốt chửng, mặc dù Trúc Cơ tu sĩ cũng khó có thể may mắn còn sống sót.

Nhưng hỏa triều bạo phát là có quy luật, mỗi một ngày cũng chỉ có như vậy ba khắc đồng hồ sẽ bạo phát, chỉ cần sớm rời đi là được.

Thứ hai là này hỏa quật động bên trong có hỏa độc tràn ngập, nếu như không hơn nữa phòng bị, tùy tiện tiến nhập thu thập hỏa nguyên thạch, e sợ nếu không ba khắc đồng hồ công phu thì sẽ thân trúng hỏa độc, không hóa tự cháy.

Chỉ có ăn vào sương lạnh linh dịch sau khi, phổ thông các đệ tử mới có thể chống đỡ hỏa độc xâm lấn, chỉ cần không xâm nhập quá sâu hỏa quật, ăn vào một giọt sương lạnh linh dịch kéo dài thời gian đủ để khiến các đệ tử thu thập hơn trăm cân hỏa nguyên thạch.

Trăm cân hỏa nguyên thạch liền có thể đổi lấy hai khối hạ phẩm linh thạch, thù lao này không thể bảo là không cao. Mà Không Tang Tiên Môn bản thân liền có sương lạnh linh dịch sản xuất, môn nội đệ tử muốn mua mà nói, chỉ cần một hai viên linh thạch liền là đủ.

Trần Mặc cảm thấy nơi đây tuy nguy hiểm, nếu như thích ứng nơi đây sau khi, liền có thể từ hỏa quật động ổn định kiếm lấy linh thạch, mà lại không sẽ lôi kéo người ta hoài nghi, này con đường vô luận bao nhiêu khó, hán đều phải muốn thử nghiệm một lần.

Cho nên, hán cuối cùng lựa chọn nhận cái này nhiệm vụ, lưu lại linh thức dấu ấn sau, liền cùng lão Trương trở về Thúy Bình phong. Lão Trương biết được Trần Mặc đi hỏa quật động, một đường thượng đều tại khổ sở khuyên bảo.

Này chẳng trách lão Trương, kia hỏa quật động xác thực cực kỳ nguy hiểm, thù lao tuy cao, nhưng không cẩn thận liền dễ dàng đưa mạng, bởi vậy đi vào nơi đó thử nghiệm đệ tử cứ việc rất nhiều, cơ mà thật hoàn hảo không chút tổn hại trở về, còn kiếm lấy rất nhiều linh thạch người lác đác không có mấy.

Bất quá Trần Mặc trong lòng tự có nỗi khổ tâm, lại không thích hợp cùng lão Trương nói rõ. Dù sao, hỏa quật động coi như nguy hiểm, nhưng lại thế nào hơn được tùy tiện bán ra trong tay linh thực nguy hiểm?

Do đó, hắn cũng sớm làm tốt quyết định. Chờ đến buổi chiều lúc, Trần Mặc liền chuẩn bị lên đường, đi kia Vân Phong phố chợ một chuyến.

Một tháng ước hẹn đã tới, Trần Mặc sớm thu rồi kia Yên Hải Các chấp sự Mộng Yểm U Bạch, mà này vật lại vừa vãn cứu mình mệnh, đã bây giờ hạ phẩm linh cốt cũng trông ra đến rồi, hắn cảm thấy về tình về lý bản thân cũng không nên nuốt lời.

Này một chuyến thuận tiện cầm một ít phổ thông linh cốt đổi thành linh thạch, ngoại trừ đem thi tùy châm đổi đi ra bên ngoài, vẫn cần trở lại môn nội mua một bình sương lạnh linh dịch.

Xét thấy lần trước gặp gỡ mất tam giác một sự cố, Trần Mặc biết rõ một điểm, chính là không nên tùy tiện bại lộ thân phận. Linh thực đồng tử thông thường tu vi không tính quá cao, rất dễ dàng bị hữu tâm nhân nhìn chăm chăm, mà linh thực đồng tử thanh sam thực sự quá dễ phân biệt, cho nên hắn rất sớm chuẩn bị một bộ hắc y, đính đầu đầu bóng, thay đổi thượng thân.

Vừa mới ra ngoài, Trần Mặc không nghĩ tới càng tại trên sơn đạo gặp được sư huynh.

Diệp Phiêu Linh cũng chưa ngự kiếm, mà là từ sơn lộ chậm rãi đi tới, hỏi rõ Trần Mặc đi nơi nào sau, Diệp Phiêu Linh lấy ra hai khối hạ phẩm linh thạch giao cho hắn.

Nguyên lai, mất tam giác thân phận đã điều tra rõ, ba năm qua, Không Tang ít nhất có hai tên đệ tử mất tích đều cùng hắn có quan hệ, bởi vậy tại tông môn truy sát bằng thượng cũng thỉnh linh được xếp vào. Đã trùng hợp bên dưới bị chỉ có Luyện Khí tầng một Trần Mặc đánh giết, dù là chương quản tạp viện trưởng lão cũng vô cùng giật mình, Diệp Phiêu Linh tin tưởng cái này tin tức không dùng qua mấy ngày, liền có thể truyền khắp sơn môn, đến lúc bản thân sư đệ tại cái khác đệ tử bên trong, cũng không sẽ lại giống như bây giờ hoàn toàn không hợp.

Đánh giết mất tam giác có hai khối hạ phẩm linh thạch khen thưởng, Diệp Phiêu Linh ý đồ đến chính là vì này.

Nếu là cái khác người quen như lão Trương loại hình, nhìn thấy Trần Mặc hiện tại thân mặc hắc y, cẩn thận từng ly từng tý một dáng vẻ, e sợ từ lâu không nhìn được cười.

Nhưng Diệp Phiêu Linh nhưng phảng phất cái gì cũng không thấy một loại, hờ hững thần sắc không một chút thay đổi sắc mặt, chỉ là đem linh thạch giao cho Trần Mặc, liền chuẩn bị rồi đi.

Cuối cùng nhưng quay người lại, lấy ra một bình nhỏ cùng một viên thẻ ngọc giao do Trần Mặc.

"Này bình sương lạnh linh dịch là ta từ nhỏ đạt được, vẫn vô duyên sử dụng, liền giao do sư đệ ngươi."

"Nhớ kỹ, hỏa quật động hóa triều phun ra nuốt vào cần ghi nhớ quy luật, không thể mạo tiến vào." Diệp Phiêu Linh từ tốn nói, "Nếu như gặp hiểm cảnh, chỉ cần tại ngoài động trông trái nơi, bóp nát này thẻ ngọc, ta tự có cảm ứng, sẽ lập tức gấp rút tiếp viện ngươi."

Trần Mặc trong tay nắm sư huynh cấp sương lạnh linh dịch, trong lòng rất là cảm kích, nhiều lần đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hắn cũng không biết thế nào báo lại sư huynh mới tốt.

Cho tới kia thẻ ngọc, Trần Mặc biết sư huynh này là tại quan tâm bản thân. Diệp Phiêu Linh tâm tư xưa nay cùng người khác bất đồng, nếu là tầm thường người biết bản thân muốn đi hỏa quật động, có chút bận tâm mà nói, đa số sẽ cùng lão Trương một dạng khuyên can bản thân đừng đi vào, nhưng sư huynh nửa câu khuyên can lời nói đều không có, chỉ là lấy ra một viên thẻ ngọc vì bản thân phòng thân tăng thêm một loại thủ đoạn.

"Trừ hỏa triều ở ngoài, cái khác tu giả cũng cần phòng bị, cho dù thân mang đồng môn quần áo, kia người cũng không nhất định chính là Không Tang người, mặc dù là, hắn cũng không nhất định không sẽ hại ngươi, ngươi có thể rõ ràng?"

Diệp Phiêu Linh là bách chiến đường nội môn thiên tài, bách chiến đường chủ sát phạt, chấp hành tông môn nhiệm vụ tự nhiên cùng cái khác đệ tử bất đồng. Đã hắn như vậy nói, định có đạo lý.

Trần Mặc tâm hạ tuy có chút không rõ, nhưng vẫn là gật gù, trịnh trọng nói: "Sư đệ nhớ kỹ."

"Tiên lộ hung hiểm, sư đệ ngươi tu vi còn thấp, lẽ ra tại trong môn nhiều tu hành hai năm, lại xuống núi lịch luyện." Diệp Phiêu Linh chấp tay sau lưng, nhìn phía Trần Mặc, "Bất quá ngươi đã quyết định, kia liền nhớ kỹ ngoại giới không thể so sư môn. . ."

"Nếu là vô sự liền có thể, nếu có sự tình, đừng lòng dạ mềm yếu."

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ninh trấn

Núi rừng nhiều là cao tùng, lục giống như châm rậm rạp từng diệp thượng, tích một tầng một tầng hàn tuyết, có lúc hạ xuống mặt đất, liền phát sinh một trận "Sân sát" vuốt nhẹ thanh.

Trần Mặc chậm rãi từng bước đạp ở trong rừng tuyết địa bên trong, hạt tuyết tiến vào giày ủng trung, rất nhanh hóa thành nước đá, đi lên lộ đến đỉnh đỉnh rất không thoải mái.

"Rõ ràng đã xuân về. . ."

Hắn trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, ai có thể biết mảnh rừng núi này so với Không Tang Tiên Môn địa thế còn cao, tuyết thâm lộ hiểm, hành tẩu khó khăn.

Trần Mặc ăn mặc một thân màu đen áo sợi gai, tuy rằng thuận tiện hoạt động, nhưng thoáng đơn bạc, tại này tuyết lâm bên trong tiến lên, hắn không thể không vẫn tại trong cơ thể vận hành linh lực, lấy xua tan bệnh thấp cùng hàn ý.

Một cái đại ba lô cộng sau lưng hắn, bên trong bày đặt thổ văn khoan, thiết xẻng các loại công cụ, đào móc hóa nguyên thạch cần dùng đến những này. Từ Vân Phong phố chợ trở về, Trần Mặc không có nghỉ ngơi, mà là thu thập một chút thiết yếu sự vật sau, liền trực tiếp chạy tới hỏa quật động sở tại Kiếm Sơn.

Nhớ tới Yên Hải Các kia lục sắc tiểu kiếm nhìn thấy bản thân thật một tháng sau đến, còn lấy ra năm lạng hạ phẩm linh cốt sau khi phản ứng, Trần Mặc liền cảm thấy có chút không thể làm gì. Vị này chấp sự đại nhân nhìn thấy hạ phẩm linh cốt sau, dường như đã nhận định bản thân chính là Không Tang Tiên Môn linh thực sư, mặc kệ Trần Mặc làm sao giải thích, hắn đều là một bức rõ ràng nổi khổ tâm khẩu khí, căn bản không phản bác.

Này đối Trần Mặc tới nói cũng không phải chuyện xấu, tại vị kia chấp sự trong mắt, một cái không muốn tiết lộ thân phận linh thực sư, chuyện đương nhiên sẽ chủ động vì bản thân che lấp hành tung cùng thân phận, ngược lại cũng có thể bớt đi rất nhiều cái khác phiền phức.

Ngoài ra, sương lạnh linh dịch đã từ sư huynh nơi đó chiếm được, liền không cần lại mua, Trần Mặc liền đem đánh giết mất tam giác sau khi được hai viên hạ phẩm linh thạch, thêm vào một ít phổ thông linh cốt tập hợp lại cùng nhau, đem mất tam giác chế tạo tốt "Phong vĩ châm" cấp lĩnh đi ra.

Hắn còn từ Mộng Yểm U Bạch thượng gỡ xuống hai viên cánh hoa, đập lấy từ sách thượng xem ra phương thức, khiến cho sương mù vừa mới bắt đầu tiêu tan lúc, liền kề cả cánh hoa bản thân đồng thời nghiền nát thành chất lỏng, sau đó đem nọc độc toàn bộ dẫn vào tiến vào phong vĩ châm nội bộ tiểu khe hở.

Sờ về phía quần vào trong tay áo ba viên túy độc phong vĩ châm, Trần Mặc tiện tay giơ giơ, lại lần nữa xác nhận một thoáng tại sẽ không đa thương đến bản thân đồng thời, phải chăng thuận tiện vứt ra, này mới hài lòng gật gù, lại lần nữa chạy đi.

Kiếm Phong rất cao, quanh năm tuyết đọng. Trần Mặc đã tại này hành hai ngày ba dạ, nhưng hiện tại ngẩng đầu nhìn tới, kia đỉnh núi vẫn là xa cuối chân trời, lại gần ngay trước mắt, khiến Trần Mặc âm thầm bất đắc dĩ, cuối cùng đã rõ ràng rồi vì cái gì nói vọng sơn chạy chết nera.

Như vậy lại hai ngày sau khi, đi cả ngày lẫn đêm Trần Mặc này mới rốt cục đến Kiếm Phong.

Một tầng bất biến kéo dài tuyết địa, xa xa xuất hiện một tòa nguy nga vách đá, Kiếm Phong chỉ danh lấy chính thức từ này đao chém riu đục vách núi. Bên cạnh vách núi có một cây cổ cây dâu, Trần Mặc sờ sờ vỏ cây, khẽ nhủ mảy, chậm rãi lui lại, dựa theo « tiên lộ chỉ » nói tới, lấy linh lực đánh cái thủ ấn, cong ngón tay búng một cái.

Một vệt điểm sáng màu xanh hạ xuống cổ cây dâu bên trên, như băng tuyết hoà vào nước thép bên trong tựa như, rất nhanh biến mất không còn tăm hơi. Cùng lúc đó, một trận "Ầm ầm" thanh âm vang lên, Trần Mặc phát hiện Kiếm Phong kia hồi hoàng phong thực vách đá đang chậm rãi run run, thời gian một cái nháy mắt, dưới liền xuất hiện một cái có thể cung một người thông qua cửa động.

Trần Mặc trực tiếp tiến nhập, đi rồi không tới mười trượng, trước mắt liền rộng rãi sáng sủa, ngoại giới đầy trời tuyết bay biến mất rồi, thay vào đó là một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Cỏ xanh, suối nước, cây xanh, hoàng oanh. . . Tầm nhìn cực điểm nơi còn có một tòa tiểu trấn, hơn ba mươi tòa tiểu ốc, hoặc lấy cỏ tranh lát thành, hoặc lấy thanh gạch ngói đỏ, không phải là ít.

Mất thấy này một phương như thế ngoại đào nguyên cảnh tượng, Trần Mặc không khỏi trong lòng khoan khoái, liền ngay cả chạy đi một mồi đều tựa như tiêu tan. Hắn bên chân có một khối màu xám nhon bia đá, thượng viết "Ninh trấn" hai chữ.

"Không đến nhầm."

Trần Mặc đem sợi tóc cùng quần áo bạc tuyết đập xuống, liền hướng về tiểu trấn phương hướng bước đi.

Ninh trấn là do một dựa vào Không Tang Tiên Môn thế tục đại tộc Ninh gia thành lập, với cả thỉnh tu giả lấy thuật che mắt ngăn cách, tuy không gạt được có chút đạo hạnh tu sĩ, nhưng rơi tại phạm nhân trong mắt, nơi này chỉ là một chỗ chốt vót vách núi.

Tường muốn đi tới hòa quật động, Ninh trấn là tắt kinh con đường, bên trong có Không Tang cùng các phái lập khách sạn, cửa hàng, có thể vì đi vào hòa quật động các tu giả cung cấp nghỉ chân chi địa, khai thác chiếm được hỏa nguyên thạch cũng có thể tại này buôn bán hoặc là gửi.

Xuất phát từ cẩn thận, Trần Mặc cũng không tính trong này lưu lại, chuẩn bị tại trong trấn tìm tới Tiên môn thiết trí ở đây cung đệ tử giao cho hỏa nguyên thạch chi địa, hơi làm nghỉ chân, liền rời khỏi nơi này, kế tục đi tới hòa quật động.

Nhưng vừa vặn đi qua tiến vào trấn cầu đá, Trần Mặc liền đột nhiên dừng bước lại, cau mày, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Bên người người đi đường không ít, có thật nhiều ăn mặc xa lạ tu giả, cũng có rất nhiều giống như Trần Mặc công lấy ba lô phổ thông đệ tử, rìa đường một phái thế tục cảnh tượng. Cũng không cái gì đáng giá chú ý địa phương.

Trần Mặc sững sờ ở tại chỗ đáng vẻ cùng nơi đây hoàn cảnh có chút hoàn toàn không hợp, tuy không đến nỗi bị người chỉ chỉ chỏ chỏ, nhưng cũng gây nên mấy người chú ý. Hắn vội vã phục hồi tinh thần lại, ép ép đầu bóng, che khuất mặt mũi chính mình, lại lần nữa biểu hiện như người ngoài một dạng, đáy lòng kinh ngạc cũng chưa yếu bớt một phần, trái lại càng là suy nghĩ không ngớt.

Nàng làm sao sẽ xuất hiện trong này?

Từ bước vào Ninh trấn kia một khắc, Trần Mặc liền phát hiện kia cổ liên quan với linh thực sâu xa thăm thẳm cảm ứng lại xuất hiện, sở dĩ sẽ như vậy thất thố, là bởi vì này đạo cảm ứng mang cho hắn cảm giác không gì sánh được quen thuộc, thoáng như một cây cháy hừng hực bạch hỏa hoa lan. . .

Trần Mặc lập tức nhớ tới tế linh tiết thượng xa xa trông thấy kia mặt hình ảnh đẹp, trong đầu nghi vấn bốc lên không ngớt, vị kia nữ trưởng lão tại sao lại đến này Ninh trấn? Nàng chẳng lẽ cũng là nhận thu thập hỏa nguyên thạch nhiệm vụ?

Làm sao khả năng. . .

Này ý nghĩ mới vừa xuất hiện, Trần Mặc liền tự mình phủ định, này hỏa quật động hỏa nguyên thạch đối Tiên môn phổ thông đệ tử tới nói, giá trị khá lớn, nhưng tại bất kỳ trưởng lão xem ra, đều không đáng nhắc tới, như thế nào sẽ vì này chuyện hành đến đây.

Chẳng lẽ nói là, hỏa quật động ra tình huống khác thường?

Trần Mặc nghe lão Trương đã nói, hỏa quật động hỏa triều bạo phát đa số rất có quy luật, nhưng sự tình không có tuyệt đối, có lúc cũng sẽ xuất hiện khác thường dấu hiệu. Bất quá trong vòng mười năm tới đa chỉ có một lần, khi đó, Tiên môn sẽ tranh thủ triệu hồi đệ tử, tránh né hỗn loạn hỏa triều bạo phát.

Nhưng nhìn Ninh trấn giống nhau thường ngày cảnh tượng, bất kể là tu giả còn là phổ thông phạm nhân, đều không có bất kỳ dị thường phản ứng, này nói rõ hỏa quật động cũng chưa có bất kỳ tình huống khác thường xuất hiện.

Như vậy, nàng đến tới cùng vì sao đến đây?

Nếu như đặt ở thường ngày, lấy Trần Mặc tính cách đã sớm không có thời gian để ý này sự tình, chỉ cần hỏa quật động không có khác thường, không ảnh hưởng tới kế hoạch của chính mình liền đầy đủ.

Thế nhưng là hôm nay, hắn ma xui quỷ khiến bên dưới, càng không tự chủ được hướng về này cổ cảm ứng khởi nguồn tới gần, chờ đến phản ứng lại lúc, hắn mới phát hiện bản thân đã đi tới một chỗ tửu lâu bên dưới.

Đạo kia cảm ứng chính là từ chỗ này tửu lâu hai tầng truyền ra, bưng bưng mà động, vang vọng không ngớt.

Trần Mặc đối này đạo cảm ứng thực sự quá cảm thấy hứng thú, kia cây thiêu đốt hỏa lan ở trong đầu hắn vang vọng không tiêu tan, hắn chưa từng nghe qua, càng chưa từng gặp như vậy linh thực, như là một bàn tay lớn cầm lấy hắn chú ý lực không chịu thả lỏng.

Tâm thần không yên, Trần Mặc nghĩ tới ngày đó tế linh tiết thượng, bản thân xa xa nhìn vị này nữ trưởng lão bóng lưng lúc, nàng dường như cũng có thể nhận ra được bản thân ánh mắt, còn quay đầu nhìn lại, cũng không biết là không phải trùng hợp.

Bây giờ bản thân đã như vậy tới gần, nàng có thể hay không đã sớm phát hiện ta?

Trần Mặc lông mày gắt gao nhăn, làm sao cũng triển khai không ra, theo hắn vốn là tính tình, ứng lập tức rời đi nơi này, cơ mà vừa nhắc chân, nhưng không tự chủ liền bước vào tửu lâu này bên trong đến.

"Tiên trưởng một vị, lâu hai xin mời!" Tiểu nhị nhiệt tình chào mời thanh truyền đến, khiến Trần Mặc càng không tự chủ đè thấp bản thân đầu bóng.

Theo tiểu nhị dẫn dắt, từ huyền não bàn rượu biên xuyên qua, Trần Mặc trực tiếp leo lên chỉ có tu giả mới có thể thượng lầu hai.

Tửu lâu này bên trong lầu hai cũng không giống phía dưới một dạng như vậy nhiều người, quy quy chỉnh chỉnh vài tờ bàn bát tiên, cũng hiện ra thanh tịnh.

"Tiên trưởng muốn điểm cái gì?" Tiểu nhị dẫn Trần Mặc tại một góc ngồi xuống dưới, cung kính nhìn vị này tiên trưởng, đầu bóng bên dưới dung mạo thấy không rõ lắm, nhưng thông thường như vậy tiên trưởng mới ra tay xa hoa, so những kia mới ra đời Tiên môn đệ tử cường hơn nhiều.

Trần Mặc vô ý đề ý tới tiểu nhị suy nghĩ, thuận miệng nói: "Một bình thủy."

Tiểu nhị trên mặt nụ cười ngừng lại, rõ ràng nhiệt tình liền phai nhạt đi, trở về câu: "Đến đi!" Liền vội vã đi xuống lầu, không người biết oán thăm cái gì.

Trần Mặc đương nhiên sẽ không lưu ý một cái hầu bàn cái nhìn, sự chú ý của hắn sớm rơi tại tiểu lâu hai tầng sân thượng bên trên. Hắn cảm ứng liền bắt nguồn từ nơi này.

Lúc này nhìn lại sân thượng bên trên liền bày một tấm bàn trà, bên cạnh bàn bày hai cái linh khí gọn sóng trường kiếm, thoáng cảm ứng liền biết không phải phạm vật. Tại kiếm bên một nam một nữ ngồi đối diện nhau, xem kia nam tử nghiêng nhan, tuấn tú lỗi lạc, nhưng Trần Mặc cũng không quen biết.

Cho tới kia nữ tử, một bộ áo trắng, tuy rằng mang theo khăn che mặt, Trần Mặc còn là một mắt liền nhận biết, không phải hôm nọ tại tế linh đại hội thượng nhìn liếc qua một chút vị kia nữ trưởng lão, lại là ai?

Trần Mặc càng thêm hiếu kỳ nàng tại sao lại ở chỗ này? Nhưng trong lòng cảm thấy hứng thú nhất không thể nghi ngờ còn là nàng trên người gọn sóng kia cổ màu trắng hóa lan khí tức.

Dù là như vậy, Trần Mặc cũng không dám nhiều quan, hôm nọ nữ trưởng lão tựa như cảm ứng một màn còn là khiến hắn không thể không cẩn thận từng ly từng tí một.

Trái lại nữ trưởng lão bên kia, nhưng là căn bản không có chú ý Trần Mặc, này lúc tiểu nhị đã vì hai người đưa lên nước trà, kia tuấn tú nam tử đang ân cần vì nữ trưởng lão châm trà.

"Khinh Hoàn sư muội, này kim gỗ lim trà không coi là trân phẩm, nhưng cũng không sai, tế phẩm bên dưới ả có mộc bao hàm, sư muội cơ mà ẩm một chén."

Thanh âm nói chuyện không coi là lớn, nhưng tại Trần Mặc có tâm bên dưới, cũng nghe xong cái rõ ràng.

Nguyên lai, nữ trưởng lão tên là Khinh Hoàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: giác ngộ

Kiểm chế lại nỗi lòng, Trần Mặc dùng dư quang liếc nhìn kia nam tử, phát hiện này người ngoại trừ tướng mạo tuấn tú ở ngoài, mỗi một cái sợi tóc đều quản lý đến chỉnh tề, nắm chén lúc ngón cái dùng sức, nắm chén như cầm kiếm, hắn là quanh năm dùng kiếm duyên cớ, nhìn đáng đáp cũng không phải miệng cọp gan thỏ hạng người.

Bên hông hắn đính một viên ngọc bài, "Không Tang" bên dưới còn có hai cái chữ nhỏ "Bách chiến", Trần Mặc biết, người này cùng sư huynh một dạng, cũng thuộc bách chiến đường đệ tử.

Tâm tư đến đây, Trần Mặc lại là hơi nướng mảy, này người đã là bách chiến đường đệ tử, lại xưng hô "Khinh Hoàn sư muội", kia liền nói rõ bản thân trước vẫn đoán sai, này nữ tử kiên quyết không sẽ là trưởng lão.

Bất quá, đã không phải trưởng lão, vì sao ngày đó thấy nàng xuất hiện tại tế linh đạo đài bên trên lúc, nhưng rõ ràng địa vị khác hẳn?

Kiểm chế lại trong lòng nghi vấn, Trần Mặc âm thầm quay đầu lại một nhìn, đã thấy kia nữ tử cũng chưa động tác, nam tử nhíu mày, hỏi: "Sư muội không phạm một cái?"

"Không cần." Nữ tử nhẹ nhàng thanh âm truyền tới Trần Mặc trong tai, tuy là khéo léo từ chối, nhưng làm hắn cảm giác đến một cỗ tránh xa người ngăn dậm ý lạnh.

Trần Mặc ngồi ở góc, chỉ có thể nhìn thấy kia bóng lưng yếu điệu, lại là một bộ trắng thuần váy dài, tịnh đến có chút chói mắt, không kẹp không trâm, nửa dựa trúc tường, tóc đen mấy buông xuống địa.

Nàng bên hông đồng dạng một viên ngọc bài, thượng viết "Không Tang", nhưng không phân đường chi danh, này khiến Trần Mặc càng thêm kỳ quái, tự hỏi chưa từng gặp như vậy kỳ quái yêu bài.

Nghe nữ tử nói, nam tử không cho rằng ngổ, chỉ là lại ném thử một miếng, niệm niệm nói: "Là, này trà tuy có mộc bao hàm, linh khí nhưng mỏng manh

không chịu nổi, không ẩm cũng được."

"Bất quá, nếu như lần này sư muội thuận lợi đạt được kia một vật, còn đến thỉnh ngu huynh uống nhiều này mấy chén kim cố lim trà mới phải."

Lời ấy tuy nhìn như thuận miệng mà ra, nhưng vẫn mang theo vài phần khách ý, nếu như người thường nghe nói, chắc chắn phụ họa xưng phải, sau đó máy hát mở ra, liền không gì không thể tán gẫu, nhưng nữ tử một câu nói nhưng lại đem chặn lại trở về.

"Nếu như không có việc khác, ta liền trở về."

Nữ tử thanh âm vẫn cứ vô cùng êm tai, nhưng trong lời nói ý tứ nhưng cũng không có một điểm khách khí.

Đang khi nói chuyện, nàng liền nhẹ nhàng đứng lên, đem chuỗi kia trắng thuần trường kiếm nắm với trong tay, xoay người rời đi.

Trần Mặc cũng là lúc này, liền mới lần thứ nhất nhìn thấy này nữ tử khuôn mặt.

Nàng trên mặt mang theo khăn che mặt, Trần Mặc nhìn không rõ ràng, chỉ có thể nhìn thấy khăn che mặt ở ngoài một đôi mắt. Này đôi mắt đoạn không xưng được tuyệt thế mỹ lệ, kia ánh mắt nhưng minh tĩnh như thanh Khê, chỉ xem này đôi mắt, liền để người cảm thấy nhìn một cây tuyết trung ngạo lan, chỉ có thể quan sát từ đằng xa, sợ một tới gần liền phá hủy này khác u tĩnh.

Nữ tử nhịp bước tựa như chậm thực ra nhanh, cũng chưa lưu ý góc Trần Mặc, rất nhanh biến mất ở lầu hai bên trong.

Nam tử nhìn nữ tử rời đi, đợi đến nữ tử đi xa, hắn trên mặt ý cười mới tản đi, khoe miệng nhắc lên một tia cười lạnh nói: "Xem ngươi còn có thể cứng đến khi nào."

Hai người nói chuyện một chữ không rơi đều bị Trần Mặc nghe vào trong tai, đương nhiên cũng bao quát câu kia: "Xem ngươi còn có thể cứng đến khi nào, lời này tựa như có khác thâm ý. . . Lẽ nào là muốn chuẩn bị đối kìa đồng môn sư tỷ động thủ?"

Nghĩ tới đây Trần Mặc trong lòng căng thẳng, dư quang liếc mắt một cái kia nam tử, xem kia nam tử thần sắc bình tĩnh, trong lúc nhất thời lại không nắm chắc được kia nam tử có phải hay không đối đồng môn sư tỷ có ác ý? Hắn không biết hai người ở giữa quan hệ, liền một chuyện đầu đuôi câu chuyện cũng không biết, nghĩ như thế coi như có lòng muốn phải nhắc nhở, sợ cũng là đường đột vô cùng.

Nghĩ đến một trận, cũng không có kết quả, mà kia nam tử chẳng biết lúc nào đã rời đi.

Nói là nghỉ chân, giờ khắc này cũng khôi phục thể lực, nhiều năm qua nuôi thành trầm ổn tính cách, khiến Trần Mặc quyết định còn là dừng đường đột nhúng tay này sự tình.

Nói đến, bản thân cũng chỉ là đối kìa gọi là Kinh Hoàn nữ tử có một tia hiếu kỳ thôi.

Trong lòng chủ ý đã định, Trần Mặc liền kết toán thủy tiền, ra Ninh trấn.

Một đường thượng, gặp phải không ít Tiên môn đệ tử, cũng lại không gặp gỡ kia nữ tử. Mà những này Tiên môn đệ tử đa số cùng Trần Mặc một loại công lấy trúc mộc giới, Trần Mặc liếc mắt một cái, nói vậy bọn hắn làm cũng là hỏa nguyên thạch nhiệm vụ.

Làm này nhiệm vụ tu giả đại thể là Tiên môn đệ tử cấp thấp, tu vi tại Luyện Khí tầng một đến Luyện Khí ba tầng không giống nhau.

Tại Tiên môn, chỉ cần tu vi không đạt tới Luyện Khí bảy tầng, đều khó mà được tông môn đại lực bồi dưỡng, linh thạch như vậy trên quý tu luyện tài nguyên, đều cần nhờ bản thân kiếm lấy.

Đương nhiên một ít tự mang tài nguyên tu chân gia tộc con cháu cùng thiên tư trác tuyệt hạt nhân đệ tử ngoại trừ.

Mà dường như Trần Mặc như vậy bé nhỏ đệ tử, tưởng muốn tu chân, cũng chỉ có thể bận rộn với Tiên môn các loại nhiệm vụ, đổi lấy các loại tu luyện tài nguyên, do đó bọn hắn những này cấp thấp tu giả, phần lớn thời giờ đều lãng phí ở chỗ này, tu vi tưởng muốn tiến thêm một bước, cực kỳ gian nan.

Thêm nữa, tại Luyện Khí giai đoạn, gặp ba một tiểu quan, gặp chín một đại quan, rất nhiều tu giả cả đời này đều kẹt ở Luyện Khí ba tầng không cách nào tiến thêm, nếu như dựa vào đan dược miễn cưỡng vượt qua, Luyện Khí sáu tầng lại là một cửa, rất nhiều tu giả một đời đều kẹt ở này một cửa.

Bởi vì đan dược ở đâu là bọn hắn này loại tầng dưới chót tu giả có thể gánh vác? Thường thường Luyện Khí ba tầng tiểu quan cần thiết phụ trợ đan dược, liền sẽ tiêu hao hết bọn hắn hết thảy tích trữ.

Sáu tầng vượt cửa ải phụ trợ đan, giá cả so với kìa ba tầng. . . Nghĩ tới đây, Trần Mặc không khỏi cười khổ.

Hắn đương nhiên biết ngàn vạn tầng dưới chót tu giả trung vẫn có bộ phận tu giả có thể vượt qua này Luyện Khí sáu tầng, thế nhưng là kia Luyện Khí chín tầng cửa ải lớn thượng, chính là tuyệt đại đa số tu giả đều khó mà vượt qua, theo thời gian trôi đi, trong cơ thể tiên thiên chi khí tiêu tan, sinh mệnh trôi qua, trăm năm sau hóa một nhúm bụi bặm.

Cơ mà ai lại cam tâm như vậy? Nếu như không có này tu chân đến cầu đại đạo cơ hội vẫn còn cũng còn tốt, làm một thế tục người, một đời phú quý yên vui, lại có gì không vui?

Nếu như có này một tia bé nhỏ cơ hội. . .

Dù sao chỗ đứng bất đồng, sờ nhìn sờ nghe sờ tư sờ cầu, từ lâu bất đồng.

Tưởng thấu cái này đạo lý, Trần Mặc càng ngày càng kiên định một đường bụi gai cũng muốn nỗ lực tiến lên niềm tin, cho dù trước mắt khốn khổ khiến hần không thể không cúi người xuống, vác lên trúc mộc giỏ, kiếm lấy kia đáng thương một phần linh thạch, đồng thời còn muốn phòng bị giết người đoạt của này loại sự tình phát sinh trên người tự mình, phòng bị rất rất nhiều. . .

Tu chân, tu chân, tu chân con đường dài đằng đẵng, tu chân con đường cốt đầy rẫy. . . Tu chân chung, đại đạo là gì?

Trần Mặc nghĩ không ra, này cũng không phải hần lúc này có thể tưởng thấu đạo lý, chỉ là suy tư đến cái này vấn đề thời điểm, ồ vào ngực hần hình xăm đột nhiên chấn động kịch liệt mấy lần, đem hần từ mệnh môn tư hải trung kéo trở lại.

Hình xăm có như vậy phản ứng, là xưa nay chưa thấy lần đầu, này khiến Trần Mặc khẩn trương không ngớt, không thể tìm được cẩn thận tra xét một phen, nhưng không có phát hiện bất kỳ dị biến.

Lại đợi nửa ngày, hình xăm cũng lại không có bất luận cái gì phản ứng.

Này khiến Trần Mặc rất ngạc nhiên, nhưng cũng không thể làm sao, dù sao Thiên Chú Chi Bảo thần kỳ, muốn triệt để làm rõ cũng không phải một chốc sự tình.

Chỉ là Trần Mặc chính mình cũng không biết, trên đường ngẫu nhiên suy tư, trong lúc vô ý lại lần nữa cùng có hần kiên định đạo tâm, tại tu giả trên đại đạo quyết ý!

Một đường không nói chuyện, đến chạng vạng lúc, một mảnh đỏ đậm hóa quật son rớt cục rất xa ánh vào Trần Mặc mi mắt, nơi đó chính là hần chuyển này mục đích —— hòa quật.

Chỉ cần hần dọc theo dưới chân sơn dã đường nhỏ lại đi không tới một ngày, liền có thể đến mục đích địa. Cho tới trước hình xăm chấn động chi tiết nhỏ, đã sớm bị Trần Mặc ném ra sau đầu, hần cũng không phải một cái nôn nóng người, Thiên Chú Chi Bảo có nhiều thời gian chậm rãi nghiên cứu, trước mắt việc cấp bách là có thể thuận lợi hoàn thành hòa quật nhiệm vụ, kiếm lấy linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: hỏa quật động

Hỏa quật động đã không có bao xa, vөн vẹn hành một ngày không tới, Trần Mặc liền đã cảm giác đến trong không khí cực nóng, dưới chân băng tuyết cũng chẳng biết lúc nào không còn hình bóng, lộ ra ra tảng lớn khô cạn rạn nứt đất vàng.

Chuyển qua một mảnh khô vàng từng lām, Trần Mặc trong lỗ mũi nghe thấy được vài tia lưu huỳnh gay mũi mũi, lại hướng tới trước hành mấy trăm trượng, trước mắt cảnh sắc biến đổi.

Xa xa một chỗ liên miên đỉnh núi, không có một ngọn cỏ, hoang thổ khô cạn, sau lưng liên tục phụt lên xung thiên liệt diễm, thẳng đốt nồng vөн, nưóng hỏa bốc lên.

Trần Mặc ngóng nhìn này cảnh tượng, trong lòng biết đã rớt cục đến hỏa quật động. Hần xoa xoa chớp mũi giọt mồ hôi nhỏ, gấp đuổi chậm đuổi, bỏ ra một bữa cơm công phu, này mới lên đỉnh núi đi.

Chỉ thấy này cực cao ngọn núi tựa hồ bị thiên ngoại đồ vật đập qua, đỉnh núi sóng sờ sờ lồm thành một cái to lớn bồn địa, bốn phía vách đá cũng không bóng loáng, mà là có thật nhiều đạo thiên nhiên đường nhỏ, xoay quanh tại trên vách đá dưới không đồng đều, hết như từng con sóng gợn, đục như bị cục đá khuấy động lên đến mặt nước.

Bồn địa nơi sâu xa có lĩ nha lĩ nhĩ lỗ thủng, có nóng rực liệt diễm từ trung thỉnh thoảng phụt lên mà ra, thiêu đến chu vi nham thạch đỏ chói. Liền ngay cả còn chưa tới gần Trần Mặc, đều đã phát hiện mặt đất truyền đến từng trận nóng.

Nếu như phạm nhân đến này, riêng là trong không khí khói đặc cùng mùi lưu hoàng, liền không cách nào đợi lâu.

Chân trời tà dương ánh nắng chiều, không lâu thì sẽ vào đêm, đến này người đều biết, hỏa quật động hỏa triều bạo phát chỉ có giờ Mão, do đó đêm

xuống, hòa thể sẽ so sánh ban ngày hơi yếu, chính là tiến nhập cơ hội tốt.

Trần Mặc dùng vải che khuất miệng mũi, vận chuyển lên trong cơ thể linh lực phòng ngự, tại chỗ quan sát kia vạn ngàn hỏa quật, hỏa quật đã không lại giống như vừa tới thời gian như vậy nóng nẩy, liền ngay cả ngoại giới nóng rực nhiệt độ cũng dường như nguội sơ qua.

Hắn quan sát hồi lâu, phát hiện trong đó một cái hỏa quật động khẩu phụ cận nam thạch so cái khác càng đồ đậm, nói vậy bên trong hẳn là sản có hỏa nguyên thạch mới đúng.

Chủ ý đã định, Trần Mặc liền dậy đang đang sau lưng trúc mộc giỏ, hướng về cái kia hỏa quật đi đến.

Cửa động khoảng cách bất quá trăm trượng, Trần Mặc rất mau tới đến phụ cận. Vừa định tiến nhập cửa động, liền phát hiện mấy đạo nhân ảnh từ các nơi đi ra, trong đó đại thể đều là đồng dạng công lấy gỗ trúc đệ tử, cách Trần Mặc gần nhất là một tên nữ tử, toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, không nhiễm nửa điểm bụi trần.

"Lại là nàng?" Trần Mặc cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới vậy mà sẽ ở nơi này lại gặp phải, theo bản năng nhìn nhiều mấy lần.

Nữ tử cũng là nhìn đến Trần Mặc, ánh mắt hơi dừng lại, sau đó liền dời, cũng chưa quá nhiều chú ý, một mình tiến vào một chỗ hỏa quật, không thấy bóng dáng.

Thu hồi ánh mắt, Trần Mặc không lại lưu lại, cũng một đầu tiến vào hỏa quật bên trong, vừa mới phát hiện này hỏa quật bên trong không gian cực đại.

Nhìn bốn phía một cái, trên mặt đất tràn đầy đồ đậm tảng đá, bất quá những tảng đá này màu sắc còn quá nhạt, đến màu đỏ sẫm, mà lại có lưu quang lấp loé, mới xem như là hỏa nguyên thạch.

Hít hai cái khí, Trần Mặc khề cau mày, phát hiện chu vi không khí cực là khô nóng, kia nhiệt khí hô hấp một cái liền chui vào trong phổi không ra, làm cho người ta cảm giác trong cơ thể cực nóng không chịu nổi, như là có một cỗ hỏa tại trong lồng ngực thiêu đốt một loại.

Trần Mặc biết được, đây chính là trúng hỏa độc dấu hiệu, tại này dạng không khí bên trong, nếu như không cần sương lạnh linh dịch, là kiên quyết không thể ở trong đó khai thác đá.

Hắn từ bên người bao bố bên trong lấy ra bình nhỏ, cẩn thận từng ly từng tí một hướng về miệng bên trong ngã một giọt, vội vã ăn vào, bỗng cảm thấy một trận mát mẻ từ trong đến ngoài khuếch tán ra đến, lại hô hấp lên này động bên trong cực nóng không khí, liền không có gì đáng ngại.

Sương lạnh linh dịch không thể lãng phí, Trần Mặc không dám trì hoãn, lập tức liền thâm nhập trong hang động, bắt đầu bắt tay tìm kiếm hỏa nguyên thạch.

Khoảng chừng hai canh giờ sau khi, Trần Mặc ở trong động nơi sâu xa một mảnh đồ đậm tảng đá trung, rốt cục nhìn thấy một vết màu đỏ sẫm.

Lập tức kiểm nghiệm một phen, xác định là hỏa nguyên thạch, hắn liền vội vã lấy ra kim văn khoan, "Leng keng leng keng" phi đi một phen khí lực, rốt cục đem này một khối hỏa nguyên thạch gỡ xuống.

Này một khối hỏa nguyên tảng đá đầu lâu to nhỏ, vào tay rất nặng, Trần Mặc dự tính từ trước muốn có ba mươi cân tả hữu, đã là có thể đạt đến này một chuyến Trần Mặc định cho mình trọng lượng.

Bất quá, đã như thế sớm liền có phát hiện, Trần Mặc cũng chưa xuất động, mà là lại phục rồi một giọt sương lạnh linh dịch, lại tìm hai canh giờ, lại lần nữa vận may tìm tới một khối khá nhỏ hỏa nguyên thạch. Hắn y dạng lấy, để vào trúc mộc giỏ trung. Giỏ trúc tuy hơi chút trầm trọng, nhưng cũng không có gì đáng ngại, công lấy liền ra trong động.

Nhưng không nghĩ này lúc lại nhìn thấy kia nữ tử, nàng vậy mà cũng từ hỏa quật trung đi ra, cũng chưa liếc mắt nhìn Trần Mặc, trực tiếp hướng về phương xa bước đi, từ biểu cảm cũng nhìn không ra đến phải chăng đến tướng muốn đồ vật.

Trần Mặc thấy kia nữ tử hai tay trống trơn, trong lòng có chút kỳ quái, dù sao mặc kệ tại này hỏa quật động cầu lấy vật gì, thế nào cũng phải có lộ chứa chuyên chở mới được. Lại nhìn đến nàng bên hông có một tinh mỹ túi vải, trong lòng càng là nghi hoặc, lẽ nào này túi vải là nạp tử?

Nạp tử là chứa đồ Linh khí gọi chung, ngoại hình mặc kệ là túi áo, vòng tay, nhẫn, đai lưng các loại, chỉ cần có thể gửi sự vật, đều tính làm nạp tử.

Nạp tử luyện chế cực kỳ không dễ, là có tuy cấp bậc đại thể không cao, nhưng giá trị so với tầm thường Linh khí cao hơn rất nhiều.

Trần Mặc lòng sinh ước ao, nếu như hắn trong tay có nạp tử mà nói, liền không cần lại gánh vác giỏ trúc như thế cực khổ rồi. Bất quá coi như có, nói không chắc hắn cũng không nỡ dùng nạp tử đem chứa hỏa nguyên thạch, dù sao nạp tử không gian có hạn, có thể chứa hỏa nguyên thạch nạp tử nên có bao lớn không gian?

Liếc nhìn sắc trời, đã là nhanh đến giờ Mão. Trần Mặc không dám lại tại cửa động trì hoãn, liền vội vã đi xa, ở hỏa quật động ngoại vi khô héo từng lâm bên trong, tìm một chỗ qua đêm, còn ở xung quanh bày xuống một chút trong thôn dự phòng đã thú cơ quan nhỏ.

Những này cơ quan chạm vào tức vang, tuy không thể gây tổn thương cho người, nhưng cũng có thể cấp bản thân nhắc nhở một chút, dù sao còn đến tại này hỏa quật động nghỉ ngơi cái hai ba ngày mới có thể chứa đầy giỏ trúc, bày xuống cơ quan cũng có thể phòng ngừa khổ cực tìm được hỏa nguyên thạch bị người "Làm tiền".

Nằm tại bầy sắn nát tan nhánh thượng, Trần Mặc cứ việc cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng cũng có chút tâm hỷ, lần thứ nhất tiến nhập hỏa quật động liền có thể đào ra mấy chục cân hỏa nguyên thạch, có thể nói phi thường thuận lợi, này chỉ ít chứng minh hần sau đó có thể đem hỏa quật nhiệm vụ, làm một cái ổn định linh thạch khởi nguồn.

Lôi kéo trong tay dây nhỏ, phương xa truyền đến ống trúc va chạm thanh âm, cơ quan tạo tác dụng, Trần Mặc sơ qua an tâm, thêm vào bốn ba uế oải, rất nhanh liền nặng nề ngủ.

Nhưng không nghĩ đến nửa đêm, đột nhiên xảy ra dị biến.

Trần Mặc bị đánh lén, nguyên bản kia trung niên tu giả tu vi liền cao hơn Trần Mặc quá nhiều, thêm vào là đột nhiên đánh lén, cho nên Trần Mặc liền cơ hội phản kháng đều không có, liền bị đối phương hạn chế.

Bản thân bày xuống cơ quan tại người này trước mặt thùng rỗng kêu to, căn bản chưa từng làm ra bất kỳ nhắc nhở, chờ Trần Mặc triệt để phản ứng lại lúc, đối phương đã đem hần trời gỗ trời lên, không nói hai lời, che hần trong cơ thể linh lực, đoạt hần túi vải.

Trần Mặc giãy dụa không được, chỉ có thể trở mắt nhìn kia trung niên tu giả tại hần túi vải trung một trận xoay loạn.

Đội từ hần túi vải trung lật ra kia sương lạnh linh dịch sau, kia tu giả trên mặt hiện lên hỷ sắc, không nhịn được mở miệng nói: "Này sương lạnh linh dịch đã đến tay, nếu ta hôm nay có thể tại thiên địa kỳ vật Lam Diễm quả thành thực lúc hái. . . Luyện Khí ba tiến vào bốn, sáu tiến vào bảy hai cái tiểu quan, đều là điều chắc chắn!"

. . .

Hai ngày trước trạng thái không phải rất hảo, Chương 30 Cùng Chương 31 Cá nhân cảm giác không hài lòng lắm, đối ta mà nói, sáng tác là một cái rất nghiêm túc sự tình, bởi vậy thức đêm làm một ít sửa chữa, đại gia nếu như có hứng thú lời nói có thể quay đầu lại lại lần nữa xem một lần. Mặt khác, cầu đề cử, cầu thu gom, cầu tất cả chống đỡ, cảm tạ các vị huynh đệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: bị chế ngự

Ngắn ngắn vài câu thoại, Trần Mặc liền đã rõ ràng, bản thân tao ngộ trận này tai bay vạ gió, quá nửa là bởi vì này sương lạnh linh dịch mà lên.

Chỉ là này sương lạnh linh dịch cũng không phải trân quý hiếm lạ đồ vật, làm sao sẽ bởi vì nó mà bị đánh cướp đây? Nghĩ không ra trong đó then chốt, Trần Mặc cũng chỉ có thể thăm mắng mình bất cân, xem ra tại này Tu giả giới, bất kỳ đồ vật đều có bị mơ ước khả năng.

Sư huynh cấp thẻ ngọc, cũng tại kia túi vải bên trong, túi vải nhưng tại người này trong tay, căn bản không có cơ hội cướp giật qua đến, tìm kiếm sư huynh trợ giúp.

Nghĩ tới đây, hần đã hoàn toàn tỉnh táo lại, việc đã đến nước này, đành phải xem này trung niên tu giả tiếp đến muốn làm cái gì, tài năng khác làm tính toán.

Cũng là này lúc, Trần Mặc phương nhớ tới trung niên tu giả vừa nãy nhắc qua cái gì thiên địa kỳ vật 'Lam Diễm quả', đoạt đi kia cũng không trân quý sương lạnh linh dịch, chính là vì nó.

'Thiên địa kỳ vật' hần tự nhiên nghe nói qua, nhưng Lam Diễm quả là cái gì, Trần Mặc nhưng không biết được.

Hần chỉ biết là, thiên địa kỳ vật đối tu giả tu luyện có lớn lao trợ lực, nhưng cực kỳ hiếm thấy, quý hiếm, có thể gặp mà không thể cầu.

Bất quá từ đối phương lời nói phán đoán, đối phương đối được 'Thiên địa kỳ vật' dường như rất nắm chắc?

Chỉ là hần đã đường hoàng tại bản thân trước mặt nhắc tới. . . Nghĩ tới chỗ này, Trần Mặc trong lòng đột nhiên căng thẳng, mồ hôi lạnh một thoáng ướt nhẹp hần phía sau lưng.

Cùng lúc đó, kia trung niên tu giả bỗng nhiên chụp vào Trần Mặc, đánh gãy hần tâm tư, Trần Mặc sợ hãi, thàn nói: "Chẳng lẽ này chính là bỏ mạng thời điểm?"

Vào giờ phút này, Trần Mặc tuy không biết này người đến tốt cùng muốn bán thân làm cái gì, nhưng hắn vừa nảy đã nghĩ đến, trung niên tu giả đã không hề kiêng kỵ nhắc lên thiên địa kỳ vật, kia chính mình tính mạng, liền vô cùng có khả năng khó giữ được, bởi vì chỉ có người chết mới không sẽ tiết lộ bí mật.

Trần Mặc theo bản năng tưởng muốn trốn, cơ mà cả người bị trôi đến chặt chẽ, không thể động đậy chút nào.

"Không muốn chết đến quá nhanh, liền cho ta thành thật một chút." Thấy Trần Mặc giãy dụa, trung niên tu giả một tay nhắc lên Trần Mặc, trong miệng quát lạnh một tiếng.

Nghe xong trung niên tu giả lời này, nguyên bản sợ hãi không ngớt Trần Mặc trái lại thở phào nhẹ nhõm, hắn biết, trung niên nam tử này không giống người lương thiện, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha bản thân, nhưng nghe hắn ngữ khí, cũng không phải tưởng muốn lập tức kết liễu bản thân, tuy không biết hắn có mục đích gì? Cơ mà trước mắt chỉ cần có thể giữ được tính mạng, chưa chắc liền không có cơ hội chạy trốn.

Một ý nghĩ đến đây, Trần Mặc lại lần nữa bình tĩnh lại, bắt đầu suy tư, bản thân có cái gì dựa dẫm? Có thể tại then chốt thời khắc, trợ bản thân thoát thân?

Liền như trên một lần, hắn có Mộng Yểm U Bạch, may mắn giết kia mất tam giác, nhưng lần này hắn có cái gì?

"Mộng Yểm U Bạch?" Nghĩ đến này kỳ hoa danh tự, Trần Mặc bỗng nhiên nghĩ đến bản thân tỉ mỉ chuẩn bị bảo mệnh đồ vật, như vậy xem ra, nếu thật sự đến then chốt thời khắc, bản thân cũng không sẽ hoàn toàn mặc người xâu xé.

Bên này Trần Mặc ở trong lòng đặt mưu đồ, bên kia trung niên tu giả nhưng là mở miệng lần nữa.

"Nói vậy ngươi vừa nảy cũng nghe nói, này hỏa quật trung có thiên địa kỳ vật 'Lam Diễm quả', trái cây kia ngươi có lẽ không biết là cái gì tác dụng, nhưng thiên địa kỳ vật ngươi cơ mà rõ ràng giá trị?"

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, này Lam Diễm quả là ta trong lúc vô ý phát hiện, tuyệt đối không cho phép người khác đoạt đi. Ta hôm nay hạn chế ngươi, liền bởi vì ngươi là Không Tang Tiên Môn đệ tử, trên người hơn phân nửa có kia sương lạnh linh dịch."

"Ngươi hỏi ta vì sao sương lạnh linh dịch cũng muốn đánh cướp?"

"Khà khà, gia gia gần đây trong tay eo hẹp, quái liền quái này sương lạnh linh dịch chỉ có các ngươi sư môn mới có thể luyện chế, ai không biết ngươi Không Tang Tiên Môn hầu như nhận thầu này hỏa quật hỏa nguyên thạch? Liền bởi vì các ngươi dựa vào sư môn chi tiện, có thể ung dung lấy cực nhỏ đại giá được sương lạnh linh dịch. Mà ngươi Không Tang Tiên Môn bán cho người ngoài kia sương lạnh linh dịch lại quá đắt,

Gia gia không nỡ, chỉ có thể đánh cướp ngươi, hơn nữa, lấy Lam Diễm quả dễ trúng hỏa độc, gia gia ta không tưởng mạo hiểm, nếu ngươi có thể hái Lam Diễm quả, đưa đến gia gia trên tay, gia gia thả ngươi một cái mạng, cũng chưa hẳn không thể."

Nói tới chỗ này, trung niên tu giả khà khà cười cợt, chỉ vào một bên một khối đỏ đậm núi đá nói: "Nếu như không theo, có như thế thạch. . ."

Ngữ tắc, liền thấy trung niên tu giả trong lòng bàn tay hồng quang đại thịnh, một chưởng vỗ tại kia dài ba thước trên núi đá, theo oanh một tiếng vang sau, kia núi đá đốn thành mị phấn.

Trung niên tu giả ngăn ngăn vài câu đã đem sự tình đầu đuôi câu chuyện nói rồi rõ ràng, Trần Mặc nếu như lại không rõ ràng bản thân lập tức tình cảnh, chính là kẻ ngu si.

Nguyên lai kia trung niên tu giả không chỉ là vì sương lạnh linh dịch mà đến, còn muốn bản thân tự mình cấp hắn hái kia thiên địa kỳ vật, nói vậy kia thiên địa kỳ vật sinh trưởng chi địa cũng không phải cái gì dễ sống chung địa phương, chỉ dựa vào sương lạnh linh dịch cũng không có thể hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Bản thân đến thời điểm vẫn cần khắp nơi cẩn thận một chút, tìm kiếm kia chạy trốn cơ hội mới phải. . .

Trần Mặc nghĩ tới rõ ràng, nhưng lập tức vì mê hoặc trung niên tu giả, ra vẻ trầm ngâm hình, một lát sau, mới chậm rãi mở miệng, gần từng chữ: "Ta có thể vì ngươi đi lấy Lam Diễm quả, nhưng ngươi cũng muốn tuân thủ ước định, bằng không, ta chính là thành quỷ, cũng sẽ không bỏ qua ngươi."

"Khà khà, khá lắm, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, gia gia đáp ứng ngươi sự tình sẽ làm được."

Ngữ tắc, trung niên tu giả khoe miệng nhắc lên một vệt cười gần, một tay nhắc lên Trần Mặc, hướng hỏa quật phương hướng bước đi.

Mà Trần Mặc chỉ như một cái tiểu sói con bê, bình tĩnh, tinh táo chờ đợi cái kia cơ hội. . .

Liền tiếp hành mấy canh giờ, tại giờ sửu tà hữu, hai người đã tiến nhập hỏa quật nơi sâu xa.

Hỏa quật nơi sâu xa bốn phương thông suốt, trên mặt đất chảy xuôi dung nham, khai thông nội bộ từng cái từng cái hỏa quật động, chỉ có cực nhỏ địa phương có lộ có thể đi.

Nhưng kia trung niên tu giả tựa hồ đối với nơi đây rất tinh tường, một đường nhắc theo Trần Mặc, hầu như đều không có dừng lại bốn ba, mà không đối

nơi đây hết sức quen thuộc người, sợ là cảm địa đồ cũng không thể dễ dàng đi tới nơi này.

Trần Mặc một đường thượng yên lặng cường hành nhớ đường về, nhưng trong lòng từ lâu không biết bọn hắn đến tột cùng thâm nhập đến hỏa quật cái gì địa phương, chỉ là giương mắt thấy rõ, kia đồ đậm dung nham toả ra nhàn nhạt hồng quang, dựa vào hồng quang, có thể nhìn đến từ dung nham trung phun ra từng cái từng cái bọt khí, bọt khí nổ tung, tràn ra một đoàn đoàn màu xám khói khí.

Những này khói khí tràn ngập toàn bộ hỏa quật, khô nóng khó nghe, hút vào trong miệng, yết hầu lại ngứa lại đau.

Kia trung niên tu giả dường như đến địa phương, đem trên lưng Trần Mặc tùy ý ngã tại trên đất, hắng giọng một cái cười lạnh nói: "Tiểu tử thôi, đã đến nơi này, cũng đừng tưởng chạy."

Bị rơi trên mặt đất Trần Mặc rên lên một tiếng, đầu óc có chút trở nên mơ màng, sau một chốc mới thanh tỉnh lại, hắt lau lau khoé miệng vết máu, lạnh lùng nhìn trước mắt trung niên tu giả.

Trong lòng nhưng là bi thương, bi thương nguyên nhân cũng không phải bởi vì hắn bây giờ tình cảnh, mà là này Tu giả giới so với này trần thế càng thêm lạnh nhạt vô tình.

Nguyên lai tại đến này trên đường, này trung niên tu giả tuy nhất hoang dã đường nhỏ, nhưng xảo ngộ Không Tang môn sư huynh, hắn trong lòng nhất thời bay lên hy vọng, cho rằng cái kia cơ hội đã đến. Liên há mồm một hô, bản thân tuy bị người hạn chế, nhưng chưa nhét lại miệng mũi, kia sư huynh nếu như chịu làm cứu viện, hắn định có thể thoát vây.

Tiếng hô mờ miệng, Trần Mặc cũng rõ ràng cảm giác đến kia trung niên tu giả khẩn trương, tùy thời đều chuẩn bị ra tay đáng về.

Nhưng không nghĩ, kia sư huynh rõ ràng nhìn ra hắn tình cảnh, nhưng cũng chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn, liền rời đi.

Trần Mặc tâm tại chỗ liền lạnh xuống, hắn rốt cuộc biết Diệp Phiêu Linh nói tới lời nói, mặc dù là đồng môn, hắn cũng không nên ôm ấp bất kỳ kỳ vọng, cái này thế đạo, nếu như muốn tiếp tục sống chỉ có thể dựa vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lam Diễm quả

Không cho Trần Mặc nhiều nghĩ, trung niên tu giả đã mở ra Trần Mặc sợi dây trên người, chỉ vào dung nham đối diện hỏa quật động, âm lãnh nói: "Lam Diễm quả ở phía đối diện trong động, lấy Lam Diễm quả cần thiết phải chú ý địa phương, ta ở trên đường đã nói với ngươi, đi đem ở trong đó trái cây lấy ra, nếu ngươi còn có thể sống, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn, tha cho ngươi một mệnh."

Trần Mặc căn bản không tin trung niên tu giả lời nói, hắn không có nhìn về phía đối diện hỏa quật động, mà là nhìn một chút kia dung nham, một bên suy nghĩ chạy trốn biện pháp, một bên kéo dài thời gian nói: "Coi như ta chịu giúp ngươi lấy, này có dung nham cách trở, ta cũng căn bản không qua được."

Trung niên tu giả cười lạnh, dùng tay chỉ vào hướng cách đó không xa, dung nham phía trên một mảnh màu xám tầng tầng nham thạch nói: "Nơi đó tân hình thành tầng tầng nham thạch, ngươi có thể đi tới." Hắn ngữ khí vô cùng chắc chắn, gần giống như hắn đi qua một loại.

Theo trung niên tu giả chỉ phương hướng nhìn lại Trần Mặc cũng nhìn đến kia tầng tầng nham thạch, chỉ thấy kia tầng tầng nham thạch cực mỏng, mà lại rộng nhất xích nơi không đủ trượng, nếu như đứng ở phía trên, hành động nhất định phải cẩn thận từng ly từng tý một, bằng không vô cùng có khả năng rơi vào dung nham trung, lấy hắn thực lực, chỉ sợ sẽ bị kia dung nham đốt thành tro bụi, liền cái hài cốt đều không để lại.

Nhìn kia mỏng manh tầng tầng nham thạch, Trần Mặc trong lòng thầm mắng: "Nơi đây như vậy hung hiểm, chẳng trách này trung niên tu giả không muốn bản thân đi lấy kia Lam Diễm quả."

"Mà xem này tình thế, lấy kia Lam Diễm quả hung hiểm, còn xa không chỉ dừng lại tại đây."

Trần Mặc theo bản năng tưởng muốn phản kháng, nhưng này trung niên tu giả thực lực vượt xa với hắn, lúc này động thủ, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chớ nói chi là chạy trốn.

"Lẽ nào, chỉ có thể đi tới này hung hiểm tầng tầng nham thạch? Vì hắn lấy Lam Diễm quả?" Trần Mặc hai mắt nhìn chằm chằm trước mắt tầng tầng nham thạch cùng dung nham, trong lòng giãy dụa.

Bỗng nhiên hần trong lòng hơi động, thầm nói: "Này tầng nham thạch mỏng mà lại hẹp, nếu như tại thượng hành tẩu, hành động tất nhiên bị hạn chế, nếu ta đem này người dẫn tới tầng nham thạch thượng, hần tất không dám tùy tâm đi động, khi đó ta lại sử dụng kia đồ vật, hần định không tốt chống đối. . . Như vậy, bản thân hoặc có một đường sinh cơ!"

Nghĩ tới đây, Trần Mặc rốt cục định ra rồi chủ ý, này duy nhất sinh cơ, hần nhất định phải bắt lấy, nhưng còn có một nan đề cần giải quyết, chính là thể nào đem này người dẫn tới tầng nham thạch thượng. . .

Trung niên tu giả nhìn thấy Trần Mặc quấy rầy bất động, trong lòng không kiên nhẫn, cho rằng Trần Mặc không dám qua kia dung nham, liền uy hiếp nói: "Nếu ngươi không muốn đem kia Lam Diễm quả cho ta hái trở về, ta hiện tại liền đem ngươi ném vào dung nham."

"Lam Diễm quả!"

Trần Mặc vốn là tâm tư thông suốt, trung niên tu giả lời nói, khiến Trần Mặc bỗng cảm thấy thể hồ quán đỉnh, nếu như hần dựa vào này Lam Diễm quả. . .

Nghĩ đến đây, Trần Mặc lại không chân chừ, đứng lên, cảm sương lạnh linh dịch, uống một giọt, chợt cảm thấy một cổ lạnh lưu từ yết hầu chảy vào trong cơ thể, khiến hần rung mình một cái.

Nhìn đến Trần Mặc động tác, trung niên tu giả cười lạnh nói: "Này là được rồi."

Trần Mặc cũng không nói tiếp, chỉ là hướng về kia mỏng manh màu xám tầng nham thạch đi đến.

Tầng nham thạch cực mỏng, tầng nham thạch dưới là còn đang thông thả lưu động dung nham, cho nên tầng nham thạch thượng cực kỳ nóng rực, đi ở mặt trên, lòng bàn chân truyền đến từng trận nhiệt đau, liền giấy cũng bị thiêu đến cháy đen lên.

Nhưng dựa vào sương lạnh linh dịch được hiệu, Trần Mặc còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, chậm rãi hướng về đối diện hỏa quật động bước đi.

Ba mươi mấy trượng rộng tầng nham thạch, liền như rãnh trời, Trần Mặc đầy đủ đi rồi một phút thời gian, mới đến bờ bên kia.

Tại đập lên kia đồ đậm nham thạch mặt đất sau, hần quay đầu lại liếc mắt nhìn kia trung niên tu giả, lại nhìn một chút phía sau mỏng manh tầng nham thạch.

Một cái ý nghĩ không khỏi hiện lên: Nếu là hần lúc này phóng thích hỏa linh thuật, ném ra hỏa cầu, phá hủy này tầng nham thạch, này trung niên tu giả chỉ sợ liền không qua được, tính mạng hần cũng có thể tạm thời có thể bảo tồn.

Nhưng hần định cũng không thể quay về, đến ngày mai, này hỏa quật trung nói không chừng khi nào liền sẽ phun ra kia hỏa diễm, đến lúc hần cũng là một cái chết.

Bỏ đi này ý nghĩ, Trần Mặc hít sâu một hơi, không lại do dự hướng đi này duy nhất hỏa quật động, cũng không cần hần cẩn thận tìm kiếm, mới vừa vào trong động, hần ngay tại đồ đậm trên vách đá, nhìn đến một cây đồ đậm cây thượng kết một cái thiêu đốt đồ đậm hỏa diễm trái cây, trong ngọn lửa một tia lửa xanh lam sắc cực kỳ bắt mắt, cùng kia trung niên tu giả miêu tả giống nhau như đúc.

Nhìn trước mắt Lam Diễm quả, Trần Mặc trước tiên dùng hai giọt sương lạnh linh dịch, tay chân đuôi lông mày đều nhiễm phải sương trắng, nhưng hần vẫn cảm giác đến không an toàn, lại nuốt ba giọt, trong miệng ngâm ba giọt, mãi đến tận hai tay đều kết mỏng manh tầng băng, Trần Mặc này vừa mới đưa tay chụp vào kia trứng gà to nhỏ Lam Diễm quả.

Chỉ là hần tuyệt đối không ngờ, này Lam Diễm quả thượng hỏa diễm như vậy nóng rực, hần bàn tay vừa mới tiếp xúc kia Lam Diễm quả, trên bàn tay tầng băng liền cực tốc hòa tan.

Trần Mặc tâm cả kinh, vội vàng đem ngâm vào trong miệng kia ba giọt sương lạnh linh dịch nuốt vào, cắn răng một cái, đột nhiên bắt lấy kia Lam Diễm quả, cấp tốc kéo xuống, nhét vào sớm chuẩn bị tốt Linh Ngọc hộp trong.

Không ngờ tới, này Lam Diễm quả vừa mới lấy xuống, mấy đám ngọn lửa màu xanh lam liền từ trong động bốn phía đột nhiên phun ra, tràn ngập toàn bộ sơn động, dư thừa hỏa diễm, càng là phun ra đến hỏa quật động ngoại.

Nhìn bỗng nhiên phun ra ngọn lửa màu xanh lam, trung niên tu giả thầm nghĩ trong lòng: "May là không phải ta tự mình động thủ hái Lam Diễm quả, bằng không mặc dù không bị thiêu chết, cũng chắc chắn vết bỏng, hơn nữa tất trúng hỏa độc."

Nguyên lai đây mới là trung niên tu giả lợi dụng Trần Mặc hái Lam Diễm quả chân chính nguyên nhân!

Bởi vì sợ hãi kia hỏa độc, trung niên tu giả không khỏi lùi về phía sau mấy bước, cư hần đoán chừng, kia Lam Diễm quả ứng đã vỡ xuống, kia tiểu tử có lẽ đã chết rồi, hần chỉ cần chờ đến ngọn lửa màu xanh lam kia thối lui, liền có thể lấy kia Lam Diễm quả, nghĩ tới đây hần trong lòng một trận mặt danh kích động, không khỏi cất tiếng cười to lên.

Nhưng mà tiếng cười của hần chưa ngừng lại, một bóng người loạng choạng đi ra, chính là Trần Mặc.

Lúc này Trần Mặc đáng đáp cực kỳ chật vật, cả người quần áo thiêu hủy quá nửa, cháy khét da thịt bay khắp, liền như bị nướng cái nửa chín.

"Này tiểu tử vậy mà không chết?" Trung niên tu giả trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không lắm lưu ý, nguyên bản kia tiểu tử tu vi liền thấp, chớ nói chi là bây giờ bị đốt thành bộ này đáng đáp còn có thể lật lên cái gì bọt nước? Chỉ là chờ chút không thể thiếu muốn phiền phức bản thân tự mình động thủ kết liễu hẳn.

Trái lại Trần Mặc tuy đã bị thương, trong lòng nhưng không gì sánh được thanh minh, vừa nãy cố nhiên hung hiểm, nhưng vẫn có đề phòng Trần Mặc tách ra đến cũng coi như đúng lúc, thêm vào đây đủ sương lạnh linh dịch hộ thể, hẳn ngược lại cũng chưa thương tới căn bản, bất quá hiểu thêm kia trung niên tu giả dụng tâm hiểm ác.

Hắn biết tiếp đến mới là chân chính sinh tử một kích.

Hít sâu một hơi, Trần Mặc bình tĩnh một thoáng nổi lòng, nhìn dung nham đối diện trung niên tu giả, nheo lại hai mắt, chậm rãi hướng về kia màu xám tăng nham thạch bước đi.

Trước lúc này Trần Mặc trong bóng tối đã dùng một ngụm lớn sương lạnh linh dịch, trong miệng lại ngậm một ngụm lớn.

Trần Mặc rõ ràng, bản thân dựa dẫm cũng không nhiều, ngoại trừ kia nhúng Mộng Yểm U Bạch độc châm, cũng chỉ có này sương lạnh linh dịch.

Tại mỏng manh tăng nham thạch thượng sinh tử một kích, cũng không thể coi thường sương lạnh linh dịch tác dụng, có trách thì chỉ trách kia trung niên tu giả một lòng chỉ tưởng bản thân đi vì hắn trích đến Lam Diễm quả, lại coi khinh bản thân, đem một chính bình sương lạnh linh dịch đều giao cho bản thân.

..

Lúc này trung niên tu giả căn bản không biết Trần Mặc suy nghĩ, chỉ là một đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm Trần Mặc trong tay hộp ngọc, nghĩ đến một hồi hẳn liền có thể được đến Lam Diễm quả, trong lòng liền không nhận được kích động.

Tại có chút quý dị bầu không khí trung, Trần Mặc đã chậm rãi đi tới tầng nham thạch trung tâm nơi, khoảng cách đối diện chỉ có mười lăm trượng khoảng cách.

Trần Mặc càng ngày càng gần, trung niên tu giả càng ngày càng kích động, liền tay cũng bắt đầu có chút run rẩy.

Cơ mà không tưởng, lúc này Trần Mặc chợt dừng lại, hắn coi rẻ liếc mắt nhìn trung niên tu giả, khóe miệng lộ ra một vệt quý dị cười, tại trung niên tu giả khăn trương dưới ánh mắt, chậm rãi đem hộp ngọc mở ra. . .

"Tiểu tử thôi, ngươi làm gì?" Nhìn đến Trần Mặc động tác, trung niên tu giả sốt sắng mà hô to một tiếng, kia trong hộp ngọc toả ra chói quang không phải Lam Diễm quả lại là cái gì?

Trần Mặc nhưng không đáp, mà là từ từ cầm lên Lam Diễm quả, tại trung niên tu giả khăn trương tiếng gào trung, mang theo nụ cười quái dị, quyết đoán mà đem Lam Diễm quả nhét vào trong miệng chính mình.

"Tiểu vương bát đần! Ta làm thịt ngươi!"

Trần Mặc như vậy động tác, triệt để làm tức giận trung niên tu giả, tức giận đến trung niên tu giả cái trán gân xanh hẳn lên, tức giận, giờ tay chính là vài đạo kiếm khí, hướng về Trần Mặc lung tung vọt tới. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: huyết đấu

Này vài đạo kiếm khí bắn ra, tuy tại cực nộ bên dưới mắt chính xác, nhưng cũng cả kinh Trần Mặc chảy mồ hôi ròng ròng, hắn biết được này trung niên tu giả tu vi cực cao, nhưng cũng không hề nghĩ tới, hắn có thể cách không phóng thích kiếm khí, này hẳn là Luyện Khí bảy tầng trở lên tu giả có khả năng sử dụng thủ đoạn a!

Cơ mà kia trung niên tu giả khí tức tuyệt không phải Luyện Khí bảy tầng trở lên, bằng không cũng không cần lợi dụng hắn đi hái kia Lam Diễm quả. . .

Trần Mặc tâm tư ngổn ngang, không nghĩ tới kẻ địch còn có ngón này, chẳng lẽ ông trời chú định hắn là chạy không thoát này một kiếp sao?

Không nghĩ tới hắn tâm tư chưa dứt, kiếm khí nhưng tại cách hắn còn có bốn, năm trượng khoảng cách chỗ, liền đột nhiên tiêu tan, khiến Trần Mặc đại thụ một cái trường khí, chỉ là không kịp hết sức suy đoán này là chuyện ra sao? Trần Mặc sắc mặt liền đột nhiên vặn vẹo lên.

Lam Diễm quả. . . !

Nguyên lai là kia Lam Diễm quả bằng bạc Hòa linh lực rót cục vào lúc này tán tràn ra ngoài, theo Trần Mặc yết hầu một đường đốt cháy, thẳng vào hân bụng hải đan điền.

Linh hưng thịnh liệt, sương lạnh linh dịch tuy có hộ thể hiệu quả, nhưng xa khó chịu đựng này linh hỏa đốt cháy.

Trần Mặc đặt mình vào nguy hiểm, biết rõ tình huống nguy cấp, lập tức vội vàng vận chuyển đường nguyên quyết, muốn lấy đường nguyên quyết luyện ra linh lực kiện hàng hóa diễm, không chế hóa diễm với linh mạch bên trong vận chuyển, để hóa giải giờ khắc này nguy tình.

Chỉ là, Lam Diễm quả ẩn chứa linh hỏa bằng bạc rừng rực, không phải Trần Mặc yếu ớt linh lực có thể kiện hàng? Rất nhanh, liền có vài sợi linh hỏa thiêu đốt xuyên qua hộ mạch linh lực, tràn vào đến Trần Mặc linh mạch đan điền, nếu không sương lạnh linh dịch tại linh mạch trong đan điền hình thành một tầng ô dù, chỉ sợ Trần Mặc lúc này linh mạch đan điền đều sẽ hủy quá nửa, biến thành mãi mãi không có tu luyện khả năng phế nhân.

Cơ mà này phòng hộ chỉ là tạm thời, như vậy xuống, không ra nửa khắc đồng hồ, Trần Mặc trong cơ thể linh lực cùng sương lạnh linh dịch được lực đều sẽ tiêu hao hết, hân thì sẽ bị này linh hỏa đốt chết tươi.

Này hoàn toàn ra ngoài Trần Mặc dự liệu, hân tuyệt đối không ngờ Lam Diễm quả bên trong ẩn chứa linh hỏa như vậy rừng rực, hân hầu như nuốt vào cả bình sương lạnh linh dịch, nhưng liền nửa khắc đồng hồ đều chống đỡ không tới.

Việc đã đến nước này, Trần Mặc tự biết hoảng loạn vô dụng, càng là nguy cấp, hân trong lòng càng là trầm tĩnh, đầu óc càng là thanh minh, từng cái từng cái ý nghĩ cấp tốc từ đầu óc lóe qua.

"Bản thân sở tại vị trí cách trung niên tu giả có tới mười lăm trượng xa, kia trung niên tu giả kiếm khí, dường như không phải thật kiếm khí, hân là loại thứ nhất thủ xảo pháp môn, cho nên phạm vi công kích chỉ có bảy, tám trượng, không sẽ vượt qua mười trượng, trung niên tu giả nếu như muốn công kích bản thân nhất định phải đi tới này nguy hiểm mông tàng nham thạch."

"Mà xem này trung niên tu giả, sắc mặt ửng hồng, dường như vừa nãy phát ra vài đạo kiếm khí đối hân tiêu hao rất lớn, hân không trải qua khôi phục, tuyệt khó lại phát sinh liên tục kiếm khí."

"Như vậy hân càng thêm muốn tới gần cho ta, mới có thể giết ta đạt được Lam Diễm quả."

"Chờ hân tới gần, ta phát sinh một đòn trí mạng sau, liền có thể đúng lúc từ trong miệng lấy ra này Lam Diễm quả."

"Như vậy, mới có thể miễn với bị linh hỏa thiêu chết kết cục. . . ."

"Chỉ là thế nào mới có thể khiến hân giờ khắc này liền mạo hiểm qua đến? Mà không phải cố ý kéo dài thời gian, ta cơ mà chống đỡ không được kia hồi lâu. . . ."

Bởi trong lòng bình tĩnh thanh minh, chỉ là chớp lát Trần Mặc liền đem tình thế phán đoán rõ ràng rành rành, thậm chí liền trung niên tu giả thủ đoạn đều đoán cái tám chín phần mười.

Chỉ là thời gian không đợi ta, tại này nguy cấp bên dưới, cũng không cho phép quá nhiều do dự, muốn tương bảo mệnh, còn đến mạo hiểm.

Cùng lúc đó, từng luồng từng luồng đậm nhói từ trong cơ thể truyền đến, sương lạnh linh dịch được lực đã tiêu hao quá nửa, nhìn chăm chăm còn tại mười trượng ngoại trung niên tu giả, Trần Mặc cắn răng một cái, không lại do dự, làm bộ đã bị thiêu đến thần trí không rõ, có chút điên hướng về trung niên tu giả lao đảo đi đến. . .

Chỉ là không đi hai bước, hân lại làm bộ thể lực khó chống đỡ đáng đáp, đột nhiên một thoáng quỵ rạp xuống kia yếu đuối mông tàng nham thạch bên trên, kết một tiếng vang giòn, Trần Mặc đầu gối dưới, màu xám tàng nham thạch xuất hiện một đạo dài hai thước vết rách.

"Chết tiệt tiểu súc sinh." Nhìn đến này một màn, trung niên nam tử hét lớn một tiếng, mà Trần Mặc phía sau lưng cũng là tóc gáy nổi đứng, vừa nãy kia một quỵ, nhìn như tùy ý, trên thực tế Trần Mặc đã ở trong lòng diễn luyện mấy lần, hết sức không chế rồi lực đạo.

Nhưng không nghĩ còn là sơ qua có chút dùng sức quá mạnh, trong vết nứt xông tới từng luồng từng luồng dung nham, nóng đến Trần Mặc thống khổ đến cực điểm, nếu như lực đạo lại hơi hơi mãnh liệt một ít, chỉ sợ mình đã ngã vào dung nham. . .

Bây giờ này tình huống không tính quá mức hồng бет, nhưng cũng nhất định phải cường hành nhẫn nại này dung nham thiêu đốt nỗi đau, kể tục làm bộ điên ngốc đáng đáp.

Xem Trần Mặc tình huống như vậy, trung niên tu giả sắc mặt âm trầm đến phảng phất có thể trích ra thủy, thầm nghĩ trong lòng: "Này tiểu tử chỉ sợ đã bị thiêu đến thần trí không rõ, nếu như mặc hân như vậy điên điên khùng khùng dẫn vật, tàng nham thạch sớm muộn sẽ nứt ra, nếu tiểu tử thói này trượt chân rơi vào dung nham trung, Lam Diễm quả cũng sẽ tùy theo rơi xuống, này một hồi cơ duyên chỉ sợ cũng thành kia trắng trong nước, hoa trong gương."

Nghĩ tới đây, hân nghiêng răng nghiêng lợi gào thét nói: "Tiểu súc sinh, ngươi cho rằng Lam Diễm quả như thế tốt nuốt? Chờ một lát ta chiếm được Lam Diễm quả, định đem ngươi lột da tróc thịt."

Đang khi nói chuyện, hán liền hướng về Trần Mặc cấp tốc tới gần, bắt quá tốc độ tuy nhanh, kỳ thực nhưng cực kỳ cẩn thận, dù sao lấy hán Luyện Khí ba tầng tu vi còn vẫn còn không đủ để chống đối này nóng bỏng dung nham.

Mà lúc này, Trần Mặc trong cơ thể bỗng cảm lại tăng cường một phân, thời gian cấp bách cực kỳ, thấy trung niên tu giả rốt cục mắc câu, Trần Mặc ngược lại là trong cơ thể đau đớn, làm bộ càng ngày càng điên cuồng đáng sợ, loạng choạng loạng choạng mà đứng lên, mang theo điên cuồng gào lên đau đớn, cũng hướng về trung niên tu giả tới gần.

Chốc lát, giữa hai người khoảng cách đã không đủ ba trượng, vẫn tính toán chương không tất cả Trần Mặc biết thời cơ sắp đến, liền làm ra lại cũng không thể nhẫn nại đáng sợ, điên cuồng giống như kêu to, thân hình liên tục lay động, bước chân càng ngày càng ngồng ngang, cuối cùng dưới chân lệch đi, nhìn đáng sợ liền muốn ngã vào dung nham bên trong. .

Nhìn đến này một màn trung niên tu giả con người đột nhiên co, lại không lo được cẩn thận, cả người đột nhiên gia tốc, nhằm phía Trần Mặc.

Hán trong lòng rõ ràng, nếu là tùy ý Trần Mặc ngã vào dung nham, hết thầy đều sắp trở thành bọt nước.

Nhìn chạy như điên tới trung niên tu giả, Trần Mặc mở trừng hai mắt, cái nào còn có nửa điểm điên cuồng đáng sợ?

"Chính là hiện tại!"

Ý nghĩ vừa vận đến, Trần Mặc tay đã vung lên, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế, bắn ra ba viên phong vĩ châm.

"Độc châm!"

Trung niên tu giả sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, liền khóe miệng đều có chút hơi co giật.

Lúc này hán phi thân không trung, lực cũ vừa vận đi, lực mới chưa sinh, khó có thể mượn lực tách ra, biện pháp duy nhất chính là thôi thúc linh lực, đánh vỡ ra độc châm.

Nhưng thôi thúc linh lực cần phát lực, nếu là như vậy, chắc chắn thu lực không kịp, dưới chân tăng nham thạch yếu đuối. .

Cơ mà tình thế đã không cho phép làm thêm do dự, độc châm nháy mắt đã bức đến trước mắt, trung niên tu giả cũng không dám lấy thân thử độc, vội vàng bên dưới đành phải tay áo lớn giương lên, thôi thúc linh lực đập vỡ tan độc châm.

Thấy thế, Trần Mặc khóe miệng vung lên một tia cười gằn, phong vĩ châm tuy bị đập vỡ tan, nhưng trung niên tu giả cũng không biết này châm then chốt sở tại, đập vỡ tan nó, sẽ chỉ làm nắp trong độc châm trung nọc độc càng nhanh toả ra, không thể tránh khỏi.

'Đồng' một tiếng vang trầm thấp, vào lúc này trung niên tu giả đã tăng tăng rơi xuống đất, hán đã dụng hết toàn lực cấp tốc thu lực, nhưng thời gian chung quy vội vàng, rơi xuống đất thời điểm, tả góc tăng nham thạch cũng đồng thời vỡ vụn, trung niên tu giả một cái lao đảo, chân trái không thể tránh khỏi mà sa vào nóng rực dung nham bên trong, phát sinh một tiếng khốc liệt không gì sánh được gào lên đau đớn.

Trái lại Trần Mặc trước giống như muốn ngã vào dung nham bên trong, giờ khắc này cũng đã đứng thẳng thân hình, phun ra Lam Diễm quả, đựng vào trong hộp ngọc, mắt lạnh nhìn trung niên tu giả, niệp ra một cái té châm, châm tới bản thân trên người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: dị biến

Không hề nghi vấn, này té châm chính là Mộng Yểm U Bạch thuốc giải, lúc trước luyện châm thời điểm, Trần Mặc liền lưu này một tay, vốn là vì phòng bị hữu tâm nhân từ trên người hán tìm ra thuốc giải, bây giờ lại không nghĩ rằng bởi vậy thành tựu hán một đường sinh cơ.

Mộng Yểm U Bạch độc khí vô sắc nhưng có nhân nhạ mùi thơm ngát, trung niên tu giả thoát khỏi tạm thời nguy cơ sau, tất nhiên là người được này mùi thơm ngát, nói thầm một tiếng không được, bản thân càng trúng này tiểu tử kẻ.

Lấy hán kinh nghiệm nhiều năm đến xem, này mùi thơm ngát quá nửa là cái gì độc khí, hiện tại này độc khí đã tản ra, hán cũng đã không thể tránh miễn hút vào một chút độc khí, chỉ là bởi vì hán tu vi thâm hậu, độc tính tạm thời không có phát tác mà thôi!

Lập tức bức độc?

Trung niên tu giả tự hỏi này điểm độc khí chỉ cần cấp hần nửa nén hương thời gian, liền có thể hoàn toàn bức ra, nhưng giờ khắc này tình thế nhưng không cho phép hần làm như thế.

Đã như thế, chỉ có thể cướp tại độc phát trước giết này tiểu tử, đoạt Lam Diễm quả lại làm tính toán.

Nghĩ đến đây, hần tràn ngập lửa giận hai mắt nhìn chăm chăm Trần Mặc, không bảo lưu nữa, còn chưa kịp thẳng bằng thân hình, giờ tay chính là ba đạo kiếm khí hướng về Trần Mặc vọt tới.

Nhìn đến kia ba đạo kiếm khí phóng tới, đồn cả kinh Trần Mặc con ngươi đột nhiên co, tóc gáy nổi lên, không cho nhiều nghĩ, chỉ có thể vội vã cúi đầu tránh né.

Nhưng chung quy khoảng cách gần quá, Trần Mặc né tránh không kịp, chỉ miễn cưỡng né qua một đạo kiếm khí, một đạo khác kiếm khí cắt ra hần khuôn mặt, cuối cùng một đạo kiếm khí thì đâm thủng hần cánh tay.

May mắn không có thương đến gân cốt.

Trần Mặc hoàn toàn không có nghĩ đến, trung niên nam tử này trúng Mộng Yểm U Bạch độc khí, lại vẫn có thể hành động, thậm chí ra tay thương hần, cũng chưa từng nghĩ đến trung niên tu giả còn có dư lực phát sinh ba đạo kiếm khí.

"Định là hần tu vi thâm hậu, độc tính tạm thời không có phát tác, trước cũng lưu có thừa lực, chỉ là không biết hần còn có thể lại phát mấy lần kiếm khí. ."

Rất nhanh đã nghĩ thông trong đó nguyên nhân, Trần Mặc không do dự nữa, xoay người liền chạy, thậm chí không lo được dưới chân tảng nham thạch yếu đuối, bước chân quá nặng giẫm phá tảng nham thạch, tràn ra từng tia từng tia dung nham nóng cho hần đau đớn khó nhịn.

Trần Mặc thế nhưng là rất thanh tĩnh, bây giờ hần to lớn nhất dựa dẫm chính là trung niên tu giả tổn thương chân trái, hành động bất tiện, đã như thế, hần liền có thể cùng trung niên tu giả kéo dài khoảng cách, coi như không thể trốn thoát, cũng có thể tách ra hần kiếm khí công kích.

Nếu có thể tại thời gian thượng kéo dài một phen, Mộng Yểm U Bạch độc tính sớm muộn sẽ phát tác. . . Nhưng này cũng chỉ là kế tạm thời, dù sao mình cũng là linh hỏa nhập thể, nếu không đúng lúc xử lý, cũng là cái kinh mạch hủy diệt sạch kết cục.

Còn lại chỉ là đánh cuộc cái vận thế, xem là trung niên tu giả trước tiên độc phát, còn là bản thân trước tiên chống đỡ không được.

"Chạy đi đâu!" Thấy Trần Mặc đào tẩu, trung niên tu giả phần nộ chột quát một tiếng, hần lại không ngốc, sao có thể không hiểu Trần Mặc lúc này dự định?

Dựa vào Luyện Khí ba tầng tu vi, hần càng lấy chân sau cường chống đỡ, một qua nhảy dựng chặt chẽ truy sau lưng Trần Mặc.

Chỉ là đến cùng chỉ có một chân, tưởng muốn truy đuổi thượng Trần Mặc, cũng là lực có không kịp.

Liền như vậy, hai người một chạy một đuổi, đảo mắt thoát ly móng tảng nham thạch, tiến nhập hỏa quật động.

Chỉ là nhập động chạy không đủ mười mấy bước, Trần Mặc mặt bỗng nhiên một trận vận vẹo, dưới chân không vững, lao đảo một cái, ngã ngổ trên đất.

Linh hỏa. . . !

Trần Mặc trong lòng một trận phát khổ, kia Lam Diễm quả linh hỏa càng vào lúc này lại lần nữa phát tác, khiến cả người hần như hăm thiêu đốt Địa Ngục, đừng nói đứng dậy thân thể kể tục chạy trốn, lúc này mà ngay cả động dậy một thoáng đều khó!

Chẳng lẽ bản thân vận thế đến cùng bạc nhược, là thiên muốn vong hần sao?

"Chạy a! Ta xem ngươi tiểu tử có thể chạy đến chân trời góc biển đi?" Lúc này, trung niên tu giả đã ngăn chặn cửa động, trên mặt mang theo dữ tợn cười, tàn bạo mà nói với Trần Mặc, xem Trần Mặc tình huống lúc này trung niên tu giả đương nhiên rõ ràng định là Trần Mặc nuốt kia Lam Diễm quả tạo thành hậu quả.

Cùng lúc đó, hần trong lòng bàn tay một cái đầu người to nhỏ hóa cầu đã qua ngưng tụ thành hình. . .

"Lẽ nào ta thật muốn chết ở nơi này? Mộng Yểm U Bạch được hiệu vì sao còn chưa phát tác?" Nhìn kia cháy hừng hực hỏa cầu, Trần Mặc lập tức rõ ràng này trung niên tu giả cũng đã là nỏ mạnh hết đà, bằng không sẽ không dùng này cấp thấp Hỏa Cầu Thuật công kích hần.

Nhưng cảm nhận được kia hỏa cầu thượng truyền đến kia nhiệt độ nóng rực, Trần Mặc cũng rõ ràng chỉ cần độc tính không có phát tác, bản thân làm sao cũng không phải trung niên tu giả đối thủ, mặc dù là hần đã đến nỏ mạnh hết đà, huống hồ giờ khắc này hần trong cơ thể linh hỏa bạo phát, sương lạnh linh dịch tối đa còn có thể chống đỡ mấy tức thời gian, Trần Mặc rốt cục cảm thấy một tia tuyệt vọng!

"Đi chết đi!" Trung niên tu giả cũng là ra tay quyết đoán, không lại cấp Trần Mặc nửa điểm cơ hội, hỏa cầu một ngưng tụ thành hình, liền hướng Trần

Mặc đột nhiên ném đi.

Chỉ là chẳng biết vì sao, hỏa cầu phát sinh trong nháy mắt, hần thân thể bỗng nhiên run lên, tay cao nhấc lên, hỏa cầu kia bởi vậy lạc sau lưng Trần Mặc một trạng ngoại.

Nhìn đến này một màn, Trần Mặc sững sốt góc, trên mặt toát ra vẻ mừng rỡ như điên. . . Mộng Yểm U Bạch được hiệu phát tác. . . Hần khổ sở chờ đợi một đường sinh cơ, chính là hiện tại!

Linh hỏa đốt cháy nỗi khổ, nếu là không có trải qua người tuyệt kế không cách nào tưởng tượng.

Nhưng Trần Mặc từ nhỏ liền trải qua tang thương, tâm tính là cỡ nào cứng cỏi? Đã bị hần chờ đến này một tia cơ hội, hần há có buông tha đạo lý?

Cẩn rằng đứng lên, Trần Mặc trên trán đã toàn là mồ hôi lạnh, cả người đều tại run rẩy, nhưng hần càng hoàn toàn không để ý này các loại thống khổ, bắt đầu ngưng thần tĩnh tâm, vận chuyển trong cơ thể linh lực.

Mà linh lực chỗ đi qua, kinh mạch liền như bị đao róc thịt qua một loại đau nhức, nguyên lai linh hỏa đã thiêu đốt tại Trần Mặc kinh mạch các nơi, linh lực một khi vận chuyển, linh hỏa liền hỗn tạp tại linh lực bên trong cùng vận chuyển lên.

"A!" Trần Mặc thống khổ gào thét lên, trong đầu trống rỗng, nơi nào còn có khí lực đi tưởng vì sao lại hình thành này loại tình huống?

Hần lúc này trong lòng chỉ có một cái ý nghĩ, nhanh một chút hoàn thành cái này Hóa Cầu Thuật, hảo thừa dịp trung niên nam tử độc phát thời khắc, một lần giết hần.

Coi như mình muốn chết, cũng đến khiến kẻ ác trước tiên thường tính mạng.

Trái lại trung niên tu giả giờ khắc này đã hoàn toàn hỗn loạn lên, Mộng Yểm U Bạch độc tính tuy không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ khi nào độc phát cũng không phải như vậy dễ dàng có thể áp chế.

Lúc này Trần Mặc cùng trung niên tu giả sở tại linh hỏa động đã là khắp nơi bùng bùng, nghiên cứu nguyên nhân, chính là kia trung niên tu giả tại hỗn loạn bên dưới, không biết sản sinh cái gì ảo giác, ở trong động điên cuồng mà lung tung công kích.

Trần Mặc hai mắt đỏ chót, một bên dốc hết toàn lực ngưng tụ hỏa cầu, một bên né tránh trung niên tu giả lung tung công kích, một bên hướng chịu đựng to lớn thống khổ.

Nếu nói là trung niên tu giả giờ khắc này là hỗn loạn, như vậy Trần Mặc giờ khắc này chính là điên cuồng mà lại liều lĩnh.

Rốt cục, một tia ngọn lửa xuất hiện tại Trần Mặc trong lòng bàn tay, khiến người kinh dị là kia một tia ngọn lửa vậy mà mang theo một tia hơi lam sắc, mà Trần Mặc càng hoàn toàn chưa phát hiện, chỉ là thống khổ gào thét, kế tục ngưng tụ hỏa cầu. . .

Dần dần, một cái to bằng nắm tay hỏa cầu đã tại Trần Mặc trong lòng bàn tay ngưng tụ thành hình, đỏ đậm trung mang theo một tia yêu dã u lam quang mang, kia nhiệt độ cao rừng rực càng so trung niên tu giả ngưng tụ hỏa cầu nóng rực mấy lần không thôi.

"Đi!" Trần Mặc rống lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: niềm vui bất ngờ

Vừa dứt lời, kia to bằng nắm tay hỏa cầu liền thẳng tắp va về phía trung niên tu giả, một tia ngọn lửa vừa đụng tới trung niên tu giả góc áo, kia mang theo một điểm ngọn lửa màu xanh lam đảo mắt liền đem trung niên tu giả nuốt hết, thật giống như một hỏa nhân.

Trung niên tu giả phát sinh một tiếng thống khổ hét thảm, một cái xoay người liền hướng về Trần Mặc vọt tới, xem ra đốt cháy to lớn thống khổ khiến hần rốt cục xin nhờ Mộng Yểm U Bạch ảo giác, nhưng lúc này nơi nào còn có thể cải biến thế cục?

"Tiểu tử, ta giết ngươi!" Trung niên tu giả điên cuồng.

"Tiểu tử, ta giết. . ." Trung niên tu giả thanh âm dần dần biến tiểu, liền như một đầu mãnh thú phát sinh cuối cùng tuyệt vọng nghẹn ô.

Đôi mắt này tất cả, Trần Mặc chỉ là nhân nhạ lùi về sau mười mấy bước, mắt lạnh nhìn trung niên tu giả cuối cùng điên cuồng.

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, kia tiếng kêu gào nhưng cấp tốc yếu đi, mười mấy tức sau liền lại không nữa điểm tiếng động, chỉ có kia mang theo một điểm ngọn lửa màu xanh lam, tại trung niên tu giả trên thi thể tĩnh lặng thiêu đốt, tình cờ phát sinh đùng đùng tiếng vang, lại qua mười mấy tức sau, lưu lại một bãi hình người tro tàn. . .

Thiên ác đến cùng cuối cùng cũng có báo, chỉ là nhân quả thôi, nhìn kia một bãi hình người tro tàn, Trần Mặc trong lòng không một gợn sóng, ngược lại này niệm vừa vận sinh, ngực hình xăm nhất thời xuất hiện dị động.

Năm ngày tháng ngày vẫn chưa tới, sao sẽ ở lúc này có phản ứng? Trần Mặc hai mắt dần dần biến thành thanh minh, bắt đầu nhận ra được hình xăm dị thường.

Hắn xé ra ngực quần áo, nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ phát hiện này vòng xoáy một dạng hình xăm càng nhanh chóng xoay tròn lên, trên ngực nhưng không có bất kỳ cảm giác gì truyền đến, cùng lúc đó, hắn kinh ngạc phát hiện, chẳng biết lúc nào lên, bên trong kinh mạch của mình kia khiến người khó có thể chịu đựng thiêu đốt, vậy mà biến mất rồi. . .

Này khiến Trần Mặc cảm thấy bất an, vội vã khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận cảm ứng, nguyên bản tại bên trong kinh mạch bị bóng linh hỏa toàn bộ đều biến mất rồi!

Này. . Là chuyện gì xảy ra? Trần Mặc nhíu mày lên, linh hỏa không lại bị bóng kinh mạch, này tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng Trần Mặc luôn luôn cẩn thận, nếu như có thể bản thân chừng không sự tình tuyệt không mượn tay với người khác, thế nào có thể tiếp thu này linh hỏa không hiểu ra sao biến mất?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không khỏi lại tỉ mỉ tra xét một lần tự thân, tại xác định trong cơ thể lại không một tia linh hỏa sau khi, lúc này mới bắt đầu cẩn thận nhớ lại đến, tự nhiên cũng liền nghĩ tới bản thân vừa nãy điên cuồng lúc phát sinh cái kia hỏa cầu.

"Uy lực kia thực sự quá lớn một chút." Trước một lòng giết địch, không có quá mức nhiều nghĩ, một khi nghĩ đến này một tầng, Trần Mặc theo bản năng liền làm bầm lâu bầu như vậy một câu.

Phải biết, Luyện Khí tầng một hỏa cầu làm sao khả năng dễ dàng liền đem người đốt cháy thành một đồng tro tàn? Không cần nói là luyện khí ba tầng tu giả, liền ngay cả thiêu người bình thường cũng không thể nào làm được như vậy mức độ!

"Lẽ nào. . ?" Trần Mặc tay nhẹ nhàng phát qua cảm, dường như bắt lấy một chút then chốt, mãi đến tận nửa nén hương sau, hắn lông mày mới buông lỏng, trong lòng rốt cục đoán được này đại thể là chuyện gì xảy ra.

Nghiên cứu nguyên nhân, chính là ở giết địch hỏa cầu, căn bản không phải hắn linh lực biến thành hỏa cầu, mà là kia một tia bị hắn nuốt chừng tiến vào linh hỏa, hòa vào hỏa cầu bên trong, đã biến thành 'Lam Diễm hỏa cầu' !

Tạm thời liền gọi là 'Lam Diễm hỏa cầu' đi, dù sao hỏa cầu uy lực như vậy lớn, mượn là Lam Diễm quả linh hỏa!

Mà hình thành cái này hỏa cầu nguyên nhân, thực sự cũng là lại giản đơn cực kỳ, đơn giản chính là hắn tại vận chuyển linh lực ngưng tụ hỏa cầu thời điểm, trong lúc vô ý cũng đem kia một tia khắp nơi đốt cháy linh hỏa cấp mang ra ngoài.

Nói cách khác, Trần Mặc xem như là mèo mù gặp cá rán, trùng hợp dùng này loại phương thức cực đoan bức ra linh hỏa, sau đó lại mượn như vậy hỏa cầu dễ dàng giết chết trung niên tu giả.

Nghĩ đến này một tầng, Trần Mặc cũng không có đắc chí, ngược lại là chảy mồ hôi ròng ròng, nhìn như trùng hợp dễ dàng sự tình, trong đó ngầm có ý hung hiểm tự không cần phải nói, trong đó cần thiết thời cơ thực sự là thiếu một thứ cũng không được.

Đầu tiên, nhất định phải muốn có sương lạnh linh dịch bảo vệ kinh mạch, bằng không linh hỏa vừa vào thể, liền liền sẽ bị bóng kinh mạch, nói gì vận chuyển linh lực.

Thứ hai, muốn chịu đựng kia to lớn thống khổ, coi như đến hiện tại, Trần Mặc cũng còn nhớ vừa nãy linh hỏa vận chuyển lúc kia khoét tâm chi đau, nếu như không phải bản thân rơi vào điên cuồng, không nhất định có thể ngao được đến.

Bất quá, bất luận thế nào này nguy cơ đã vượt qua, ngược lại là này linh hỏa. . . Trần Mặc trong lòng hùng hực lên, không khỏi từ trong lòng ngực móc ra cái kia trang bị Lam Diễm quả hộp ngọc.

Xem ra trở lại tông môn sau đó, muốn đi cẩn thận tra một chút kia « Kỳ Vật Giám », có hay không liên quan với Lam Diễm quả giới thiệu, nếu như này Lam Diễm quả ẩn chứa linh hỏa có thể luyện hóa, bản thân không thể nghi ngờ liền nhiều một tấm to lớn bảo mệnh lá bài tẩy.

Nghĩ rõ ràng trong này hết thấy, Trần Mặc đứng lên, này hỏa quật động trung cũng không dám ở thêm, vội nhất gấp gờ hỏa diễm bạo phát chẳng phải là chết oan uổng?

Và lại bản thân kinh mạch dù chưa bị thiêu hủy, nhưng chịu linh hỏa nướng quay lâu như vậy, khó tránh khỏi lưu lại ám thương, hơn nữa hái kia Lam Diễm quả thời gian, lại trúng hỏa độc, bản thân nhất định phải mau trở về tông môn nghĩ biện pháp giải quyết đi.

Bởi vậy Trần Mặc không lại do dự, cất bước liền hướng về hỏa quật động đi ra ngoài, cũng may lúc đến trên đường trong bóng tối nhớ kỹ tuyến đường, ngược lại cũng không đến nỗi sẽ lạc đường.

Chỉ bất quá trải qua kia trung niên tu giả tro cốt chỗ lúc, khó tránh khỏi nhiều xem một mắt, này một mắt khiến Trần Mặc dừng bước.

Bởi vì hắn phát hiện, tại kia một bãi màu xám tro cốt trung, có một chút hơi màu vàng tia sáng.

"Linh hỏa nóng rực, cái gì đồ vật còn có thể lưu lại?" Trần Mặc trong lòng sinh nghi, ngồi xổm người xuống, đẩy ra tro cốt, một cái màu vàng túi nhỏ hiện lộ ra.

Nhặt lên túi nhỏ, chỉ thấy nó to bằng bàn tay, vào tay dường như không có gì, màu vàng bỏ trên mặt thêu màu xanh hoa văn, vô cùng xinh xắn tinh mỹ.

"Nạp tử!" Trần Mặc vui mừng hô một tiếng.

Hắn đã sớm tưởng có một cái nạp tử, này đồ vật, có thể ngăn cách linh thức tra xét, hơn nữa bên trong không gian rất lớn, có thể chứa rất nhiều thứ, miễn đi vận chuyển nỗi khổ.

Mà với hắn tới nói, có nạp tử tác dụng càng lớn, chỉ ít hắn tại hạt châu không gian trung bồi dưỡng ra hạ phẩm, trung phẩm linh cốt liền có thể tích trữ ở nạp tử trung.

Này các loại thứ tốt Trần Mặc đương nhiên sẽ không khách khí, tiện tay xóa đi bám vào linh thức dấu ấn, bày xuống bản thân linh thức dấu ấn, Trần Mặc liền hiếu kỳ đánh mở ra nạp tử.

"Ba mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch!" Trần Mặc mừng rỡ như điên, hắn không nghĩ tới, nạp tử bên trong còn có như vậy kinh hỷ chờ hắn.

"Ba mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch a! Bản thân bận rộn một năm mới được mười cân linh cốt, giá trị một khối hạ phẩm linh thạch; tiêu phí quá nửa tháng thời gian, thu thập một lần hỏa nguyên thạch, loại bỏ các loại tiêu hao, rơi xuống trong tay cũng bắt quá ba tiền linh thạch, bây giờ hắn giết trung niên tu giả, được hắn tồn trữ, liền đỉnh hắn mấy chục năm khổ công." Nghĩ đến đây, Trần Mặc trong lòng cảm khái: "Chẳng trách này trên đời như thế nhiều người ưa thích giết người đoạt bảo."

Bình tĩnh một thoáng tâm tình, Trần Mặc kể tục giờ, phát hiện nạp tử trung ngoại trừ linh thạch, còn có một thanh kiếm, ba khối thẻ ngọc, chia ra làm hắc, thanh, hồng ba loại màu sắc, cùng với một ít tạp vật.

Thời gian cấp bách, Trần Mặc cũng không cẩn thận tra xét, hơn nữa đại thể tạp vật Trần Mặc đều không biết được, có lẽ cũng hơn nữa là trung niên tu giả giết người đoạt được, tất cả hồi tông môn nói sau đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: hỏa triều bạo phát

Không làm nhiều nghĩ, Trần Mặc khắp khênh hướng về hỏa quật bước ra ngoài, khoảng chừng một canh giờ sau, Trần Mặc mới kéo trọng thương thân thể, dọc theo trong ký ức con đường ra hỏa quật.

Ra hỏa quật lúc, thiên đã tờ mờ sáng, rất nhiều tu giả từ lâu từ hỏa quật trung đi ra, ở bên ngoài nghỉ ngơi.

Những này người nhìn đến Trần Mặc cả người bị vết bỏng đến lợi hại, nhưng cũng không có một người giúp đỡ, mặc dù trong đó có thật nhiều cùng là Không Tang Tiên Môn đồng môn cũng là thờ ơ không động lòng, ngược lại người một lời ta một lời chế giễu lên Trần Mặc đến.

Đối với những này người bạc ngôn ngữ, Trần Mặc cũng không để ý tới, trải qua nhiều như thế, Trần Mặc từ lâu rõ ràng, thế đạo gian khổ, lòng người nguội bạc, phẩm nhân như thế, tu giả cũng như thế.

Do đó, Trần Mặc thần sắc bình tĩnh, chỉ là tập tễnh tiếp tục tiến lên, coi như còn nhỏ tuổi nhìn thấu thế gian tang thương, hắn cũng không thể nói được đối này thế gian thất vọng, chỉ bất quá thế đạo như vậy, nhân tính khó tránh khỏi nước chảy bèo trôi.

"Oa nhi, mặc kệ này thế gian lại là hiểm ác, người tổng muốn bảo vệ bản thân điểm giới hạn mới có thể xưng là người." Sắp đi đêm, trường thôn gia gia giáo huấn sao dám quên?

Trần Mặc tự hỏi là một cái có điểm giới hạn, đáy lòng nơi sâu xa cất giấu thiện niệm người, kia hẳn đồng dạng tin tưởng thế gian cũng luôn có cùng hân tương đồng người, chỉ ít trong thôn các hương thân không có một cái bạc nguội kẻ ác.

Nhớ tới cổ thổ hương thân, Trần Mặc nóng lòng một chút, khoe miệng càng mạc danh treo lên một nụ cười, mặc dù lúc này bị thương nặng chập vạt, kia cổ thổ tất cả liền như hân trong lòng chống đỡ, khiến hân tại tập tễnh hành tẩu ở giữa vậy mà nhiều một ít thông dong hồ hững khí độ.

Phảng phất chu vi tất cả căn bản không có quan hệ gì với hân, dưới chân của hân chỉ là con đường của hân, hân chỉ cần thông dong đi xong con đường của hân.

Dần dần, chu vi tiếng bàn luận nhỏ hạ xuống, có lẽ là Trần Mặc không lắm lưu ý thái độ làm cho những kia người cảm thấy vô vị, hoặc có lẽ là một cái bị thương nặng tiểu tu giả thực sự không đáng nói nhiều luận, nói chung lại không người chú ý Trần Mặc.

Đỉnh núi, gió qua.

Cơ mà mặc dù là gió, tại này hỏa quật động chu vi cũng là từng trận khiến người khó có thể chịu đựng nhiệt gió.

Một đạo màu trắng bóng dáng giờ khắc này liền đứng lặng tại đỉnh núi một khối tối cao màu đỏ nham thạch thượng, suy tư nhìn bên dưới ngọn núi cách đó không xa, không biết tại tưởng chút gì?

Gió vung lên nàng quần áo góc quần, càng hiện ra nàng phong thái trác việt, nhìn đến phía sau nàng nam tử không kim lòng được nuốt một ngụm nước bọt, đứng ngây ra một lát, mới có chút sững sờ mở miệng nói ra: "Sur muội, dựa theo kinh nghiệm của ta, sáng nay hỏa quật động tất nhiên có một lần bạo phát, chúng ta còn là rời đi trước, chờ đến hỏa quật động bạo phát sau khi, lại đi tìm kia then chốt diệt hỏa tinh đi."

Nữ tử cũng không để ý tới lời của nam tử, trái lại là kế tục nhìn chăm chăm bên dưới ngọn núi cách đó không xa, lông mi phiến động, khi thì cau mày, khi thì hiếu kỳ, một bộ suy tư đáng đáp.

Nữ tử lần này biểu hiện, dẫn tới nam tử cũng không khỏi hiếu kỳ, không nhận được hướng về nàng sở vọng chỗ liếc mắt nhìn, dồn dập tap tap toàn là chút cấp thấp Luyện Khí tu giả, thực sự không có cái gì tốt lưu ý địa phương, dùng cái gì sẽ dẫn tới trong ngày thường lãnh lạnh cao ngạo sư muội như vậy chú ý?

Nam tử nghĩ không ra trong đó nguyên nhân, cũng lười lại nghĩ, chỉ có thể ho khan một tiếng, đem lời nói mới rồi lại lặp lại một lần.

Này một lần, nữ tử cuối cùng cũng coi như có một ít phản ứng, trầm mặc một lát sau mới nhẹ giọng nói ra: "Sur huynh hảo ý ta biết được, chỉ bất quá giờ Dậu ta tiến nhập hỏa quật động, cũng chưa tìm được diệt hỏa tinh. Bây giờ đành phải mạo hiểm tuyên tại sáng sớm lại vào một lần hỏa quật động, tìm kia diệt hỏa tinh."

Nói tới chỗ này, nữ tử ngừng lại một chút, đưa tay vén bay xuống tại bên tai tóc đẹp, lần này động tác lại dẫn tới kia nam tử một trận tim đập, vì che giấu, đành phải cúi đầu không nói.

Nữ tử thì tiếp tục nói: "Ta biết sáng sớm hỏa quật động dễ nhất bạo phát, nhưng bắt đắc dĩ diệt hỏa tinh sẽ chỉ ở sáng sớm phát sinh vi quang, bây giờ tông môn thi đấu ngay tại trước mắt, thời gian đã qua không nhiều. . ."

Này nữ tử nói tới chỗ này, liền ngậm miệng không tiếp tục nói nữa, kia nam tử thì là trầm mặc một hồi, ngẩng đầu vừa muốn nói thêm gì nữa, toàn bộ hỏa quật son đột nhiên rung động dữ dội hai lần.

Nam tử mặt biến sắc, ngữ khí lập tức biến thành gấp gáp: "Sur muội, sáng nay sợ là không có cơ hội. Hỏa quật son chấn động, chắc chắn bạo phát cỡ lớn hỏa triều, người ta còn là mau chóng rời đi đi."

Đang khi nói chuyện, nam tử định tiến lên lôi kéo nữ tử mau chóng rời đi, nhưng không nghĩ nữ tử giờ khắc này nhưng lại nhìn một mắt cách đó không xa bên dưới ngọn núi, hơi chút do dự chốc lát, liền quay đầu đối nam tử nói ra: "Ta còn có một chút sự tình muốn làm, sư huynh người nên rời đi trước, một canh giờ sau khi, chúng ta tại ước định địa phương thấy đi."

Nói xong, nữ tử không lo được lại làm thêm giải thích, xoay người hướng về bên dưới ngọn núi nhẹ nhàng đi, mà kia nam tử tiến lên đuổi hai bước, nhưng lại dừng bước, nhìn nữ tử rời đi bóng dáng, sắc mặt biến thành nghi hoặc tạm trở nên âm trầm.

"Này Chu Khinh Hoàn chẳng lẽ phát hiện cái gì?" Hân làm bầm lâu bầu nói một câu, liền ánh mắt cũng biến thành nham hiểm đi, lần này đại kế, việc quan hệ hân tiền đồ, có thể không cho phép nửa điểm phạm sai lầm.

Nhưng chỉ là mấy tức thời gian, hân dường như nghĩ đến cái gì, lại bình tĩnh lại, khoe miệng ngược lại là vung lên một tia cười gằn.

Ngọn núi chấn động càng ngày càng lợi hại, kia nam tử chỉ là quay đầu lại lại nhìn một mắt Chu Khinh Hoàn bóng lưng, liền xoay người hướng về một hướng khác cấp tốc chạy đi.

Hỏa quật son chấn động, hỏa quật động tất nhiên bạo phát cỡ lớn hỏa triều.

Cho nên, khi hỏa quật son lần thứ nhất chấn động lúc, tại hỏa quật trên núi hết thấy tu giả đều hoảng loạn, trong lúc nhất thời, trong động, ngoài động, trên núi, sườn núi, đều dồn dập chạy nạn một loại hướng về bên dưới ngọn núi cấp tốc chạy trốn.

Hỏa triều tại hỏa quật sơn cũng không hiếm lạ, cơ mà cỡ lớn hỏa triều uy thế liền ngay cả Kim Đan tu giả đều muốn nhường bộ lui binh.

Bởi vì cỡ lớn hỏa triều mang ý nghĩa hỏa quật trên núi, hơn vạn cái hỏa quật động đều sẽ đồng thời bạo phát hỏa triều, thậm chí bao phủ toàn bộ hỏa quật sơn.

Hơn nữa, cỡ lớn hỏa triều bạo phát tốc độ cực nhanh, không đuổi tại hỏa triều bạo phát trước đúng lúc thoát đi hỏa quật sơn, chờ đến hỏa triều bạo phát lúc, chỉ sợ lại không chạy trốn cơ hội.

Do đó, hỏa quật trên núi một mảnh hỗn loạn, mà chen lẫn ở trong đám người Chu Khinh Hoàn tâm cũng hơi hơi loạn, nàng không hiểu bản thân giờ khắc này cấp thiết là vì cái gì? Vén vén chỉ là vì cứu người sao?

Chu Khinh Hoàn không muốn nhiều nghĩ, chỉ nói trước cùng này tiểu tu giả có duyên gặp mặt một lần, cứu người cũng coi như không gì đáng trách, đã đồng môn, hôm nay lại bị nàng nhìn thấy hấn hoàn cảnh khó khăn, không chia tay giúp đỡ cũng chỉ sợ ngày sau sẽ ảnh hưởng đạo tâm.

Chỉ là. . . Vừa mới tại kia khôn quần bên trong, hấn kia bình tĩnh như hồ sâu giống như hai mắt, bình tĩnh thông dong bóng dáng, không nên là một cái mới Luyện Khí tăng một tiểu tu giả có thể có khí độ chứ?

Chu Khinh Hoàn khẽ cau mày, khi còn bé ấn tượng cực sâu một màn lại xuất hiện tại trong đầu, cái kia bóng dáng tại cuồng địch vờn quanh bên dưới, cũng là như vậy bình tĩnh thông dong, ánh mắt cũng là như vậy bình tĩnh thâm thúy. . .

Thế nhưng là. . . Chu Khinh Hoàn tay hơi có chút run rẩy, nàng lại quá là rõ ràng, nàng suy nghĩ người, là một cái cao cao tại thượng đại năng, là đã từng chấn động Tu giả giới Tà Quân, kia tiểu tu giả sánh với hấn căn bản chính là khác nhau một trời một vực.

Thôi, cứu này tiểu tu giả chỉ là tùy duyên vì đó, cần gì nhiều tưởng? Chu Khinh Hoàn hít sâu một hơi, thần sắc lại bình tĩnh lại, nhưng chợt, vẻ mặt nàng lại bắt đầu thoáng mê man. . . Hấn vì sao phải tại như vậy tình huống dưới mỉm cười?

Kia mỉm cười tựa hồ có hơi ám áp, phát ra từ chân tâm, hấn tại tưởng chút gì? Chu Khinh Hoàn chưa từng gặp có người tại khôn quần chặt vật bên trong còn có thể có như vậy nụ cười, coi như là trong ký ức cái kia người, sợ là cũng không thể.

Kia là tâm không lo lắng, còn là không sợ không hãi? Chu Khinh Hoàn không nghĩ tới đáp án, cũng không biết nàng ngăn ngăn trong nháy mắt, lại là cau mày, lại là hấp khí, lại là bình tĩnh, lại là mê man đủ loại thần thái, bị bên cạnh chạy trốn một đám tu giả nhìn ở trong mắt, suýt chút nữa quên chạy trốn.

Mỹ là mỹ, nhưng không xưng được tuyệt sắc, vì sao mặt mày động tĩnh ở giữa, có thể có như thế rung động lòng người sức hấp dẫn? Trong nháy mắt liền sẽ cảm thấy này nữ tuyệt thế phong thái, mà lại cao quý thánh khiết không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Này chỉ sợ là kia một đám si ngốc tu giả cộng đồng ý nghĩ, đợi đến Chu Khinh Hoàn đã nhẹ nhàng đi, mọi người này mới phản ứng được bọn hấn còn đang chạy trốn chết. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: không cho quay đầu lại

Cũng ngay tại lúc này, hỏa quật sơn lại lần nữa đùng đùng kịch liệt mấy lần, rất nhiều thoát thân trung tu giả không nhận được quay đầu lại vừa nhìn, nhất thời phát hiện nương theo này một lần lay động, có một chút hỏa quật động đã bốc lên cuộn cuộn khói đặc.

Này một phát hiện, khiến một chút tâm tính bất ổn tu giả không nhận được kinh hô lên tiếng, bốc lên khói đặc mang ý nghĩa hỏa triều bạo phát thời khắc rất gần rồi. . . Trần Mặc cũng nhìn thấy này một màn, sắc mặt càng thêm trắng xanh một chút, chẳng lẽ tránh được hỏa quật động trung một kiếp, còn là trốn không thoát này hỏa quật sơn sao?

Bị thương nặng, không người giúp đỡ, này hết thấy đều không sao cả, nhưng bằng một cô ý chí, Trần Mặc tự hỏi cũng có thể cướp tại hỏa triều bạo phát trước chạy ra này hỏa quật sơn.

Cơ mà khiến Trần Mặc tuyệt đối không ngờ là —— trong cơ thể hỏa độc phát tác, này hỏa độc xa xa so trước hấn dự liệu lợi hại hơn mấy lần, cũng phát tác càng thêm mãnh liệt, cũng khó trách trước kia trung niên tu giả thà rằng phiền phức, cũng muốn hấn đi hái kia Lam Diễm quả.

Mình rốt cuộc còn là non một chút, nghĩ tới đây, Trần Mặc tự giễu nở nụ cười, quay đầu lại cắn răng tiếp tục tiến lên.

Phàm là có một chút hi vọng sống, hẳn đều sẽ không bỏ qua, chỉ có làm hết sức mình, mới có thể an thiên mệnh, này câu từ nhỏ liền biết tổ huấn từ lâu khắc vào Trần Mặc trong linh hồn.

Chỉ là. . . Này hỏa độc! Trần Mặc nặng nề thở ra một hơi, lá phổi truyền đến một mảnh nóng bỏng cảm giác, cùng lúc trước linh hỏa đốt cháy nỗi khổ gần như giống nhau, khiến người thống khổ đến cực điểm

Càng nguy hiểm hơn là, này hỏa độc còn xông thẳng đại não, khiến người thần chí đều từng bước mơ hồ, cũng không biết còn có thể chống đỡ bao lâu?

Lảo đảo nhip bước dưới, Trần Mặc té ngã, trong đầu từng trận nóng rực khiến hắn âm đạm không ngớt, chỉ là dựa vào một cố ý chí mãnh liệt, Trần Mặc lại run rẩy đứng lên, cũng không tính quá mức xa xôi hóa quạt chân núi, giờ khắc này biến thành xa không thể vơi, Trần Mặc bước chân cũng càng ngày càng lao đảo, nhưng lại kiên định. . .

Thế nhưng là, hỏa độc cũng sẽ không bởi vậy lưu tình, trái lại bạo phát càng thêm mãnh liệt.

Dần dần, Trần Mặc bắt đầu không nghe thấy chu vi huyền ảo tiếng người, âm ỉ bước chân. . .

Dần dần, Trần Mặc bắt đầu không cảm giác được này hỏa quạt trên núi sóng nhiệt, thậm chí liền trong cơ thể hỏa độc nóng rực cũng mơ hồ lên.

Trần Mặc lại một lần nữa té ngã, hắn run rẩy hai tay tưởng chống đỡ lấy bản thân lại một lần nữa đứng lên, nhưng này dường như đã trở thành không thể hoàn thành sự tình, Trần Mặc nặng nề nằm vật xuống tại trên đất. .

Không có người lưu ý cái này sắp chết gãy dựa tiểu tu giả, tự mình còn không rảnh, ai nguyện ý mang tới một cái 'Gánh nặng' thoát thân?

Trần Mặc không muốn từ bỏ, nhưng thần trí đã không rõ, trước mắt cũng bắt đầu biến thành màu đen, sắp không thấy rõ chu vi cảnh tượng. . .

Liên mệnh tuyệt với này sao? Tại hoàn toàn mơ hồ bên trong, Trần Mặc hoảng hốt nhìn thấy một đạo bóng người màu trắng hướng về bản thân từ từ mà đến, tại nóng rực trong gió nhẹ, tại đám người hỗn loạn bên trong, vạt áo tung bay, phong thái tuyệt thế, phảng phất trên trời trích tiên hạ phàm.

"Ta đây là muốn đã chết rồi sao? Không phải vậy. . . Làm sao sẽ nhìn thấy. . . Trên trời tiên nữ?"

"Không. . . Không đúng, vì cái gì nàng, nàng sẽ như vậy nhìn quen mắt?"

"Là nàng! Vì cái gì ta lúc sắp chết, cuối cùng. . . Cuối cùng nhìn thấy ảo giác, vậy mà là. . ."

Ý nghĩ chưa hết, Trần Mặc trước mắt liền rơi vào một vùng tăm tối, triệt để hôn mê đi, mà lúc này, Chu Khinh Hoàn thì nhẹ nhàng rơi xuống Trần Mặc trước người.

Nàng ánh mắt không tự chủ rơi tại Trần Mặc trên mặt, giữa lông mày hiện ra một tia hiếu kỳ tìm kiếm, nhưng không tới một tức thời gian, nàng liền không chút nào do dự vung lên ống tay áo, một đạo lụa mỏng màu trắng quấn ở Trần Mặc bên hông. . .

Hỏa quạt sơn bạo phát cỡ lớn hỏa triều, cái này tin tức không tới hai canh giờ liền truyền khắp Trần quốc Tu giả giới, gây nên Trần quốc toàn bộ Tu giả giới chấn động.

Phải biết, này một lần cỡ lớn hỏa triều khoảng cách lần trước cỡ lớn hỏa triều bạo phát mới mười mấy năm, mà cỡ lớn hỏa triều bạo phát tuy không có thể dự liệu, nhưng cơ bản đều là mỗi cách trăm năm mới khả năng bạo phát một lần.

Hướng hồ này một lần hỏa triều quy mô quá mức không tầm thường, lớn đến toàn bộ hỏa quạt sơn, đầy khắp núi đồi đều là thiêu đốt không thôi hỏa điểm, mà như vậy hỏa triều, càng là mấy trăm năm đều không sẽ có một lần.

Toàn bộ hỏa triều kéo dài hơn một canh giờ mới dần dần nhỏ xuống, nhưng tại này cái thời điểm, Trần quốc mấy đại tông môn Kim Đan lão quái đều xuất quan, không hẹn mà cùng hướng về hỏa quạt sơn chạy như bay, cũng đồng thời hạ lệnh phong sơn một tháng.

Mệnh lệnh như vậy, kỳ thực hết thảy tu giả đều không kỳ quái, Trần quốc tu luyện tài nguyên thiếu thốn, toàn bộ quốc cảnh nội duy hỏa quạt sơn nhất là đặc biệt, địa hình như vậy tuyệt không phải ngẫu nhiên hình thành, do đó Trần quốc Tu giả giới đã sớm nghe đồn hỏa quạt sơn có báu vật.

Lần này hỏa triều như vậy dị thường, Kim Đan lão quái không đi tìm kiếm một phen mới là chuyện kỳ quái? Chỉ là kia nghe đồn trung báu vật phải chăng có thể bị tìm tới, thì là chưa biết.

Trần quốc Tu giả giới nhờ vào lần này hỏa triều náo nhiệt lên, Trần Mặc nhưng không thể biết, khi hỏa triều tin tức nghe đồn ra thời điểm, Trần Mặc còn tại sâu sắc hôn mê bên trong.

Hắn rơi vào đáng sợ ác mộng, tại trong mộng hắn bị lôi kéo tiến vào hỏa điểm Địa Ngục, chịu đựng kia vô tận đốt cháy nỗi khổ, vô luận hắn gãy gĩa như thế nào đều khó mà chạy trốn.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay tại trong mộng Trần Mặc đều muốn bắt đầu tan vỡ tuyệt vọng thời khắc, bỗng nhiên toàn bộ hỏa điểm Địa Ngục truyền đến một cổ như có như không mùi thơm, khiến Trần Mặc không khỏi tìm lên.

Hắn cảm giác này cổ mùi thơm mang theo cùng cực nóng hoàn toàn bất đồng âm áp, tại đến gần bản thân. . .

Kia cảm giác quá mức chân thực, cho tới kia mùi thơm dường như hóa thành hữu hình ôn nhu hai tay, nhẹ nhàng chặn lại bản thân phía sau lưng, tiếp đến một cổ nhu hòa lực lượng từ phía sau lưng truyền vào hần thân thể, từ từ sắp xếp hần trong kinh mạch khô nóng.

"A. ." Khó được ung dung, khiến Trần Mặc không khỏi mở miệng khẽ hừ một tiếng.

Theo, nhưng lại là một cổ lạnh lẽo từ trong miệng hần chảy vào bụng dạ dày, tại nhu hòa lực lượng dẫn dắt dưới, hóa thành từng đạo từng đạo thư thích cảm giác mát mẻ, đối kháng trong cơ thể mỗi một ti không ngừng hòa điểm.

Cuối cùng, Trần Mặc cảm giác đến bản thân từ hòa điểm trong Địa ngục bị kéo ra ngoài, ngược lại cả người đều chìm vào một vũng hồ nước bên trong.

Sơ qua, kia cổ mùi thơm cũng tùy từng mà tới, mang theo đặc biệt ám áp lại lần nữa tới gần Trần Mặc, lại hóa thành thực chất giống như ôn nhu hai tay, chặn lại hần phía sau lưng, mang theo kia khiến người an tĩnh an tâm lực lượng.

Trần Mặc hỗn độn trong đầu bắt đầu dần dần thanh minh, hần mí mắt không ngừng mà nhảy lên, cuối cùng đột nhiên mở hai mắt ra.

"Ta, ta. ." Vào mắt là khắp nơi óng ánh long lanh, tung bay từng tia từng tia khí lạnh hàn đàm, mà nhất thời ở giữa, hần không rõ ý tưởng, trong miệng theo bản năng mà hô lên hai cái ta tự sau, liền không biết nên muốn biểu đạt cái gì?

"Không cho quay đầu lại, bằng không —— giết ngươi." Cùng lúc đó, một cái vừa kinh vừa sợ thanh âm sau lưng Trần Mặc vang lên, mang theo một tia nhỏ bé không thể nhận ra ngưng ngưng.

Vừa dứt lời, Trần Mặc chính là cả kinh.

Hần còn không rõ hiện tại bản thân tình cảnh, đến cùng phát sinh cái gì? Thế nhưng sau lưng có người cái này sự tình khiến Trần Mặc cảm thấy cực đại bất an.

Hần theo bản năng tưởng muốn quay đầu, cơ mà đầu chỉ có thể vừa xoay một nửa, liền đông cứng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chu Khinh Hoàn

Lúc này, hần đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cũng biết bản thân ngâm mình ở trong hàn đàm, mà sau lưng nghe thanh âm là một cô nương, nếu là quay đầu lại, hai người ẩm ướt thân đối lập, thêm vào này hàn đàm chi thủy tinh ónh long lanh. . . .

Trần Mặc không dám nghĩ thêm nữa, chỉ cảm thấy coi như tại này trong hàn đàm, trên mặt cũng là từng trận nóng lên.

Mười sáu năm qua, hần chưa bao giờ tiếp xúc qua cái gì nam nữ việc, nhưng bằng bản năng cũng cảm thấy động tác này đường đột, chả trách sau lưng kia cô nương sẽ như vậy phẫn nộ gọi hần không nên quay đầu.

Trong lúc nhất thời bầu không khí biến thành yên tĩnh lại có chút lúng túng lên, gió thổi qua, chỉ có hàn đàm chu vi lá cây vang sào sạt.

Trần Mặc có chút mặt đỏ tim đập, nhưng trong đầu đã bắt đầu cấp tốc suy nghĩ, hần biết bản thân chưa chết, nhưng trước đến cùng là vì sao bản thân chạy trốn hần phải chết chi kiếp, thì làm sao đến này hàn đàm? Kia là mặc cho hần suy nghĩ nát óc cũng không thông.

Chỉ là kia quát mắng bản thân thanh âm. . . Trần Mặc lông mày hơi nhíu lại, tổng cảm thấy là nơi nào nghe qua, trước chi lo lúng túng, thêm vào vừa vận tĩnh lại đầu óc không phải rất tỉnh táo, không có quá mức chú ý này một điểm.

Nghe qua sao? Trần Mặc không phải quá dám khẳng định, chỉ có thể cẩn thận hồi tưởng bản thân nhận thức nữ tử người phương nào là như vậy thanh âm?

Cũng tại lúc này, một cổ nhu hòa linh lực lại lần nữa chảy qua Trần Mặc kinh mạch, kiện hàng cuối cùng hỏa độc, từ Trần Mặc trong miệng lao ra.

"A. . ." Trần Mặc khẽ nói một tiếng, phun ra một cái đỏ đến mức phát ô máu đen, hơi hơi cảm ứng một thoáng trong cơ thể kinh mạch, hần kinh hỷ phát hiện lại không một tia hỏa độc tồn tại.

Mà hần cũng chính là vào thời khắc này, thoáng cái nghĩ đến cái này thanh âm vì sao hần sẽ cảm thấy quen thuộc —— là nàng! Cái kia tại tế linh thịnh hội lần đầu gặp gỡ, trước từng có hai mặt chi duyên nữ tử!

Cũng là, hần tại hôn mê cuối cùng thời khắc nhìn thấy nữ tử!

Cái kia thời điểm, bản thân vậy mà lấy kia là ảo giác. . . Nghĩ đến đây, Trần Mặc mặt càng thêm nóng lên, nhớ tới bản thân cho rằng là ảo giác lúc suy nghĩ, lại cảm nhận được lòng bàn tay của nàng tại bản thân phía sau lưng mềm nhẹ, hần tim đập lợi hại.

Nhưng mặc kệ thế nào, Trần Mặc đã rõ ràng hần là phía sau cái kia có hai mặt chi duyên nữ tử cứu mình, cũng rõ ràng trước trong mộng các loại hần là đều bắt nguồn từ với chân thực cảm thụ.

Liên như. . . Giờ khắc này, kia mùi thơm quen thuộc còn tại chớp mũi.

"Cô nương. . ." Cảm kích ngược ngừng bên trong, Trần Mặc nhẹ giọng mở miệng.

Nhưng chỉ là nghe được phía sau nữ tử thoáng gấp gấp đánh gãy hần: "Không cho nói, không cho quay đầu lại."

Vừa dứt lời, Trần Mặc liền cảm giác chống đỡ tại hần phía sau lưng tay hút ra, tiếp đến từng trận tiếng nước gợn sóng tại Trần Mặc vang lên bên tai, cuối cùng là một cái mềm nhẹ tiếng bước chân xuất hiện tại bên bờ.

Trần Mặc trong lòng biết là kia nữ tử đã lên bờ, lúc này e sợ sẽ dùng linh lực hong khô y vật, tự nhiên không cho bản thân quay đầu lại.

Đương nhiên Trần Mặc cũng không sẽ quay đầu lại, chỉ là hần không biết rõ, khi cặp kia chống đỡ tại bản thân phía sau lưng tay hút ra lúc, trong lòng mình vì sao lại dâng lên một tia nhàn nhạt, bản thân cũng nói không rõ tâm tình, là thất lạc sao?

Sau giờ ngo ánh mặt trời mang theo hơi ẩm áp, rơi tại này hần đầm trên mặt nước, ba quang đá lờ mờ. . . Vào thời khắc này, mặc dù ngâm mình ở này trong hàn đầm, cũng không cảm giác có cỡ nào băng lãnh, liền như lúc này trái tim, mặc danh nhiệt.

Trần Mặc không muốn đi tưởng cái này chủng dị dạng, một mực nơi đây hai người lại lần nữa trầm mặc, nhưng lại như có từng sợi từng sợi dị dạng tâm tình tại lưu động, như dòng suối nhỏ giống như an bình trong suốt, nhưng lại dường như như gió mặt trời, hình như có lại không.

Trong lúc nhất thời, Trần Mặc tim đập đến lại lần nữa có chút nhanh, vừa nghĩ tới kia nữ tử ngay tại phía sau hong khô y vật, liền sẽ không nhận được suy đoán nàng ánh mắt phải chăng rơi tại bản thân trên người?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc chỉ cảm giác mặt càng thêm nóng, hần quả không thích ứng này loại bầu không khí, đồng thời hần cũng rõ ràng là này nữ tử cứu mình, trong lòng tràn đầy cảm kích, mặc dù này nữ tử muốn bản thân không cho nói, nhưng thế nào cũng phải nói điểm cái gì biểu đạt bản thân một phen cảm kích chứ?

Càng thêm trọng yếu là, Trần Mặc cảm thấy giờ khắc này nếu không nói chút gì đánh vỡ này bầu không khí, hần thực sự khó có thể tự xử.

Tưởng muốn biểu đạt cảm kích rất mãnh liệt, muốn nói cũng rất nhiều, cơ mà thiên ngôn vạn ngữ tụ tập đến miệng một bên, cuối cùng nhưng chỉ hóa thành một câu đông cứng 'Cảm tạ.'

Sau khi nói xong, Trần Mặc liền âm thầm có chút hối hận bản thân kém mồm kém miệng, cứu mạng đại ân bản thân vì sao chỉ nói một câu cảm tạ? Còn như vậy đông cứng! Này không khỏi có mất thành ý.

Vừa định lại nói điểm cái gì, phía sau nhưng lại lần nữa truyền đến nữ tử thanh âm, bình tĩnh hồ hững nhưng mang theo từng tia từng tia lạnh nhạt khoảng cách cảm.

"Người ta vốn là đồng môn, cho nên cứu người cũng coi như có nguyên nhân. Huống hồ, ta bản tại hỏa quật sơn, động tác này chỉ là thuận thế mà làm, người không cần quan tâm."

"Người bây giờ đã không còn đáng ngại, kia liền liền như vậy từ biệt qua đi."

Ngôn ngữ là khách khí, kia phần xa cách cũng là rõ ràng, thêm vào kia không có cảm tình sắc thái ngữ điệu, cực tuyệt Trần Mặc cảm kích chỉ ý đã là rõ ràng.

Mà như vậy xử lý với Chu Kinh Hoàn tới nói kỳ thực là chuyện đương nhiên, nàng cứu người vốn là không phải vì báo lại, huống hồ đến nay nàng cũng không hiểu bản thân tại sao lại xung động cứu cái này tiểu tu giả?

Không nghĩ ra sự tình liền không nữa đi nghĩ, bản thân gánh nặng tại người, thực sự không cần thiết vì cỡ này sự tình chậm trễ thời gian.

Ngữ tắc, Chu Kinh Hoàn liền xoay người muốn đi, nhưng không nghĩ nghe nói lần này ngôn ngữ Trần Mặc nhưng là sốt sắng, hần không muốn vô duyên vô cớ liền ghi nợ như vậy lớn ân tình, hơn nữa có ân không báo cũng tuyệt không phải Trần Mặc có thể tiếp thu xử sự phương thức.

Tại này phiên cấp thiết bên dưới, Trần Mặc một thoáng từ trong nước đứng lên, vội vội vãi vãi xoay người, hướng về phía Chu Kinh Hoàn bóng lưng hô to một tiếng: "Cô nương, chờ chút!"

Cho tới vừa nãy nghe nàng lạnh nhạt ngữ khí kia một điểm mạc danh đầu lòng, nhưng là bị Trần Mặc hết sức lo là qua, hẳn cũng không muốn đi tương bản thân là vì sao từ vừa nãy đến hiện tại, nội tâm đều không bình tĩnh.

Nghe nói Trần Mặc tiếng la, Chu Kinh Hoàn lược một do dự, nhưng chung quy còn là xoay người lại quay đầu nhìn về Trần Mặc, một đôi lông mày hơi giương lên, hình như có chút không kiên nhẫn, nhưng nàng trong lòng rõ ràng, bản thân kỳ thực là không tưởng đối đầu Trần Mặc hai mắt, về phần tại sao sẽ như vậy, Chu Kinh Hoàn chỉ nói là bản thân có lẽ thật không tưởng lại làm thêm chậm trễ chứ?

Trần Mặc nhưng là không có chú ý đến những này vì diệu, ngược lại trực tiếp nhìn về phía Chu Kinh Hoàn, hai tay ôm quyền, từng chữ từng câu nói: "Tại hạ Trần Mặc, Không Tang Tiên Môn Lý Nghiêm dưới trướng đệ tử, có lẽ lần này ân cứu mạng với cô nương tới nói chỉ là dễ như ăn cháo, nhưng với Trần Mặc tới nói, thì là đại tình đại nghĩa, đại đức đại ân. Ta không biết cô nương suy nghĩ, cơ mà đại trượng phu sinh ở trong thiên địa, sao có thể có ân không báo? Hôm nay, ta tu hành thấp kém, cũng không cần báo đáp, ngày khác tu hành thành công, ôn thỏa trả cô nương hôm nay chi ân."

Chu Kinh Hoàn nghe được hơi hơi buồn cười, thiếu niên này biết bao ngông cuồng, ngày khác hẳn liền định có thể tu hành thành công sao? Người nào không biết này tu hành đại đạo gian khổ các loại, coi như Kim Đan đại năng cũng không dám dễ dàng. . .

Chu Kinh Hoàn này niệm chưa xong, lại nghe Trần Mặc cao giọng tuyên thệ tất báo này ân, dường như chắc chắn Chu Kinh Hoàn tại ngày sau nhất định cần hắn trợ giúp một loại, tiếp đến liền nghe hắn hỏi: "Mong rằng cô nương báo cho họ tên, ngày khác Trần Mặc cũng tốt hoàn thành bản thân lời thề."

Chu Kinh Hoàn khẽ nhíu mày, vừa nhắc mắt, lại muốn cự tuyệt, cơ mà không tưởng này vừa nhắc mắt, thì vừa vận cùng Trần Mặc hai mắt nhìn nhau, trước hết sức trốn tránh ngược lại uống phí tâm tư.

Này một khắc, Trần Mặc mạc danh lòng bàn tay chảy mồ hôi, tim đập lại lần nữa kịch liệt lên, trước tuy có hai mắt chi duyên, cũng biết này nữ tử đáng đẹp xinh đẹp, cũng không biết lúc này gần xem, là như vậy đẹp đẽ.

Cụ thể Trần Mặc cũng không nói lên được, nhưng cảm thấy nàng cả người đứng ở nơi đó, liền có một loại xuất trần không nhiễm, tuyệt thế độc lập phong thái, ngược lại dung mạo lộ ra không như vậy trọng yếu.

Trái lại Chu Kinh Hoàn, tại nhìn đến Trần Mặc ánh mắt nháy mắt, trong lòng lại là một trận mạc danh mê man, hành tẩu tại này Tu Chân Giới, vận mệnh bao thăng trầm, duyệt nhân vô số, nhưng chưa từng thấy như vậy chân thành ánh mắt, mà tại chân thành bên dưới còn có một loại cường đại tự tin cùng kiên định.

Này loại tự tin không thể xuất hiện tại một cái tiểu tu giả trong mắt chứ? Hơn nữa, này người vì cái gì nói cái gì, làm cái gì, đều như vậy kiên định? Là cuồng? Hắn có cái gì tư cách cuồng vọng như vậy?

Chu Kinh Hoàn ánh mắt hơi hơi mê ly lên, thật giống lại nhìn thấy trước Trần Mặc té ngã lại bò lên bóng dáng. . . Trong miệng cũng không tự chủ khẽ nhả ra ba chữ: "Chu Kinh Hoàn."

"Chu Kinh Hoàn. . .?" Trần Mặc này lúc cũng có chút ngờ ngạc đáng vẻ, chỉ là không tự chủ lặp lại này ba chữ.

Chu Kinh Hoàn phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Trần Mặc như vậy đáng đáp, không khỏi có chút mặt đỏ, làm như hơi giận, xoay người liền đi.

Mà Trần Mặc cũng thoáng cái phản ứng lại bản thân đường đột, chỉ có thể không không ngại ngừng cúi đầu, trong lòng cũng không nói ra được là cái gì tư vị?

Nhưng không nghĩ, Chu Kinh Hoàn vừa vận đi hai bước, Trần Mặc còn chưa ngừng đầu, liền lại nghe được Chu Kinh Hoàn vì hô một tiếng. . .

"Cô nương, làm sao. . .?" Trần Mặc theo bản năng ngừng đầu, một câu câu hỏi còn không xong, cũng chỉ thấy Chu Kinh Hoàn toàn thân áo trắng phiêu phiêu, đã đến Trần Mặc phụ cận, vội vàng bên trong, lôi kéo Trần Mặc thủ đoạn liền hướng về hàn đàm nơi sâu xa nhanh chóng lao đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: khách không mời mà đến

Hàn đàm nơi sâu xa rong nằm dày đặc, Chu Kinh Hoàn lôi kéo Trần Mặc trốn tại dưới nước, cách mặt nước tĩnh lặng nhìn kỹ cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng, tựa như lại biến trở về từ lâu nhìn thấy cái kia thanh ngọc nữ tử.

Trần Mặc cũng không biết phát sinh chuyện gì, chỉ là thủ đoạn vẫn bị nàng nắm chặt, ôn hòa mềm mại cảm giác cùng này u lạnh hàn đàm chi thủy hình thành so sánh rõ ràng, làm hấn tâm hạ ngưng ngưng, bàn tay không biết để ở nơi đâu hạo, cử động một chút cũng không dám.

Nhận ra được Trần Mặc tình huống khác thường, Chu Khinh Hoàn vừa mới phục hồi tinh thần lại, lại là một vết đỏ ửng lên gò má, vội vã buông tay ra, đưa ngón tay thụ với môi, khiến hấn dừng phát sinh động tĩnh.

Liền vào lúc này, hàn đàm ở ngoài truyền đến một trận nhỏ vụn dầy đặc tiếng bước chân, có ít nhất năm, sáu người đang hướng nơi này tới rồi.

"Vương Lương, ngươi không phải nói kia tiểu nữ ngay tại nơi này sao?" Một tuổi trẻ người thanh âm truyền đến, ngữ khí có chút kiêu căng, vừa nghe chính là thói quen quen sống trong nhung lụa người.

"Hồ công tử chớ vội, la bàn biểu hiện Khinh Hoàn sư muội liền ở ngay đây không có sai, chỉ là. . ." Lại là một người thanh âm vang lên, ngôn ngữ trung có chút nịnh nọt, tựa như không dám trêu đến người trước không thích.

Cứ việc cách đàm nước, thanh âm vẫn rõ ràng có thể nghe. Trần Mặc nghe này người thanh âm có chút quen thuộc, nhìn về phía bên cạnh Chu Khinh Hoàn lúc, phát hiện nàng sắc mặt vô cùng âm trầm, làm như đã sinh thâm giận. Thấy này hình, Trần Mặc lúc này mới chợt hiểu nhớ tới, này người không phải ngày đó từ lâu bên trong cái kia bách chiến đường sư huynh lại là ai?

Chỉ là thân là nội môn bách chiến đường đệ tử, nhưng đối khác một người như vậy thấp ba lần khí, này người lại là phương nào thần thánh?

"Người xác định người này phá la bàn không có sai lầm?" Cái kia bị gọi là Hồ công tử người, lại không kiên nhẫn hỏi, "Nếu như người dám lừa ta, hôm nay ta liền đem người điểm thiên đăng."

Dứt tiếng, mấy người còn lại liền tiến lên đem kia bách chiến đường Vương Lương vây quanh lên, dường như tại phòng ngựa hấn chạy trốn tựa như.

Mất thấy tình thế không ổn, Vương Lương sắc mặt hơi trắng bệch. Vị này Hồ công tử thực danh Hồ Chí Toàn, chính là Tây Kiếm Các đại trưởng lão Hồ Sơn Hải con trai độc nhất, bởi vì già mới có con, có tổ sủng ái rất nhiều, những này năm qua, Hồ Chí Toàn muốn gió có gió muốn mưa có mưa, ác danh rõ ràng, có can đảm ngỗ nghịch người chưa bao giờ tốt kết cục.

Hấn nói muốn điểm thiên đăng, kia thật là muốn lộ da đốt đèn, cho nên cũng không cho phép Vương Lương vội vã, hấn vội vã giải thích:

"Hồ công tử, kia tiểu nữ muốn đi kia sản xuất diệp hòa tinh chỗ, nơi đó hòa độc chỉ bằng vào phổ thông sương lạnh linh dịch đã không đủ để chống đỡ, chỉ có ăn vào sâm chi ngàn năm băng tinh sương lạnh linh dịch mới có thể giữ được tự thân chu toàn, này ngài là biết đến."

"Vậy thì thế nào? Kia bình có băng tinh sương lạnh linh dịch không phải là ta đưa cho người sao?" Hồ Chí Toàn liếc cao giọng biện giải Vương Lương một mắt, nói ra: "Người nói cho ta nói, người tại cho nàng chiếc lọ đáy khắc lại tiên tung phù, còn mang ta tìm tới nơi này đến, hiện tại người đâu?"

"Tiên tung phù chắc chắn sẽ không phạm sai lầm, kia tiểu nữ hẳn là giấu ở nơi nào mới phải!" Vương Lương ánh mắt tại này u tĩnh đàm nước bốn phía lưu luyến, nhưng không có phát hiện bất kỳ không đúng.

Hồ Chí Toàn sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn chằm chằm Vương Lương cũng không mở miệng, ánh mắt đã càng ngày càng không kiên nhẫn.

"Công tử chớ vội, này tiểu nữ hôm nọ tìm tới ta, tưởng dụ ra diệp hòa tinh tin tức, ta nghĩ, đã Hồ công tử đối này tiểu nữ nổi lên hứng thú, ta liền biết thời biết thế chính là. . ."

Vương Lương lau mồ hôi, chấp tay nói:

"Cho nên, ngoại trừ tiên tung phù ngoại, tại hạ cho nàng kia bình linh dịch bên trong, còn trộn lẫn một điểm hợp hoan giác xà mẫu xà nọc độc. . ."

Nghe nói hợp hoan giác xà danh tự, Hồ Chí Toàn chân mày cau lại, khóe miệng lộ ra một tia cười quái dị, ra lệnh cho thủ hạ tránh ra, lệnh kia Vương Lương đi tới trước mặt, mới hỏi: "Kế tục nói."

"Là là." Vương Lương như được đại xá, gật đầu chấp tay nói, "Này mẫu xà nọc độc bình thường liền cùng thủy gần như, vô sắc vô vị cũng không linh khí phản ứng, rất khó nhận ra, nhưng chỉ cần lấy công xà da rắn chế thành trống đến đánh. . . Khả khả, kia tiếng trống liền sẽ khiến cho biến thành chi hoang chí dâm độc vật! Kia độc hiệu mãnh liệt, đến thời điểm đủ khiến công tử mờ mang tầm mắt a!"

Hồ nước chỗ tới, Trần Mặc nghe vậy cả kinh, vội vã quay đầu lại nhìn về phía Chu Khinh Hoàn, phát hiện nàng cắn chặt hàm răng, một đôi trong suốt trong trong mắt tràn đầy kim nén kinh nộ, ửng cũng là lúc này mới biết được chân tướng.

Nhận ra được Trần Mặc ánh mắt, Chu Khinh Hoàn tàn nhẫn lườm hấn một cái, sau đó lập tức nhắm mắt, ở bên trong nước bày ra ngồi xếp bằng phong thái, làm như tại vận khí bức độc.

Chu Khinh Hoàn xưa nay ăn diện giản đơn, chỉ quần lấy một thân áo trắng quần trắng, lúc này chăm chú nhắm mắt bức độc, kia làn váy ở bên trong nước nhộn nhạo lên, da thịt bạch như hoa sen, nhìn đến Trần Mặc mặt đỏ tới mang tai, không dám lại nhìn lâu, liền vội vàng đem tầm mắt chuyển đến kia mấy cái khách không mời mà đến trên người.

"Người tiểu tử tất cả đều là sử chút thấp hèn thủ đoạn." Chỉ nghe Hồ Chí Toàn trong miệng tuy là trách cứ, nhưng vô một cái Vương Lương bả vai, ngữ khí không còn trước hung ác, thúc giục, "Còn không mau đem kia trống lấy ra! Đợi lát nữa tìm tới kia tiểu nữ, nếu không là như người nói tới như vậy"

thần kỳ, bản công tử còn là muốn đem người điểm thiên đăng."

Mà hậu chiêu vung lên, phân phó người khác: "Đã Vương Lương nói kia tiểu nữ ngay tại nơi này, vậy các người liền lục soát cho ta, tìm ra đến trọng trọng có thưởng!"

"Vâng, công tử!"

Kia mấy cái Hồ Chí Toàn thủ hạ thân mang bó sát người hắc y, nghe nói mệnh lệnh liền tề khẩu theo tiếng, trực tiếp phân tán chí hàn đàm bốn phía, khắp nơi tìm tòi.

Trần Mặc thấy bọn họ thân thủ nhanh nhẹn, biết không phải hạng người phạm tục, lúc này tạm cũng không còn biện pháp khác, Trần Mặc đành phải kéo Chu Khinh Hoàn tay, hướng về hàn đàm đáy chìm, trong đầu nhanh chóng chuyển động, tưởng muốn khác mưu lương kế.

Chu Khinh Hoàn toàn tâm vận khí, mặc cho Trần Mặc kéo động, mãi cho đến đàm đáy cũng chưa từng mở mắt.

Hàn đàm cực sâu, có tới mười trượng, đàm đáy không nhiều ánh sáng, ám trầm không chịu nổi, những kia người tưởng muốn tìm đến nơi này, kiên quyết cần tiêu phí một phen công phu.

Đảo mắt nhìn về phía Chu Khinh Hoàn, phát hiện nàng làm như chú ý lực toàn dùng tại bức độc bên trên, đã không còn nữa ngồi xếp bằng, thân thể tùy ý dòng nước nhấp nhô, nhẹ nhàng bồng bênh.

Làn váy thấp thoáng, hai chân thon dài bị đàm đáy rong quấn quanh, càng hiện ra trắng nõn. Cổ áo dập dờn, cổ bên dưới xương quai xanh rõ ràng, tầm mắt đi xuống có nhấp nhô như ẩn như hiện, liêu nhân tiếng lòng.

Xưa nay lãnh ngạo Chu Khinh Hoàn bây giờ tại Trần Mặc trước mặt, hầu như đã hoàn toàn không đề phòng.

Trần Mặc không tự chủ trong lồng ngực dấy lên một mảnh hưng hực, hẳn xưa nay không hiểu nam nữ việc, không cách nào đem trước mắt chi cảnh cùng đàm tà treo lên câu, chỉ là cảm thấy Chu Khinh Hoàn thực sự là cực đẹp vô cùng đẹp, làm sao cũng không cách nào dời đi bản thân tầm mắt.

Công lực của hắn còn thấp, bé khí công phu tự nhiên không sánh được Chu Khinh Hoàn, nán lại tại đáy nước không đến bán chén trà nhỏ công phu, bây giờ Trần Mặc đã là sắc mặt xanh tím, trong lồng ngực nóng, còn có chút đầu vầng mắt hoa lên.

Hắn không dám huyền não quá lớn động tĩnh, sợ dẫn tới đàm ngoại người phát hiện, chỉ có thể cau mày nhắm mắt, trọng căn đầu lưỡi, mưu cầu khiến bản thân tỉnh táo một chút, trong lòng cũng hiểu được, như vậy xuống kiên trì không được bao lâu.

Cảm giác nghẹn thở càng ngày càng mạnh, Trần Mặc ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, trong lúc giạt mình chỉ cảm thấy bản thân trở lại Mộc Nham thôn, hơn một năm nay đến phát sinh tất cả chỉ là một giấc mộng, bản thân vẫn mỗi ngày tùy tùng gia gia xuống ruộng trồng trọt, tuy nghèo khó nhưng cũng ấm vui. . .

Bỗng nhiên, một cổ hoa mai kéo tới, hình như có âm áp ẩm ướt khí tức hướng về trong miệng chính mình tuôn tới, Trần Mặc đại hít một cái, chỉ cảm giác nghẹt thở có giảm bớt, mở mắt vừa nhìn, phát hiện Chu Khinh Hoàn chẳng biết lúc nào đã gần đến tại gang tấc.

Hai người cách xa nhau rất gần, môi càng là không tới ba tấc, một cổ hơi ánh sáng liên tiếp, Chu Khinh Hoàn môi đỏ khê nhếch, có khí tức truyền đến, qua khí với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: độc dịch phát tác

"Đừng, đừng. . ." Trần Mặc tim đập như lôi, hai người như vậy tới gần, hầu như dán vào nhau.

Chu Khinh Hoàn một bên bức độc, một bên nhìn chăm chăm Trần Mặc, hai người khí tức liền tại này ba tấc ánh sáng ở giữa qua lại, không tiến không lui.

Bất quá bởi khoảng cách quá gần, Trần Mặc trên mặt một tia quần bách biểu cảm Chu Khinh Hoàn cũng thấy được rất rõ ràng, tại này quần bách bên dưới, hẳn hô hấp cũng vô cùng cổ quái, chỉ là hấp thụ bản thân vượt qua khí, mà cũng chưa thở ra, như là lơ lửng trên đến Chu Khinh Hoàn không thích.

Cơ mà Trần Mặc phối cũng không phải động không đấy, không cách nào kìm nén thời gian, trước ở lại trong lồng ngực khí liền không cẩn thận toàn hồ đi ra ngoài, trừu đến Chu Khinh Hoàn sắc mặt ửng đỏ, lạnh lùng trừng Trần Mặc một mắt.

Trần Mặc không cách nào, Chu Khinh Hoàn gần trong gang tấc môi đỏ từ lâu làm hấn trong đầu trống rỗng. Nhớ tới ngày đó tế linh thịnh hội thượng áo trắng hình ảnh đẹp, bây giờ gần ngay trước mắt, mùi thơm nức mũi, khiến hấn có loại thoáng như mộng cảnh cảm giác.

Nhưng như vậy chung quy không phải lâu dài kế sách, tại này đàm đấ có thể trì hoãn thời gian xác thực có hạn, dù sao mặt trên những kia người cũng không phải người ngu.

Những kia truyền đến tìm tòi thanh đã biến mất, chỉ còn đàm đấ còn chưa tìm rõ. Trước chỉ là cô kỵ đến Chu Khinh Hoàn công lực không thấp, tùy tiện tiến nhập trong hàn đàm dễ dàng bị bạo khởi thương đến, nhưng lúc này, không còn thu hoạch Hồ Chí Toàn cùng Vương Lương, rốt cục quyết định tra rõ này còn sót lại hàn đàm, cô kỵ ở giữa liền khác mưu pháp khác, quyết định trực tiếp dẫn động Chu Khinh Hoàn trong cơ thể độc dịch, khiến nàng chính mình không cách nào che giấu, lộ ra kẻ hở đến.

Trần Mặc nghe ngóng đại kinh, phát hiện Chu Khinh Hoàn qua đến ám áp khí tức cũng là ngừng lại, định là độc dịch chưa hoàn toàn bức ra, mới dẫn tới tâm thần chấn động.

Nhìn chăm chú Chu Khinh Hoàn trong mắt không cách nào ẩn giấu một tia cấp bách, Trần Mặc rốt cục đem những kia tạp niệm bài xuất đầu óc, suy nghĩ bên dưới phát hiện, bây giờ kế sách, chỉ có bản thân lao ra, đem những này dâm tặc dẫn ra, mới có thể hộ được Chu Khinh Hoàn.

Nhưng lấy Trần Mặc nho nhỏ Luyện Khí tầng một tu vi, lại trọng thương mới khởi, lao ra kiên quyết không gì sánh được nguy hiểm, cực đại khả năng vừa xuất hiện liền nộp mạng, còn sẽ bại lộ Chu Khinh Hoàn sở tại.

Hấn không khởi có chút chân chừ, như vậy làm phải chăng lương kế?

Liền tại Trần Mặc do dự đồng thời, phía trên bỗng nhiên truyền đến từng trận nhỏ vụn tiếng trống, thanh âm này thẳng vào dưới nước, nghe vào Trần Mặc trong tai chỉ cảm thấy có chút chói tai, nhưng hấn nhìn về phía Chu Khinh Hoàn thời gian, lại phát hiện người sau sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, một cổ không tự nhiên ửng hồng hiện lên tại nàng cổ, cấp tốc chiếm cứ toàn bộ gò má.

Trần Mặc biết, hợp hoan giác xà độc dịch đã bị xúc động, tại Chu Khinh Hoàn trong cơ thể quấy phá!

Ba tác ở ngoài môi đỏ nội, truyền ra khí tức biến thành càng thêm cực nóng, mà lại có loại ẩm ướt dị mùi thơm, Chu Khinh Hoàn đã động tình.

Nàng tự thân tựa như cũng nhận ra được này một điểm, nhưng không kìm nén được độc tính, đầy mặt ửng đỏ, ánh mắt biến thành mê ly vạn phần, cả người âm nhuần vô lực bỗng bồng ở bên trong nước, liền không chính quân áo cũng không cách nào cố kỵ.

Từ nhỏ tại Mộc Nham thôn lớn lên Trần Mặc, thấy như vậy cảnh tượng, trực giác đến trong lòng dâng lên một trận mãnh liệt xung động, tưởng muốn đem bây giờ bất lực Chu Khinh Hoàn chặt chẽ ôm vào trong ngực, nhưng cường tự ngừng lại tâm thần, chỉ là chậm rãi tiến lên vì nàng đem quần áo che đậy hảo.

Trong lúc vô tình đụng chạm đến bóng loáng mềm mại lại khiến Trần Mặc tâm thần run lên, vội vã nhắm mắt, nhưng cũng nghe được Chu Khinh Hoàn truyền đến một tiếng hô khẽ, lại lần nữa mở thời gian, phát hiện nàng sắc mặt càng thêm hồng hào. Càng làm Trần Mặc không biết thế nào ứng đối cho phải, hai người đôi môi khoảng cách đang chậm rãi thu nhỏ lại, làm như Chu Khinh Hoàn ý thức mê ly bên dưới, trong lúc vô ý càng dựa vào càng gần.

Chu Khinh Hoàn nói riêng về ngũ quan không tính cực đẹp, nhưng lúc này, kia cổ lãnh ngạo khí chất thêm vào hợp hoan rắn độc quấy phá, nhưng thật là làm người khó có thể chống cự. Trần Mặc không phải thánh nhân, cho dù cũng chưa trúng này độc, trong lòng nhưng vẫn có một cổ giống như Chu Khinh Hoàn nóng này.

Hấn trọng cần đầu lười, không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng ánh mắt nhưng không bị khống chế, gắt gao nhìn chăm chăm Chu Khinh Hoàn càng ngày càng tới gần khuôn mặt cùng đôi môi.

"Không có thể lại như vậy. . ."

Trần Mặc hết sức nhắm hai mắt lại, cứ việc kia ẩm ướt nhiệt cảm giác vẫn càng ngày càng tới gần, nhưng như vậy làm làm hấn tâm thần rốt cục không minh chút.

Hấn biết, lúc này đã không còn biện pháp khác, lúc trước Chu Khinh Hoàn đối mặt vốn không quen biết bản thân, xuất thủ cứu một mệnh, bây giờ bản thân cũng ứng lao ra đầm nước, dẫn ra những kia người, cứu nàng với nguy nan.

Trần Mặc không sợ chết, nhưng hấn không muốn chết trong này. Hấn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, muốn áo gấm về nhà, muốn bước lên tu tiên đại lộ, muốn khiến sư huynh cùng sư phụ không vì mình thất vọng. . .

Hấn nhìn về phía Chu Khinh Hoàn, nàng ý thức dường như đã mất đi, chỉ có thể tìm Trần Mặc khí tức mà đến, tưởng muốn lấy đôi môi dán lên, dường như như vậy mới có thể giảm bớt hợp hoan giác xà độc dịch mang đến thống khổ.

Nhìn Chu cô nương bây giờ đáng vẻ, Trần Mặc âm thầm thở dài, trong lòng dâng lên một cổ kiên quyết. Lại nhiều lý do cùng mụn có thì thế nào, lẽ nào liền có thể tùy ý nàng rơi vào những kia tặc tử tay?

Tâm thần dao động, Trần Mặc nhìn Chu Khinh Hoàn khuôn mặt, lại cũng không cách nào kìm nén trong lòng xung động.

Hắn không lại tránh né, trái lại chủ động chậm rãi đón nhận, tại Chu Khinh Hoàn đôi môi thượng lưu lại hôn nhẹ.

Này hôn hợp lại tức phân, cũng chưa có nửa điểm dính liền, kia mềm mại cùng ấm áp nháy mắt rồi biến mất, nhưng khiến Trần Mặc tim đập như lôi.

Vừa hôn bên dưới, Chu Khinh Hoàn ánh mắt tựa như cũng có chút thanh minh lên, lộ ra một cổ khiếp sợ nhìn Trần Mặc, làm như có chút không dám tin tưởng, nhưng kia trong ánh mắt cũng không có trách cứ, nhìn Trần Mặc thần sắc có chút cùng thường ngày bất đồng, như là rõ ràng hắn muốn làm cái gì một dạng.

Trần Mặc trong lòng hồ thẹn, nhìn nàng nhưng thần nhiên nở nụ cười. Chu Khinh Hoàn thân trúng kỳ độc, đã khó có thể kìm nén bản thân, như vậy xuống, hai người chung quy sẽ đôi môi đụng vào nhau. Trần Mặc không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không muốn Chu Khinh Hoàn sự hậu tâm có khúc mắc, liền chủ động hôn lên.

Chính là này vừa hôn, rốt cục khiến Trần Mặc trong lòng biến thành kiên quyết.

Vị này Chu cô nương địa vị văn hoa, như chân trời lãnh nguyệt, đặt ở bình thường, cho dù trả giá mấy chục năm khắc khổ tu hành, Trần Mặc cũng tự biết rất khó cùng nàng sản sinh gặp nhau.

Bản thân chỉ là một nho nhỏ hương dã thiếu niên, Chu Khinh Hoàn thì là trác thiên phong thái, hết như thiên nữ, có khác nhau một trời một vực, thế nào là chỉ bằng vào nỗ lực có thể thay đổi?

Đã như vậy, bây giờ hai người ở giữa có thể có vừa hôn, đối Trần Mặc tới nói đã được rồi, sau đó. . .

Cho dù là chết lại có làm sao?

Một ý nghĩ đến đây, Trần Mặc không lại nhìn Chu Khinh Hoàn một mắt, lấy tay tại bên hông một kéo, từ nạp tử bên trong lật ra chuỗi kia trường kiếm, còn có một viên thẻ ngọc.

Này là sư huynh cấp thẻ ngọc, cũng là bây giờ Trần Mặc cuối cùng thủ đoạn. Chỉ cần tại thỏa đáng thời gian bóp nát thẻ ngọc, cho dù bản thân vẫn không khỏi bỏ mình, nói vậy gấp rút tiếp viện mà đến sư huynh định có thể cứu Chu cô nương đi.

Trên mặt nước, một áo đen nam tử đang nghe theo Hồ Chí Toàn phân phó, chuẩn bị nhảy vào trong đầm, thăm dò đáy nước, đã thấy một cái bóng đen nhanh chóng từ trong nước hiện lên, tiếp đến vọt một cái mà ra, không khỏi sợ đến ngẩn ngơ.

Khó phân biệt nước nội, lao ra người không phải Trần Mặc còn sẽ là ai?

Vừa ra mặt nước, hóa linh thuật ngưng tụ mà thành hóa cầu liền đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, ánh mắt tại trong mọi người quét qua, không nói hai lời hướng về kia quần áo hoa lệ Hồ Chí Toàn ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: chịu chết

"Có người!"

"Mau đem hắn cầm xuống!"

"Bảo vệ công tử!" Một đám hắc y nhân liền thanh hét lớn, lo lắng cướp thượng.

Này lúc, một đạo bạch lệ ánh kiếm nhấp nháy, "Xoẹt ——" một tiếng, trực tiếp đem kia hóa cầu một chém làm nhị, chính là chặn với Hồ Chí Toàn trước người Vương Lương.

Hắn dù sao thân là bách chiến đường đệ tử, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lần đầu gặp gỡ bỗng nhiên nhảy ra Trần Mặc chỉ là kinh ngạc sơ qua, liền lập tức cảm ứng được này người toà ra linh lực gọn sóng chỉ có Luyện Khí tầng một mà thôi.

Một kiếm bên dưới, quả thế.

Trần Mặc mắt thấy bản thân hóa linh thuật bị như vậy dễ dàng hóa giải, trong lòng cũng không ngoài ý muốn. Hắn sớm biết những này người tu vi định không phải bản thân Luyện Khí tăng một có thể chống đối, liều mạng mà nói, hắn căn bản chống đỡ không được bao lâu.

Không Tang Tiên Môn cự ly này có ba bốn ngày cước trình, cho dù sư huynh ngự kiếm mà đi, đến này ứng cũng cần một hai canh giờ. Nếu như tưởng nán lại tại đàm đấỵ bóp nát thẻ ngọc, chờ đợi sư huynh đến, không nói khí tức không đủ, trước mắt này bầy sài lang hổ báo cũng không phải ngu ngốc, như thế dài thời gian, tuyệt tránh không khỏi bọn hắn lục soát.

Cũng đang bởi vì như vậy, Trần Mặc nghĩ đến rất rõ ràng, thẻ ngọc không thể cứu mệnh, sử dụng nó phương thức tốt nhất chính là nhân lúc loạn mà làm, khiến này mấy người còn không phản ứng lại thời gian, đem chú ý lực toàn tập trung trên người tự mình. Tốt nhất có thể đem bọn hắn dẫn ra, khiến đàm đấỵ Chu cô nương có thể nhân cơ hội bỏ chạy.

Về phần mình kết cục sẽ thế nào, Trần Mặc đã không rảnh đi lo lắng.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc xoay tay lấy ra thẻ ngọc, làm dáng muốn bóp nát, trong miệng cao giọng hô:

"Vương Lương, ngươi có thể nhận biết này vật!"

Còn đến không kịp ngẫm nghĩ này gia hỏa vì sao biết bản thân tên thật, Vương Lương định thần nhìn lại, chỉ thấy này tiểu tử trong tay giờ một viên thẻ ngọc, kia hình dạng một mặt liên biết chính là truyền tin sử dụng, tâm hạ lập tức có chút coi rẻ, này tình này huống, ngươi một cái Luyện Khí tăng một gia hỏa, coi như truyền tin đi ra ngoài lại có thể truyền cho ai?

Cơ mà lại cẩn thận liếc nhìn nhìn, kia truyền tin thẻ ngọc bên trên, có khắc mấy cái đại tự, hảo chết không chết càng là "Không Tang Diệp Phiêu Linh" !

"Diệp Phiêu Linh!" Vương Lương không khỏi kinh hô ra miệng, sắc mặt đại biến.

Cùng thuộc về bách chiến đường, Vương Lương đương nhiên biết Diệp Phiêu Linh là ai, nhưng đang bởi vì như vậy, vừa thấy này thẻ ngọc lúc, càng làm cho hắn bước bất động bước chân.

Luyện Khí đỉnh phong Diệp Phiêu Linh. Kia là nội môn tuyệt đối thiên tài, trong môn không người nào có thể ra hữu. Huống chi này gia hỏa lại không giống cái tầm thường người, trong ngày thường ngoại trừ nuốt khí thổ tức, chính là suốt ngày luyện kiếm, ít có mấy lần ra tay, cũng là hạ sơn chém ác, chưa từng nghe nói tại dưới tay hắn có có thể chạy trốn đồ, kiếm thuật siêu tuyệt, thậm chí có người nói hắn chỉ bằng vào kiếm thuật đã vượt qua rất nhiều trưởng lão, đủ để làm người ta sợ hãi.

Trước đây không lâu nghe nói này cổ quái Diệp Phiêu Linh gần đây một năm dường như nhiều cái sư đệ, chăm sóc có tốt, lẽ nào càng là trước mắt cái này Luyện Khí tăng một tiểu tử?

Lui 1 vạn bước nói, này người coi như cùng Diệp Phiêu Linh không có bất kỳ quan hệ, nhưng lấy Diệp Phiêu Linh bình thường đối nhân xử thế đến xem, nếu để cho hắn biết rồi bản thân cấu kết Tây Kiếm Các. . .

Vương Lương không dám ngẫm nghĩ, vội vã ngừng lại bước chân, chỉ lo Trần Mặc dưới tình thế cấp bách, liền bóp nát này thẻ ngọc.

"Diệp Phiêu Linh?" Nghe được Vương Lương lời nói, Hồ Chí Toàn cũng khẽ nhíu mày, Tây Kiếm Các cùng Không Tang đều là Trần quốc tam đại Tiên môn, hắn tự nhiên cũng đã từng nghe nói tên Diệp Phiêu Linh.

Chỉ bất quá với Không Tang Tiên Môn chỉ là cái cửu phẩm tông môn, nhưng mà Tây Kiếm Các chính là bát phẩm, những này năm hàng năm đều muốn từ Không Tang thu lấy bổng lộc, thân là Tây Kiếm Các đại trưởng lão chỉ từ Hồ Chí Toàn, càng là chưa bao giờ đem này Không Tang Tiên Môn để ở trong mắt.

Coi như là này Diệp Phiêu Linh, thì làm sao cùng bản thân đánh đồng với nhau?

Bởi vậy, chỉ là một sát kinh ngạc, Hồ Chí Toàn liền mặt lạnh hồ hết:

"Ngây ngẩn cái gì? Cấp bản công tử cầm xuống hắn, hỏi ra kia tiểu nữ ở nơi nào!"

Hồ Chí Toàn gầm lên khiến tất cả mọi người đều phản ứng lại, Vương Lương càng là tâm thần chấn động, trong lòng nghĩ lại, nếu như thật sự có Hồ Chí Toàn công tử chiếu cố, kia Diệp Phiêu Linh hẳn là cũng không làm gì được chính mình.

Tâm tư đến đây, hắn cũng không lại do dự, việc cấp bách, là tại Hồ công tử trước mặt lưu lại ấn tượng tốt mới đúng, liền mũi kiếm một vãn, thân hình gấp lướt về phía trước.

Cơ mà đã sớm đem trước mắt tình thế tính toán kỹ Trần Mặc, đương nhiên không sẽ ngồi chờ chết, tại hô lên kia câu nói đồng thời, đã thừa dịp mấy người ngây người, nhanh chóng hướng về phía sau bỏ chạy, lúc này bóng dáng đã nhập lùm cây trung không gặp.

Vương Lương trong lòng sốt ruột, đương nhiên không thể liền như thế thả chạy Trần Mặc. Ý vào tu vi thâm hậu, hai ba bước liền vượt qua bụi cây, hướng về Trần Mặc nhanh trốn bóng lưng đâm ra một kiếm.

Một cái liên linh thực đồng tử đều không phải đệ tử, một cái thân kinh bách chiến nội môn người, hai người chênh lệch không cần nói cũng biết. Này một

Kiểm bên dưới, Trần Mặc liền phản ứng cơ hội đều không có, liền cảm giác xương tủy bà truyền đến đau đớn một hồi, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện có một mũi kiếm xuyên ngực mà qua.

Vương Lương vận linh lực vẩy một cái, càn quét tiếp đem Trần Mặc đánh bay thật xa, hạ xuống mặt đất, bắn lên đầy trời bụi trần, kia thẻ ngọc cũng rơi xuống trên đất.

"Không tốt." Trần Mặc trong lòng rung mình, đang muốn cắn răng nhào lên, đem thẻ ngọc bóp nát, nhưng không nghĩ Vương Lương nhanh hơn hắn một bước, tiến lên trước một cước đem Trần Mặc đá văng ra, bản thân nhặt lên thẻ ngọc đến.

Dù sao phiền phức có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, Diệp Phiêu Linh lại khiến người kiêng kỵ, kia cũng không phải chân tiên, không thể biết được trên đời vạn sự. Chỉ cần thẻ ngọc không nát tan, với nơi này hoang sơn dã lĩnh giết cái này gia hỏa, Diệp Phiêu Linh cũng không thể nào biết được.

Đại thế đã định, hần trường kiếm nằm ngang ở Trần Mặc cổ, lớn tiếng kêu lên:

"Kia tiểu nữ ở nơi nào?!"

Chịu này trọng thương, Trần Mặc trên mặt cũng chưa lộ ra nửa điểm thống khổ sắc, lạnh lùng nhìn Vương Lương một mắt, trong lòng kiên quyết chưa từng yếu bớt sợ qua.

"Công tử, này trong nước có cổ quái!"

Ngay vào lúc này, một áo đen người kinh thanh kêu lên, mọi người theo lời nhìn lại, chỉ phát hiện kia đầm nước bên trên chẳng biết lúc nào càn dâng lên vô số bọt khí, dần dần phảng phất bị đun sôi một loại, toàn bộ đầm nước trên dưới sôi trào, dâng lên vô số hơi nước.

Này đầm nước hiện tình huống khác thường, hẳn là Chu Khinh Hoàn duyên cớ. Nhưng Trần Mặc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng vẫn là liệu tình huống muốn giúp Chu Khinh Hoàn chạy trốn quyết tâm.

Hắn cắn răng, giả bộ nhân cơ hội, quay đầu hướng cách đó không xa gò núi nhỏ cao giọng hô:

"Sư tỷ chạy mau!"

Cả đám lại bị Trần Mặc lời nói hấp dẫn chú ý, cũng không để ý đến đầm nước có dị, vội vã nhìn về phía không muốn thả, phát hiện kia nơi địa thế thấp bé, lại có bụi cây thấp thoáng, chính là cái giấu người địa phương tốt.

Hồ Chí Toàn cảm thấy mừng rỡ, vội vã sai người tiến lên điều tra. Vương Lương cũng thu kiếm gấp lướt tiến lên, tại một đám hắc y nhân đang trước chạy tới trên sườn núi, dùng kiếm chọn một phen lùm cây sau, nhưng không có bất kỳ thu hoạch, trong lòng biết không đúng, sợ là bị này tiểu tử lừa, đột ngột sinh ra đây bụng tức giận.

"Hồn dẫn đồ vật, người. . ." Vương Lương đang quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi tường muốn đem Trần Mặc chém thành muôn mảnh, nhưng ánh mắt biến đổi, phát hiện một hỏa cầu đang lơ lửng không hướng hần mặt phi tới.

Khoảng cách quá gần, đã không đủ để xuất kiếm, Vương Lương đành phải lặn khỏi chỗ, tránh thoát cực nóng hỏa cầu, tuy không bị thương chút nào, nhưng rơi vào một thân bụi bặm, càn quét là tức giận đến giận sôi lên.

Cái này tiểu tử tại này loại bước ngoặt, càn quét còn xếp đặt bản thân một đạo.

Vương Lương càng nghĩ càng giận không thể át, tàn nhẫn đạp địa, thân hình hóa thành một vệt bóng đen xẹt qua, một kiếm đâm hướng Trần Mặc mi tâm, liền muốn đem hần giải ở đây.

Không nghĩ tới Trần Mặc mặt không hề cảm xúc, cũng không gặp bất kỳ né tránh, trái lại đột nhiên đứng lên, đón này mũi kiếm liền xông lên.

Dưới tình thế cấp bách, Vương Lương không kịp chuyển đổi kiếm thế, đâm hướng mi tâm một kiếm chỉ đem Trần Mặc bụng xuyên qua.

Trần Mặc không chờ hần phản ứng, trực tiếp chụp vào Vương Lương bên hông sư huynh cấp thẻ ngọc, sợ đến Vương Lương sắc mặt trắng nhợt, tuốt tay chuôi kiếm, liền muốn ngăn cản.

Hai người một nhanh một chậm, kia thẻ ngọc vừa vặn bị Trần Mặc cầm trong tay, còn chưa bóp nát, liền bị Vương Lương một cái đánh rơi trên đất. Sau đó tàn nhẫn một cước đạp ở Trần Mặc lồng ngực, lại đem hần quăng mở ra.

Chương 44: khùng bố biển lửa

Tầng tầng rơi xuống đất Trần Mặc, bình tĩnh trong ánh mắt toát ra một tia bi nhiên. Bản thân cùng những này người chênh lệch thực sự quá lớn, lấy có tâm tính vô tâm bên dưới, càng vẫn không thể đạt thành mục đích.

Duy nhất cơ hội đã qua, cho dù lại nghĩ làm tức giận Vương Lương tìm này cơ hội tốt, e sợ cũng không có khả năng lắm, bản thân có thể làm hẳn là đến đây là kết thúc đi.

Trái lại Vương Lương, lập đi lập lại nhiều lần bị Trần Mặc tính toán, ở trước mặt mọi người chỉ cảm thấy mình tựa như cái kẻ ngu si một dạng.

Hắn tức giận trong lòng từ lâu không rất che giấu, tức giận đến mặt mày đều vằn vẹo mấy phần. Lại lần nữa một kiếm đâm hướng Trần Mặc, này một lần lại không có bất luận cái gì xem thường, Trần Mặc tuyệt không may mắn còn sống sót lý lẽ.

Chỉ là tất cả mọi người không có phát hiện, lúc trước bị lơ là đầm nước tình huống khác thường, đã biến thành càng ngày càng quý dị, vô số bạch khí từ trong nước bốc lên, mặt nước sôi trào như nôi, còn có từng sợi từng sợi đỏ đậm hóa điểm từ trong đầm nước nhô ra.

Liền vào lúc này, "Soạt ——" một đạo nổ vang, toàn bộ hàn đàm chỉ thủy như nổ tung một loại, lượn lờ bạch khí tứ tán, tràn vào bầu trời.

Một đạo chói mắt hồng quang từ mười trượng thâm đàm đáy ung dung bay lên, phảng phất có thể thấy được một bóng người, quần áo tung bay, ánh lửa lượn lờ, rơi xuống từ trên không đầm nước tới gần này người một trượng, liền dồn dập bị bốc hơi thành bạch khí, liểu tán với không trung.

Tất cả mọi người lúc này đều sửng sốt, ngơ ngác mà nhìn phía kia trời nổi không trung bóng người, đầy mặt không thể tin tưởng.

Váy dài bông bành, chân ngọc không hài, như nhẹ chút cùng gió liền có thể đứng ở không trung, quanh người liệt điểm quán quanh, nhưng như liền tay áo bội ngọc, tăng thêm mấy phần tiên khí. . . Trước mọi người ánh mắt nhìn phía nàng khuôn mặt lúc, trong lòng càng có một loại kinh tâm động phách cảm giác.

Mỹ.

Nhưng này mỹ bên trong lộ ra băng lãnh cùng nguy hiểm.

Nàng con mắt vi chớp, chậm rãi đảo qua mỗi một cái người, này ánh mắt dừng lại tại bất kỳ người trên người, đều sẽ làm người ta trong lòng có cỗ không biết từ đâu mà đến sợ hãi chi ý.

Thời gian phảng phất tại này một khắc bất động, người ở tại tràng sửng sờ nhìn này bỗng nhiên xuất hiện nữ tử, tùy ý gió nhẹ thổi qua, điều khóc trùng mình, lúc trước tranh đấu phảng phất chỉ là một hồi ảo giác.

Sâu sắc nhìn Trần Mặc một mắt, kia nữ tử tầm mắt chậm rãi ngừng lại, sau đó nâng lên xanh miết ngón tay ngọc, nhẹ nhàng điểm với trước người lượn lờ liệt điểm bên trên.

Một cái điểm trắng xuất hiện tại hỏa hồng liệt điểm bên trong, trong chớp mắt liền khuếch tán ra đến, liệt điểm sắc đã biến thành thuần trắng, ngay sau đó này bạch hỏa càng ngày càng sáng ngời, làm nàng cả người đều tỏa ra chói mắt ánh sáng, khiến người liền mở mắt đều rất khó.

"Àm!"

Khi này bạch quang lượng đến cực hạn, liền thấy bạch sắc hỏa điểm đột nhiên bạo phát, đảo mắt bành trướng đến mười mấy trượng phạm vi, vô số trắng noãn ngọn lửa phun ra nuốt vào trong đó, đồ sộ lại dọa người.

Chu vi núi rừng cây cối tùy theo mãnh liệt bốc cháy lên, Trần Mặc mắt lộ khiếp sợ tả hữu nhìn quanh, phát hiện không khí cực nóng đến nhanh khiến người lông tóc bay khắp, chu vi rơi vào một cái biển lửa, không chỗ có thể trốn, hết như đặt mình trong Địa Ngục.

Hồ Chí Toàn một nhóm người đồng dạng bị vây ở biển lửa này bên trong, tại kia bạch hỏa bạo phát trong tích tắc, trên mặt bọn họ si mê đã sớm biến mất, thay vào đó là nồng đậm kinh hãi.

Nhưng Hồ Chí Toàn từ nhỏ hơn người một bậc, hẳn không cam lòng như vậy bị hù ngã, một cỗ tà khí xông lên đầu, chỉ vào đỉnh đầu hết như thiên uy biển lửa khuôn mặt dữ tợn hô lớn:

"Người cơ mà biết ta là ai? Bản công tử chính là Tẩy Kiếm Các đại trưởng. . ."

Còn chưa có nói xong, kia chói mắt màu trắng biển lửa phân hoá ra một phần, hình thành một cái hỏa điểm rơi dài.

Không có bất kỳ dấu hiệu, này rơi dài hóa thành bóng mờ, trực tiếp bỏ về phía Hồ Chí Toàn.

"Đùng" một tiếng vang nhỏ, tùy theo chính là mãnh liệt bạch quang sáng lên, chờ đến mọi người rốt cục có thể thấy rõ lúc, mới phát hiện vị này Hồ công

tử vị trí trống rỗng, trên đất chỉ có một cái hình người vết thương, liền nửa điểm bụi đều chưa từng lưu lại.

"Công tử. . ."

"Làm sao khả năng. . ."

Không chỉ là Trần Mặc, tất cả mọi người đều kinh hãi đến biến sắc. Vị này Hồ công tử là Tẩy Kiếm Các trưởng lão Hồ Sơn Hải sủng ái nhất con trai độc nhất, nay người càng không có chút nào cổ kị liền hạ xuống sát thủ?

Không chỉ có như vậy, kia Hồ công tử trên người định mạng theo có cha ban xuống bảo mệnh Linh khí, cơ mà tại hỏa roi bên dưới, mọi người càng cũng chưa phát hiện có nửa điểm động tĩnh, thậm chí tại chỗ lưu lại vết thương bên trong, ngoại trừ thi thể ngoại, mà ngay cả một tia Linh khí hải cốt đều không có. Đây loại thủ đoạn khủng bố kinh người, người ở tại tràng dù là ai đều là chưa từng nghe thấy.

"Chạy!"

Hắc y người bao quát Vương Lương trong lúc nhất thời cũng không nhận được sợ đến một thân mồ hôi lạnh, phản ứng lại trước tiên, liền không hẹn mà cùng hướng về mỗi cái phương hướng đột phá vòng vây, tưởng muốn thoát đi này bao phủ đỉnh đầu bầu trời màu trắng biển lửa.

Nhưng mà hết thảy đều là phí công.

Kia đánh giết Hồ Chí Toàn hỏa roi quay về biển lửa sôi trào nội, trong nháy mắt, lại là bảy, tám điều hỏa roi chia lia đi ra, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng hướng về mọi người đánh tới.

Trần Mặc không có chạy trốn, hấn vốn là tu vi nông cạn, lại thâm thụ trọng thương, tưởng trốn là không thể. Hấn đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn mỗi một cái người đều trốn không thoát kia hỏa roi truy kích, hóa thành trên đất một cái hình người vết thương, trong lòng cũng là kinh hãi vạn phần.

Biển lửa bên dưới, hết thảy sinh mệnh hầu như đều đã đoạn tuyệt, chỉ còn Trần Mặc lẻ loi một người, như là sững sờ ở tại chỗ, nhìn phía đỉnh đầu, nửa ngày nói không ra lời.

Một cái hỏa roi từ trong biển lửa kéo dài mà ra, chậm rãi phiêu đến Trần Mặc đỉnh đầu, chỉ cần nhẹ nhàng đánh xuống, dù là Trần Mặc có vạn loại kế sách, cũng chạy không thoát bỏ mình chi cục.

Cơ mà này hỏa roi phảng phất mất đi trước lệ khí, nhẹ nhàng trôi nổi hồi lâu, cũng chưa từng có sờ động tĩnh.

Như vậy giằng co làm người ta sợ hãi. Trần Mặc bình tĩnh nhìn kia gần trong gang tấc màu trắng hỏa roi, trên mặt trừ bình tĩnh ngoại cũng không một tia cái khác biểu cảm, từ hơi có chút mờ mịt ánh mắt có thể nhìn ra, hấn tại suy nghĩ cái gì, nhưng suy nghĩ cũng không phải chạy trốn.

"Chu cô nương. . ."

Trần Mặc cười khổ một tiếng, còn là gọi ra thanh, sớm tại người này từ kịch biến trong hàn đàm trôi nổi đi ra lúc, kỳ thực hấn liền từ lâu đoán được người này là ai.

Cho dù không dám tiếp tục tin tưởng, người khác cũng khả năng không biết, nhưng nán lại tại kia hàn đàm nội trừ mình ra còn có ai?

Chỉ là Trần Mặc không nghĩ tới nàng càng còn ẩn giấu đi như vậy bí mật. Hấn không biết Chu Khinh Hoàn tại sao lại đổi bản thân khuôn mặt, che giấu mình, nhưng cũng cuối cùng đã rõ ràng rồi nàng tại trong môn địa vị tại sao lại như vậy cùng người khác bất đồng.

Nhưng vô luận sở cầu vì sao, định không phải Trần Mặc như vậy tiểu tu giả có thể chấm dứt. Bây giờ người ở tại tràng chỉ còn bản thân một người sống, nếu như thật can hệ trọng đại, ai có thể bảo đảm nàng không sẽ giết chết bản thân, đem tự thân bí mật truyền đi khả năng mất đi trong ngón tay?

Không nghĩ tới nghe nói Trần Mặc thanh âm, biển lửa sôi trào nội bỗng nhiên yên tĩnh lại, chần chờ một lúc lâu, mới truyền ra một tiếng lạnh lạnh thờ dài, ung dung vang vọng tại hết như Địa Ngục bạch sắc hỏa diễm bên trong.

Thờ dài vừa ra, trong nháy mắt, hỏa roi cùng biển lửa đều đột nhiên tán loạn, tại không trung biến mất không còn tăm tích.

Nếu như không phải không khí vẫn cứ cực nóng, mặt đất cháy khét, bị đốt cháy cây khô vẫn truyền đến "Đùng đùng đùng đùng" tiếng vang, Trần Mặc thậm chí cho rằng vừa phát sinh toàn là ảo cảnh.

Bóng người kia mất hỏa diễm lượn lờ, chậm rãi bay xuống, cao vút đứng ở Trần Mặc trước người, điểm điểm tiêu tan đóm lửa nhỏ tràn ngập không trung, khiến Trần Mặc nhìn tới, không khỏi cảm thấy nàng cả người như là biết phát sáng.

Người trước mắt, đã không phải trong ký ức Chu Khinh Hoàn khuôn mặt. Có lẽ hấn là vì che dấu thân phận, dùng đổi diện mạo bảng môn tà đạo, lúc này vừa mới triển lộ chân thân.

Bất quá, ngoại trừ quần áo như đúc một dạng ngoại, Trần Mặc còn có thể nhận ra cặp kia con mắt, trong suốt như thiên khê, dù là lúc này xem ra, cũng đồng dạng khiến người si túy.

Trước Chu Khinh Hoàn chỉ là trung nhân chi tử, chỉ có cặp kia mắt bằng thiên khê ý, bây giờ bộ mặt thật sự nhưng có thể nói khuynh quốc khuynh

thành.

Mắt ngọc mảy ngài, băng cơ ngọc cốt, một lẳng một họa đều phẳng phát là ông trời ti mỉ phác họa đi ra, thêm một phần không thể, thiếu một phần cũng không thể, không nhiệm nữa điếm tục ý.

Tôi lệnh người chú ý là, nàng giữa hai lông mày có một tác hoa văn, làm như đã nhuộm đỏ tơ tằm tinh tế may thành, hết như một cây thiêu đốt yêu dị hóa hoa lan, kia cô lệnh Trần Mặc vẫn canh cánh trong lòng linh thực cảm ứng, chính là do nơi này toả ra mà tới.

Bình tĩnh nhìn, Trần Mặc bắt giác có chút xem sững sờ, hần tưởng muốn ở trong lòng tán thưởng một câu trước mắt này người vẻ đẹp, một phen nghĩ nát óc nhưng không cách nào nói ra bất kỳ ca ngợi chỉ ngữ, bởi vì hần không biết dùng lời gì đi hình dung này loại kinh tâm động phách.

"Thấy rõ sao?" Chu Khinh Hoàn tuyết răng khe khẽ, thanh âm có chút lạnh lạnh, đánh vỡ bình tĩnh.

Trần Mặc không biết nàng hỏi là trước biển lửa còn là nàng mặt, nhất thời không biết đáp lại như thế nào, chỉ là trong bình tĩnh mang theo một tia cay đắng mà nhìn Chu Khinh Hoàn đôi môi, nếu như lúc đó biết rồi Chu Khinh Hoàn bí mật, hần cũng không biết bản thân phải chăng còn sẽ hôn đi.

Chu Khinh Hoàn tựa như cũng đoán được Trần Mặc suy nghĩ, này một lần nàng không ngờ tới bản thân sẽ bị kia loại thấp kém độc dịch bức đến cái này mức độ, trước mắt cái này người nhìn như đang trợ giúp bản thân, nhưng bất kể là lôi kéo bản thân lên vào dưới nước, quấy rầy nhập định, làm cho độc dịch khuếch tán, còn là tùy tiện lao ra, làm cho bản thân không thể không lại tạm dừng bức độc, xông lên chém xuống những này bại hoại. . .

Những này hành vi càng đều ma xui quỷ khiến khiến bản thân đối tình thế mất đi khống chế, trọng yếu nhất là, hần vậy mà ở bên trong nước dám hôn. . .

Nghĩ tới đây, Chu Khinh Hoàn lạnh lạnh như trắng trên mặt, cũng không khỏi trôi lên một tia không tự nhiên, nghĩ đến kia xúc cảm, nơi cổ liền không khỏi hiện lên một vết đỏ ửng, phẳng phát kia độc lại phát tác.

Nàng vội vã ném đi trong đầu tạp niệm, nhìn về phía trước mắt cái này từng xin thề muốn báo lại bản thân người, trong lòng càng vẫn có chút buồn cười.

Chỉ bất quá bây giờ bị hần biết được chân thực thân phận, vạn nhất tiết lộ ra ngoài. . .

Thôi, hần chỉ là cái Không Tang tiểu tu sĩ, coi như bị hần nhìn thấy chân thân, hần thì làm sao biết bản thân là ai? Lại còn nói gì tới tiết lộ?

Tâm tư lặp đi lặp lại, Chu Khinh Hoàn trong lúc nhất thời phát hiện bản thân cũng không biết làm thế nào mới tốt, nàng đành phải đem cái này vấn đề vớt cho Trần Mặc, mở miệng nhẹ nhàng hỏi:

"Người nói, ta có nên hay không giết người?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: nhân thảo

Thủy Bình phong hạ xuống một cơn mưa lớn, khí trời nhưng từ từ trở nên ẩm áp, giữa sườn núi bên trong mặc rừng trúc bên trong cũng có tiểu măng tiềm lên lút lộ đầu, Trần Mặc nơi ở ngoại, linh ruộng vẫn là trống rỗng, một người từ nhà trúc bên trong đây cửa mà ra:

"Mặc anh em, ta cơ mà liền đi, người hảo hảo dưỡng thương, lần sau ta con cho người mang rượu tới đến."

Trần Mặc dậy, hướng lão Trương gật đầu cười cợt, trong lòng có chút ẩm áp. Nhìn hần rồi đi bóng lưng, nhìn giường trúc bên bày đặt tiểu vò rượu, nghĩ thầm còn là giữ lại chờ mấy ngày sau cấp Tần lão mang đi tốt rồi.

Từ kia hòa quật động trở về đã có ba ngày, bởi vì hòa triều dị động, môn nội các trưởng lão đa số ra ngoại đi vào kiểm tra, liền sư huynh cũng không ở môn nội. Trần Mặc cũng vui vẻ đến như vậy, dù sao bị thương nặng bản thân, bị Chu Khinh Hoàn lấy lựa mòng mòng về đáng đáp xác thực có chút không tốt gặp người.

Nghĩ đến Chu Khinh Hoàn, Trần Mặc nhìn ngoài cửa theo gió đập chồn rừng trúc, cười khổ lắc lắc đầu.

Cho đến ngày nay, hần cũng vẫn cứ không biết này nữ vì sao phải dịch dung đổi thân, chỉ là ở trên đường, từ hai người không nhiều ngôn ngữ trung có thể nghe được, Chu Khinh Hoàn kỳ thực cũng không phải thật sự là Không Tang học trò, sau lưng lại có rất lai lịch, Trần Mặc đã không thể nào biết được, cũng lười hỏi thăm.

Hắn còn nhớ Chu Khinh Hoàn ngày đó tại hàn đàm nói tới lời nói:

"Ta không giết ngươi, nhưng ngươi này cái mạng liền coi như là ta tạm thời cho ngươi mượn, trước đây phát sinh sự tình theo ngươi trước đây cái kia mệnh tiêu tan không khỏi, sau đó không cho tìm hiểu, không cho tiết lộ. Nếu không, ta thì sẽ thu hồi cho ngươi mượn đồ vật."

Nghĩ đến Chu Khinh Hoàn nói lời này bằng lãnh đạm vẻ, Trần Mặc lại là cười khổ hai tiếng, trong lòng nhưng không có cay đắng chi ý, mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ vận khí dưỡng thương ở ngoài, trong đầu hắn hiện lên tối đa còn là Chu Khinh Hoàn dở xuống dịch dung sau khi, bộ mặt thật khiến người cảm thấy kinh tâm động phách, cùng kia đồng dạng kinh tâm động phách đầy trời bạch sắc hòa điểm.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc trong lòng lại lần nữa xác định, có liên quan với Chu Khinh Hoàn, thậm chí hóa quật động đến Lam Diễm quả trải qua, chỉ có thể bản thân nát ở trong lòng, liền ngay cả là sư huynh cũng không có thể nói tí mĩ, hắn cho dù kiến thức thiên cận, cũng biết can hệ trọng đại, có lẽ thật như Chu Khinh Hoàn nói tới, qua chính là qua, sau đó hai người bọn họ cũng không sẽ lại có gặp nhau, nếu như lại dính dáng đến người khác, e sợ không phải chuyện tốt.

Tùy ý thế nào hỏi dò, hắn cũng chưa đem hóa quật động việc cùng lão Trương nói tí mĩ, cũng là căn cứ vào này nguyên do.

"Oi." Trần Mặc khẽ thở dài một cái, đóng lại nhà trúc môn trở lại ốc nội, cởi quần áo động động vết thương, phát hiện đã không giống mấy ngày trước đây một dạng đau đớn, cũng không quá ảnh hưởng hành động.

"Nên tiến vào nơi đó xem."

Hắn âm thầm nhắc tới một câu, liền ở trên giường ngồi xếp bằng xuống, yên lặng vận khí hành công.

Sớm tại Trần Mặc đi vào hóa quật động dọc đường, hắn liền đã tiến vào kia hoang thạch địa một lần, thu rồi chút linh cốt. Bây giờ dồn dập hỗn loạn trở lại sơn môn, tính tháng ngày lại vừa vận đến năm ngày kỳ hạn.

Tu luyện không thời gian, Trần Mặc tĩnh tâm vận khí, bắt tri bắt giác đã là vào đêm khuya, rất nhanh, kia cỗ lực kéo đã như thường ngày một dạng truyền đến, đôi này hắn sớm đã thành thói quen, chậm đợi sơ qua, lại lần nữa mở mắt ra, trước mắt lại là hoàn toàn hoang lương loạn thạch chi cảnh.

Chỗ này vô luận xem bao lâu, cũng còn là một cái đáng vẻ không sẽ có biến.

Trần Mặc vòng qua cự thạch, đi tới linh ruộng một bên, theo thường lệ sắp thành thực linh cốt lấy cấp bậc tách ra thu gặt, lại lần nữa gieo hạt. . .

Kéo thương chưa khôi phục hết thân thể một hồi nửa ngày, Trần Mặc cuối cùng cũng coi như đem việc làm xong, lấy linh thức thăm dò vào nạp tử bên trong kiểm tra, trong lòng vẫn không khỏi dâng lên thỏa mãn cảm.

Phổ thông linh cốt đã có hơn hai mươi cân, hạ phẩm linh cốt cũng có sáu cân nhanh bảy cân nhiều, này không thể nghi ngờ là một bút to lớn của cải. Tuy không có thể lộ ra ngoài, nhưng Trần Mặc trong lòng ý mừng cũng chưa từng giảm thiểu nửa phần.

Được nạp tử sau khi, Trần Mặc hầu như đem hết thảy gia sản đều chứa ở nạp tử bên trong, hành sự xác thực thuận tiện rất nhiều, đi đến chỗ nào đều mang theo, dấu ở trong ngực tuyệt không lộ với người ngoài nhìn đến.

Bất quá này nạp tử bên trong không gian không lớn, như vậy liền tiêu hao sắp tới một nửa. Linh cốt liền như thế bày đặt có chút lãng phí, này một lần đi vào, Trần Mặc liền chuẩn bị lấy được ba mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch, thử xem có thể hay không lại đem kia thạch hồ mở rộng mấy phần.

Dù sao lấy hạ phẩm linh cốt sản lượng tới nói, mỗi ngày chỉ có thể tại linh cốt chảo bên trong tăng thêm sơ qua, tưởng muốn mỗi ngày dùng thuần lấy hạ phẩm linh cốt ngao thành cháo, chỉ bằng vào hai cây sản lượng vẫn là không được.

Cho dù không có thể, cũng có thể dùng linh thạch đưa tới kia vách đá linh tuyến tụ tập, này một lần hắn chuẩn bị đem linh ruộng còn lại hết thảy đất trống, toàn trồng đủ hạ phẩm linh cốt, cần thiết linh tuyến tự nhiên không nhỏ.

Này một lần sau khi, Trần Mặc cũng nghĩ kỹ, chờ tích trữ đầy đủ hạ phẩm linh cốt, hắn liền lại có thể đem linh tuyến tụ tập lên, thử một chút xem có thể không trồng ra trung phẩm linh cốt.

"Trung phẩm linh cốt. . ." Nghĩ tới đây, Trần Mặc hai mắt híp lại, cư hắn biết, môn nội đã gần trăm năm không có gặp qua trung phẩm linh cốt xuất hiện, linh cốt một khi vào trung phẩm, bên trong ẩn chứa linh khí lượng đề thăng to lớn, cũng không chỉ là gấp đôi gấp ba, nếu như mình thật có thể trồng ra, nói vậy có thể càng nhanh gia tốc bản thân tu luyện, tiến nhập Luyện Khí ba tầng cũng ngay trong tầm tay.

Cho tới Lam Diễm quả, Trần Mặc đối với nó cũng chưa có quá nhiều hiểu rõ, tính lại hung hăng, vận nhất không cẩn thận rất dễ dàng đem bản thân ném vào, hắn cơ mà lại không tưởng thử nghiệm kia linh hỏa thiêu đốt nỗi đau, liền tạm gác lại sau đó đi tàng linh các thời gian, xem có thể không tìm tới có liên quan với nó một thư nửa cuốn.

Một ý nghĩ đến đây, Trần Mặc chưa lại nhiều nghĩ, linh ruộng việc làm xong, hắn ánh mắt theo thường lệ nhìn phía cách đó không xa nhân thảo cái giá, chỉ là liếc mắt nhìn liền dời, sau đó ý thức được không đúng, ánh mắt ngưng lại, lại lần nữa cẩn thận nhìn tới.

Chỉ thấy kia giá gỗ bên trên, đã lâu không gặp động tĩnh nhân thảo không ngờ có thật nhiều lá non mọc ra, xanh miết xanh nhạt hỷ nhân mắt.

"Mọc ra rồi!"

Trần Mặc trong lòng lại là vui vẻ, này nhân thảo chậm chạp chưa mọc diệp, hẳn nguyên bản từ lâu ở trong lòng từ bỏ một nửa, bây giờ càng phát hiện lại thật thành công, trong lòng mừng rỡ tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Hắn đi tới gần, nâng lên một chiếc lá đặt ở trước mắt, tinh tế nhìn lại, phát hiện diệp hình kỳ thực cùng tầm thường nhìn thấy cây ngô đồng diệp cực như, chỉ là nhỏ đi rất nhiều, cầm ở trong tay lộ ra không gì sánh được tinh xảo.

Ghé vào chóp mũi ngửi ngửi, một cỗ độc nhất mùi thơm ngát lệnh Trần Mặc tâm thần sáng khoái, này là nhân thảo diệp đã có thể sử dụng đặc thù. Trước mắt giá gỗ bên trên, mọc ra lá cây đều là đầu tra lá non, sử dụng hiệu quả tốt nhất, chính là đặt ở dĩ vãng thiên địa linh khí đầy đủ thời gian, cũng không phải tầm thường tiểu tu sĩ có thể hưởng dụng.

Hắn vội vã bắt đầu cẩn thận hái, ngoại trừ quá mức xanh nhạt còn chưa trưởng thành, liền mùi thơm đều còn không có lá cây không động ở ngoài, cái khác lá non Trần Mặc toàn hái hạ xuống chứa trong nạp tử nội.

Qua loa tính toán một chút, Trần Mặc phát hiện những này lá cây xem ra rất nhiều, nhưng nếu như đem khô ráo sau khi, tổng cộng ứng chỉ có ba lượng tả hữu. Bất quá mặc dù như vậy, chỉ là bản thân sử dụng mà nói, đủ để ứng phó một tháng chi cần.

Theo sách trung nói, nhân thảo một khi mọc diệp liền đại biểu đã qua thành thực, đặt ở ngoại giới, coi như một lần toàn bộ hái xong, cũng chỉ cần tiêu phí một hai tháng công phu liền lại có thể mọc đầy lá non. Bởi vậy, tại này hoang thạch địa bên trong sinh trưởng mà nói, Trần Mặc tính toán hẳn là mỗi lần tiến nhập đều có thể thu hoạch rất nhiều mới đúng.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc lại từ kia nhân thảo trên cầu xuống hai đoạn tể thân, lập tức có nhạt hoàng chất lỏng chảy ra, hắn vội vã lấy hộp ngọc cẩn thận chứa đựng.

Nhân thảo cần nhú thành tim đèn sử dụng, tầm thường dầu thấp kiên quyết sẽ khiến cho thần hiệu yếu bớt. Bất quá, nếu như trong sách nói không sai mà nói, này thân bên trong chất lỏng chính là thiên nhiên dầu thấp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: tu luyện

Tối gần lúc tờ mờ sáng, Trần Mặc bóng dáng lại lần nữa xuất hiện tại nhà trúc nội.

Hắn quan sát sơ qua, cũng chưa có bất kỳ tình huống khác thường, liền nhìn sắc trời một chút, lại lần nữa ghi nhớ lần này tiến nhập thời gian, kiểm lại một chút nạp tử bên trong sự vật, lúc này mới yên lòng lại.

Này một lần tiến nhập hoang thạch địa, kia ba mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch Trần Mặc càng dùng đi tới hai mươi sáu khối, bất quá cũng coi như dùng giá trị, như vậy xa xỉ hành vi cũng chưa làm hắn thể nào đau lòng.

Nghĩ đến kia có thể nuốt linh thạch quái hổ, Trần Mặc bây giờ đã có một chút hiểu rõ, nhưng vẫn là có chút đau đầu.

Hắn phát hiện, mỗi lần tập trung vào linh thạch, quái hổ bên trong nhất định sẽ ngắn thời gian bên trong tụ tập ra một ít linh tuyến, này còn tính không tệ, hai mươi sáu khối linh thạch ném vào, sản xuất linh tuyến đủ khiến Trần Mặc dùng để trồng trọt tám cây hạ phẩm linh cốc.

Nhưng tưởng muốn khiến này quái hổ đường kính tăng thêm, vậy coi như đến phí lão đại kinh. Nhớ tới lần thứ nhất, Trần Mặc chỉ tập trung vào một khối hạ phẩm linh thạch, to bằng nắm tay thạch hồ liền tăng trưởng một vòng, này một lần, Trần Mặc liên tiếp tập trung vào năm khối, mới khiến cho đường kính lại lần nữa mở rộng một chút.

Tính cả trước tập trung vào một khối, lần thứ hai khiến này thạch hồ mở rộng càng cần sáu khối hạ phẩm linh thạch, ở giữa chênh lệch quá lớn, khiến Trần Mặc vô cùng phát sầu.

Bất quá hắn cũng chưa liền như vậy bỏ qua, mà là tiếp tục thử nghiệm, mãi cho đến lại ném vào hai mươi mốt khối sau, thạch hồ mới lại lần nữa có động tĩnh, này đáng sợ chênh lệch khiến Trần Mặc lại lần nữa không có gì để nói.

Nhưng còn tính khả quan sự tình, ba lần mở rộng sau khi, nếu như nói trước thạch hồ chỉ là một đám to nhỏ chén nhỏ, như vậy hiện tại đủ để tính được là cái trung bát, dung lượng so với trước đây tăng thêm không ít, chờ đến linh tuyến lại lần nữa chứa đầy, Trần Mặc tính toán làm sao cũng đủ gieo xuống

bốn cây hạ phẩm linh cốc.

Cũng tức là nói, sau đó Trần Mặc rốt cục không cần lại giống như như bây giờ giặt gấu vá vai, không công bày đặt thần kỳ linh ruộng trong đó, nhưng không đầy đủ linh tuyến tưới tiêu. Không chỉ có như vậy, có thể dự kiến, chỉ cần hướng về bên trong tập trung vào càng nhiều linh thạch, này thạch hồ còn sẽ kể tục mở rộng, cũng coi như Trần Mặc một cái khúc mắc.

Bởi vậy, cho dù dùng đi như thế nhiều linh thạch, Trần Mặc trong lòng vẫn là vô cùng thỏa mãn, nghĩ đến tương lai nếu như thạch hồ càng lúc càng lớn, thậm chí trường thành một vùng ao nước nhỏ, một mảnh hồ lớn. . .

Đến thời điểm lại muốn dùng đến linh tuyến, Trần Mặc nghĩ ngợi muôi gì gì đó trực tiếp bài nát tan ném mất, bản thân nhất định phải xách thùng đi múc, không không không, dùng chậu lớn, còn phải là tắm rửa nhập tắm kia loại đại chậu gỗ. . . Chỉ là nghĩ Trần Mặc đều cảm thấy vui sướng không gì sánh được!

"Ha ha." Trần Mặc âm thầm vui sướng, gãi đầu một cái lại cảm thấy bản thân thật là ánh mắt thiên cận, nếu như thật sự có như vậy nhiều linh tuyến dùng mãi không hết, sao còn sẽ dùng chậu đi chứa, định là nghĩ biện pháp mở ra thủy đạo, cùng linh ruộng liền lên, kia nhiều bớt việc.

Thu hồi cảm khái, Trần Mặc bắt đầu bận việc chính sự, nạp từ bên trong bây giờ hạ phẩm linh thạch còn sót lại chín viên, Trần Mặc cũng không mơ hồ những này linh thạch có thể lại khiến kia thạch hồ mở rộng một lần, liền giữ ở bên người, làm hấn dùng.

Đã đã như vậy, hấn liền từ nạp từ bên trong đem nhân thảo điệp lấy ra, lại tìm tới một dây nhỏ cẩn thận xuyên qua phiến lá, đập thượng xà ngang, đem treo có lá cây tuyến nhiều thành một vòng, treo ở nhà trúc nội.

Làm xong những này, Trần Mặc ngồi xếp bằng nhắc chuông, kết ra Ly Hóa chỉ ấn, lấy linh lực thôi thúc ra một nho nhỏ hỏa cầu đến, liền như thế nâng ở trong tay, chậm rãi di động họa tròn, kiên trì nường trước mắt một vòng lá non.

Nhân thảo điệp cực mỏng, như vậy cẩn thận nường bên dưới, không cần một hai canh giờ liền có thể khiến cho hoàn toàn khô ráo. Nếu là đặt ở dĩ vãng, không có này hỏa linh thuật kết ra hỏa cầu, lấy ánh nắng mặt trời hong khô mà nói, ít nhất cũng cần năm, ba ngày.

Hỏa linh thuật huyền ảo cực diệu, trừ ra lúc trước có thể lẫn vào Lam Điểm quả linh hỏa, kịch liệt tăng thêm uy lực không nói, Trần Mặc cảm thấy còn có rất nhiều tác dụng bản thân cũng chưa tra xét đi ra.

Bây giờ phương thức, kỳ thực cũng là hỏa linh thuật trong đó một cái đặc tính. Tuy nói kết ra một cái hỏa cầu cần tiêu phí rất nhiều linh lực, nhưng một khi thành hình sau khi tưởng muốn duy trì mà nói, chỉ cần hơi cung cấp liền có thể, bởi vậy Trần Mặc ngược lại cũng không lo trong cơ thể linh lực không đủ.

Một trận bận việc, lại là một ngày qua.

Trần Mặc tiểu nhà trúc cũng chưa lại có người quấy rối, một ngày mệt nhọc hạ xuống hấn đã đem nhân thảo hong khô, hoạch tỉ, nhũ thành tám những này bước đi xử lý hoàn thành, một bên ngao nấu linh cốc cháo cũng bắt đầu toả ra mùi nồng hương.

Này một lần Trần Mặc ngao linh cốc cháo bên trong, không lại tiết kiệm, dùng toàn là hạ phẩm linh cốc, hấn thậm nghe thấy một cái này hương vị, phát hiện cùng với trước linh cốc cháo so ra, này hương muốn càng dày đặc mê người, bên trong thậm chí còn có chứa từng tia từng tia linh khí, hấn là đầy dư tự tràn, đủ thấy cháo bên trong linh khí ẩn chứa nhiều.

Hấn ngừng hỏa, đem nóng bỏng linh cốc cháo bày ra ở trước người, sau đó đem rửa sạch cây đèn lấy ra, ở bên trong cẩn thận nhỏ vào nhân thảo thân vắt ra đến chất lỏng, để vào dây tóc, hít sâu một hơi, này mới chuẩn bị lấy hỏa linh thuật nhen lửa.

Dù sao, trước chỉ là từ sách thượng biết được nhân thảo công hiệu thần kỳ, nhưng Trần Mặc còn chưa bao giờ ném thử qua, đến tốt cùng thế nào cũng chưa biết chừng, bây giờ lâu dài chờ đợi rốt cục có kết quả, hấn trong lòng vẫn có chút thấp thòm, không biết đúng hay không thật như sách thượng nói tới.

Khô ráo nhân thảo tìm đèn cực dễ thiêu đốt, chỉ là vừa mới tiếp xúc minh hỏa, liền dấy lên ngọn lửa. Này ngọn lửa màu sắc cực kỳ cổ quái, cũng không phải thông cây đèn màu vàng nhạt, cũng không như nhân thảo bản thân trầm thanh, mà là toả ra tím nhạt tia sáng, thăm thẳm trắng tới, dù là Trần Mặc nhẹ nhàng hơi thổi, tím hỏa cũng không gặp lay động, càng không gặp tắt chỉ tượng.

Tím hỏa mịt mờ, toả ra ánh sáng, không hề nhân thảo chi danh. Màu tím vi quang đem toàn bộ nhà trúc nạp vào trong đó, ốc nội trang trí cũng như nhiễm tia sáng, hơi phát tím, ngược lại cũng biểu lộ ra khá là mấy phần u nhiên.

Còn không đợi Trần Mặc cảm thán thần kỳ, hấn liền chân mày cau lại, như là phát hiện cái gì, tinh tế cảm ứng bên dưới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc sắc.

Tại hấn cảm ứng được, nhen lửa nhân thảo tìm đèn sau, này nho nhỏ nhà trúc nội linh khí bỗng nhiên tăng trưởng rất nhiều, đầy đủ so với trước nhiều năm phần mười!

Nếu như chỉ là như vậy, cũng không đáng Trần Mặc kinh ngạc, dù sao thiên địa linh khí vốn là mỏng manh, chỉ nhiều năm phần mười mà thôi, cũng sẽ không đối tu luyện tốc độ đưa đến bao lớn tác dụng.

Nhưng làm hấn ngoài ý muốn là, nhân thảo tím hỏa mịt mờ phạm vi bên trong, không chỉ có tụ dẫn linh khí công hiệu, càng khiến cho hoạt bát linh động

mấy phần.

Nếu như nói trước thiên địa linh khí là ao tù nước đọng, điều động lên rất khó khăn, bây giờ Trần Mặc cảm giác liền như đứng ở dòng nước chảy xiết bên trong, chỉ là hơi lên niệm, những này càng hoạt bát linh khí liền bị điều động lên, hấp thu tốc độ cực kỳ tăng nhanh.

Hắn thử nghiệm vận hành một thoáng công pháp, phát hiện quả thế, không khỏi sâu sắc cảm thán xem ra sách thượng nói tới cũng không phải hư ngôn, này vật công hiệu như vậy cực kỳ trọng yếu, cũng chả trách khi đó các tu giả bên người mang theo.

Nghiệm chứng đến đây, Trần Mặc cũng không muốn lại lần nữa lãng phí thời gian. Hắn bung lên trước mặt lấy hạ phẩm linh cốc ngao thành linh cốc cháo uống một hớp, chỉ cảm thấy so dĩ vãng càng không lộ linh khí tại trong bụng lan ra, thậm chí đã làm hắn kinh mạch hơi truyền đến dị dạng.

Hắn không dám trì hoãn, vội vã lấy « dưỡng nguyên quyết » tầng thứ hai công pháp vận hành, triệu tập trong ngoài cơ thể linh khí, bắt đầu xung kích kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: đương nhiên là ta

Lúc sáng sớm, xuân phong vẫn còn hàn.

Trần Mặc bị man mát gió mát kinh động, từ từ phun ra một ngụm trọc khí, mở mắt ra.

Một đêm tu luyện, hết sức chăm chú vận công hành khí bên dưới, tinh thần hơi chút mệt mỏi, hẳn lúc này thật dài đuổi người một chút, nhưng kéo tới chưa lành vết thương, động tác ngừng lại.

Hít sâu một hơi, nhìn nhà trúc ở ngoài, hơi chút xanh tươi núi rừng, Trần Mặc trong mắt tràn đầy khoan khoái cùng hơi kinh hỷ.

Có sung túc tài nguyên dùng để tu luyện thật sự quá tốt rồi, phổ thông linh cốc cháo đã đủ để làm hắn bớt đi hơn hai mươi ngày khổ công, này hạ phẩm linh cốc cháo càng là không tầm thường, một đêm công phu, so với phổ thông linh cốc cháo công hiệu càng mạnh hơn một hai lần.

Bất quá, Trần Mặc cảm thấy, Nhân Thảo tìm đèn trợ giúp khả năng càng lớn, tự dẫn thiên địa linh khí không nói, còn có thể khiến cho phạm vi bên trong linh khí càng thêm hoạt bát, này là vô luận cao bao nhiêu cấp bậc linh cốc cũng không thể làm được.

Này một đêm, Trần Mặc lần thứ nhất trải nghiệm đến tu luyện là như vậy mau lẹ, giản đơn, cho dù vẫn không bằng những kia trong truyền thuyết ngàn năm một ngộ, linh căn đạo phẩm cực cao thiên tài, nhưng cũng cực kỳ rút ngắn hai người khoảng cách.

Lại lần nữa kiểm tra trong cơ thể kinh mạch, Trần Mặc trong lòng ý mừng càng tăng lên. Một đêm khổ tu, càng khiến hắn trực tiếp thông suốt thứ năm điều kinh mạch, thứ sáu điều kinh mạch cũng đã bắt đầu xung kích. Cứ việc mở ra kinh mạch càng nhiều, lại nghĩ mở ra tân từ càng khó khăn, nhưng nếu như dựa theo như vậy tốc độ, tưởng muốn đột phá đến Luyện Khí hai tầng, tối đa không cần mười ngày, liền có thể thành công.

Hắn sờ sờ vết thương trên người, tuy vẫn có chút đau đau, nhưng Trần Mặc biết, này một đêm không chỉ tu vi tăng nhanh như gió, liền ngay cả những này thương cũng tại đại lượng linh khí thấm thấu vào có cực đại chuyển biến tốt, tại có hai ngày đại khái liền đủ để khỏi hẳn.

"Mặc anh em, Mặc anh em, ngơngi dậy sao?"

Này lúc, ngoài phòng truyền đến một trận hô hoán, nghe thanh âm không phải lão Trương còn sẽ là ai.

Trần Mặc trong lòng khoan khoái, liền trực tiếp đẩy cửa mà đi, niệm câu "Lão Trương như thế sớm?", tiếp đến sắc mặt hơi biến, nhìn phía lão Trương trong mắt lộ ra nghi hoặc.

Ngoài phòng ngày xuân ánh nắng chiếu nhẹ, luôn luôn độc lai độc vãng lão Trương bên người, càng nhiều vị vóc dáng thấp thấp nữ đệ tử.

Kia nữ đệ tử nhìn qua tuổi không lớn lắm, một tấm bụ bẫm tiểu mặt tròn cũng rất nhận người ưa thích, nhìn đến mở cửa Trần Mặc, cặp kia căng tròn mắt to nhất thời cong thành trăng lưỡi liềm.

"Này là?" Trần Mặc hơi kinh ngạc, hướng lão Trương hỏi.

Nghe vậy, luôn luôn có cái gì nói cái gì lão Trương nhưng không hào ý tứ gãi gãi đầu, giới thiệu:

"Đây là ta cháu gái Viên Tiểu Tiểu."

"Trần sư huynh hảo." Bị gọi là Viên Tiểu Tiểu nữ đệ tử cũng rất biết xử lý, cung cung kính kính làm cái lễ, trên mặt nụ cười chân thành thân thiết, vô cùng đáng yêu.

"Gọi tên ta liền có thể." Trần Mặc chân mày cau lại, đáp lễ sau khi, thần sắc cảm thấy ngoài ý muốn, "Người còn có cái cháu gái?"

"Phải a." Lão Trương gật gù, khắp khuôn mặt là cười khò, "Đây hài tử năm ngoái vừa nhập môn, ta xem một chút. . . So người thật giống như muốn trở một chút, gọi Mặc anh em người sư huynh cũng là hần là."

"Nàng a, tính cách bất hảo, tiến vào Tiên môn cũng không biến mất, không giống Mặc anh em người chịu hạ khổ công, nàng một năm này hạ xuống, liền Luyện Khí tầng thứ nhất đều chưa đột phá."

"Đây hài tử hồ nháo quen rồi, những kia sư huynh sư tỷ cũng yêu mang theo nàng mù chơi, rất ít hướng về ta này chạy, Mặc anh em người còn chưa từng gặp qua đi."

Nghe xong lão Trương lời nói, Trần Mặc sáng tỏ, hướng hần gật gù, xoay người lại đi đến ốc nội lấy ra lão Trương trước lưu lại rượu cùng một cái túi nhỏ, cười nói:

"Người ta chịu tìm người cái này vô vị lão già chơi, làm sao còn một mặt không cao hứng?"

Hắn trêu ghẹo một câu lão Trương, cầm trong tay túi tiền đưa cho Viên Tiểu Tiểu, nói ra:

"Đây liền coi như lễ ra mắt đi."

Viên Tiểu Tiểu mở ra xem, phát hiện bên trong chứa hai lạng tã hữu linh cốc, trên mặt lại là kinh hỷ lại là ngoài ý muốn, dù sao nàng như vậy ngoại môn đệ tử, thường ngày không linh ruộng chăm sóc, có thể được đến linh cốc cơ hội đã ít lại càng ít, làm sao không khiến nàng hài lòng.

"Không được không được!" Lão Trương vội vã ngăn cản, "Người này hài tử! Làm sao có thể tùy tiện thu người ta đồ đâu?"

Trần Mặc cười cợt, khoát tay nói: "Không lo lắng."

"O!" Lão Trương cũng cười thờ dài, biết Trần Mặc xuất phát từ hảo tâm, trong lòng hơi có chút cảm động, liền ngay cả bản thân cái này làm thúc thúc, một năm hạ xuống cũng không cấp cháu gái như thế nhiều linh cốc.

Liếc mắt nhìn vui vẻ ra mặt cháu gái, lão Trương ngừng không được miệng lại bắt đầu: "Mặc anh em, người không biết, này hài tử nha ngày hôm nay không phải là đến tìm ta, nàng từ ta này nghe nói người tế linh thịnh hội lúc bằng linh cốc ghi tên ưu bảng sự tích, nhất định phải quán quýt lấy ta dẫn nàng tới gặp người."

Nghe vậy, Trần Mặc trong lòng càng sinh cổ quái cảm giác, gượng cười, bản thân cái này liền nửa cái linh thực đồng tử đều không phải gia hỏa, cái gì thời điểm thành người khác ngưỡng mộ đối tượng?

"Không sao, ta đang muốn đi tặng linh các một chuyến, Viên sư muội nếu như không đi qua mà nói, ta cũng có thể dẫn nàng đi đi dạo."

"Cảm tạ Trần đại ca!"

Không đợi lão Trương ngăn cản, Viên Tiểu Tiểu liền đáp ứng một tiếng.

Từ vừa thấy được Trần Mặc bắt đầu, nàng liền yên lặng nhìn hắn mặt, như là muốn xem ra hoa đến một dạng, lão Trương nhìn nàng hai mắt, cũng đành phải bất đắc dĩ cười cười.

Không lại nhiều tán gẫu, cùng lão Trương cáo biệt, hai người liền theo Thúy Bình phong đi xuống núi.

Cùng lão Trương một dạng, hần cháu gái đồng dạng vô cùng hay nói, một đường thượng lưu ra lưu riu cùng Trần Mặc hỏi cái liên tục, hỏi đều là chút linh cốc có khó không trồng, muốn làm sao chăm sóc các loại chủng loại vấn đề.

Hôm nay Trần Mặc tâm tình khoan khoái, thêm nữa này Viên Tiểu Tiểu xác thực vô cùng được người ưa thích, liền đem kinh nghiệm của chính mình chậm rãi tự thuật với nàng, người sau nghe nghe mắt lộ khát khao, liên tục lầu bầu "Cái gì thời điểm ta cũng có khối linh ruộng liền tốt rồi."

Bất quá, linh cốc việc phức tạp không chịu nổi, hoạt bát như kinh diệu Viên Tiểu Tiểu rất nhanh mất đi hứng thú, thoái đoan không biết tại sao lại chuyển tới Trần Mặc sư huynh Diệp Phiêu Linh trên người, các loại không đúng vấn đề liên tiếp mà ra, khiến cho Trần Mặc không biết thế nào hồi đáp.

Cái này tiểu cô nương nói là muốn gặp mình, nhưng y Trần Mặc xem ra, e sợ tủy ông chỉ ý bắt tại tử, chân thực mục đích là muốn từ bản thân nơi này hỏi thăm được các loại liên quan với sư huynh kỳ vấn đề sự, làm đề tài câu chuyện đi.

Sư huynh sự tình Trần Mặc biết cũng không nhiều, đành phải chọn lựa kiếm tùy tiện ứng phó rồi qua.

Hai người trò chuyện trò chuyện, đã có thể trông thấy tàng linh các.

Có lẽ là đã qua đầu xuân, linh ruộng lại lần nữa gieo thời gian thừa lại không lâu, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đệ tử đa số trở về Tiên môn, trên đường lui tới người ngược lại cũng nhiều lên.

Viên Tiểu Tiểu nhân duyên tại Tiên môn bên trong xác thực vô cùng tốt, một đường thượng liên tục có người cười cùng nàng bắt chuyện, khiến Trần Mặc hơi cảm thấy lúng túng là, trong đó có chút người nhận ra mình sau, trên mặt nụ cười liền lập tức giảm xuống mấy phần, dừng thoại đoạn, người càng hơn trực tiếp trăm mặt tránh thật xa.

Trần Mặc tuy sớm biết bản thân Phong Bình tại Tiên môn bên trong luôn luôn không phải quá tốt, nhưng tầm thường gặp người, cũng chưa xuất hiện như vậy trạng huống, ám đạo chẳng lẽ là có này Viên Tiểu Tiểu ở bên người nguyên nhân?

Có lẽ là nhìn ra Trần Mặc nghi hoặc, Viên Tiểu Tiểu thần bí hề hề tập hợp qua đến, nói ra:

"Trần đại ca, người mấy ngày trước đây có phải hay không cùng Chu sư tỷ đồng thời trở về nhà?"

Vừa nghe Chu sư tỷ ba chữ, Trần Mặc trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, nhịp bước ngừng lại, nhìn phía Viên Tiểu Tiểu, không biết này sự tình nàng lại là từ đâu biết được?

"Trần đại ca người dừng lại trang, trong môn đã sớm truyền ra, người người đều biết sự tình." Viên Tiểu Tiểu tự cổ tự bãi vung tay, cùng Trần Mặc quen thuộc nói.

Này khiến Trần Mặc càng thêm nghi hoặc, ngày đó trở về sơn môn thời gian, hắn tuy bị thương thật nặng, nhưng vẫn cứ nhớ tới bị Chu Kinh Hoàn lựa mớng mang theo trở về, một đường thượng cũng chưa nhìn thấy nửa bóng người, này sự tình đến tột cùng là làm sao truyền đi?

Dù sao theo Chu Kinh Hoàn nói tới, bản thân này cái mạng là nàng cho mượn, vốn là khiến bản thân tự lo lắng, dừng lại có dính liền, bây giờ cũng đã tại trong môn truyền ra. Trần Mặc không biết được những kia người trong miệng, sẽ đem bản thân cùng Chu Kinh Hoàn truyền thành cái gì đáng về, nhưng hắn biết lời đồn nhất định không phải như vậy dễ nghe, nếu như truyền tới Chu Kinh Hoàn lỗ tai bên trong. . .

Nghĩ tới đây, Trần Mặc trong lòng không khỏi mát lạnh, một mớ mũi, chẳng biết lúc nào càng nằm dày đặc giọt mồ hôi nhỏ, lập tức đề xuống lo lắng, hỏi:

"Viên sư muội, người có thể biết này sự tình là người phương nào truyền ra?"

"Biết!" Nghe vậy, Viên Tiểu Tiểu mặt giãn ra vui cười, trọng trọng gật đầu, chỉ mình mũi nói ra, "Đương nhiên là ta nha!"

Trần Mặc sững sờ ở tại chỗ, ánh mắt cổ quái, khẽ nhếch miệng tưởng muốn nói cái gì, nhưng chỉ như thể không có việc gì Viên Tiểu Tiểu nửa ngày cũng nói không ra lời. Cuối cùng đành phải bồng thờ dài một tiếng, trong lòng tâm tình phức tạp không biết là tức giận còn là cái khác.

"Ngày đó ta chơi mệt rồi, tại sơn môn không xa lệch lạc cổ trên cây nghỉ ngơi, không chính nhìn thấy Kinh Hoàn sư tỷ đem Trần đại ca người mang về sao? Kinh Hoàn sư tỷ a, bình thường tuy rằng không yêu cùng người nói chuyện, nhưng còn là rất chăm sóc ta, như thể lâu dài cũng chưa từng thấy nàng cùng người khác đồng thời, ngược lại là Trần đại ca người. . ."

Kia tiểu nữ vẫn thao thao bất tuyệt, lời nhai, tin đồn người khác việc theo nàng dường như cũng là vui đùa, thậm chí dẫn lấy khoe khoang, cũng không coi đây là sợ hãi.

Một bên Trần Mặc nào có tâm tư kế tục nghe nàng nói chuyện, chỉ là nhìn Viên Tiểu Tiểu tiểu mặt tròn hơi sừng sốt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết thế nào ứng đối cho thỏa đáng.

Nhưng có một chút có thể xác định, nếu như không phải tại lão Trương kia mắt không nổi mặt mà nói, hắn thật muốn đem đưa cho này Viên Tiểu Tiểu linh cốc lập tức muốn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: linh thực giải thi đấu

"Chấp hành cái tông môn nhiệm vụ mà thôi, người này tiểu tử là làm sao?"

Tàng linh các bên trong, Tàn lão nằm tại trường ghế tựa trung, nhìn phía cúi đầu bước vào lầu bên trong Trần Mặc, chân mày cau lại, hơi kinh ngạc nói.

"Nhìn dáng dấp còn chịu chút thương, làm sao, lần này không thuận lợi?"

Tại Tàn lão ấn tượng bên trong, Trần Mặc này tiểu tu tự chất cực kém, nhưng tâm tính có thể thuộc thượng thừa, hiện tại này loại có chút ừ rĩ đáng về, hẳn còn chưa từng gặp.

Trần Mặc mặt lộ vẻ cay đắng, cũng không nói nhiều, kia Viên Tiểu Tiểu một đường thượng đã làm hắn buồn bực mất tập trung, đi tới dưới chân núi lúc, mới chủ động xin cáo lui, nhìn dáng dấp lấy năng tính cách, chỉ sợ căn bản không muốn tiến vào này toàn là sách cùng thẻ ngọc tàng linh các đi dạo.

Chu Khinh Hoàn một chuyện liền không nói nhiều, duy nhất còn có thể nhắc lên Trần Mặc hứng thú, chính là Viên Tiểu Tiểu miệng bên trong "Linh thực giải thi đấu".

Trần Mặc trước cũng từ sư huynh kia nghe qua một chữ nửa câu, Không Tang Tiên Môn dù sao lấy linh thực làm gốc, ngoại môn đệ tử tưởng muốn vào nội môn, liền cần được thông qua mười năm này một lần "Linh thực giải thi đấu".

Cư Viên Tiểu Tiểu nhiều mặt hỏi thăm, linh thực đồng từ môn thí xưa nay là Tiên môn sở trọng, đặc biệt là gần ba mươi năm Tiên môn tấn thăng linh thực đồng từ không đủ sáu mươi người, linh thực sư bất quá ba người, cùng tại Trần quốc mấy đại tông môn so với, chủ linh thực Không Tang Tiên Môn càng lạc hậu với người, nói ra quả thực buồn cười.

Tông môn các trưởng lão cũng rõ ràng, kéo dài như thế, thiếu hụt linh thực đồng cùng linh thực sư Tiên môn không chiếm được sung túc cao phẩm linh thảo luyện chế đan dược, thực lực chỉ sợ sẽ kế tục suy yếu xuống, vì vậy, Tiên môn năm nay đặc biệt coi trọng này linh thực đồng từ môn thí, toả sáng khen thưởng.

Ngoại trừ sau khi thông qua, liền có thể tấn thăng nội môn, có thể tuyển Không Tang ba đường một trong tiến nhập, kế tục tu luyện ngoại, càng có rất nhiều điểm tốt.

Mười người đứng đầu, tông môn đem vì đó phân chia linh ruộng, vì tông môn trồng trọt linh thực, thu vào có thể tự lưu ba phần mười, mỗi tháng có thể lĩnh ba viên hạ phẩm linh thạch, Tàng Thư Các quyền hạn đề thăng, mỗi người còn khen thưởng ba viên Hoàng giai cực phẩm linh thảo hạt giống.

Ba người đứng đầu, ngoại trừ kể trên khen thưởng, càng có thể ngoài ngạch đạt được nhiều một viên Huyền giai hạ phẩm linh thảo hạt giống, với cả có thể tùy tùng tông môn xuất sắc nhất Luyện Khí đệ tử tiến nhập trung tâm giới, thu thập linh chủng, đạt được có thể tự lưu một thành.

Như vậy khen thưởng, mặc dù là Trần Mặc sơ nghe bên dưới, cũng có chút không tin, Viên Tiểu Tiểu chu mô bảo đảm nhiều lần, còn nói linh thực hạt giống không tính cái gì, tiến nhập trung tâm giới mới là chân chính khó có thể tìm được cơ duyên.

Trần Mặc chưa từng nghe qua cái gì trung tâm giới, Viên Tiểu Tiểu nhập môn vẫn còn không thể so bản thân, những này tạp sự so với bản thân càng hiểu, cũng làm cho Trần Mặc có chút thẹn thùng.

Cư nàng nói tới, kia trung tâm giới ở vào trong thiên địa tâm, lại bị cường đại lực lượng ngăn cách trong ngoài. Thiên địa đại biến sau khi, linh khí mỏng manh không gì sánh được, nhưng này trung tâm giới nhưng là một ngoại lệ, bên trong linh khí đầy đủ, linh thực vô số, liền trên đất một cái thảo cũng là Hoàng giai linh thực, Huyền giai linh thảo hạt giống càng là tùy ý có thể chiếm được, thậm chí liền Địa giai linh chủng cũng thường xuyên nghe nói có người tìm được.

Biết được Viên Tiểu Tiểu nói chuyện yêu khoa ba phần, Trần Mặc cũng không tin hoàn toàn, nhưng nếu như này trung tâm giới thật sự có nàng nói tới một nửa, kia cũng là tu giả Thiên Đường a, trong lòng lập tức có chút khát khao.

Bất quá, tuy là linh thực khắp nơi, bên trong nguy hiểm cũng đếm không xuể. Không nói ngăn cách thiên địa huyền từ bão táp khủng bố đến cực điểm, không người nào có thể mạnh mẽ chống đỡ, chỉ dựa vào bên trong vô số yêu thú hung cầm, liền đã là đầy đủ dọa người.

Muốn đi vào trung tâm giới, chỉ có chờ đến kia huyền từ bão táp trăm năm một lần suy nhược kỳ, chỉ có vào lúc này, dựa vào Kim Đan đại đạo tu giả ngang ngược pháp lực đem kia lực lượng xé rách, mới có thể miễn cưỡng khiến Trúc Cơ trở xuống tu giả tiến nhập, cũng tức là nói, tu vị tại Luyện Khí kỳ trở lên tu giả, muốn đi vào, sẽ bởi vì trong cơ thể đạo cơ xúc động huyền từ tập kích, khi đó ai cũng cứu không được.

Bất quá này trung tâm giới tuy kỳ dị, kia cũng không phải Trần Mặc muốn đi liền có thể đi, hẳn bây giờ chỉ đối trồng trọt linh cốc còn tính thuận buồm xuôi gió, thật tưởng tại linh thực giải thi đấu thượng đạt được ba vị trí đầu, không khác nào nói chuyện viễn vông. Đối Trần Mặc tới nói, có thể thông qua môn thí, trở thành chân chính linh thực đồng từ, liền đã đầy đủ.

Trần Mặc đem rượu đàn đưa cho Tàn lão, đang tưởng mở miệng hỏi thăm chút trung tâm giới việc, không hề nghĩ rằng người sau vừa được đến rượu, làm sao còn lo lắng được tới cái khác, bày ra nghiêm nghị nhẹ trách một câu: "Sau đó không thể lại mang rượu tới đến." Sau đó, liền chỉ thấy hắn vội vã không nhìn nổi đẩy ra rồi vô rượu, "Đôn đôn đôn" liền quán ba thanh, có thể thấy được Trần Mặc không ở sơn môn thời kỳ, này lão mà không tôn gia hóa thật là nhìn gần chết.

Lấy từ lượng của hắn, này một đại khẩu xuống, lập tức có chút hai mắt mê ly, còn đánh cái tiếng ợ, yên lặng tàng linh các bên trong lập tức một trận huân xú mùi rượu, Trần Mặc thờ dài, Tàn lão nói một đằng làm một nẻo phong cách, hắn từ lâu lĩnh giáo, lúc này Tàn lão đã sắp bắt đầu kể rõ Trần Mặc nghe xong tám trăm lần chuyện cũ, sợ lỗi tai lên cái kén Trần Mặc, vội vã lấy ra một viên linh thạch đề xuống trên bàn, nói ra: "Tàn lão, đệ tử tưởng kiểm tra « Kỳ Vật Giám »."

Trần Mặc tuy chỉ là Không Tang ngoại môn đệ tử, nhưng so với ngoại giới những kia tán tu, vẫn có mấy phần thuận tiện chỗ. Đây « Kỳ Vật Giám » chính là một cái trong đó, chính là Không Tang Tiên Môn trải qua tổ tiên ngàn năm khổ công biên soạn, mở rộng mà thành, trong đó bao quát mấy trăm thiên địa kỳ vật, rất là trân quý.

Linh thực cảm thiên địa mà sinh, công hiệu không phải là ít, hoặc có thể phạt luyện thân thể, hoặc có thể cải thiện tư chất, hoặc có thể tinh luyện tiên linh chi khí. . . Một số kỳ dị linh thảo càng là tự uẩn đạo quả vào trong đó, mọc ra các loại huyền bí uy năng.

Có thể tăng nhanh tu luyện, giúp ích tu vi linh thực là làm chủ lưu, ngoại trừ những này ở ngoài, cái khác linh thực công hiệu thiên môn cổ quái, có thể trực tiếp dùng để chế thành Linh khí, có thể trừ đại giang đại hà chi thủy. . . Những này nắm giữ cổ quái công hiệu linh thực lại gọi chung là thiên địa kỳ vật.

Do đó nếu bàn về quý trọng mà nói, này thu nhận có thiên địa kỳ vật « Kỳ Vật Giám » chính là này tàng linh các một tàng quý giá nhất vật phẩm, sở dĩ đặt ở này tầng thứ nhất, vì liền để cho Tiên môn đệ tử gặp phải lúc sẽ không bỏ qua.

Tiên môn trưởng muốn Vĩnh Thịnh không suy, liền cần tu vi cảnh giới cao thâm đệ tử tiếp tục chống đỡ, mà đệ tử trưởng muốn đề thăng tu vi cảnh giới, vèn vẹn tại trong tông môn khổ tu là không đủ, vẫn cần nhập môn nhiều tìm cơ duyên, nếu ngay cả bảo vật được thảo đều không biết được, còn nói gì tới cơ duyên?

Tần lão khoan thai chép miệng, Trần Mặc liền biết đại khái phương hướng, đang tưởng tìm kiếm, chợt nghe tàng linh các ngoại có tiếng người truyền đến.

"Cổ Hà sư huynh, thỉnh."

"Ừm."

Chỉ thấy một người ăn mặc linh thực đồng tử quần áo, đang dẫn dắt khác một thân huyền phục người bước vào trong môn, kết bạn mà tới.

Trần Mặc nhìn tới, nhận ra kia linh thực đồng tử chính là lúc trước tế linh dán thông báo thượng, nói năng lỗ mãng vị kia "Họ Vương sư huynh". Tàng linh các bình thường vốn là không người đến, người sau cũng lập tức phát hiện Trần Mặc, sững sốt một chút, nói: "Vậy mà là người."

Kia bị gọi là Cổ Hà người cũng chân mày cau lại, Vương sư huynh vội vã đưa lỗ tai bên trên, nói ra: "Đây chính là cái kia Trần Mặc."

Vừa nghe Trần Mặc hai chữ, kia Cổ Hà mặt liền lập tức chìm xuống, hơi hí mắt ra trên dưới đánh giá với hắn, ánh mắt chút nào không để lại khách khí.

"Khá lắm. . ." Nhìn hồi lâu, Cổ Hà miệng bên trong chậm rãi phát ra âm thanh, "Cũng không phải ba đầu sáu tay, nắm tai bảy mắt người mà. Nho nhỏ một cái ngoại môn đệ tử, cũng thật sự ưa thích tại trong môn khuấy mưa khuấy gió."

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: sư huynh uy vũ

Nội môn khuấy mưa khuấy gió? Trần Mặc nhướng mày, tuy rằng không nhận thức kia thân mặc huyền sam người, nhưng trong lòng cũng rõ ràng hắn nói nhằm vào chính là bản thân.

Chỉ bất quá bản thân chỉ là một cái ngoại môn đệ tử, làm sao đến năng lượng tại nội môn khuấy lên mưa gió? Lời này vì sao lại nói thế? Chẳng lẽ Chu Khinh Hoàn mang bản thân trở về một chuyện, tại nội môn gây nên cực đại náo động?

Nghĩ đến này một tàng, Trần Mặc sơ qua có chút xuất thần, không khỏi lại nghĩ tới hôm nọ trong hàn đàm lướt ra cái kia bóng dáng.

Tuyệt mỹ đến cực điểm dung mạo, thân bí giữa lông mày dấu ẩn, còn có phong hóa lôi đình một loại thủ đoạn. . . Khắp nơi lộ ra thần bí.

"Kia hắn là đều không phải Luyện Khí kỳ tu giả có khả năng có thủ đoạn chứ?" Trần Mặc nghĩ đến xuất thần, càng ngày càng cảm thấy Chu Khinh Hoàn cả người bao phủ tại một mảnh trong sương mù, không biết nàng là ai, tại Không Tang Tiên Môn ngụy trang một cái Luyện Khí kỳ đệ tử sở vì là vì sao?

Mà lúc trước, Trần Mặc tuy chợt có nhớ tới Chu Khinh Hoàn, đều không dám quá mức hết sức suy đoán, chỉ vì hạ định quyết định lấy mệnh trả ân sau một hôn. . .

"Trần Mặc." Bên này Trần Mặc tại xuất thần, bên kia vẫn đứng tại Cổ Hà sư huynh nhưng là tâm có bất mãn, không khỏi kêu Trần Mặc một tiếng.

Trần Mặc hoàn hồn: "Không biết vị này sư huynh là?"

Tuy biết này Cổ Hà dường như nhằm vào bản thân, nhưng Trần Mặc cũng vô tâm đi không nề mặt mũi, tranh luận cái gì, còn là duy trì cơ bản lễ tiết.

"Người tựa hồ có hơi xem thường ta?" Cổ Hà cũng không biết từ nơi nào lấy ra một cái cây quạt, nhẹ nhàng vung lên, mặt quạt có hơi lưu quang, vừa nhìn liền biết không phải thể tục đồ vật, mà là một cái Linh khí.

Dùng Linh khí đến làm phổ thông cây quạt, này Cổ Hà sợ là tại môn trung có chút địa vị cùng thực lực đi.

Trần Mặc tỉ mỉ, một điểm chi tiết nhỏ đã phán đoán ra một ít đồ vật, huống chi họ Vương sư huynh không phải mơ hồ lấy hấn làm trung tâm sao?

Bất quá Trần Mặc cũng không lắm lưu ý, hấn không có gì đáng sợ, trong miệng chỉ nói: "Trần Mặc không biết vị này sư huynh nói ý gì?"

Cổ Hà cười ha ha, cũng không tiếp lời, mà là dùng đánh giá ánh mắt đem Trần Mặc từ đầu tới đuôi nhìn toàn bộ, lại đi từ từ gần Trần Mặc, ghé vào lỗ tai hấn nói ra: "Ta xem người cũng bình đạm không có gì lạ, trước nói là tại tế linh tiết thượng đạt được không tệ thành tích. Nhưng ta cảm thấy người thực sự không cần đem thành tích này để ở trong lòng?"

Trần Mặc trong lòng thoáng buồn cười, cũng không nói lời nào, chỉ vì Cổ Hà lời nói này liền cùng trong thôn hải đồng một loại ấu trĩ, không để ý đến tất yếu.

Cổ Hà nhưng cho rằng bản thân lời nói này là chấn động rồi Trần Mặc, khiến hấn không dám tranh luận, cũng càng thêm khẳng định bản thân phán đoán.

"Môn trung ai không biết Diệp Phiêu Linh tự bệnh sư đệ. Hấn nếu như ra tay giúp người, người có thể đạt được thành tích này hợp tình hợp lý."

Nghe nói lời này, Trần Mặc khẽ cau mày. Nếu như chỉ là nhằm vào hấn mà đến, ngược lại cũng vô sự, kéo lên sư huynh là đạo lý gì?

Đến này lúc, Trần Mặc trong lòng đã phảng phất có một điểm hiểu ra, bản thân tại trong môn phong bình không hảo, đến bị nhằm vào. E sợ không đơn thuần chỉ là bởi vì vừa bắt đầu một mẫu linh ruộng, cũng không chỉ là bởi vì sau đó Chu Khinh Hoàn sự kiện.

Nhìn thấy Trần Mặc cau mày, Cổ Hà 'Dùng' một tiếng thu rồi cây quạt, ánh mắt cũng ác liệt lên, nói với Trần Mặc: "Tại trong môn, Diệp Phiêu Linh là có chút địa vị, nhưng cũng không phải người người cũng phải cung cấp hấn. Trong môn phái có môn trung quy củ, nếu như hấn kể tục như vậy không nhìn môn quy, chờ người này tiểu tử chiếm môn nội tài nguyên, tự có người cũng đến cấp hấn giáo huấn."

"Còn có, Chu cô nương là ai? Cùng người này tiểu tử so ra, trên trời dưới đất đều không đủ để hình dung chênh lệch. Người quý tại có tự mình biết mình. Ta là không hy vọng nhìn thấy hoặc là nghe thấy người cùng Chu cô nương lại có cái gì liên lụy."

Nói xong lời này, Cổ Hà có chút ngạo nghễ nhìn Trần Mặc.

Nhưng tại một khắc sau, lại làm cho hấn tức giận trong lòng, bởi vì Trần Mặc không biết lúc nào đã đi tới năm bước ở ngoài giá sách bên cạnh, tại nghiêm túc tìm kiếm cái gì, như căn bản liền chưa nghe thấy hấn nói tới.

"Người dám không coi ai ra gì!" Uẩn nộ bên dưới, Cổ Hà hướng phía trước đạp một bước, đưa tay liền muốn hướng Trần Mặc chụp tới.

Vào lúc này, vẫn híp mắt Trần lão bỗng nhiên mở mắt ra, liền muốn ngồi dậy đến, lại nghe ngoài cửa truyền tới một có chút lạnh lạnh thanh âm: "Ta có phải hay không làm đến hơi sớm, không chờ đến tương muốn giáo huấn ta người xuất hiện?"

Cổ Hà thần sắc biến đổi, chụp vào Trần Mặc tay đột nhiên ngừng lại, bất cũng không phải thu cũng không phải, trên trán lại có tinh mịn ả mồ hôi chảy ra.

Theo dứt tiếng, một bóng người đã bỗng bèn tiến nhập tầng linh các, một bộ áo lam, lãnh đạm thần sắc không phải Diệp Phiêu Linh lại là ai?

"Phiêu Linh sư huynh." Họ Vương tu giả vội vội vã vã ôm quyền cúc cung, Cổ Hà cũng lúng túng nở nụ cười, ngượng ngùng thu tay về, xem kia đáng đáp tựa như tương muốn nói cái gì, lại không dám ngôn ngữ.

Diệp Phiêu Linh cũng không để ý tới hai người thần sắc thế nào, mà là xoay người bình tĩnh nhìn Cổ Hà: "Cũng hoặc là, muốn giáo huấn Diệp mỗ là người?"

"Cổ Hà không dám." Vào lúc này, Cổ Hà nơi nào còn có giáo huấn Trần Mặc lúc ngang ngược, vội vã thề thốt phủ nhận.

Diệp Phiêu Linh cũng không tiếp lời, chỉ là như vậy nhàn nhạt nhìn Cổ Hà, nhưng thẳng nhìn đến Cổ Hà toàn thân đều là mồ hôi nóng, liền ôm quyền hai tay cũng hơi có chút run rẩy.

Mãi đến tận qua đại khái mười tức công phu, Diệp Phiêu Linh mới mở miệng nói ra: "Trước, người cũng là như vậy nhìn sư đệ ta?"

Cổ Hà không dám ngôn ngữ, này giống như nói phải hoặc không phải hấn đều không có can đảm.

"Ta không thích người xem sư đệ ta ánh mắt. Càng không thích người nói với hần đến kia phiên ngôn ngữ. Sư đệ tuổi nhỏ, trưởng huynh làm phụ, sư đệ ta không thể tùy theo người đến giáo huấn. Bất quá. . ." Nói tới chỗ này, Diệp Phiêu Linh thanh âm lạnh xuống, khẽ quát một tiếng: "Ngẩng đầu lên."

Cổ Hà không dám không ngẩng đầu lên, đành phải lấy hết dũng khí nhìn Diệp Phiêu Linh.

"Bất quá, sư đệ ta nếu như có cái gì làm không đúng chỗ. Diệp mỗ cũng nguyện thay hần chịu qua. Cái gì thời điểm! Cái gì người giáo huấn Diệp mỗ đều chờ đợi."

Nói lời này lúc, Diệp Phiêu Linh ngữ khí lại khôi phục bình đạm, chỉ bất quá từng chữ từng câu, tự tự nói năng có khí phách.

"Cổ Hà không dám, Phiêu Linh sư huynh bách chiến đứng đầu, Cổ Hà nhìn đến không kịp. . ." Cổ Hà sột ruột giải thích, đã qua có chút nói năng lộn xộn.

Diệp Phiêu Linh cũng đã lười lại nghe, xoay người, Trần Mặc chẳng biết lúc nào đã đứng ở sau lưng hần.

Bất quá đối mặt sư huynh, Trần Mặc không cần rất nhiều phòng bị, lúc này lạng lẽ đối sư huynh trừng mắt nhìn, kia ý tứ bất quá cười nhạo Cổ Hà chặt vật.

Kia vốn là thiếu niên mới có dáng vẻ, tại Diệp Phiêu Linh trước mặt ngược lại thật sự là thực biểu lộ.

Diệp Phiêu Linh ho nhẹ một tiếng, nhìn phía Trần Mặc ánh mắt thì mang theo một tia trách cứ, bất quá ở chỗ này cũng bất tiện nhiều lời cái gì, chỉ là nói ra: "Người tạm theo ta trở về núi, ta có lời muốn đối người giao cho."

"Được, sư huynh chờ ta chốc lát, ta tìm tới muốn tìm đồ vật, chốc lát liền tới." Trần Mặc đáp một tiếng.

Mà này lúc, Cổ Hà cùng gia họ Vương sư huynh chẳng biết lúc nào đã rời đi, xa xa nhìn tới, chỉ để lại hai cái có chút chặt vật bóng lưng.

Ngược lại là này lúc, vẫn bình chân như vại nằm tại trên ghế Tàn lão chẳng biết lúc nào đứng lên, chậm rãi đi dạo đến Trần Mặc bên cạnh, giơ tay một cái, một cái thẻ ngọc liền ném cho Trần Mặc.

"Các người hai cái hài tử cảm tình ngược lại là hảo. Khó được khó được."

"Thôi, xem ở Không Tang đệ nhất thiên tài chịu đáng ta tàng linh các cánh cửa trên mặt, người cũng không cần đi tìm kia « Kỳ Vật Giám », lão phu này bản bản thân sáng tác tư tàng, người tùy tiện xem liền thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: sư phụ chỉ nguyện

Đầu xuân hai tháng, tuy là nhập xuân, nhưng đến cùng đông hàn chưa đi, toàn bộ Không Tang Tiên Môn đỉnh núi đều tuyết đọng chưa tiêu, đứng ở Trần Mặc linh ruộng vị trí, nhìn phương xa tuyết đọng, Diệp Phiêu Linh cuối cùng mở miệng: "Sư đệ, người quá mức cao điệu."

Gió vung lên Diệp Phiêu Linh áo lam góc áo, đứng sau lưng Diệp Phiêu Linh, Trần Mặc cũng không nhìn thấy Diệp Phiêu Linh thần sắc, nhưng trong lòng nhưng biết sư huynh chỉ chuyện gì, có lòng tưởng muốn biện giải hai câu, không tưởng thoải đến trong miệng thì đã biến thành: "Sư huynh thế nhưng là chỉ Chu cô nương đưa ta hỏi sơn môn việc?"

"Xem ra, người trong lòng cũng là hiểu rõ." Diệp Phiêu Linh xoay người nhìn Trần Mặc, giữa hai lông mày có một tia trầm trọng.

Trần Mặc có chút ngạc nhiên, tại hần trong lòng sư huynh mặc dù là trong nóng ngoài lạnh người, nhưng xưa nay cũng chỉ là một bộ nhẹ như mây gió đáng đáp, khi nào gặp qua hần này các loại thần sắc?

"Kỳ thực, ta đối người cùng Chu Khinh Hoàn ở giữa phát sinh chuyện gì, cũng không để ý. Ta hôm nay đến, chỉ là tưởng nhắc nhở người, Chu Khinh Hoàn thân phận đặc thù, đi quá gần đối bây giờ người tới nói, cũng không phải chuyện tốt." Diệp Phiêu Linh luôn luôn ngôn ngữ không nhiều, một hơi nói ra nhiều lời như vậy, Trần Mặc trong lòng biết sư huynh chỉ sợ là thật lo lắng này sự tình.

Mà đối với Chu Khinh Hoàn thân phận, Trần Mặc trước cũng có suy đoán, chỉ là đối với Chu Khinh Hoàn. . . Minh rốt cuộc là gì tình cảm, là thấy cắt không đứt, lý còn loạn sự tình.

Đôi mắt sư huynh như vậy lơ lửng, Trần Mặc có lòng muốn muốn nói hết, cơ mà đến cùng mười mấy tuổi thiếu niên lang, lần thứ nhất gặp phải nữ tử tình này loại sự tình, đến cùng không mở miệng được.

Đành phải đứng ở Diệp Phiêu Linh trước mặt, chậm chậm không có thể ngữ.

Diệp Phiêu Linh không có chú ý đến Trần Mặc thần sắc, có lẽ một lòng chỉ nguyện thanh tu hần mặc dù chú ý đến, cũng không sẽ liên tưởng đến nữ tử tình, chỉ xem sư đệ lần này biểu hiện là thấp thòm lo âu.

"Sư đệ cũng không cần quá mức bất an. Nếu như vì chuyện này sinh ra chút gì thị phi." Diệp Phiêu Linh vỗ nhẹ Trần Mặc vai, lời nói ngừng lại, mới mở miệng nói ra: "Ta cùng sư phụ cũng không sẽ ngồi yên không đề ý đến."

"Sư phụ hử?" Trần Mặc không khỏi ngẩng đầu vừa hỏi, trong lòng thực sự khó có thể tưởng tượng, bản thân cùng Chu Khinh Hoàn cùng trở về núi việc, lại vẫn sẽ nháo đến sư phụ nơi đó.

Này mới thực sự khiến hần kinh hoảng.

"Ta đã nói, Chu Khinh Hoàn thân phận đặc thù. Này sự tình, coi như sư phụ bề quan, nghe nói cũng là thường tình." Diệp Phiêu Linh giải thích một câu.

"Đến cùng, đến cùng là làm sao đặc thù?" Trần Mặc bản không muốn đuổi theo hỏi, hần trong lòng tuy đối Chu Khinh Hoàn có tình, nhưng cũng rõ ràng hai người ở giữa hần là tuyệt đối không thể, nào biết những này chỉ là tự tìm buồn phiền.

Cơ mà sư huynh ba hồi hai lần như vậy nhắc lên, Trần Mặc còn là hiếu kỳ.

"Ta cũng không biết Chu Khinh Hoàn thân phận. Liên quan với nàng sự tình e sợ chỉ có môn trung địa vị cao người mới biết được một ít. Hoặc là, sư phụ biết một ít cái gì, nhưng cũng chưa cùng ta nhắc lên." Diệp Phiêu Linh đối với Trần Mặc luôn luôn thẳng thắn.

Mà Trần Mặc lúc này cũng hoàn toàn biết được sư huynh ý đồ đến, hỏi một câu: "Sư huynh hôm nay nhắc tới tình ta, nhưng cũng là sư phụ ý tứ?"

"Chính là." Diệp Phiêu Linh cũng không phủ nhận.

Đối với sư phụ Lý Nghiêm, Trần Mặc hết sức kính trọng, dù sao ân cứu mạng khắc cốt ghi tâm, huống hồ cái này sự tình, Trần Mặc biết được sư phụ là có ý tốt nhắc nhở, bản thân thực sự không nên khiến sư phụ bề quan bên trong đều vì này phí tâm.

Liên ôm quyền nói với Diệp Phiêu Linh: "Sư đệ biết được. Mong rằng sư phụ cùng sư huynh đừng lại vì việc này phí tâm."

Diệp Phiêu Linh khẽ than thở một tiếng, lời kéo Trần Mặc đi tới đỉnh núi biên giới, sư huynh đệ đồng thời nhìn bên dưới ngọn núi tuyết động, mặc cho gió nhẹ lướt nhẹ qua mặt, trầm mặc hồi lâu, Diệp Phiêu Linh mới mở miệng: "Ta cũng thường nghĩ, tập trung vào con đường tu luyện, sở vì là gì? Là vì cuối cùng có thể siêu thoát tất cả, đổi lấy chân chính tự do? Nhưng ta phát hiện kỳ thực tất cả trái lại là càng thêm ràng buộc."

"Sư huynh?" Diệp Phiêu Linh rất ít lời cùng tâm sự, hôm nay lời nói này nói ra, nói vậy là thâm ý sâu sắc, Trần Mặc thần sắc cũng tưởng thật rồi lên.

"Cổ Hà hử, cũng không đơn giản."

"Ừm."

"Hử là môn nội Thái thượng nhị trưởng lão đệ tử thân truyền tùy tùng, mà nhị trưởng lão đệ tử thân truyền là hần dòng chính huyền tôn."

"Ta có gì trêu chọc hử?" Trần Mặc cau mày, hử vẫn luôn tin tưởng, sự tình ra tất nhiên có nguyên nhân.

"Chu Khinh Hoàn là một trong số đó, vị kia nhị trưởng lão đệ tử thân truyền vẫn luôn tưởng thân cận Chu Khinh Hoàn." Diệp Phiêu Linh nói tới trực tiếp.

"Mà này thứ hai, là bởi vì tế linh tiết người biểu hiện, gây nên bọn hử chú ý."

"Mong rằng sư huynh chỉ rõ." Chu Khinh Hoàn sự tình Trần Mặc tự nhiên có thể lý giải, nhưng bản thân tế linh tiết thượng biểu hiện tuy tốt, cũng không phải chân chính tài năng xuất chúng. Nói tới chỗ tốt, đơn giản cũng chính là có thể kế tục quản lý linh ruộng, cái này sự tình vị kia đệ tử thân truyền thật sẽ đề ý? Trần Mặc không rõ.

"Này sự tình liên lụy đến hơn một năm sau đó linh thực đồng tử giải thi đấu. Ta tưởng người cũng nghe nói, lần này linh thực đồng tử giải thi đấu quan hệ đến trung tâm giới chứ?" Diệp Phiêu Linh nhẹ nhàng nhướn mày, nói tới trung tâm giới liền ngay cả hử trong mắt cũng lóe qua một tia hướng về.

Cho tới Trần Mặc trong lòng cũng lưu ý lên, này là hử lần thứ hai nghe nói trung tâm giới, trước hử chỉ là gián đơn cho rằng kia là tu giả Thiên Đường, lần này xem ra trung tâm giới tuyệt đối không phải như vậy giản đơn sự tình.

Như vậy bản thân trước suy đoán bị nhầm vào một chuyện, tuyệt không đơn giản nguyên nhân vì Chu Khinh Hoàn hoặc là linh ruộng ngược lại là đúng rồi.

"Sư đệ là có nghe nói." Trần Mặc cũng không vội vã, hồi đáp Diệp Phiêu Linh, chỉ chờ Diệp Phiêu Linh giải thích nghi hoặc.

"Đã ngại nghe nói, nguyên nhân cũng là giản đơn. Bọn hần cũng không muốn ngại chiếm đi danh ngạch. Ta là nói, đi trung tâm giới đệ tử danh ngạch."

"Trong này liên lụy đến môn trung phe phái. Trước lúc này, mặc kệ là ta cũng được, hay là chúng ta sư phụ cũng được, tại môn trung đều thuộc về 'Người không phận sự', ngại thế nhưng là đã hiểu?" Diệp Phiêu Linh ánh mắt biến thành thâm trầm lên.

Hần lời nói đến mức có chút mệt mỏi, nhưng người khác không biết Trần Mặc, Diệp Phiêu Linh chắc chắn sẽ không xem nhẹ Trần Mặc, sư đệ một người chăm sóc linh ruộng còn muốn khổ tu, đều đột phá Luyện Khí tầng một.

Này sao lại là một cái hồ đồ người có thể làm được? Hần cảm thấy đã nói đến nước này, Trần Mặc nên rõ ràng bản thân thâm ý.

Trần Mặc không khiến Diệp Phiêu Linh thất vọng, chỉ là sơ qua vừa nghĩ, liền rõ ràng Diệp Phiêu Linh ngôn trung thâm ý, hần ánh mắt lấp lóe, lập tức kiên định lên.

"Sư huynh, ta chỉ muốn biết sư phụ đối với chuyện này có gì ý?"

"Điều thấp tu luyện, danh ngạch một chuyện, tuyệt không nhường nhịn." Diệp Phiêu Linh từng chữ từng câu.

"Ta rõ ràng." Trần Mặc gật đầu, tu luyện một chuyện hần có Thiên Chú Chi Bảo, tuy không có thể nói rõ. Mà trông trọt linh ruộng một chuyện, Trần Mặc nhưng là chân chính tự tin.

Như vậy, sư phụ khiến hần tranh cướp danh ngạch, hần thì sẽ không khiến sư phụ thất vọng.

"Kỳ thực, sư phụ cũng không phải vì cái khác sự tình hiếu thắng tranh danh ngạch. Nói cho cùng, hần chỉ tưởng ngại ở trung tâm giới tìm tới luyện căn huyền thảo." Diệp Phiêu Linh nhìn Trần Mặc thần sắc kiên định, ánh mắt biến thành nhu hòa lên, hần làm sao không hiểu sư đệ đối sư phụ một phen tâm lòng son.

"Luyện căn huyền thảo?" Trần Mặc nghi hoặc, hần thường ngày khổ đọc liên quan với các loại linh thực sách, lại tại tàng linh các đọc kia một tháng tạp thư, nhưng là không có nghe qua chưa từng thấy này loại linh thực.

"Đúng, chính là này vật. Sư phụ từng nói, đệ tử như từ, tu luyện một chuyện thượng, hần làm đề bạt bản thân như đề bạt bản thân từ tôn. Cơ mà sư đệ, ngại linh căn. . ." Diệp Phiêu Linh nói ra nơi này, trầm mặc lại.

Trần Mặc trong lòng hùng hực, nhìn sư huynh chân tình biểu lộ, vì bản thân lo lắng đáp, liền muốn tưởng nói ra Thiên Chú Chi Bảo một chuyện.

Nhưng không nghĩ Diệp Phiêu Linh không đợi hần nói chuyện, liền đã nói ra: "Luyện căn huyền thảo có thể đề thăng linh căn đạo phẩm. Ngươi lúc này có thể hiểu sư phụ tâm tư?"

Trần Mặc đột nhiên sững sờ, trong lòng tại lẫn lộn cảm động đồng thời, cũng dấy lên cực nóng hy vọng, không khỏi lớn tiếng nói: "Định sẽ không để cho sư phụ, sư huynh thất vọng. Trung tâm giới Trần Mặc tất đi, cũng vọng lần đi có thể vì sư phụ sư huynh. . ."

Nói tới chỗ này, Trần Mặc kích động tay đều hơi có chút run rẩy, hần là tưởng biểu đạt luyện căn huyền thảo đều ngược lại cũng thôi, chỉ mong có thể vì sư phụ sư huynh tìm được đối bọn hần tu hành có giúp đỡ lớn linh thực, chỉ là luôn luôn bất thiện biểu đạt, ngược lại có chút nói năng lộn xộn.

Nhưng trong lòng cũng là quyết định, nếu như sau đó tại Thiên Chú Chi Bảo bên trong, trông ra cái gì ghê gớm linh thực, tất nhiên cùng sư phụ sư huynh cộng hưởng.

Diệp Phiêu Linh làm sao không hiểu Trần Mặc, chỉ là vỗ vỗ Trần Mặc vai, nói ra: "Tần lão là cái diệu người."

"Hần đưa cho ngại thẻ ngọc hảo hảo nghiền ngẫm đọc, ngại hoặc có thể chân chính rõ ràng trung tâm giới là cái cái gì địa phương."

...

Mấy ngày trước bởi vì trong nhà có việc, cảm giác sâu sắc trạng thái cũng không phải quá mức ổn định, tả đến có chút không hợp ý, nhưng đối mới lại muốn kể tục xuống, cấp mọi người thấy không phải rất thành thực đồ vật. Nếu nói là phải sửa đổi, lại là thương cân động cốt sự tình, liền lưu lại làm cái lão lam trưởng thành chứng kiến đi. Chỉ mong đại gia có thể cấp lão lam một ít thời gian, bởi vì này hai chương cảm giác trạng thái đã điều chỉnh xong, hứa hẹn sẽ càng tả càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: đường trước mắt

Diệp Phiêu Linh tại căn dặn xong Trần Mặc nên nói việc, liền vội vàng hạ sơn, nhìn sư huynh nhẹ nhàng đi bóng lưng, Trần Mặc không khỏi cười khổ.

Nói đến hắn còn có một bụng thoại muốn nói cho sư huynh, liền tựa như Lam Diễm quả, lại tựa như bản thân trải qua liều mạng tranh đấu việc. . . Nói chung, ngoại trừ cùng Chu Khinh Hoàn các loại chi tiết nhỏ không cách nào nói rõ ở ngoài, hắn đều tưởng đối sư huynh nói hết.

Bất đắc dĩ, hắn cũng biết rõ sư huynh cũng coi như một cái 'Quái nhân', ngoại trừ tu hành ở ngoài lười hỏi thế sự, này giống như vội vàng rời đi, sợ cũng là vội vã thanh tu.

"Có lẽ, ta rì rào cần nhắc đối sư huynh nói kia rất nhiều, hắn cũng không kiên nhẫn." Trần Mặc có thể tưởng tượng Diệp Phiêu Linh nghe hắn nói cái không xong thần sắc, trên mặt không khỏi hiện lên một tia mỉm cười. Nhưng bất kể thế nào, hắn là biết được cái này lãnh đạm sư huynh đối bản thân đủ loại quan tâm nhưng là thật.

Thật đến có thể mặc kệ phát sinh chuyện gì, không hỏi đúng sai, dốc hết sức duy hộ hắn.

Nghĩ tới chỗ này, Trần Mặc trong lòng ám áp, mang theo như vậy tâm tình hắn trở lại bản thân nhà trúc, hôm nay nghe nói rất nhiều sự việc, hắn còn cần hảo hảo lý thượng một lý.

Cơ mà vừa mới vào nhà, Trần Mặc liền phát hiện trên bàn chẳng biết lúc nào thả một cái nho nhỏ bao bố, mở ra bao trung có mười khối linh thạch, một cái bình sứ, một tờ giấy, còn có một cái dùng lá sen bọc lại sự vật.

Trần Mặc cũng không có ngạc nhiên, mà là cầm lên tờ giấy kia, vừa nhìn kia kim câu ngân hoạch, nét chữ cứng cáp mang theo một cỗ dương cương chỉ liệt chữ viết, liền biết là sư huynh lưu.

Rất ít hai câu, bất quá là nói cho Trần Mặc đồ vật là hắn lưu lại, không cần vì này bất an, hắn làm vài cái tông môn nhiệm vụ, được ban thưởng, trong tay dư dả.

Cơ mà Trần Mặc rõ ràng, sư huynh coi như trong tay lại là dư dả, mười khối linh thạch đối hắn tới nói cũng tuyệt không phải con số nhỏ, chỉ vì một lòng chi lo tu hành sư huynh, bản thân hao tài nguyên cũng là khản trương, khó có còn lại.

Mà bình sứ chứa đồ vật, thì là mười viên toả ra nhàn nhạt mùi thơm ngát viên thuốc, Trần Mặc một mắt liền có thể nhận biết, này vật chính là đã từng sư huynh đã cho bản thân tụ linh hoàn.

Này đan dược so với linh thạch tới nói, càng thêm trân quý.

Dù sao, như vậy Trần Mặc kiến thức đã nhiều, biết này tụ linh hoàn là hạ phẩm linh cốc thêm vào kém phẩm linh cốc, hỗn hợp một ít trong thế tục trân quý dược thảo luyện.

Tài liệu cần thiết dính đến hạ phẩm linh cốc đã là rất trân quý, thêm vào tại này Tu giả giới, luyện dược sư so linh thực sư càng thêm hiếm thấy, khiến bọn hắn ra tay phí dụng. . .

"Coi như Không Tang Tiên Môn tại này Trần quốc, lấy linh thực cùng chế thuốc làm trường. Nhưng bình thường đệ tử tuyệt đối không thể được đan dược phụ trợ tu hành. Coi như sư huynh làm như Tiên môn đệ nhất thiên tài, đạt được đan dược cũng có hạn eo hẹp. Lần này ra tay một thoáng mười viên đan dược, lại là mười viên linh thạch. . ." Trần Mặc mím chặt khóe miệng, hắn đã rõ ràng sư huynh như vậy người liền làm tốt mấy cái nhiệm vụ, e sợ không phải cử chỉ vô tâm, mà là vì tiết kiệm được những này tư nguyên cấp hắn.

Không phải vậy lấy sư huynh tính cách, chỉ cần tu luyện tài nguyên còn có thể kể tục khiến hắn tu hành, hắn quyết định không sẽ lãng phí này rất nhiều thời gian làm cái gì nhiệm vụ.

Trung gian tình nghĩa, đã không cần kể rõ, xem ra vì linh thực giải thi đấu, sư huynh đã qua biểu đạt hết thầy tâm ý.

Mang theo cảm động, Trần Mặc lại cầm lên kia lá sen bọc lại sự vật, nhưng dờ khóc dờ cười phát hiện lá sen bên trong bọc lại vậy mà là một con nướng tuyết kê.

Tuyết kê là Không Tang Tiên Môn đặc biệt một loại gà rừng, toàn thân trắng như tuyết, so với bình thường gà rừng muốn nhỏ hơn một nửa, nhưng cũng phi thường hiếm thấy.

Này loại tuyết kê đối tu hành cũng không cái gì giúp ích, nhưng tư vị nhưng cực kỳ ngon, vô luận dùng cỡ nào thủ đoạn nấu nướng, đều mang theo một loại khó có thể mô phỏng theo mùi thơm ngát, đối với những kia có ăn uống chi dục tu giả ngược lại là khó được trân phẩm.

Trần Mặc căn bản không có nghĩ đến sư huynh sẽ để lại cho hắn này vật, tại dờ khóc dờ cười bên trong, trong lòng nhưng là một mảnh mềm mại. So với linh thạch đan dược, này tuyết kê mới khiến Trần Mặc càng thêm chân động, kia loại cảm giác liền như ăn ngon, tiêu ca hai muốn đồng thời chia sẻ hiểu ngầm, bình đạm nhưng chân thực.

"Sau đó bắt rồi ăn ngon đã vật, cũng muốn làm cấp sư huynh ăn." Trần Mặc tâm niệm cũng rất giản đơn, nhưng đối Diệp Phiêu Linh càng nhiều thêm một phần như huyết thân huynh đệ giống như tình nghĩa.

Miệng lớn gặm sư huynh đưa tới tuyệt kê, Trần Mặc chính mình cũng không biết viên mất có chút ửng đỏ, bản thân cũng không hiểu vì sao lại luôn nhớ tới trong thôn tháng ngày, nhớ tới những kia trưởng bối cũng là dùng lá sen bọc lại, đưa tới một ít tiết kiệm được đến đồ ăn. . .

Đêm xuống, gió núi càng mát.

Trần Mặc ngồi xuống trong phòng, đã là chuẩn bị tu hành. Chỉ bất quá trước đó, hắn còn cần làm rõ một ít chuyện.

Đầu tiên, trung tâm giới là tất nhiên muốn đi, kia liền mang ý nghĩa tại linh thực giải thi đấu bên trong bản thân tất nhiên muốn 'Làm náo động lớn', đạt được kia ba vị trí đầu tư cách mới được.

Này một điểm Trần Mặc biết rõ gian nan. Dù sao linh thực giải thi đấu tham gia không chỉ là ngoại môn đệ tử, còn có chân chính linh thực đồng tử.

Tại tế linh tiết thượng hắn tuy đạt được không tệ thành tích, nhưng tế linh tiết đứng hàng cũng không chuẩn, bởi vì chân chính có thực lực linh thực đồng tử cũng không phải mỗi một lần tế linh tiết đều sẽ tham gia.

Những kia có thực lực linh thực đồng tử trông đồ vật đều không phải một năm có thể thành thực đồ vật, mà linh cốc bọn hắn chỉ sẽ thiếu thiếu trông, đủ rồi tông môn nhiệm vụ là được.

Cho nên, này tế linh tiết đứng hàng mới cũng không chuẩn xác.

Mà linh thực giải thi đấu những này có thực lực linh thực đồng tử là không thể thiếu muốn tham gia, bản thân đối với đạt được một cái linh thực đồng tử thân phận, từ ngoại môn chính thức tấn thăng đến nội môn lòng tin tràn đầy, đối với kia ba vị trí đầu. . .

Trần Mặc lặng lẽ xiết chặt nắm đấm, nếu như thực sự không được, mạo hiểm vận dụng Thiên Chú Chi Bảo cũng sẽ không tiếc! Có kia thần bí không gian, Trần Mặc tin tưởng không cần nói ba vị trí đầu, cho dù là đệ nhất cũng rất dễ dàng.

Bất quá, này đoạn thời gian bản thân nhưng nhất định phải điều thấp, sư huynh nói hắn cùng sư phụ là người không phận sự, chính là nói cho Trần Mặc, tại môn trung phức tạp phe phái bên trong, hắn cùng sư phụ cũng không thuộc về bất kỳ một phái.

Chiếu ý tứ trong lời nói này, những kia trọng yếu tài nguyên liền giống với đi đến trung tâm giới tư cách, là bị những kia phe phái người vờn vàng nắm trong lòng bàn tay.

Bản thân này loại 'Người không phận sự' đi tranh cái này danh ngạch đương nhiên chướng mắt, ngoại trừ điều thấp lại có gì pháp? Hôm nay gấp gờ nhằm vào làm sao lại không phải một loại bảo động, ám chỉ bản thân đừng đi tranh cướp những kia thứ tự.

Chả trách sư huynh sẽ nói tiến nhập tu hành một đường, ràng buộc các loại! Tu giả thế giới so với thế tục những kia môn phiệt quốc gia chi tranh, không hề yếu.

"Bất quá, có sư huynh cấp những này tư nguyên, ta đề thăng tốc độ mau một chút cũng có thể che giấu đi qua. Đứng rồi, một ít nhiệm vụ hay là đi làm, chỉ có ra ngoài, mới có thể nói dỏc xưng được một ít cơ duyên, như vậy ta đề thăng tốc độ càng mau một chút, cũng không ai nghi hoặc." Trần Mặc không hề cho rằng, bản thân được đi trung tâm giới tư cách, liền vạn sự đại cát.

Tương kia trung tâm giới cũng là hung hiểm sở tại, nếu muốn tìm đến tường muốn cơ duyên, còn phải dựa vào thực lực nói chuyện. Huống hồ trông kia linh thực, cũng không phải dựa vào một linh căn liền đủ.

Cư Trần Mặc hiểu rõ, trông trọng linh thực đến sau đó, cũng cần chuyên môn linh thực thuật, những này linh thực thuật càng là cao cấp liền càng cần cao tu vi.

Chỉ bất quá bản thân hiện tại là ngoại môn đệ tử, còn tiếp xúc không tới những này thôi.

Nói đến, tăng cao thực lực là khẩn yếu việc, mà có các loại che giấu, bản thân cũng liền không sợ đề thăng quá nhanh, bại lộ Thiên Chú Chi Bảo sự tình.

Làm rõ tâm tư, Trần Mặc mới dùng trong ngực lấy ra một cái nạp tử, cùng một khối thẻ ngọc.

Không cần phải nói, kia thẻ ngọc chính là Tàn lão cho Trần Mặc thẻ ngọc, cũng không phải « kỳ vật chí », mà là Tàn lão chính mình sáng tác đồ vật, này khiến Trần Mặc rất là hiếu kỳ.

Chương 52: bí mật thế giới (thượng)

Ánh nến tại Trần Mặc nhỏ nhà trúc bên trong không ngừng mà nhảy nhót, đã là màn đêm thăm thẳm, mắt thấy này ngọn nến cũng nhanh thiêu đốt đến phần cuối.

Trần Mặc ngồi yên tại trước bàn, trong tay nắm thật chặt Tàn lão cấp hán thẻ ngọc, trên mặt thần sắc ngơ ra trung nhưng mang theo từng tia một kích động, liền ngay cả sắp thiêu xong ngọn nến cũng đã quên đi đổi.

Như vậy ngồi yên, mãi đến tận đêm khuya biến lớn gió đêm thổi đến mức trúc cửa sổ phát sinh 'Kẹt kẹt kẹt kẹt' tiếng vang, mới cả kinh Trần Mặc tỉnh táo lại, vừa nhìn trên bàn ngọn nến, không khỏi cười khổ đối một nhánh.

Tàn lão thẻ ngọc bên trong nội dung thực sự quá mức rung động, Trần Mặc cảm thấy bản thân sẽ như vậy thất thổ cũng là hợp tình hợp lý.

Nói tới Tàn lão thẻ ngọc, tổng kết lên cũng không lạ kỳ, nếu như muốn tỉ dụ cũng bất quá là tương tự với « Không Tang tiên lộ chí » như vậy giới thiệu tính sách.

Chỉ bất quá nội dung nhiều, chỉ tỉ mỉ xác thực, coi như Trần Mặc đã là tu giả, xem tốc độ so với người bình thường nhanh hơn không ít, cũng chỉ là xem trong đó một phần nhỏ hán bức thiết cần thiết.

Chính là như thế một phần nhỏ. . . Trần Mặc đổi ngọn nến, nhưng không có ngồi xuống, mà là cau mày tại nhà trúc bên trong đi qua đi lại, giảm bớt trong lòng rung động.

Hán nghi hoặc Tàn lão tại sao lại biết được nhiều như vậy? Có đồ vật nói là bí ẩn cũng không quá đáng, Tàn lão đến cùng là cái gì thân phận?

Những này vấn đề Trần Mặc tự nhiên không nghĩ ra đáp án, chỉ có thể đợi đến nỗi lòng bình tĩnh một ít, mới bắt đầu suy nghĩ hán tại trong thẻ ngọc sở nhìn thấy nội dung.

Này thẻ ngọc kỳ thực ký tùy ý, xem ra là Tàn lão nghĩ đến cái gì liền tiện tay ghi nhớ cái gì, bởi vậy thẻ ngọc có một phần quy tắc chung cùng một phần tỉ mỉ mục lục thuận tiện xem.

Cơ mà Trần Mặc tuyệt đối không ngờ, cái thứ nhất rung động đến bản thân nhưng là thẻ ngọc quy tắc chung! Nguyên bản thẻ ngọc, bất luận cái gì nội dung, coi như có cái mở đầu quy tắc chung, đại khái cũng là sáng tác người một ít tâm đắc cùng ý nghĩ.

Mà này trang quy tắc chung nhưng là tại trần thuật Tu giả giới sự tình.

Nguyên lai, bản thân bây giờ vị trí Tu giả giới từ lâu không phải chân chính nên có Tu giả giới. Dựa theo Tàn lão quy tắc chung nói tới, chân chính Tu giả giới cũng xưng là thượng cổ tu giới, tại thượng cổ tu giới thời kỳ, mới là chính thống tu giả thế giới.

Tại bên trong thế giới kia, tu giả tu luyện đại thể dựa vào thiên địa linh khí, các loại thảo dược, viên thuốc chỉ là phụ trợ, được cố nhiên là tốt, nhưng coi như không có, trong thiên địa dồi dào linh khí cũng đầy đủ tu giả làm từng bước tu hành.

Tại cái kia thế giới, có các loại mỏ quặng, tu giả sẽ lấy quặng luyện khí. Có các loại kỳ thú, da lông huyết cốt đều có thể làm như tu luyện tài nguyên, có. . . Các loại cái này tu giả thế giới không có đồ vật, tất cả nguyên nhân Tàn lão suy đoán, đều là bởi vì thiên địa dồi dào linh khí, vạn vật tự nhiên có linh.

Mà ngàn vạn năm qua, tu giả thế giới vẫn luôn như vậy.

Thế nhưng là, tại mấy vạn năm trước, tu giả thế giới không biết trải qua cái gì, linh khí bắt đầu bạo loạn. . . Tiếp đến Tu giả giới lịch sử ghi chép bỗng nhiên đứt rời, ra một cái ngàn năm trống không.

Không có ai biết tại này ngàn năm bên trong phát sinh cái gì? Chỉ biết là tại ngàn năm sau, nguyên bản bỗng nhiên biến thành bạo loạn linh khí biến mất rồi, không, nghiêm ngặt nói đến hán là thiếu thốn, thiếu thốn đến cái gì trình độ?

Chính là nói, muốn như đã từng như vậy dựa vào linh khí tu luyện, mong manh linh khí tối đa chỉ có thể khiến người ta tu hành đến Luyện Khí năm tầng, liền không sẽ lại có đột phá.

"A. . ." Nghĩ tới đây, Trần Mặc không khỏi gật đầu, bản thân sở tại tu giả thế giới đích xác như vậy, tùy ý người linh căn đạo phẩm tái xuất sắc, mong manh linh khí không đủ hấp thu thì có ích lợi gì? Xảo phụ không cũng khó làm không bột đổ gột nên hồ?

Cho nên, tu giả vẫn mình tại cái này hắc ám thời đại triệt để sa sút, tại cái kia niên đại, Trúc Cơ kỳ chính là tuyệt đỉnh tồn tại! Kim Đan, Nguyên Anh, Đại Thừa. . . Những này nguyên bản chân thực từng tồn tại đại năng bị trở thành truyền thuyết. Phi thăng càng là không thể tưởng tượng sự tình!

"Cũng không biết kia ngàn năm bên trong, nguyên bản những kia đại năng lại đi nơi nào?" Trần Mặc lầm bầm lầu bầu, hán làm sao có thể không hiểu kỳ kia trống không ngàn năm đến cùng phát sinh cái gì? Không chỉ có Tu giả giới lưu lạc đến đây, liền cao thủ cũng biến mất rồi?

Cơ mà hắc ám xa xa không đến phần cuối, nguyên bản liền mỏng manh linh khí theo thời gian trôi qua không chỉ có không có biến nhiều, vẫn còn tiếp tục biến mất, do này dẫn đến trong thiên địa những kia thần kỳ mỗ quặng biến mất, kỳ thú a, các loại tài nguyên a đều tại lục tục biến mất.

Có tu giả lo lắng dự tính từ trước, như vậy xuống sợ là không đủ ngàn năm, thế giới đem lại không tu giả, bởi vì không có linh khí, không có tu luyện tài nguyên, còn có thể tu cái gì?

Trần Mặc vu vờ nhìn đến nơi này thời điểm, kia loại hải hùng khiếp vía cảm giác, bởi vì những kia tu giả dự tính từ trước tuyệt không phải buồn lo vô có, tu giả tu không phải dựa vào tài nguyên sao?

Nhưng cũng may trời không tuyệt đường người, không ai từng nghĩ tới, lại qua hơn trăm năm, linh khí bỗng nhiên ổn định lại, không lại tiếp tục biến mất, tuy rằng mỏng manh như cũ, nhưng tóm lại không sẽ triệt để đứt đoạn mất người tu hành con đường.

Linh khí không có biến mất, thế gian tự nhiên còn tồn tại tu luyện tài nguyên, bất quá là biến thành đã ít lại càng ít.

Như vậy, nhiều lắm cũng chính là Tu giả giới uể oải nản lòng, tu giả cảm thấy có như thế kết quả đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Cơ mà không tưởng, lại qua mấy chục năm sau, Tu giả giới lại có phát hiện mới, này phát hiện mới khiến hết thảy tu giả mừng rỡ như điên, này phát hiện mới là cái gì đây? —— linh thực!

Cái gọi là linh thực cái này khái niệm cùng thượng cổ tu giả thế giới trung linh thực nói cũng không phải một vật.

Thượng cổ tu giả thế giới trung, linh thực bình thường phẩm chỉ có thể phụ trợ tu hành được thảo, mà tại tân Tu giả giới linh thực khái niệm cố nhiên bao quát có thể phụ trợ tu hành được thảo, càng bao quát 'Thiên địa Ngũ Hành' !

Như thế nào thiên địa Ngũ Hành? Nói đến có chút phức tạp, trên thực tế giải thích lên chỉ có một câu nói, tức linh thực chính là hết thảy tu luyện tài nguyên.

Liền tựa như có một loại linh thực gọi là —— đồng đồ khoai, đại lượng thu thập gốc rễ thân tinh luyện, liền có thể đề luyện ra một ít đồng đồ, dùng để luyện khí.

Lại tựa như có một loại linh thực gọi là băng nguyên điệp, đại lượng thu thập đoá hoa có thể từ trong đó đề luyện ra —— trăm năm bông tuyết, cũng là một loại có thể luyện khí, làm thuốc tài nguyên.

Còn tựa như một loại linh thực gọi là linh xà đẳng, cắt ra đẳng, đẳng trung sẽ chảy ra chất lỏng, hiệu quả tựa như trước đây nào đó chủng dị thú huyết, có thể dùng để chế tạo bùa. . .

Như vậy nói đến, không liền tựa như thiên địa Ngũ Hành tu luyện tài nguyên hết thảy đều bao hàm tại linh thực bên trong sao?

Trần Mặc nắm chặt nắm đấm, cũng sâu sắc vì bây giờ tu giả thế giới không dễ, vì bây giờ tu giả thế giới khả năng chuyển biến tốt cảm thấy vui mừng, nếu như không phải như vậy, bản thân lại từ đâu tới cơ hội còn có thể tu hành?

Bởi vì có như vậy phát hiện, tu giả thế giới bắt đầu lại lần nữa tỉnh lại lên.

Không có ai biết thế gian thực vật tại sao lại phát sinh như vậy dị biến, thật giống như lại phổ thông cực kỳ hạt thóc cũng có bộ phận biến thành ẩn chứa linh khí linh cốc, nhưng tất cả lại có khả năng liền đáng giá giờ lên trời cùng khánh.

Đích xác như vậy a, Trần Mặc cảm lên trên bàn trúc chén uống một đại chén nước lạnh, trong lòng tâm tình mới sơ qua bình tĩnh.

Như vậy nói đến, bây giờ tu giả thế giới căn bản chính là một cái 'Linh thực thế giới', một cái dựa vào linh thực mới có thể tiến lên thế giới.

Chả trách thượng cổ thế giới căn bản không có linh thực sư nói chuyện, trông trọt được thảo căn bản liền không phải một cái 'Nghề nghiệp', mà bây giờ linh thực sư địa vị hết sức quan trọng!

Nhớ tới bản thân Thiên Chú Chi Bảo, Trần Mặc bỗng nhiên có một loại cảm giác quái dị, bây giờ tu giả thế giới thật giống mới càng thích hợp bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: bí mật thế giới (hạ)

Đương nhiên, Tàn lão quy tắc chung tới đây cũng chưa kết thúc, dù sao thế giới đại biến, như thế nào đi nữa khắp chốn mừng vui, mọi người tại bình tĩnh sau còn là sẽ bắt đầu các loại suy đoán.

Tu giả bên trong thông minh người không biết mấy phần, rất nhanh liền suy đoán ra một cách đại khái, tuy không có thể xác định, nhưng cũng thành được thế gian tán thành.

Kia suy đoán chính là biến mất linh khí còn tại này thế gian, không biết có gì, nhưng tụ tập đến thực vật bên trên, chậm rãi cái biến này thế gian đại đa số nguyên bản hẳn là phổ thông thực vật.

Cái này thuyết pháp được đại đa số người tán đồng, nhưng cũng có rất ít tu giả cũng không ủng hộ.

Bởi vì linh thực cố nhiên cấp thế gian tu giả cung cấp kế tục tu hành tài nguyên, nhưng so với thượng cổ tu giả tu luyện hoàn cảnh còn là kém không biết bao nhiêu, dù sao so với ở khắp mọi nơi thiên địa linh khí, linh thực tài nguyên có hạn eo hẹp, huống chi thượng cổ tu giả thế giới còn có rất nhiều như vậy hoặc là như vậy tại nguyên đây?

Như vậy 'Hồi đoái', là không bằng nhau. Như vậy nói đến, linh khí còn là biến mất rồi không ít, tu luyện tài nguyên còn là biến mất rồi không ít!

Cũng do này suy đoán, mấy vạn năm trước nhất định phát sinh to lớn biến cố.

"Từ mỗi một loại này, lão phu suy đoán, to lớn tai biến nhất định tồn tại. Linh thực xuất hiện cũng không phải linh khí biến mất đổi, cả gan nhận định, là bởi vì đại tai, thiên địa pháp tắc phát sinh to lớn biến cố gây nên."

Này đoạn luận thuật qua đi, Tàn lão cũng đưa ra bản thân suy đoán, như vậy suy đoán càng làm cho Trần Mặc rung động không ngớt.

Thiên địa pháp tắc? Này loại huyền diệu khó hiểu đồ vật, căn bản không phải một cái Luyện Khí kỳ tu giả có khả năng tiếp xúc đồ vật, thế nhưng nghe tới liền rất lợi hại, Tàn lão chẳng lẽ là tiếp xúc được cấp độ này, mới sẽ đưa ra phán đoán như vậy?

Mà thiên địa pháp tắc cái gì dạng tu giả mới có thể hơi có tiếp xúc? Kia cần phải Nguyên Anh kỳ tu giả không thể a!

Chẳng lẽ Tàn lão là Nguyên Anh kỳ tu giả? Tuyệt đối không thể! Trần Mặc nghĩ tới chỗ này, bản thân đều lấy làm kinh hãi.

Thế gian Tiên môn phân cửu phẩm. Nhất phẩm Tiên môn tự nhiên là lợi hại nhất, cửu phẩm Tiên môn thì là yếu nhất.

Mà dựa theo phân chia quy tắc, nhất phẩm Tiên môn tất nhiên sẽ có năm vị trở lên Nguyên Anh kỳ tu giả, mới có tư cách bị xưng là nhất phẩm Tiên môn.

Cho tới tại môn trung có hay không Đại Thừa kỳ tu giả, những kia dựa theo Trần Mặc địa vị là không thể biết được.

Nói chung, năm vị Nguyên Anh kỳ là cứng nhắc tiêu chuẩn không sẽ sai rồi.

Từ này có thể thấy được, nhất phẩm Tiên môn cũng mới yêu cầu năm vị Nguyên Anh tu giả, như vậy Nguyên Anh tu giả là cỡ nào đáng quý? Bây giờ không phải là thượng cổ tu giới, mà tại thượng cổ tu giới Nguyên Anh tu giả cũng không phải cái trắng cù cái, một trao một cái, bọn hắn đồng dạng là phi thường có thân phận địa vị.

Không Tang Tiên Môn chi là vền vẹn cửu phẩm, dựa theo yêu cầu, chỉ cần có một vị Kim Đan tu giả liền có thể vào cửu phẩm, muốn Tàn lão đều là Nguyên Anh tu giả, ít nhất lập tức có thể đề thăng thành lục phẩm trở lên tông môn.

Còn nữa, nhìn dáng dấp Tàn lão cũng không phải môn nội lừng lẫy lợi hại nhân vật, cũng chính là trông coi tàng linh các mà thôi.

"Ân, có lẽ là Tàn lão tuổi trẻ lúc du lịch khá nhiều, kiến thức rộng rãi." Trần Mặc rốt cục đối Tàn lão hết thấy suy đoán hạ xuống một cái định luận, liền không lại nghi hoặc Tàn lão việc.

Quy tắc chung mang đến rung động chính là như vậy, Trần Mặc trong lòng các loại tâm tình đến cùng hóa thành một loại mạng theo chờ mong hưng phấn.

Không vì cái gì khác, liền bởi vì hắn có kia viên thần bí hạt châu, đặt ở bây giờ mới là như cá gặp nước thời đại.

Bất quá, cũng liền chú định Trần Mặc sau đó hành sự sẽ càng thêm cẩn thận một chút.

"Đi đến trung tâm giới là một cơ hội, ta không tham lam, lại cẩn thận một ít, tìm được mấy viên khó được linh thực hạt giống đã là rất nhiều giúp ích." Nghĩ đến bản thân Thiên Chú Chi Bảo, Trần Mặc tự nhiên đã nghĩ đến trung tâm giới chi hành, cấp bản thân âm thầm định ra rồi mục tiêu.

Chỉ bất quá trung tâm giới. . . Trần Mặc lại nghĩ đến Viên Tiểu Tiểu cấp bản thân luận thuật trung tâm giới, không chỉ có vừa tức giận vừa buồn cười, quả thực cùng Tàn lão miêu tả trung tâm giới một trời một vực, căn bản liền không phải như vậy giản đơn một chuyện.

Nếu như bản thân dựa theo Viên Tiểu Tiểu thuật đi đối đãi trung tâm giới, sợ là đi đến trung tâm giới nhất định sẽ đối mặt chuẩn bị không đủ, không chiếm được cơ duyên vấn đề.

Nhưng cái này sự tình, Trần Mặc cũng không thể trách tội với Viên Tiểu Tiểu, làm như một cái Luyện Khí kỳ tu giả có thể có dạng này kiến thức đã là cực kỳ không dễ.

Chân chính trung tâm giới đến cùng là chuyện gì xảy ra đây?

Từ Tàn lão thề ngọc bên trong miêu tả đến xem, đầu tiên muốn dính đến toàn bộ thế giới.

Trần Mặc sờ tại thế giới tổng cộng chia làm tám mảnh đại lục, trong đó một mảnh bé nhất đại lục hiện hình tròn, bị mặt khác bảy mảnh hiện dẹt điệp hình, to nhỏ hầu như nhất trí đại lục vờn quanh, mà trung gian kia mảnh đại lục liền gọi trung tâm giới.

Mà Tàn lão còn nói, này tám mảnh đại lục bị một cổ thần bí lực lượng lẫn nhau hấp dẫn, thêm vào tại đại lục cùng đại lục ở giữa hư vô chi hải liền tạo thành toàn bộ thế giới.

Vừa nghĩ tới bản thân thế giới là như vậy hình thái, Trần Mặc trên mặt liền hiện ra thần sắc quái dị, hẳn có thể tưởng tượng bản thân sờ tại thế giới cũng bao hàm tại trong hư không vũ trụ, nhưng bảy cái dẹt điệp quay chung quanh một cái nhỏ nhỏ trung tâm giới, làm sao cảm giác như một đóa tung bay ở hư không bên trong bông hoa đây?

Càng tưởng Trần Mặc càng cảm thấy cái này thế giới như một đóa hoa, mà không phải chính mình tưởng tượng, toàn bộ thế giới là một mảnh tung bay ở không trung đại địa.

Này loại kỳ quái ý nghĩ Trần Mặc ép không được, nhưng cũng cảm thấy thật là buồn cười, bất quá này loại không quá quan trọng sự tình Trần Mặc đương nhiên sẽ không thái quá lưu ý, mà là tiếp tục nghĩ trung tâm giới các loại.

Từ Tàn lão thuyết pháp trung, mỗi một mảnh đại lục đều rất lớn, đường kính không biết mấy vạn dặm, coi như trung tâm giới là trong đó bé nhất một mảnh đại lục, cũng là xa xa lớn hơn Trần quốc như vậy một cái quốc gia.

Như thế lớn trung tâm giới bao hàm bí mật không biết mấy phần, mà trung tâm giới bị phát hiện cũng bất quá là vạn năm trước đây sự tình. Nghe nói là có một cái lợi hại nhất Đại Thừa kỳ tu giả vượt qua cuồng bạo nhất một vùng biển mới vạch trần trung tâm giới khăn che mặt.

"Năm đó, đại năng tu giả ngang qua bạo loạn hải vực, phát hiện thần kỳ trung tâm giới. Đồng thời cũng phát hiện thiên địa tạo thành tự nhiên trận pháp, thêm vào cực phẩm linh thạch, trận pháp liền có thể tự nhiên vận chuyển, quả thực là thần kỳ."

"Không phải vậy, lấy bây giờ tu giả thế giới năng lực, có thể đến trung tâm giới giả, rất ít không có mấy."

"Tuy trận pháp có thể giải quyết ngang qua đại lục nổi khổ. Nhưng trung tâm giới lại bị một cổ thần bí lực lượng vờn quanh, dường như trong thiên địa tự nhiên hình thành hình tròn vòng bảo vệ, quay chung quanh toàn bộ trung tâm giới."

"Lại trải qua mấy ngàn năm, Tu giả giới mới chậm rãi tìm tòi ra trung tâm giới vòng bảo vệ quy luật. Nguyên lai mỗi bảy mươi năm, vòng bảo vệ sẽ phát sinh một lần biến hóa, Kim Đan kỳ tu giả ổn định vòng bảo vệ, có thể khiến Luyện Khí kỳ tu giả tiến nhập trung tâm giới ngoại vây hải đảo."

"Mỗi một trăm năm mươi năm, vòng bảo vệ lại sẽ phát sinh biến hóa. Nguyên Anh kỳ tu giả ổn định vòng bảo vệ, có thể khiến Trúc Cơ kỳ đệ tử tiến nhập trung tâm giới đại lục ngoại vi."

"Mỗi ba trăm năm, vòng bảo vệ tái sinh biến hóa, Kim Đan kỳ tu giả tự thân chuẩn bị ổn định pháp bảo, hoặc Nguyên Anh kỳ tu giả hộ pháp, có thể vào trung tâm giới đại lục trung bộ."

"Còn lại biến hóa thì càng thêm đa dạng, liền không phải lão phu có khả năng tổng kết, chỉ biết ba trăm năm làm hạn định, có thể vào bốn tốp Luyện Khí tu giả, hai nhóm Trúc Cơ kỳ tu giả, một nhóm Kim Đan tu giả."

"Mà lại dựa theo này dạng quy luật, ở trung tâm giới bên trong, càng là thâm nhập, cơ duyên càng lớn. Trung tâm giới là loại nào cơ duyên, khó có thể tưởng tượng, kinh ngạc vô hạn."

"Không phải lão phu có thể tổng kết?" Trần Mặc sờ sờ mũi, dựa theo này loại thuyết pháp, cái này Tàn lão nhất định đối trung tâm giới còn có hiểu rõ, chỉ là không tốt tổng kết thôi.

Còn là... Tàn lão cố ý có ẩn giấu, sau đó không tả?

Nhưng bất kể thế nào, bản thân chỉ là Luyện Khí kỳ tu giả, đi tưởng kia Kim Đan kỳ sau đó sự tình làm cái gì? Chỉ bất quá, Trần Mặc là rõ ràng, trung tâm giới là một cái tu giả khả năng trong cuộc đời muốn tiến nhập nhiều lần địa phương, nếu như có cơ duyên kia mà nói.

Chương 54: kế hoạch tu luyện

Bởi Tàn lão thể ngọc, trung tâm giới một chuyện đã triệt để gây nên Trần Mặc hứng thú, nếu như nói trước hẳn tiến nhập trung tâm giới chỉ là tưởng vì sự phụ cùng sư huynh tìm được cơ duyên, ở đây cơ sở thượng có thể thu được luyện căn huyền thảo liền đã hoàn mỹ.

Bây giờ nhưng không kìm lòng được tưởng muốn càng thêm thăm dò trung tâm giới, mà nghiên cứu nguyên nhân, bất quá là bởi vì Tàn lão thể ngọc thượng một câu nói 'Khó có thể tưởng tượng, kinh ngạc vô hạn.'

Dù sao nhìn bộ phận Tàn lão cho thể ngọc, Trần Mặc đã thành thói quen Tàn lão kia loại tự thuật phương thức, bất kỳ sự tình đều tuyệt đối khách quan, sóng lớn không sợ hãi.

Đối với trung tâm giới khả năng gặp gỡ cơ duyên nhưng là hiếm có dùng tới hai cái cảm khái, có thể thấy được trung tâm giới thật bất phàm.

"Dù sao cũng là quy tắc khó hiểu địa phương, bất kỳ cơ duyên không đều có khả năng?" Trần Mặc trong lòng hùng hực, trung tâm giới quy tắc khó hiểu cũng là Tàn lão tự thuật.

Bởi vì ở trung tâm giới cũng không phải hiện hữu thể giới quy tắc, trong đó linh khí dồi dào, nghiêm nhiên liền như thượng cổ tu giả thể giới.

Thế nhưng là nơi đó một mực cũng là linh thực thể giới, đồng dạng đầy rẫy cùng hiện nay thể giới một dạng, có thể dùng coi như các loại tài nguyên linh thực.

Nói đơn giản, trung tâm giới liền như thượng cổ cùng hiện nay trùng điệp một chỗ, nơi đó cơ duyên làm sao khả năng bình thường?

Nghĩ đến này các loại kỳ dị địa phương, Trần Mặc hận không thể hiện tại liền có thể lập tức đi tới, người thiếu niên coi như như thế nào đi nữa trầm ổn, chung quy kia phần bốc đồng cùng hiếu kỳ còn là tại.

Cơ mà như vậy xung động cũng chỉ là chốc lát, tại hít sâu mấy hơi thở sau, Trần Mặc lại bình tĩnh hạ xuống.

Trung tâm giới là hảo địa phương, nhưng một mực chính là bởi như vậy kỳ dị, linh khí dồi dào, bên trong nguy hiểm cũng khiến người khó có thể tưởng tượng.

Đầu tiên, chính là dị thú tồn tại! Bây giờ tu giả thể giới, ngoại trừ nơi hiểm yếu kỳ địa, chủ yếu nhất nguy hiểm còn là đến từ chính người —— dù sao tu giả ở giữa sẽ tranh cướp lẫn nhau tài nguyên.

Ngoài ra, Tàn lão mơ hồ nhắc qua bộ tộc, nhưng Trần Mặc cũng không làm sao để ở trong lòng, kéo tới bộ tộc sự tình, không ngoài hẳn là đại tu giả bận tâm.

Nhưng tại linh khí dồi dào thượng cổ thể giới, dị thú chính là dị thường hung hiểm tồn tại, đã trung tâm giới cũng có thượng cổ hoàn cảnh, tự nhiên sẽ có dị thú.

Chỉ là dị thú là như thế nào một cái khái niệm, Trần Mặc hiện tại còn không rõ ràng lắm, bởi vì vừa nảy vội vàng xem, hẳn cũng không có đi xem dị thú giới thiệu, thời gian còn nhiều, hẳn có thể tạm gác lại sau đó chậm rãi hiểu rõ.

Trừ ra dị thú bên ngoài, trung tâm giới hiểm địa đông đảo, ảo cảnh, hung thực không phải là ít, nói chung một ít biến mất rồi thượng cổ tồn tại cùng thủ đoạn đều sẽ mặc danh xuất hiện ở trung tâm giới, cũng không ai biết vì sao lại như vậy?

"Thôi, không đi nhiều nghĩ đến. Hội sinh thành thiên sinh trận pháp địa phương, nhất định cất giấu bí mật lớn, ta chỉ cần phải đến tìm cơ duyên, tạp sự không cần để ở trong lòng." Cứ việc trung tâm giới có các loại kỳ dị, Trần Mặc cũng là hiểu kỳ, nhưng rất nhanh ngăn cản bản thân tiếp tục suy nghĩ.

Sư huynh đã từng nói, tu giả đồng dạng tu tâm, tạp niệm quá nhiều, ngược lại sẽ mất thuần túy ý chí, tu giả chỉ cần rõ ràng bản thân muốn làm cái gì, làm sao làm liền đầy đủ.

Trung tâm giới những này sự tình, Trần Mặc đến này coi như có hiểu rõ, cũng rõ ràng cơ duyên cùng nguy hiểm cùng tại, bản thân đã khẳng định tưởng muốn đi trung tâm giới, như vậy việc cấp bách chính là tăng cao thực lực.

Nghĩ đến tăng cao thực lực, Trần Mặc lại lần nữa cảm lên trong tay nạp tử, do dự một chút lại đem nạp tử để vào trong ngực.

Cứ việc đã trời tối người yên, hẳn sở tại thung lũng cũng ít có người đến, Trần Mặc còn là lo liệu vạn sự cẩn thận nguyên tắc, ra ngoài tra xét một phen.

Xác định an toàn sau, lại tự mình động thủ làm mấy cái người đến liền sẽ chạm được cơ quan nhỏ, này mới yên tâm trở về nhà, lấy ra nạp tử, đem nạp tử

trung đồ vật toàn bộ đổ tại trên bàn.

Nạp tử trung đồ vật nói đến không tính quá nhiều, đổ tại trên bàn cũng bắt quá chiếm quá nửa bàn diện tích.

Một lớn một nhỏ hai cái bố túi áo là Trần Mặc thu thập kém phẩm linh cốc cùng hạ phẩm linh cốc, tự nhiên đến từ hắc Thiên Chú Chi Bảo.

Một cái chứa Nhân Thảo hộp gỗ.

Thêm vào sư huynh tặng cho bản thân, tổng cộng hai mươi một khối linh thạch.

Một ít không lắm đáng giá tạp vật, bao quát trông trội linh ruộng cần thiết công cụ.

Bạch, hồng, hắc ba khối thể ngọc, một cái tiểu kiếm, một cái phong lại hộp ngọc, còn có một cái chứa tụ linh hoàn bình sứ.

Tính cả lạng lẽ trông ở phía sau viện Mộng Yểm U Bạch, này chính là Trần Mặc toàn bộ gia sản. Cũng là Trần Mặc tăng cao thực lực nội tình.

"Oi. . ." Nhìn trên bàn đồ vật, Trần Mặc thở dài một tiếng, khoảng cách linh thực đồng tử thi đấu còn có hơn một năm chút thời gian, liền bằng những này, bản thân có thể đề thăng đến mức nào đây? Hắc trong lòng đều là tràn ngập cảm giác nguy cơ, hoàn toàn không tưởng một cái Luyện Khí tầng một người có thể nắm giữ như vậy thân gia, là cỡ nào 'Khủng bố' một chuyện.

Đương nhiên, này cũng là không có cụ thể so sánh, Trần Mặc mới không biết mình đã rất nghịch thiên.

"Đầu tiên, trước hết dùng tụ linh hoàn, tăng nhanh tu luyện tốc độ." Trần Mặc trước tiên cầm lên bình sứ, trong lòng ám định.

Hắn bây giờ đã mở ra năm cái kinh mạch, lại mở ra một cái kinh mạch, liền có thể đột phá Luyện Khí hai tầng, dù sao đột phá một tiểu tầng có thể cấp thực lực mang đến nhanh nhất đề thăng.

Tính được, mười viên tụ linh hoàn hắn là được rồi.

Chỉ là. . . Quá mức xa xỉ a! Dù là Trần Mặc có Thiên Chú Chi Bảo, cũng là đau lòng không ngớt, phải biết nếu như không phải đặc thù tình huống, hạt nhân đệ tử e sợ cũng không dám lựa chọn dùng tụ linh hoàn đến mở ra kinh mạch, này loại đan dược tại Luyện Khí kỳ thời điểm, đều là dùng để phụ trợ phá tan ba, sáu, chín tiểu cửa ải chỉ dụng.

Quái cũng chỉ có thể trách bản thân, linh căn đạo phẩm quá thấp, thấp đến Không Tang Tiên Môn không người nào có thể so.

Dựa theo Trần Mặc đối bây giờ tu giả hiểu rõ, bản thân tưởng muốn đuổi tới bình thường tu giả tu luyện tốc độ, tiêu hao tài nguyên sợ là người khác mấy lần còn không ngừng được.

Nói đơn giản, thật giống như người khác chỉ dùng một phần linh khí, liền có thể mở ra điều thứ nhất kinh mạch, bản thân nhưng cần dùng ba phần, thậm chí năm phần.

Một mực tu hành một đường, càng đi về phía sau càng khó đột phá, bởi vì tu hành vốn là nghịch thiên, thiên địa pháp tắc hạn chế khiến tu giả mở ra điều thứ nhất kinh mạch hoặc là một phần linh khí liền đủ, nhưng điều thứ hai tất nhiên liền sẽ tăng gấp đôi, điều thứ ba, điều thứ tư đây?

Trần Mặc quả thực không dám tưởng tượng, bản thân tiếp tục tu hành sẽ tiêu hao bao nhiêu tài nguyên? Nhưng đã bước lên tiên đồ, liền không đường rút lui có thể đi.

Trần Mặc cũng không keo kiệt, tất cả tài nguyên nếu như không hóa thành thực lực, lại có cái gì ý nghĩa? Cho nên cũng chỉ có kẻ tục xa xỉ xuống.

Kia liền như vậy, tụ linh hoàn liền dùng đến tăng lên đến hai tầng, sau khi lại tiếp tục mỗi ngày linh cốc 'Quản nợ' !

Nghĩ tới đây, Trần Mặc đem cầm qua tụ linh hoàn đặt ở bên người, chuẩn bị chờ một lúc một tu hành liền dùng.

Bất quá, tụ linh hoàn cũng thật là thứ tốt, coi như hạ phẩm linh cốc cháo cũng không có nó cung cấp linh khí dồi dào.

Nói đến nó tài liệu chính bất quá chính là kém phẩm cùng chút ít hạ phẩm linh cốc, bản thân thu hoạch như vậy nhiều, nếu như luyện thành tụ linh hoàn. . . Trần Mặc liếm môi một cái, ánh mắt thoáng cái hừng hực lên, nhìn phía trên bàn cái kia hộp ngọc.

Nếu như có nó —— Lam Diễm quả, bản thân kiếm cô luyện được cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng a.

Chương 55: linh hỏa

Cứ việc tâm tâm niệm niệm luyện được khả năng, Trần Mặc còn là một cái thói quen đều đầu vào đáy người.

Nhìn trên bàn đồ vật, hẳn xuất kỳ không có trước tiên đi động chứa Lam Diễm quả hộp ngọc, mà là nhìn phía trên bàn mặt khác mấy thứ đồ.

Hắn cần toàn bộ làm ra hiểu rõ sau khi, mới sẽ lập ra bản thân tiếp đến con đường tu hành, làm từng bước tiếp tục đi.

Đầu tiên, Trần Mặc cầm lên trên bàn một khối thẻ ngọc màu trắng, kia là trung niên tu giả nạp tử trung ba khối thẻ ngọc một trong.

Sau khi trở về, vẫn bận dưỡng thương, chú ý Thiên Chú Chi Bảo trông trọt việc, Trần Mặc cũng liền vẫn không có thanh lý những này chiến lợi phẩm.

Bây giờ ngược lại là có thể ngắm nghía cẩn thận.

Như vậy nghĩ, Trần Mặc đã đem thẻ ngọc màu trắng kê sát ở trên trán, chốc lát liền đã xem xong, không chút biến sắc đặt ở một bên.

Tiếp đến, Trần Mặc lại cầm lên màu đỏ thẻ ngọc, cũng tương tự không có tiêu hao bao nhiêu thời gian, nhưng trên mặt nhưng có một tia kinh hỷ chỉ ý.

Cuối cùng Trần Mặc lại cầm lên thẻ ngọc màu đen, lần này chỉ là trong nháy mắt, Trần Mặc liền thả xuống thẻ ngọc, nhẹ nhàng 'Ồ' một tiếng. Nhưng cũng không lắm lưu ý đáng đáp.

Nguyên lai, này thẻ ngọc màu trắng chỉ là bình thường đồ vật, là một phần tằm thường Luyện Khí pháp môn, cùng Đường Nguyên Quyết này loại hàng thông thường không phân cao thấp, Trần Mặc đã luyện Đường Nguyên Quyết, đương nhiên sẽ không lại đi dùng nó.

"Chỗ tốt duy nhất ngược lại là so Đường Nguyên Quyết hoàn chỉnh chút, đầy đủ có thể luyện đến Luyện Khí đại viên mãn. Nhưng Đường Nguyên Quyết mua lên cũng không mắc, không có tác dụng gì." Đây là Trần Mặc trong lòng đánh giá.

Cơ mà màu đỏ thẻ ngọc nhưng không phải như vậy giản đơn, là một đạo pháp môn, hơn nữa chính là trung niên tu giả tối bất phạm đạo kia pháp môn——kiếm khí. Không phải vậy Trần Mặc cũng không sẽ vì vậy mà kinh hỷ.

Này đạo tên là «Linh Động Kiếm Khí» pháp môn Trần Mặc qua loa xem lướt qua một thoáng, cũng không tính phức tạp, chỉ ít so với «Viêm Hỏa Chân Lục» không biết giản đơn bao nhiêu.

Chỉ cần linh khí đầy đủ chống đỡ, bản thân rất nhanh liền có thể luyện thành, như vậy cũng là đề thăng mấy phần thực lực, nhiều một tấm bảo mệnh lá bài tẩy!

Quả nhiên chiến lợi phẩm kiếm kê lên, chính là khiến người tâm tình sung sướng a.

Cho tới kia thẻ ngọc màu đen, Trần Mặc cảm thấy liền không tính thẻ ngọc chứ? Bên trong vậy mà phong ấn một đạo trung niên tu giả khí tức, chỉ bất quá khí tức đã không hề sống sinh mệnh dập dờn, đại biểu khí tức chủ nhân đã chết.

Dù là như vậy, cũng chỉ cần một cảm ứng liền biết là kia trung niên tu giả.

Cái này có cái gì ý nghĩa? Trần Mặc có chút không rõ. Bất quá phong ấn một đạo khí tức này loại thủ đoạn lại tằm thường cực kỳ, chỉ ít nghe nói phổ chợ trên có chút trọng yếu giao dịch, tại đàm định thời gian, thì sẽ yêu cầu phong ấn một đạo khí tức lẫn nhau trao đổi.

Nói là dễ dàng cho lần theo? ! Nói chung, tại giao dịch xong sau khi, mới sẽ bóp nát này loại khí tức ngọc bài.

Trần Mặc tự nhiên không biết chỉ dựa vào một đạo khí tức làm sao lần theo? Bất quá trong lòng sớm tại nghe nói lúc liền làm quyết định, bản thân khí tức tuyệt đối không sẽ tùy tiện phong ấn.

Một bên nghĩ, Trần Mặc một bên đem này nhìn như vật vô dụng ném vào nạp tử, sau đó quyết định tại Tàn lão thẻ ngọc bên trong tra tra, có hay không đối này loại phong ấn có khí tức thẻ ngọc có cái gì nói rõ? Chỉ ít muốn xác định tác dụng sau đó Trần Mặc mới sẽ quyết định.

Tra xét xong thẻ ngọc sau đó, Trần Mặc lại lần nữa cầm lên trên bàn thanh kia tiểu kiếm, nhắm mắt cảm thụ một thoáng trong đó linh khí gọn sóng, lập tức liền nhận ra này là một thanh Linh khí.

Này thẻ gian tu giả đương nhiên cũng cùng thượng cổ một loại, tu giả cũng cần phòng thân chiến đấu đồ vật, tuy rằng linh quặng đã tiếp cận biến mất, còn có linh thực thay thế, tác dụng nói đến cũng gần như.

Cho nên, những này sự vật phân chia cũng sẽ cùng thượng cổ gần như.

Mặc kệ là phòng thân, công kích, còn là tạp dùng, hết thảy đều đại khái hóa thành Linh khí, pháp khí, linh bảo, pháp bảo, Huyền khí, huyền bảo sáu cái

tầng thứ.

Đương nhiên, tại thượng cổ thể giới trung có kia Tiên khí Tiên bảo, thậm chí Thần khí thần bảo, nhưng bây giờ tu giả thể giới tuy rằng khôi phục một chút nguyên khí, nhưng lại không phi thăng câu chuyện, những này bảo bối cũng không thấy tăm hơi, phân chia cũng không có ý nghĩa.

Bất quá, coi như thần bảo cũng không phải cao cấp nhất, cao cấp nhất còn là kia Thiên Chú Chi Bảo. Lần này Trần Mặc nhớ tới, bản thân lúc trước cái gì cũng không hiểu lúc, liền đem hạt châu phán đoán là Thiên Chú Chi Bảo chân thực vô tri, không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Bây giờ tuy cũng không cách nào phán đoán, nhưng nghiền cứu tác dụng, Trần Mặc chính là kiên định tin tưởng hạt châu là Thiên Chú Chi Bảo.

Không lại làm nhiều nghĩ, Trần Mặc cũng tùy ý đem này Linh khí thu vào nạp tử, Linh khí dù sao không giống với hắc làm ruộng những kia linh cụ, cần được Luyện Khí bốn tầng sau đó có khả năng sử dụng, có lẽ kia trung niên tu giả là vì bản thân đột phá Luyện Khí ba tầng tiểu cửu ải sau chuẩn bị vũ khí.

Bây giờ Luyện Khí bốn tầng Trần Mặc một chốc cũng không đạt tới, tự nhiên cũng không dùng được. Huống hồ, kẻ địch đồ vật, Trần Mặc cũng không tính sử dụng, hắc cần thận một chút sợ rước lấy cái gì phiền phức, trong lòng đã định ra bán rồi xong việc.

"Mười khối tả hữu linh thạch hẳn là có thể đổi đến, ngược lại cũng là có chút giúp ích." Trần Mặc ngao du phố chợ không phải bạch ngao du, đổi giá hàng bao nhiêu có nhất định hiểu rõ, đã quyết định bán, đương nhiên muốn làm được trong lòng hiểu rõ.

Quyết định hảo tiểu kiếm sự tình sau khi, Trần Mặc bắt đầu thanh lý bàn, chỉ để lại trang bị tu linh hoàn bình sứ cùng chứa Nhân Thảo hộp gỗ, lúc này mới đem hùng hực ánh mắt tìm đến phía trên bàn hộp ngọc.

"Lam Diễm quả, Huyền giai linh thực, luyện hóa quả, trừ có thể đề thăng tu vi, cũng có thể ở trong đan điền sản sinh một tia đồng nguyên linh hóa (cấp thấp Lam Diễm), bởi vậy cũng có thể chia làm thiên địa kỳ vật."

Này chính là Tàn lão tại thể ngọc bên trong đối Lam Diễm quả tổng thuật, giản đơn nhưng dị thường rõ ràng.

Mà lúc này Trần Mặc cũng đã biết được, cái gọi là thiên địa kỳ vật tự nhiên cũng bao hàm các loại linh thực, chỉ cần có cực đại đặc thù công dụng, không đơn thuần chỉ là đề thăng tu vi linh thực, hết thảy đều có thể coi thiên địa kỳ vật.

Nhưng chỉ cần là linh thực, mặc kệ có phải hay không thiên địa kỳ vật, cuối cùng còn là sẽ bị chia làm thiên địa huyền hoàng tứ phẩm.

Không nên xem thường huyền phẩm văn ven chỉ là so hoàng phẩm cao hơn một cấp, này một đại cấp đại biểu khác biệt có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Chỉ vì thể gian linh thực vô số, mười có tám, chín đều là Hoàng giai. Chỉ bất quá có Hoàng giai trân quý, có Hoàng giai tầm thường.

Nhưng trân quý cùng tầm thường tu giả đã lười phân chia, chỉ dựa theo giá trị, dùng linh thạch đến cân nhắc là được.

"Nhưng cũng thuận tiện." Trần Mặc rất tán thành, phân chia như vậy nhiều đạo đạo, hẳn cũng lười đi nhớ, chỉ cần rõ ràng công dụng liền tốt, nếu là đổi tiền, cầm thị trường vừa hỏi liền biết. Bằng không, như vậy nhiều ghi chép linh thực sách là dùng để làm gì?

Thu hồi tạp niệm, Trần Mặc cầm lên hộp ngọc, này Lam Diễm quả tuy là Huyền giai, nhưng tại Huyền giai bên trong cũng chỉ có thể tính là tầm thường.

Bởi vì bản về đề thăng tu vi, nó còn không bằng một ít trân quý Hoàng giai linh thực. Chỉ là nó có thể ở trong đan điền sản sinh một tia đồng nguyên linh hóa mới vượt qua đến Huyền giai.

Không nên xem thường này linh hóa, tại Tu giả giới không biết bao nhiêu người mê tít mắt này các loại linh vật! Trong cơ thể nếu có một tia linh hóa, không chỉ có thể tại công kích lúc mang tới Linh Diễm, còn có thể dùng này linh hóa luyện được, diệu dụng vô cùng.

Tại công kích lúc mang tới một tia linh hóa lợi hại, Trần Mặc tại hỏa quật động trung đã lĩnh hội, coi như Lam Diễm quả Lam Diễm thuộc về cấp thấp linh hóa, cũng bùng đến lợi hại không gì sánh được.

Cho tới luyện được, Trần Mặc lắc đầu, một cái Lam Diễm quả chỉ đủ ở trong đan điền sản sinh một tia linh hóa, một tia linh hóa sao có thể luyện được?

Trừ khi... Bản thân tại Thiên Chú Chi Bảo bên trong có thể thành công trồng ra Lam Diễm quả!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: con đường kiếm linh thạch

Này tuyệt đối là một cái lớn mật ý nghĩ, nhưng cũng là một cái rất thực tế ý nghĩ.

Thiên Chú Chi Bảo chính là Trần Mặc to lớn nhất lá bài tẩy, có gì lý do không vận dụng đến cực hạn đây? Nói lớn mật, chỉ bất quá là bởi vì Trần Mặc không biết muốn dùng bao nhiêu linh tuyến mới có thể khiến Lam Diễm quả thuận lợi mọc ra.

Này tuyệt đối là một cái cần trường kỳ kiên trì con đường.

Dựa theo không gian bên trong linh ruộng tác dụng, một năm thành thực linh cốc chỉ cần 5 ngày, mà Lam Diễm quả cư Tàn lão ghi chép, thì rõ ràng cần 200 năm mới có thể nở hoa kết quả.

Này chính là nói, Lam Diễm quả thành thực thời gian là linh cốc hai trăm lần, như vậy tính dưới, hai trăm cái 5 ngày, cũng chính là tiếp cận thời gian ba năm.

Coi như ba năm cũng là muốn chờ, không nên nhìn bây giờ Lam Diễm quả Lam Diễm lợi hại, vì Trần Mặc công kích thêm vào to lớn nhất một lá bài tẩy.

Nhưng nó dù sao cũng là cấp thấp linh hóa, theo tu vi đề thăng, Trần Mặc có lý do tin tưởng nó sẽ từ từ bị trở thành vô bổ.

Phải biết 'Thiên địa Ngũ Hành' đều có thể bồi dưỡng, tại bây giờ tu luyện pháp tắc dưới, đan điền có thể bao hàm dưỡng linh hóa, tự nhiên cũng có thể bao hàm dưỡng linh thủy, linh mộc, linh thổ, thậm chí linh kim khí, các loại tác dụng không phải là ít.

So với những này, cấp thấp linh hóa lại tính được là cái gì đây? Còn không cần đi tưởng kia cao đẳng linh hóa!

Trần Mặc tuyệt đối không thể chịu đựng bản thân thật vất vả tìm được Huyền giai linh thực, cuối cùng chỉ bị trở thành vô bổ. Huống chi nó còn chứa linh hóa?

Sau đó, ai dám bảo đảm còn có thể tìm tới tương tự linh thực đến thay Lam Diễm? Khó a!

Bất quá nếu như có thể nhiều trồng ra Lam Diễm quả, khiến một tia linh hóa biến thành bông *** đến, mãi đến tận có thể luyện chế đan dược, kia Lam Diễm liền vĩnh viễn không sẽ bị trở thành vô bổ.

Phải biết tại này thế gian luyện dược chỉ có ba loại thủ đoạn.

Thứ nhất, tự nhiên là tại trong cơ thể bồi dưỡng các loại linh hóa, chỉ cần hóa thể đầy đủ chống đỡ luyện dược đều có thể.

Thứ hai, là tu đến Kim Đan kỳ sẽ sản sinh một tia Tam Muội Chân Hỏa, theo Tam Muội Chân Hỏa lớn mạnh tự có thể luyện dược.

Đệ tam, chính là lợi dụng địa hỏa. Nhưng bây giờ đã không so sánh với cổ, địa hỏa tài nguyên có hạn eo hẹp, hảo địa hỏa tài nguyên thậm chí sẽ dẫn tới nhất phẩm tông môn tranh cướp. Nhưng chẳng biết vì sao, coi như lại hảo địa hỏa tài nguyên luyện dược cũng không bằng tự thân linh hóa cùng Tam Muội Chân Hỏa luyện dược hiệu quả tốt.

Nói tóm lại, liền có thể biết chỉ cần Lam Diễm đầy đủ, đối Trần Mặc ý nghĩa có cỡ nào trọng đại.

Cũng là bởi vậy, linh thực sư cố nhiên tại này Tu giả giới hết sức quan trọng, nhưng địa vị còn là không bằng luyện dược sư.

Dùng địa hỏa luyện dược cần tuyệt đại thiên phú, mà tự thân có thể được đến linh hóa luyện dược lại có mấy người? Ngoài ra, chính là Kim Đan trở lên đại năng.

Huống hồ, luyện dược sư vẫn cần vô số linh thực đến tăng lên luyện dược thông thạo trình độ.

Thử hỏi tại như vậy hà khắc điều kiện dưới, linh thực sư coi như không thể so luyện dược sư địa vị cũng là chuyện đương nhiên.

Trần Mặc cũng không tính được cái gì luyện dược sư thân phận, đối hắn tới nói, tất cả điều thấp là tốt nhất, hần bức thiết tưởng muốn luyện dược, chỉ là vì tận lực có thể tiếp tục tu hành.

"Lam Diễm quả tại trong ngắn hạn vẫn chưa thể cực hạn phát huy, nhưng trong ngắn hạn nếu như ta luyện hóa Lam Diễm quả, thực lực cũng sẽ tăng lên một đoạn dài. Mặt khác, Lam Diễm cũng sẽ trở thành ta tiến nhập Trung Tâm Giới to lớn nhất bảo mệnh lá bài tẩy."

"Như vậy xem ra, ta không ngại kiên trì chờ đợi, thử bắt đầu trồng Lam Diễm quả. Nếu có thể thành công tự nhiên tốt nhất, không có thể mà nói cũng muốn tâm thái bình tĩnh. Mặt khác, linh tuyến nhất định phải trường kỳ kiên trì tưới Lam Diễm quả, nếu như có thể đề thăng Lam Diễm quả phẩm chất, kia liền. . ." Trần Mặc không dám nghĩ tới, kém phẩm linh cốc đến hạ phẩm linh cốc, khác biệt đều không thể bảo là không lớn, hần không dám nghĩ Lam Diễm quả làm như Huyền giai linh thực đề thăng phẩm chất, sẽ là thế nào hiệu quả? Hần sợ hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

Tu hành kế hoạch tại Trần Mặc kiểm kê bản thân 'Tài sản' sau, liền như vậy định ra rồi.

Thứ nhất, dùng tụ linh hoàn cấp tốc tăng cao thực lực.

Thứ hai, bảo đảm bản thân mỗi ngày đều có sung túc linh cốc có thể tiêu hao.

Đệ tam, tại tu hành, quản lý linh ruộng lúc rảnh, dùng một canh giờ thời gian khổ luyện « Linh Động Kiếm Khí ».

Thứ tư, tại kiếm khí luyện thành công sau đó, căn cứ « Viêm Hỏa Chân Lục » phương thức, khiến bản thân Hỏa thuộc tính pháp môn được đề thăng, liên tỷ như liên ngưng tụ hòa xà, tuy rằng cái này cùng linh lực cao thấp tương quan, nhưng cũng cùng đối Hỏa thuộc tính pháp môn độ thuần thực có quan hệ.

Thứ năm, đem hiện hữu không cần đồ vật, đều hoàn toàn đổi thành linh thạch, vì luyện hóa Lam Diễm quả làm chuẩn bị, cho dù mạo hiểm bán ra dư thừa linh cốc.

Thứ sáu, kể từ lúc này bắt đầu, liền dành thời gian quen thuộc luyện được nhập môn thuật, có thể nhiều nhớ mấy cái phổ thông phương pháp luyện đan.

Cho tới cuối cùng, tự nhiên là muốn nghĩ tất cả biện pháp nhiều kiếm linh thạch! Không chỉ có linh tuyến đề thăng cần đại lượng linh thạch, coi như linh ruộng Trần Mặc cũng tưởng thử một lần, phải chăng có thể dùng linh thạch khiến nó sản sinh biến hóa.

Nghĩ tới đây, Trần Mặc liên tục cười khổ, cảm giác bản thân có cái Thiên Chú Chi Bảo, cũng như một cái trên người chịu nợ khổng lồ người đây?

Tại như vậy áp lực nặng nề tu luyện dưới, còn muốn nghĩ biện pháp kiếm lấy linh thạch, nói đến giản đơn, nhưng cụ thể phải làm sao, Trần Mặc ngoại trừ nghĩ đến bán linh cốc bên ngoài, vậy mà không nghĩ tới mặt khác một cái biện pháp?

Tổng môn nhiệm vụ? Kia chỉ có thể là che giấu, bản thân không thể có quá nhiều thời gian đi làm.

Xem ra, coi như có Thiên Chú Chi Bảo, con đường tu hành còn là khốn khổ tầng tầng. Trần Mặc cũng là hiện thực người, khó khăn đã hiểu, liền không muốn lại làm thêm dây dưa, làm tốt trước mắt mới là đúng lý.

Nghĩ như thế, Trần Mặc liền lên tinh thần, dùng đồng dạng thủ pháp nhen lửa Nhân Thảo, sau đó xếp bằng ở trên giường, một cái ăn vào một cái tụ linh hoàn, bắt đầu tiến nhập đã tọa tu hành.

Tụ linh hoàn tác dụng lớn, Trần Mặc tại đã từng liền lĩnh hội qua một lần, bây giờ cảm nhận được kia sôi trào mãnh liệt linh khí, còn là không nhận được hơi kích động.

Chỉ bất quá hần hôm nay đã tiếp cận Luyện Khí tầng một viên mãn, kia cuộn cuộn linh khí vào đan điền điều động lên xung kích kinh mạch, cũng không lại cần như đã từng như vậy cẩn thận từng ly từng tý một chỉ lo tổn thương kinh mạch.

Như vậy, luyện hóa một cái tụ linh hoàn thời gian ngược lại là nhanh hơn rất nhiều. Dù sao đạo phẩm thấp kém, chỉ là tụ tập linh khí sẽ chậm, kinh mạch mở ra cần thiết linh khí càng nhiều. Nhưng tại linh khí đầy đủ tình huống dưới, điều động lên nhưng là không ảnh hưởng.

Một đêm qua.

Mười viên tụ linh hoàn Trần Mặc vậy mà luyện hóa rỗng rã sáu viên, mà nguyên bản còn lại kia một cái Luyện Khí hai tầng khó nhất mở ra thứ sáu kinh mạch lại bị hần mở ra ba phân tư.

Như vậy xem ra, mười viên tụ linh hoàn còn có thể còn lại một hai viên, này cũng coi như nho nhỏ kinh hỷ, dù sao tiết kiệm mà.

Chậm rãi xoay người, Trần Mặc đứng dậy, nhìn bên cạnh Nhân Thảo cũng vừa vận cháy hết, chỉ còn lại lượn lờ khói nhẹ.

Hần cảm lên chứa Nhân Thảo cây đèn trăm tư chốc lát.

Tưởng đêm qua vận dụng kia Nhân Thảo, Trần Mặc còn tự cho là đúng tưởng qua bản thân hấp thu linh khí tốc độ cùng linh căn đạo phẩm cực cao thiên tài không có khác biệt.

Mà một lần thông suốt thứ năm điều kinh mạch, cũng cho rằng là Nhân Thảo công lao.

Tối nay tu luyện lúc, nhưng là có tâm so sánh một thoáng, phát hiện Nhân Thảo tuy rằng có thể tụ tập linh khí chung quanh, so thường ngày tu luyện đây đủ nhiều ra gấp đôi, hơn nữa linh khí linh động, thuận tiện hấp thu.

Nhưng thực sự không cách nào cùng hạ phẩm linh cốc cùng tụ linh hoàn so với.

Bản thân đêm qua chỉ sợ là lo là thuần hạ phẩm linh cháo tác dụng, mà khoa trương Nhân Thảo tác dụng. Dù sao bên người đột nhiên tụ tập như thế nhiều linh động linh khí, ai cũng sẽ rơi vào ảo giác. Nói đến, này Nhân Thảo đối với hần này loại đạo phẩm thấp kém linh căn tới nói tác dụng còn nhỏ chút.

Nhưng đối với đạo phẩm tốt hơn một chút người, tác dụng liền lớn rồi! Bản thân như vậy khuyết thiếu linh thạch, có phải hay không cũng suy tính một chút Nhân Thảo làm sao lợi dụng đây? Trần Mặc bỗng nhiên nghĩ đến này một điểm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: tiền tài ngoài ý muốn

Làm sao lợi dụng? Nói đến còn không phải là bán Nhân Thảo.

Như vậy nghĩ, cũng không phải Trần Mặc muốn từ bỏ dùng Nhân Thảo đến tu hành, dù sao hắn còn rõ ràng, Nhân Thảo tuy rằng tác dụng không lớn, nhưng nuôi chân lại tiểu cũng là thật, có thể tiết kiệm một điểm tụ linh hoàn, cố nhiên là hắn tính toán không đến nỗi tinh chuẩn, nhưng cũng không thể loại trừ Nhân Thảo công lao.

Nhân Thảo thắng ở trường kỳ sử dụng, có thể vì Trần Mặc tiết kiệm hạ xuống rất nhiều tài nguyên.

Bởi vì trồng Nhân Thảo, thêm vào đối linh thực hiệu một chút, Trần Mặc đã biết được Nhân Thảo khó có thể trồng, nhưng một khi thành công, chỉ cần không ngừng gốc rễ, như vậy nó liền có thể trường kỳ sinh trưởng, hữu dụng lá cây cũng coi như cuộn cuộn không ngừng, thuộc về một loại sinh tồn kỳ khá dài dây leo hình linh thực.

Coi như Nhân Thảo cuối cùng chết héo, nhưng cũng sẽ nở hoa kết quả, lưu lại hạt giống.

Việc cấp bách cần linh thạch, tốt nhất biện pháp đơn giản chính là bản thân tạm dùng dùng Nhân Thảo tu luyện, bán thành linh thạch mới là hợp lý nhất lợi dụng.

Muốn biết, Nhân Thảo rất khó phát triển thành công, đối linh căn đạo phẩm tốt hơn một chút tác dụng đều là cực đại, tiêu hao cũng không tính nhiều, giá tiền tự nhiên khiến động lòng người.

"Cơ mà thật bán sao?" Lý do rất là đầy đủ, Trần Mặc vẫn còn có chút do dự bất quyết, chỉ vì bán này loại đồ vật nguy hiểm có thể so với bán linh cốc lớn hơn nhiều.

Thiên quang vào lúc này đã sáng choang.

Một đêm suy nghĩ như vậy nhiều, vừa cực khổ tu hành Trần Mặc vậy mà hoàn toàn không cảm thấy uể oải, chỉ vì Nhân Thảo việc thực sự can hệ trọng đại.

Tại suy nghĩ rất lâu sau đó, Trần Mặc cũng không nghĩ ra cái kết quả, dứt khoát đẩy cửa ra, chuẩn bị rửa mặt một phen lại tính toán sau.

Nhưng tại đây cửa lúc hơi lấy làm kinh hãi, bản thân hồn vía lên mây bên dưới, càng bị một chuỗi tiếng chuông cấp kinh đến.

Nhìn kỹ, không phải là hôm qua bản thân bày xuống phòng bị nhỏ nhỏ cơ quan? Không nghĩ tới, tại không chú ý thời điểm, liền bản thân cũng kinh đến.

Trần Mặc thoáng cảm thấy có chút buồn cười, đi lên phía trước chuẩn bị gỡ xuống kia chạy nhi chuông đồng, cơ mà tại tay chạm được chuông đồng trong nháy mắt, Trần Mặc thần sắc bỗng nhiên biến thành do dự, tiếp đến vừa vui mừng lên, cuối cùng chính là hạ quyết tâm một loại.

...

Này một ngày, sắc trời còn sớm, Trần Mặc thu thập một phen liền rất sớm ra nhà trúc.

Đầu xuân thời tiết, tuy tuyết đọng chưa tiêu, nhưng nương theo mờ sáng thiên quang, ánh oánh nước sương, hồ hấp sáng sớm lược người không khí tươi mát, cũng là khiến người tâm tình tốt đẹp.

Tại lần này quang cảnh dưới, Trần Mặc tâm tình cũng là không sai.

Từ hôm nọ lập ra tu hành kế hoạch đến hôm nay, đã qua ba ngày, ba ngày qua này hắn Luyện Khí hai tầng tu vi đã vững chắc, tu hành tốc độ cũng là không chậm.

Nếu như có thể chiếu như vậy tiếp tục tu hành, hắn nắm chắc lại qua tới đa lại có nửa năm, liền có thể đột phá Luyện Khí ba tầng, đến khi đó hồi thôn trông niệm liền rất cuộc có thể thực hiện.

Như vậy tính ra, coi như hồi thôn một nhóm, chậm trễ ba hai tháng, chạy về tham gia linh thực giải thi đấu cũng là thừa sức.

Một đường nghĩ những này sự tình, Trần Mặc trong lúc vô tình đã đi ra thung lũng, đi tới tạp viện.

Mất thấy khoảng cách lần sau trông trở nhiệm vụ hạ xuống còn có hơn tháng thời gian, thừa dịp những này thời gian Trần Mặc muốn hoàn thành hai chuyện.

Một là thuận lợi an toàn bán ra Nhân Thảo.

Thứ hai chính là vì luyện hóa Lam Diễm quả làm tốt vẹn toàn chuẩn bị.

Hôm nay đi tới tạp viện, Trần Mặc chính là vì bán ra Nhân Thảo mà định ra kế hoạch, hẳn cần tiếp một cái nhiệm vụ, làm vì bản thân sau đó hành động che giấu.

Quen tay làm nhanh đi tới hậu viện, nhìn đến quen thuộc ngọc bích, cùng lần trước một dạng, tại kia ngọc bích thượng như cũ phân loại treo rất nhiều thẻ ngọc.

Trần Mặc trầm ngâm một trận, trực tiếp hướng đi truy sát kia một cột, quay về thẻ ngọc giả vờ giả vịt cẩn thận chọn lên.

Về phần tại sao tuyển truy sát? Trần Mặc ý nghĩ rất giản đơn, mặc kệ là thu thập cũng được, luyện khí cũng được, đều là muốn có nhiệm vụ vật phẩm giao đi tới, mặc dù thất bại cũng hầu như được có cái thất bại phẩm chứ?

Nhưng truy sát bắt đồng, coi như hẳn hoàn toàn không đi làm nhiệm vụ, cũng sẽ không có người biết được, sau khi về núi nói tiếng nhiệm vụ thất bại liền giản đơn xong việc.

Tuy nói truy sát nhiệm vụ cũng có quy định, tại trong vòng một tháng tất muốn hồi son, nhưng Trần Mặc muốn làm việc, tính được một tháng cũng là được rồi.

Bất quá, Luyện Khí hai tầng tới đón truy sát nhiệm vụ không khỏi cuồng vọng, từ Trần Mặc đi tới truy sát kia một cột, liền có người chú ý đến Trần Mặc, ánh mắt cũng liền dị dạng lên.

Luyện Khí hai tầng, còn là linh thực đồng tử, lại không phải bách chiến đường? Tới đón truy sát nhiệm vụ?

Trần Mặc cũng tự nhiên biết rõ động tác này gây sự chú ý, liền một phen giả vờ giả vịt do dự sợ hãi dằng dấp, chọn cũng là kia tu vi tại Luyện Khí ba tầng lấy hạ truy sát mục tiêu, như vậy làm ra vẻ một phen, người chung quanh cũng liền dần dần lười lại quan tâm.

Ngược lại là Trần Mặc tuy là diễn kịch, nhưng tại nhìn đến một cái thẻ ngọc sau khi, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, trầm ngâm một tiếng sau, lại khôi phục yên tĩnh thần sắc, thu hồi cái kia thẻ ngọc liền vội vàng rời đi.

Mãi đến tận đi ra tạp viện, Trần Mặc giả bộ bình tĩnh thần sắc mới biến thành cổ quái lên, như là xác định một loại, lại lấy ra cái kia truy sát thẻ ngọc liếc mắt nhìn.

Theo Trần Mặc linh lực truyền vào, thẻ ngọc trung rất nhanh liền rõ ràng hiện ra một người tượng, bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ: "Cổ Phi Vũ, tán tu, Luyện Khí ba tầng, nhưng công kích pháp thuật quý dị, sức chiến đấu cực cường. Cùng hung cực ác, chuyên cướp tông môn đệ tử cấp thấp. Thành công giết đến này người, đạt được vật chứng, thưởng linh thạch mười lăm khối."

Đối với một cái Luyện Khí ba tầng tán tu, đưa ra linh thạch mười lăm khối treo giải thưởng, đã là cực cao. Đặt ở thường ngày, Trần Mặc chính là diễn trò, cũng không sẽ chọn như vậy truy sát nhiệm vụ.

Bởi vì Trần Mặc tin tưởng, trọng thưởng bên dưới tất có kỳ lạ.

Nhưng không nghĩ này Cổ Phi Vũ nhưng là 'Người quen', không phải hỏa quật động trung ép hẳn đi hái Lam Diễm quả, cuối cùng bị hẳn dùng kế giết ngược lại kia một vị sao?

Như vậy nói đến, này cổ Phi Vũ ngược lại thật sự là xứng đáng công kích pháp thuật quý dị, kia kiếm khí không chính là sao?

"Này ngược lại là ngoài ý muốn tiền tài." Mặc kệ thế nào, Trần Mặc tâm tình vẫn có chút vui sướng, Cổ Phi Vũ chết tại hẳn trong tay, kia thẻ ngọc màu đen chính là tốt nhất chứng minh.

Thông qua xem Tàn lão thẻ ngọc, Trần Mặc đã biết kia loại phong ấn bản thân khí tức thẻ ngọc chính là mệnh bài, tán tu bình thường đều sẽ chế tác một khối để xuống bản thân, dùng cho các loại tạp sự trung chứng minh thân phận chân thực, liền tỷ như buôn bán gì gì đó.

Bản thân một cái cẩn thận cử chỉ, cũng không hề làm mất mười lăm khối linh thạch, chuyện tốt chuyện tốt!

Mang theo vui sướng tâm tình, Trần Mặc cước trình cũng nhanh hơn, dùng không tới hai khắc, liền đã đi tới sơn môn.

Có nhiệm vụ thẻ ngọc, tại môn phường tạp sự nơi làm đăng ký, Trần Mặc đã thuận lợi xuống núi.

Ra đến sơn môn sau, Trần Mặc cũng không có nửa điểm chậm trễ, trực tiếp liền hướng Vân Phong phố chợ đi đến.

Vân Phong phố chợ cũng không phải này một lần Trần Mặc mục đích địa, nhưng chân chính đi đến kia nơi trước, Trần Mặc vẫn phải là đi Vân Phong phố chợ ngao du thượng một vòng, làm một ít chuẩn bị.

So với Luyện Khí tầng một, Trần Mặc tốc độ vừa nhanh lên rất nhiều, cho nên không cần thiết hai canh giờ, hắn cũng đã đến Vân Phong phố chợ.

Vừa đến phố chợ, Trần Mặc liền đi Yên Hải Các, mấy ngày nay thu hoạch khiến hắn lại tồn hạ xuống một ít linh cốc, tại lưu lại thỏa mãn bản thân cần thiết phân lượng sau, hắn tự nhiên còn là lựa chọn đi Yên Hải Các bán ra.

Nguyên nhân không gì khác, vì luyện hóa Lam Diễm quả, Trần Mặc muốn làm hết sức nhiều tụ tập linh thạch, hưởng hồ bởi vì Mộng Yểm U Bạch kết thiện duyên, hắn có hứa hẹn, nếu như muốn bán ra hạ phẩm linh cốc, tất nhiên sẽ tuyển Yên Hải Các.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: chuẩn bị ổn thỏa (thượng)

Như vậy nghĩ, Trần Mặc đã đến Yên Hải Các lâu trước.

Nhìn Yên Hải Các khá cụ thưởng thức tỉ mỉ đại môn, Trần Mặc càng sinh ra một loại dường như cách thể cảm giác.

Nói đến khoảng cách lần trước đăng môn thời gian cũng không tính lâu dài, nhưng ở trong đó Trần Mặc nhưng trải qua phố chợ bị cướp, hỏa quật động liều mạng tranh đấu, từ một cái Tu giả giới chỉ lo vui đầu trồng trọt linh cốc tiểu tử ngốc đã biến thành một cái bao nhiêu còn tính có chút kiến thức tu giả.

Cũng liền mới rõ ràng bản thân ngày đó tại Yên Hải Các thắng thắn tất cả, thậm chí bại lộ bản thân có thể trồng ra hạ phẩm linh cốc là ngu xuẩn cỡ nào.

Nhưng việc đã đến nước này, Trần Mặc cũng chỉ có thể cười khổ, bù đắp kia là đương nhiên, vì này hắn còn tại đặc biệt tại Tàn lão cho thẻ ngọc trung đặc biệt đi thăm dò tra có hay không Yên Hải Các giới thiệu.

Kết quả Yên Hải Các không có tìm tới, ngược lại là tìm tới Yên Hải Các sau lưng tông môn Yên Hải Tông giới thiệu.

Yên Hải Tông —— thất phẩm tông môn, trong tông người không thiện tu hành, nhưng cực thiện kinh doanh tài nguyên, lung lạc nhân mạch. trong tông chế độ càng đặc thù, không cự có tài năng phạm nhân gia nhập, cho nên tai mất thể lực trải rộng Đông Viễn đại lục. . . .

Đông Viễn đại lục chính là này thế giới tám mảnh đại lục một trong, cũng là Trần quốc sở tại đại lục. Bất quá so với toàn bộ đại lục, Trần quốc chỉ ở biên giới một góc, phi thường nhỏ bé quốc gia.

Những này tri thức Trần Mặc bây giờ trong lòng rõ ràng, nói đến còn đến cảm tạ Tàn lão thẻ ngọc.

Nghĩ liên quan với Yên Hải Các tất cả, Trần Mặc sửa sang lại quần áo, đi vào Yên Hải Các đại môn.

Hồ đồ lúc làm ra 'Chuyện ngu xuẩn', hắn cũng không thể nói được hối hận, tu hành một đường, tu vi muốn trưởng thành, tâm tính tự nhiên cũng muốn trưởng thành, Trần Mặc chưa bao giờ tự đại, cho là mình làm việc liền không có sơ hở nào, hắn tiếp thu trưởng thành quá trình.

Hưởng hồ tại liên quan với Yên Hải Tông các loại giới thiệu, Tàn lão cũng lời chú giải —— hai chữ thành tín.

Như vậy xem ra, bản thân ngày đó tuy rằng ngu xuẩn, nhưng khí vận còn tính không sai, ma xui quỷ khiến gặp phải là Yên Hải Các.

Tiến nhập trong điểm, Trần Mặc cũng chưa nhiều lời, cùng trong điểm tiểu nhị nói rồi hai câu, kia tiểu nhị được cho phép sau, liền đem Trần Mặc trực tiếp mang tới Yên Hải Các lầu hai.

Lầu hai này Trần Mặc đã đến qua một lần, lại lần nữa đặt chân, còn là ở trong lòng than thở một tiếng trang nhã khác biệt.

Không có dư thừa nói đầu đầu, gõ lim ghế ngồi thanh kia rất sống động tiểu kiếm đã xuất hiện, vừa thấy Trần Mặc liền đi thẳng vào vấn đề hỏi dò, phải chăng lần này mang đến hạ phẩm linh cốc.

Trần Mặc gật đầu, đem chuẩn bị bán thành tiền kém phẩm linh cốc cùng hạ phẩm linh cốc đều từ trong lòng ngực lấy ra. Từ trải qua trung trưởng thành hắn, đã càng thêm học được giấu dốt, nắm giữ nấp từ việc tự không sẽ bại lộ.

Nhìn thấy Trần Mặc đặt lên bàn túi vải, kia tiểu kiếm kích động lên, đóng đưa hai lần thân kiếm, liền có hai đạo kinh phong thổi qua, buộc túi vải dây thừng gây vỡ, túi vải cũng mở ra đến.

"Cũng không biết này tiểu kiếm sau lưng chủ nhân là cái gì tu vi? Bằng vào một cái phân thân tiểu kiếm liền có thể phát sinh so kia Cổ Phi Vũ cường thượng gấp mười lần kiếm khí, không thể khinh thường." Bây giờ Trần Mặc có kiến thức, đối kia tiểu kiếm chủ nhân thực lực nhận thức liền càng có lĩnh hội, nhưng mặt ngoài còn là không chút biến sắc.

Ngược lại là túi vải mở ra sau đó, rỗng rã mười cân phẩm chất cao kém phẩm linh cốc cùng một cân thuần khiết hạ phẩm linh cốc khiến tiểu kiếm phát sinh liên tục tiếng than thở.

Đối mặt thần phục, Trần Mặc chỉ là nâng chung trà lên uống hai ngụm, hẳn không có trang cái gì hồ hững tự nhiên, trái lại trên mặt liên tục hiện ra vẻ bất an.

"Ha ha ha, hảo, hảo, hảo! Liền ngay cả này hạ phẩm linh cốc phẩm chất cũng đoạn đến bất phẩm. Lão phu ngày đó quả nhiên không có nhìn lầm tiểu hữu. Không chỉ có linh cốc phẩm chất phi phàm, một ừ cũng đáng thiên kim." Tiểu kiếm kiếm vĩ liên tục đóng đưa, tại thần phục qua đi, phát sinh một chuỗi dài sáng sủa tiếng cười, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Muốn biết tại này Tu giả giới, làm như Yên Hải Các phân bộ trưởng lão, kiến thức bảo vật đâu chỉ vạn ngàn? Hạ phẩm linh cốc thực sự không coi là trân quý, càng chớ luận kia kém phẩm linh cốc.

Chỉ là liền như mọi người cần ăn, mặc, ở, đi lại, tu giả mỗi ngày cũng cần tu luyện tài nguyên, linh cốc chính là nhu phẩm cần thiết, không cần phát sầu đồ đã bán đi, kém phẩm linh cốc nhu cầu lớn, nguồn hàng nhưng không đủ.

Hạ phẩm linh cốc thì càng là hút hàng, không nên nhìn nó giá cả không thấp, nhưng này thế gian tông môn thế gia, có thực lực tán tu vô số kẻ, tình cờ tiêu hao một ít hạ phẩm linh cốc hoàn toàn gánh vác nổi.

Trọng điểm, còn là nguồn hàng!

Này trưởng lão coi trọng chính là Trần Mặc có thể cung cấp nguồn hàng, tại than thở đồng thời trong lòng đã tính toán làm sao mới có thể cùng Trần Mặc càng thêm giao hảo.

Nhưng không nghĩ, nghe nói trưởng lão phát sinh than thở, Trần Mặc tay vậy mà bắt đầu run rẩy, hẳn nỗ lực tưởng muốn bình tĩnh, nhưng chung quy không che giấu nổi, trong tay bát trà tầng tầng rơi tại trên bàn, một chén tốt nhất nước trà rơi một chỗ, toàn bộ lầu hai tràn ngập một cỗ thảm người trà hương.

"Tiểu hữu, ngươi này là. . . ?" Tiểu kiếm bên trong phát sinh kinh ngạc thanh âm, một cái vòn quanh lượn vòng, liền nhiều tại Trần Mặc bên cạnh, trong giọng nói tất cả đều là quan tâm.

Trần Mặc nhưng rốt cục không nhẹn được đứng lên, thở dài một tiếng, cũng không giải thích, liền hướng về tiểu kiếm liên tục chấp tay.

"Tiểu hữu, ngươi là sợ Yên Hải Các nuốt ngươi hàng chứ? Tiểu hữu chỉ để ý yên tâm, linh cốc tuy hảo, nhưng ta Yên Hải Các tài lực cũng là xuất chúng. . ." Trưởng lão là cỡ nào cơ trí người? Biết rõ linh thực sư tu vi bình thường tu vi cũng không quá cao, cho nên đi ra giao dịch cũng khuyết thiếu cảm giác an toàn, huống hồ Luyện Khí kỳ linh thực sư? Vội vã động viên lên Trần Mặc, bất quá trong lòng cũng khó tránh khỏi thâm than, Luyện Khí hai tầng tiểu tử trông ra hạ phẩm linh cốc, xác thực làm người ta giật mình.

Trần Mặc nghe nói tiểu kiếm lời nói, sắc mặt do dự bất định, nhưng chấp tay đã là không có thể, tiểu kiếm phát sinh một nguồn sức mạnh, nâng đỡ Trần Mặc, khiến hẳn bất động được.

"Tiểu hữu, xem ngươi hình như có lại nói. Không có quan hệ, tại này Yên Hải Các, chỉ cần có lão phu tại, tiểu hữu cứ nói đừng ngại." Trưởng lão cỡ nào nhân tình, không cần thiết chốc lát liền nhìn ra Trần Mặc muốn nói lại thôi, động viên bên dưới, hạ xuống một cái mệnh lệnh, lầu hai bên trong vậy mà đi ra mấy người bày xuống một cái ngăn cách trận pháp, có trận này, đừng nói ốc nội hai người nói chuyện, chính là tưởng muốn truyền âm cũng không thể nào làm được.

Gặp trưởng lão như vậy tín nhiệm nhiệt tình, Trần Mặc tựa như thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục ngồi xuống sau, liền như rốt cục hạ quyết tâm, đối trưởng lão mở miệng.

"Tiền bối. Lần này tiểu tử mang đến hạ phẩm linh cốc giao dịch, e sợ khó có thể kéo dài. Mà từ nay về sau, tiền bối vẫn cần hạ phẩm linh cốc, e sợ một năm cũng chỉ được một lần." Trần Mặc ôm quyền, một hơi nói ra lời nói này.

"Linh cốc một năm một thực, lão phu tự nhiên tính được. Tiểu hữu sao cần vì này lo lắng?" Trưởng lão trong lòng kinh ngạc, không khỏi truy hỏi Trần Mặc một câu.

Trần Mặc trên mặt trời lên khổ sở sắc, nhưng cắn răng một cái liền nói thẳng cho biết: "Kỳ thực lần trước, là tiểu tử lừa dối tiền bối. Thực không dám giấu giếm, tiểu tử chỉ có Luyện Khí hai tầng tu vi, tuy tại linh thực trông trọt thượng cũng hơi có tâm đắc, thâm được sư môn một vị trưởng lão dẫn dắt. Nhưng trên thực tế dựa theo tiểu tử năng lực là trông không ra này hạ phẩm linh cốc."

"Ồ?" Trưởng lão đáp lại một câu, nhưng trong giọng nói nhưng không có nghi hoặc, trên thực tế Luyện Khí hai tầng lại là thiên tài, trông ra hạ phẩm linh

cốc cũng là cần nhờ khí vận. Trần Mặc lần này lời giải thích ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Bất quá, trước mắt vị này tiểu tu giả muốn nói kiên quyết không phải cái này, thêm vào hắn còn nhắc lên một năm còn khả năng có một lần giao dịch, kia sẽ không ngại chậm đợi đoạn sau.

...

Trước mọi người độc điểm, liên tỳ như Trần Mặc tự báo thân phận, còn hứa hẹn hạ phẩm linh cốc. Kỳ thực là lão lam cần rằng một cái dưới hết sức đi đứng cảm thử nghiệm một chút đồ vật. Bởi vì lão lam cảm thấy viết xong một nhân vật, cần tác giả đi đột phá, liền tựa như tâm tính trưởng thành, không có thể bởi vì thiếu niên lúc lang thang trải qua liền đem nhân vật chính tạo thành tâm cơ thâm trầm, tổng còn có cái nhỏ nhỏ quá trình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: chuẩn bị ổn thỏa (trung)

Đã hạ quyết tâm mở miệng, Trần Mặc liền không có lại giấu giếm đạo lý, hắn trên mặt đều là quyết tuyệt thần sắc, cũng mặc kệ trước mắt Yên Hải Các trưởng lão là phản ứng thế nào, hết thấy lời nói đều một cổ não nói ra.

"Trên thực tế, có hạ phẩm linh cốc người, cũng không phải tiểu tử. Mà là ta Tiên môn nào đó một vị trưởng lão. Cũng chính là ta vừa nãy nhắc lên vị kia đối tiểu tử vừa ý trưởng lão."

"Lần trước đăng môn, theo trưởng lão phân phó vốn là muốn tỉ mỉ tìm kiếm ổn định ra hàng con đường, nhiều thêm thăm dò mới có thể quyết định. Nhưng không tưởng tiền bối ra tay bất phạm, đối tiểu tử lại ôm ấp như vậy tín nhiệm. Liền, ta liền. . ."

"Có thể lý giải. Tuy là vội vàng, nhưng người lựa chọn không sẽ là sai." Yên Hải Các trưởng lão tâm tình bình tĩnh, lần này lời giải thích xem ra hợp tình hợp lý, hắn là chân tướng. Nhưng nói động viên là thiếu không được, dù sao vị này trưởng lão còn vừa ý Trần Mặc sau lưng vị kia chân chính lấy ra hạ phẩm linh cốc người.

"Tiểu tử cũng tin tưởng lần này lựa chọn là không sai. Chỉ là. . ." Trần Mặc cười khổ một tiếng, nói tiếp: "Vị kia trưởng lão giao phó buôn bán linh cốc cùng tiểu tử, từng căn dặn vạn sự cẩn thận. Cơ mà. . . Cơ mà tiểu tử đến cùng còn là. . . Còn là bại lộ sư môn, hơn nữa tự cho là thông minh nói linh cốc là tiểu tử trồng. Nay tất cả sau khi về núi bị sư huynh nhắc nhở, mới biết xông ra đại họa. Tiền bối, tiểu tử chỉ có thể lựa chọn tín nhiệm người. Vạn mong tiền bối. . ."

Trần Mặc lời nói này nói tới nói năng lộn xộn, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, ngược lại là mặt đỏ bừng lên, trên trán cũng che kín tinh tế đầy đặc mồ hôi hạt.

Kia tiểu kiếm trưởng lão ngược lại là hơi nghi hoặc một chút: "Bại lộ sư môn vậy thì thế nào?"

"Bởi vì, bởi vì. . . Bởi vì những này hạ phẩm linh cốc lai lịch cũng không phải như vậy có thể thấy quang. Trưởng lão bán này linh cốc không tưởng chọc phiền phức. Tiểu tử trong lúc vô ý bại lộ sư môn, vạn nhất có tâm người. . ." Trần Mặc rốt cục nói ra bản thân lời muốn nói, nhưng mồ hôi hạt cũng từ thái dương nhỏ xuống hạ xuống.

"Ha ha ha, thì ra là như vậy. Tiểu hữu không cần lo lắng, ta Yên Hải Các buôn bán nói được là thành tín. Hơn nữa người làm ăn không gây phiền toái, vạn sự cũng phải đi hỏi cái rõ ràng, còn ai dám cùng chúng ta làm ăn?" Tiểu kiếm trưởng lão buôn bán nhiều năm, đến này lúc khẳng định rõ ràng trong đó then chốt, đơn giản chính là Không Tang Tiên Môn một vị trưởng lão lấy quyền mưu tư, sử dụng thủ đoạn chụp xuống một chút linh cốc, giao cho thủ hạ tín nhiệm đệ tử buôn bán, lấy no túi tiền riêng.

Này loại sự tình đương nhiên không thấy được ánh sáng, liền tưởng tới này tiểu tử trước cứng đầu cứng cổ tự giới thiệu biểu hiện, trưởng lão đương nhiên liền rõ ràng này tu giả trẻ 'Non' chút, lần này giao dịch sợ cũng là căn dặn bản thân một tiếng, sợ trưởng lão trách cứ.

Từ Yên Hải Các đi ra, Trần Mặc trong ngực liền nhiều mười hai khối linh thạch, trong đó phẩm chất tốt đẹp kém phẩm linh cốc chiết thành hai khối linh thạch, một căn hạ phẩm linh cốc tại Trần Mặc kiên trì dưới chống đỡ lần trước Mộng Yểm U Bạch sử dụng năm lạnh, còn lại năm lạnh cứ dựa theo giá thị trường tính là mười khối linh thạch.

Tuy nói cái này giá cả tuyệt đối không cao lắm, nhưng cũng tại trong phạm vi chịu đựng. Trần Mặc tâm tình ung dung, then chốt là tiêu trừ mầm họa, tại này sau còn nhiều một chỗ linh cốc có thể ổn định 'Ra hàng' địa phương, tuy nói một năm mới có thể giao dịch một lần, cơ mà Trần Mặc ra hàng lượng liền có thể lớn hơn rất nhiều.

Dù sao một vị 'Trung gian kiếm lợi túi tiền riêng' trường lão, một năm cướp đoạt như thế nào sẽ thiếu? Đương nhiên, này Yên Hải Các cũng nhất định phải chi là trong đó một chỗ, bằng không Trần Mặc không sẽ dư mười lăm cân kém phẩm linh cốc, ba cân hạ phẩm linh cốc, một mực chỉ lấy ra một phần cùng Yên Hải Các giao dịch.

Dư thừa linh cốc muốn nhiều tìm mấy chỗ ổn thỏa địa phương toàn bộ bán ra mới là đường ngay a.

Tại đã từng Trần Mặc xem ra, những này đồ vật tuyệt đối không thể bán ra, sợ chọc phiền phức. Mà tại bây giờ Trần Mặc xem ra, tu hành một đường không chỉ có muốn ổn, còn muốn mưu lược phối hợp đúng khi, mới có thể tiến lên.

Bằng không, liền cầu ổn thỏa, một cái linh thạch vấn đề không phải khó chết rồi bản thân?

Tâm tình tốt, Trần Mặc bước chân cũng hiện ra nhẹ nhàng, tại bán linh cốc sau đó, xoay người ra Vân Phong phố chợ. Ai cũng không sẽ nghĩ tới, Trần Mặc tại qua nhanh hai canh giờ sau đó lại nhiều trở về Vân Phong phố chợ, chỉ là này một lần hắn thay đổi Không Tang Tiên Môn linh thực đồng tử đặc biệt thanh sam, thu rồi Không Tang Tiên Môn yêu bài, còn dẫn theo đỉnh đầu đầu bóng, coi như quen biết người cũng không có thể một mắt liền nhận ra này là Trần Mặc.

Lần này chuẩn bị sau đó, Trần Mặc trực tiếp liền đi lên nam phố, này điều phố nghiêm ngặt nói đến là một cái tạp vật phố, bán đến độ là một ít công pháp, pháp thuật, thượng vàng hạ cám vật nhỏ, thậm chí có phản nhân đồ vật trà trộn trong đó, tuy nhiên vừa vặn phù hợp Trần Mặc yêu cầu.

Trong lòng làm dự định, Trần Mặc cẩn thận tại nam phố bắt đầu đi dạo, liền ngay cả một ít bình thường quán nhỏ điểm đều không buông tha.

Cuối cùng, rờn rã qua hơn một canh giờ, Trần Mặc mới công lấy một cái bao bố nhỏ từ nam tâm đường thoả mãn đủ đi ra, cũng không lo lắng lại gây nên hữu tâm nhân mơ ước.

Bởi vì hắn mua đến đồ vật thực sự khiến người buồn cười, một quyển nói là nhân gian đỉnh cấp thủ đoạn —— dịch dung thuật bí tịch, một quyển ghi chép nhân gian bí ẩn tạp thư, còn có vài đồng tiền linh thạch đổi lấy kim ngân đồ vật.

Cái nào tu giả sẽ đối những này đồ vật cảm thấy hứng thú?

Đi ra phố chợ, Trần Mặc ngay tại sơn dã nội tìm một cái nơi tương đối an toàn qua một đêm, tại dã ngoại tự nhiên không dễ tu hành, nhưng Trần Mặc cũng không có nhân rồi, kia bản nhân gian dịch dung thuật bị hắn tiền tiền hậu hậu lật mấy lần, trên mặt nụ cười ngược lại là càng ngày càng tự tin.

Mà sáng sớm ngày thứ hai, Trần Mặc liền hướng về phía nam nhanh chân bước đi, nếu như hắn nhớ không lầm, chỉ cần đi về phía nam lại hơn ba trăm dặm, liền sẽ triệt để đi ra sơn dã, gặp phải phạm nhân thôn trang tiểu trấn, mà lại tiến lên hơn hai trăm dặm, thì sẽ có một tòa phạm nhân đại thành.

Hắn nhất định phải dành thời gian chạy đi, bởi vì tháng ngày tính được là không sai, vào ngày mai rạng sáng, liền lại là kia tiến nhập không gian tháng ngày.

Thành Nam Châu, Trần quốc tối dựa vào nam một tòa đại thành.

Trần Mặc đi ở thành trung rộng rãi trên đường phố, nhìn rộn rộn ràng ràng đám người, náo nhiệt bất phàm đường phố, trong lòng chảy xuôi nhưng là tưởng niệm.

Từ rồi đi thôn cho tới bây giờ, tính được đã một năm có thừa, buồn cười bản thân vào Tiên môn, này nhân gian đại thành nhưng là lần thứ nhất nhìn thấy.

Chỉ vì kia vào thành cần năm viên tiền đồng, đã từng Trần Mặc thế nào gánh vác nổi?

Đại thành quả nhiên không tệ, bất luận là ăn mặc chi phí, mới mẻ ngoạn ý, còn là kia chảy xuôi nhân gian khói lửa đều khiến người mới mẻ lại lưu luyến.

Này liền để Trần Mặc nhớ tới vậy ở trong thôn các hương thân, nếu như đến rồi này phồn hoa đại thành lại nên cao hứng biết bao nhiêu? Bất giác liền dẫn ra tâm sự, tưởng niệm liền che kín trái tim.

"Nhanh hơn, chỉ lại cần tới đa hơn nửa năm. . ." Đi tới phố lớn phần cuối, Trần Mặc đến cùng đề xuống bản thân sao không thừa dịp bây giờ liền hỏi thôn vừa nhìn ý nghĩ, xoay người đi vào khác một cái không quá bắt mắt đường phố.

Nhìn qua như vậy lâu, cần gì phải lựa chọn hồng rồi sư môn quy củ phương thức hồi hương? Chỉ cần đến Luyện Khí ba tầng, bản thân liền có thể áo giáp về nhà, đến thời điểm tất nhiên muốn dẫn toàn thôn hương thân trải qua bọn hắn không tưởng tượng nổi ngày tốt lành.

Bình tĩnh nổi lòng, Trần Mặc thần sắc lại khôi phục trầm ổn, đi qua cái kia không lắm bắt mắt đường phố, liền một mắt trông thấy càng thêm hẻo lánh mấy cái ngõ nhỏ.

Trần Mặc không nhanh không chậm đi tới những kia ngõ nhỏ trước mặt, tại đầu hẻm cẩn thận quan sát một phen, cuối cùng lựa chọn Đông Bắc biên cái kia xem ra có chút lụi bại ngõ nhỏ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: chuẩn bị ổn thỏa (hạ)

Này điều mặt ngoài lại bại ngõ nhỏ, vừa đi vào đi, liền có thể cảm giác được một cổ dị dạng.

Không nói tại ngõ hẻm trong du đăng người liền rõ ràng một cổ phi khí, liền xem kia tại cửa nhìn như phát ra ngốc lão nhân, thậm chí là ăn ăn vật đùa nhỏ đều mang theo một cổ hung hãn cảm giác.

Trần Mặc bình tĩnh đi ở ngõ hẻm trong, đã đếm không hết có bao nhiêu tìm kiếm ánh mắt rơi tại hắn trên người, đặc biệt đại lưng của hắn nơi căng phồng, như thả không ít tiền bạc tựa như.

Cơ mà Trần Mặc liền như không có chú ý đến những này một loại, chỉ là hướng về ngõ nhỏ nơi sâu xa đi đến. Rốt cục, tại ngõ nhỏ chỗ ấy dờ ra lão nhân mờ mắt ra, rất mật mờ liếc mắt ra hiệu. Kia đang găm đuôi gà tiểu hải nhi liền ném đuôi gà, cấp tốc hướng về Trần Mặc đâm đến. . .

Trần Mặc không chút biến sắc, tại trong nháy mắt tiếp theo, đưa tay phải ra đột nhiên một trái, liền tóm lấy một con bóng mờ bản thiu tay nhỏ, mà kia tay đã thăm dò vào Trần Mặc đại lưng, bắt lấy một cái màu trắng hầu bao cột thùng. . .

Bị Trần Mặc tự mình bắt lấy, kia tiểu hải nhi nhưng không có nửa điểm kinh hoàng ý tứ, mà là ánh mắt hung ác, liền từ trong lồng ngực móc ra một cây chủy thủ, không chút nào do dự hướng về Trần Mặc đâm qua đến.

Trần Mặc ở trong lòng hơi thở dài một tiếng, chiến loạn không ngừng, thế đạo nóng lạnh, liền đưa nhỏ cũng biến thành như vậy hung ác khát máu. . . Nhưng trên tay nhưng không chút nào lưu tình, một cái ra sức, chỉ bằng một tay liền cao cao vung lên kia tiểu hải nhi, một cái vung vậy, chỉ nghe 'Đùng' một tiếng xương nứt tiếng, đưa nhỏ thân thể đã rơi ầm ầm trên đất, bị Trần Mặc cầm lấy cái tay kia hiện một cái quỷ dị góc độ vận vẹo, hiển nhiên là gãy xương.

"Còn nhỏ tuổi, ăn cắp ngược lại cũng thôi, còn muốn giết người hành hung. Phế bỏ người một cái tay, cũng miễn người sau này càng thêm hung ác." Nhìn trên đất tiểu hải nhi, Trần Mặc nhàn nhạt nói một câu, bởi vì đã từng lang thang trải qua, đối với những này trộm cướp hàng ngũ, Trần Mặc là ghét cay ghét đắng.

"Xem ra gặp phải cao thủ, còn là cái người thiếu niên? Nhưng đã người dám xông vào Diêm Vương hẻm, mặc người là ác quỷ cũng đến đứng lại cho ta đến." Đưa nhỏ không có đắc thủ, ngược lại là kia lão nhân đứng lên không nhanh không chậm nói một câu, đối mặt Trần Mặc vừa lộ một tay, hẳn dường như cũng không xem ở trong mắt.

Theo hắn vừa dứt lời, trong ngõ hẻm người đều hướng về Trần Mặc xúm lại qua đến, liền ngay cả ngõ hẻm trong nguyên bản đóng chặt một ít đại môn, cũng mở ra đến, đi ra rất nhiều cảm hung khí đại hán.

"Diêm Vương hẻm? Ta nhớ tới nhập hẻm lúc, nhìn về phía đầu hẻm rõ ràng viết Như Liễu hẻm a?" Không rộng trong ngõ hẻm, trong nháy mắt liền tụ tập chừng trăm mười cái hung ác người, nhưng Trần Mặc sờ sờ mũi, trên mặt toát ra một tia nghi hoặc, chẳng lẽ hắn đến nhầm địa phương, Diêm Vương hẻm cái này danh tự cũng quá mức hung ác chút chứ?

"Tiểu tử muốn chết!"

"Nguyên bản hao tài tiêu tai, người tiểu tử không muốn tiêu tai, cũng dám dẫm thương người, liền để mạng lại đi."

Hai cái đại hán dương đao, cầm đầu nhằm phía Trần Mặc, trong miệng hùng hùng hổ hổ, kia dáng dấp thật là hung hãn không gì sánh được.

Có người trước tiên động thủ, ngõ hẻm trong tất cả mọi người cũng trong nháy mắt bị kéo, toàn bộ lộ ra vũ khí nhằm phía Trần Mặc.

Mặc người cao thủ vô lâm, giang hồ hào kiệt, tại này loại nhỏ hẹp trong ngõ hẻm, gặp phải một đám không sợ chết hung phi cũng đừng hòng thảo tốt đi.

Những này người, hiển nhiên coi Trần Mặc là thành giang hồ trả thù người, bằng không là trên đường, mặc kệ là hỗn bang phái, còn là đi lái buôn, đều hiểu được tầm thường kiêng kỵ, nhìn thấy đầu hẻm lưu lại đánh dấu, cũng không sẽ xông loạn này hung phi sào huyết.

Nhìn vọt tới những này người, Trần Mặc cau mày, chấp hai tay, cũng không di động nửa bước, tại hắn trong lòng cũng muốn nổi lên năm đó trải qua, vừa xuất thôn không mấy ngày, cũng là gặp phải như vậy đao tặc, trường thôn cấp cây quạt cùng trong thôn tập hợp lộ phí bị cướp đi, bản thân liều mạng mới lưu lại cây quạt thượng trụ hạt châu. . . Bây giờ xem ra, hạt châu là Thiên Chú Chi Bảo, kia cây quạt lại là cái gì? Huống hồ kia còn là trong thôn tổ vật!

Nghĩ đến này một tầng, Trần Mặc ánh mắt lạnh lẽo, thân thể sừng sững bất động, chỉ là vung lên tay phải, một cổ nóng rực khí tức trong nháy mắt liền

bồng bênh tại bàn tay hán bên trên, một tia ngọn lửa thoát ra, mắt thấy đã biến thành một cái to bằng nắm tay hỏa cầu. . .

"Tiên sư!" Kia đây mặt thờ ơ lão nhân thoáng cái đứng lên.

"Dừng tay! Mau mau dừng tay cho ta!" Đang khi nói chuyện, bởi vì sốt ruột, trong tay cầm lấy thuốc lá rồi cán cũng rơi tại trên đất.

Mà chạy ở phía trước mấy cái đại hán cũng đã nhìn thấy Trần Mặc trong tay lửa hỏa cầu, thoáng cái trừng lớn hai mắt, sợ đến cổ họng liền phát sinh 'Ồ' thanh, nơi nào còn dám xông tới? Ngược lại là bị hậu phương người đụng vào trên người, nằm nhào một chỗ.

Trần Mặc cười gần một tiếng, thể đạo vốn là nóng lạnh, bách tính cực khổ không gì sánh được, những này tay chân kiện toàn hán tử còn đi làm kia ức hiếp bách tính người, hán lại thể nào sẽ lưu tình?

"Đi!" Trần Mặc một tiếng hô khẽ, kia đã có một cái nửa nắm đấm hỏa cầu liền xoay tròn bay ra, rơi tại chạy ở trước nhất đại hán kia trên người, chỉ là trong nháy mắt liền đốt thành một mảnh.

Người chung quanh tránh không kịp, chỉ cần nhiễm phải một ít ngọn lửa, cũng là như vậy, đảo mắt liền có mười mấy người đã biến thành 'Người lửa' .

"Cứu hoá, cứu hoá." Có người phản ứng lại, vội vàng liền muốn đi lấy thủy, tại cái này thời điểm, tất cả mọi người hoảng loạn không gì sánh được, bị Trần Mặc thủ đoạn rung động, nơi nào còn nhớ được chém giết Trần Mặc.

Trần Mặc mắt lạnh nhìn, đối với những người này không có nửa phần đồng tình, hán chính mình cũng rất kinh ngạc vì sao như vậy khốc liệt một màn, bản thân nổi lòng không có nửa điểm gọn sòng?

Tự hỏi tuy không phải lần đầu giết người, tuy nhiên tuyệt đối không phải thích giết chóc người. Thường ngày tại Tiên môn nhìn thấy bị thương nai con đều sẽ lòng sinh đồng tình, không thể thiếu cứu trị một phen.

Hôm nay vì sao. . . ? Trần Mặc không muốn bản thân bị trở thành có lực lượng, liền đối với sinh mạng lãnh đạm người. Liền như ngày đó tại Đông Ngọc hồ, bản thân mệnh bị người coi như giun để tư vị, hán khắc cốt ghi tâm.

Hán thử hỏi bản thân, nếu như hôm nay ở trước mặt hán là một đám tay không tác sát chân chính bách tính, trở ngại bản thân sự tình, bản thân phải chăng cũng sẽ lạnh lùng hạ sát thủ?

Cái này ý nghĩ đồng thời, Trần Mặc liền không nhịn được vội vả phủ định, thế nào có thể hạ thủ? Cho dù chỉ là suy nghĩ một chút, liền trong lòng run rẩy.

Chỉ là trong nháy mắt, Trần Mặc ý nghĩ liền biến thành hiểu rõ, người đáng chết không chút lưu tình, mặc dù thể đạo nóng lạnh, bản thân lực có hạn, nhưng tuyệt không dung túng ác.

Mà không đáng chết người, kia liền mang trong lòng thiện niệm, có cái gì không được? Tham công gấp lợi, mặc dù bản thân nhất thời được tốt, trong lòng ý nghĩ cũng không hiểu rõ, nhất thời làm ác sẽ thành tâm ma.

Tu giả, càng nên thiện ác rõ ràng! Tu thân càng tu tâm.

Cái này ý nghĩ đồng thời, Trần Mặc ngực hình xăm bỗng nhiên rung động dữ dội hai lần, Trần Mặc mặt biến sắc, còn không có bất kỳ ý nghĩ, hình xăm lại lần nữa chấn động kịch liệt đến mấy lần.

Này đến cùng mang ý nghĩa cái gì? Trần Mặc lòng cánh giác nổi lên, chỉ vì như vậy sự tình không phải lần thứ nhất phát sinh, sớm tại đi tới hòa quật động trên đường, hán liền cảm thụ qua một lần này loại chấn động, mà lúc đó hán cũng là trong lòng sinh ra ý nghĩ. . .

"Tiên sư, tiểu nhân biết sai, vạn mong tha Bình Diên bang này bang không hiểu chuyện gia hỏa."

"Tiên sư, ta Bình Diên bang nguyện vì đụng tiên sư một chuyện trả giá đại giá, vạn mong tiên sư. . ."

Ngay tại Trần Mặc vì hình xăm đột biến suy nghĩ thời điểm, liên tiếp hai tiếng lớn tiếng xin tha thanh đánh gãy Trần Mặc.

Lúc này, hình xăm cũng không lại chấn động, Trần Mặc cúi đầu vừa nhìn, trước kia làm như đầu lĩnh lão giả chẳng biết lúc nào đã quỳ gối trước mặt chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thạch Nam Đăng (thượng)

Trần Mặc vốn là không đồng tình những này tội phạm, càng sẽ không quan tâm đầu lĩnh kia cầu xin, những này người ức hiếp người khác lúc, làm sao lại cố qua người khác cầu xin? Liền như đứa bé kia cướp đoạt không thành liền muốn giết người. . .

Ngược lại, Trần Mặc còn có chút ảo não vừa nảy hình xăm lại có đặc thù phản ứng, vốn định tỉnh tề thể ngộ một phen, bị này lão giả đánh gãy.

Bất quá, Trần Mặc hết sức đi tới ngõ hẻm này, cũng không phải vì du ngoạn, mà là có mục đích. Thêm vào, nếu như tùy ý này Hóa Cầu Thuật lan tràn xuống, này trong ngõ hẻm người sẽ toàn bộ chết sạch, cũng không phải hẳn mong muốn. . . Coi như là người đáng chết, không chút lưu tình, Trần Mặc cũng còn không quen một lần đồ cái trên dưới một trăm người, trừ khi những này người mỗi cái người đều tội ác tày trời.

"Tiên sư, tiểu nhân nguyện dâng Bình Diên Bang toàn bộ sản nghiệp tích trữ, đem đổi lấy tiên sư thủ hạ lưu tình." Ngay tại Trần Mặc do dự trong nháy mắt, kia lão giả lại run rẩy cầu một tiếng.

Mà Trần Mặc ngẩng đầu nhìn lại mới phát hiện, này hóa cầu đã từ trên người một người, lan tràn đến ít nhất ba mươi mấy người trên người, mắt thấy còn có càng thiêu càng lớn xu thế. . . Đến cùng không phải thể gian phạm hòa, hóa cầu bên trong rót vào Trần Mặc lĩnh lực, chỉ cần lĩnh lực bất tận, nhân gian thủ đoạn liền đập bất diệt này hóa.

"Cũng được." Trần Mặc là quả đoán người, đã quyết định liền như vậy đình chỉ, cũng liền ra tay vừa thu lại, thu hồi hóa trung còn lại lĩnh lực.

Này lĩnh lực vừa thu lại, hóa thể lập tức liền nhỏ xuống, mấy cái trên người hóa thể so sánh khinh người phát hiện, lộn mấy vòng, vậy mà liền để này dọa người hóa điểm diệt, không khỏi kinh hỷ khóc rống rống, cảm khái sống sót sau tai nạn.

"Dội chút thủy liền tốt rồi." Tuy rằng liền như vậy đình chỉ, Trần Mặc đối những này người cũng không nửa điểm hảo cảm, chỉ là lãnh đạm nói một câu.

Kia lão giả liên tục nói cảm ơn, vội vội vã vã chỉ huy mọi người dập tắt lửa, trong lòng cũng là vui mừng này tiên sư cũng không khó nói chuyện.

Với hẳn tới nói, nguyện dốc hết thân gia đổi lấy những này mạng người cũng không phải nhân từ, chỉ là tại bây giờ thể đạo tiền còn có thể kiếm lại, tái tụ tập một nhóm hảo thủ nhưng không chắc là như vậy dễ dàng sự tình, bang phái chỉ cần có người tại liền không tính xong đời.

Chỉ là hẳn cũng giật mình, Bình Diên Bang một cái không hề lớn bang phái, làm sao sẽ rước lấy tiên sư này loại nhân vật?

Không còn Trần Mặc lĩnh lực chống đỡ, hóa rất nhanh liền bị tiêu diệt, bất quá một cái Hóa Cầu Thuật còn là thiêu chết rống rã bảy cái Bình Diên Bang bang chúng, vết bỏng hai mươi mấy người.

Nhưng không người nào dám liền như vậy oán giận, trái lại cung cung kính kính đến như đối xử lão tổ tông giống như đón Trần Mặc, đem Trần Mặc mang tới ngõ nhỏ sau lưng ẩn giấu đi một chỗ đại trạch bên trong.

Trần Mặc mặt không hề cảm xúc, trong lòng ngoại trừ có một ít cảm khái tu phạm ở giữa chênh lệch, cũng không vì những này nhiệt tình vây đỡ lay động tâm, trái lại là có chút phiền chán, chỉ tưởng mau mau đem chính sự làm.

Mãi đến tận ngồi xuống, kia lão giả còn muốn ân cần dâng cái gì tốt nhất nước trà, Trần Mặc một cái xua tay đẩy, khiến trong phòng chỉ để lại lão giả cùng bản thân đơn độc đối thoại.

Kia lão giả một người đối mặt Trần Mặc, đột nhiên liền cảm áp lực, đừng xem đối phương chỉ là một người thiếu niên người, vừa nghĩ tới là tiên sư cái này thân phận. . . Kết quả là, kia lão giả liền đứng nói chuyện đều không dám, chỉ dám khom người xuống ở một bên đứng.

Trần Mặc không thêm đề ý những này, mở miệng chỉ là một câu nói: "Thiên Cơ Thủ Ngộ tướng tại nơi nào? Khiến hẳn tới gặp ta."

Lão giả vừa nghe lời này, trong lòng cả kinh, này Thiên Cơ Thủ Ngộ tướng tại này Trần quốc trong chốn giang hồ thể nhưng là đại danh鼎鼎 nhân vật, nhưng này người bởi vì đắc tội rồi Cự Kinh Bang cái này đại thế lực, tạm thời trốn ở bản thân Bình Diên Bang cái này không bắt mắt bang phái thể nhưng là tuyệt mật a.

Trước mắt này tiên sư là thể nào biết được? Có thể thấy được tiên gia thủ đoạn không phải người thường có thể phỏng đoán, trên mặt thần sắc không tự chủ càng thêm cung kính một phần.

Trần Mặc cũng không biết này lão giả ý nghĩ, nếu như biết chắc sẽ cười to lên. Hẳn nơi nào có cái gì tiên gia thủ đoạn đi biết những này? Tất cả nguyên do bất quá bởi vì hẳn tại Vân Phong phố chợ mua một quyển giới thiệu phẩm nhân thể lực, cơ mật sách thời.

Những này sách tại Vân Phong phố chợ khả năng là lụi bại hàng, căn bản không có người lưu ý. Nhưng xuất hiện tại tu giả phố chợ phẩm nhân thư tịch, rơi xuống nhân gian, kia thể nhưng là ngàn vàng không đổi.

Liền như hẳn mua kia một quyển nhân gian cơ mật sách, là do Trần quốc đệ nhất đại tình báo thế lực xuất ra, tại phẩm nhân chỉ khả năng là ngang nhau đại thế lực dùng hết thiên kim, mới khả năng cho tới một quyển.

Cơ mà kia tình báo thế lực nhưng hao hết thủ đoạn mới đem sách bỏ vào tu giả phố chợ, liền vì đổi một chút tu giả đồ vật, cho dù chỉ là tu giả trong mắt rách nát, hoặc là bán tiền linh thạch, đối với bọn hắn đều là thiên đại chỗ tốt.

Bất quá, lão giả cung kính là càng thêm cung kính, nhưng chậm chạp không có hồi đáp Trần Mặc, Trần Mặc tâm cảm không kiên nhẫn, không biết này lão giả tại trì hoãn một ít cái gì? Giương lên mi nhìn về phía lão giả.

Kia lão giả bị Trần Mặc như thế vừa nhìn, 'Đông' một tiếng liền quỳ xuống, không chờ Trần Mặc đặt câu hỏi, liền vội vội vã vã nói ra: "Tiên sư tha mạng, tiểu nhân không phải cố ý do dự, chỉ là kia Ngô tướng là cỡ nào nhân vật? Trước đó vài ngày hần là đến ta Bình Diên Bang đặt chân qua, thế nhưng. . ."

"Hả?" Trần Mặc nhú mày, trầm nghĩ trong lòng không được, nếu như tìm không được này Ngô tướng, bản thân kế hoạch lại muốn phí một ít chuyện. Nguyên bản, nhìn kia bản nhân gian cơ mật sách, còn tưởng rằng bản thân số phận không tệ tới.

Kia lão giả cho rằng Trần Mặc bất mãn, chỉ lo trêu đến Trần Mặc không cao hứng, giải thích càng nhanh thêm mấy phần: "Tiểu nhân bang phái không giữ được này đám nhân vật, hần có thể đến đặt chân ba hai tháng, đã là thiên đại phúc phận, cũng là thiên đại phiền phức. Tiểu nhân tiểu nhân thực sự. . ."

"Hần lúc này tại nơi nào?" Trần Mặc lười nghe những này, trực tiếp đánh gãy lão giả lời nói.

"Tại nơi nào tiểu nhân là thật không biết." Lão giả kinh hoảng quay về Trần Mặc dập đầu một cái.

Trần Mặc không kiên nhẫn đứng lên, kia lão giả cho rằng Trần Mặc liền muốn động thủ, sợ đến bò ở trên mặt đất, vừa mới cái kia hỏa cầu là uy lực gì, hần là tận mắt thấy.

Vốn là lấy hần này loại địa vị, chỉ là nghe nói một vài đại nhân vật nói về tiên sư, chưa từng gặp qua? Bây giờ vừa thấy, phát hiện chỉ so trong truyền thuyết càng thêm lợi hại, hần sợ nhưng cũng sinh ra một ít tâm tư.

Cho nên, ngay trong nháy mắt này, lão giả vội vội vã vã nói ra: "Vừa nãy tiểu lão nhi đã nói, nguyên dùng Bình Diên Bang hết thảy tích trữ sản nghiệp đổi được tiên sư một bát gạo, trước đã làm cho người đi chuẩn bị. Ngô tướng mặc dù rời khỏi nơi này, nhưng Bình Diên Bang thu nhận giúp đỡ hần một ít thời gian, cũng đổi được. . ."

Trần Mặc đối Bình Diên Bang cái gì tích trữ vốn là không có nửa phần hứng thú, trong lòng cũng định uy hiếp này lão giả vài câu, khiến hần bảo mật bản thân từng đến một chuyện liền rời đi. Nhưng không tưởng này lão giả còn nói nổi lên Ngô tướng lưu lại đồ vật. . .

Trần Mặc lại tiếp tục ngồi xuống.

Kia lão giả cũng không dám nói chuyện, bởi vì hần không nắm chắc được Trần Mặc tìm Ngô tướng, cùng Ngô tướng là cái gì quan hệ? Bình Diên Bang chính là một đám tội phạm, sao sẽ vô duyên vô cớ thu nhận giúp đỡ Ngô tướng? Kia là dọa dẫm Ngô tướng một chút, lưu lại Ngô tướng cuộc đời đặc ý nhất tác phẩm, mới nguyện ý bóc lên nguy hiểm thu nhận giúp đỡ Ngô tướng một ít thời gian.

Hần sợ Trần Mặc biết được sau đó vạn nhất lại nổi trận lôi đình?

"Ngô tướng lưu lại cái gì?" Trần Mặc cũng không có tâm tình đi đoán này lão giả tâm tư, thấy lão giả lại là ấp a ấp úng, ngữ khí liền mang tới mấy phần nghiêm khắc.

Vừa nghe Trần Mặc cái này ngữ khí, lão giả nơi nào còn dám kéo dài? Tranh thủ nói ra: "Tiên sư đừng nóng vội, lập tức liền có người đem ta nơi này thu gom đều dâng, Ngô tướng lưu lại đồ vật ngay tại trong đó."

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thạch Nam Đăng (trung)

Này lão giả hiển nhiên dự định tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói Ngô tướng lưu lại đồ vật, không nói đồ vật là làm sao được, cũng miễn cho trêu ra cái gì tai họa.

Bất quá Trần Mặc chỉ là gạt gù, đối đồ vật làm đến nguyên nhân chút nào không quan tâm, ngược lại là khiến lão giả thờ phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, ba cái không lớn cái rương liền đặt tại lão giả cùng Trần Mặc sở tại chính sảnh.

Lão giả vì lấy lòng Trần Mặc, lập tức liền gọi thủ hạ đem cái rương từng cái mở ra.

Cái thứ nhất cái rương mở ra, là xếp đến chính tề thời vàng, một cái thời vàng mười lạng, dựa theo cái rương kia dung lượng, Trần Mặc chỉ nhìn lướt qua liền biết có thể chứa 300 cái tả hữu thời vàng.

Tính được có tới 3000 lạng vàng, tại bây giờ hai cái đồng tiền lớn liền có thể mua một cái bạch diện bánh bao không nhân bánh bao không nhân thể đạo, này tuyệt đối là một bút to lớn của cái.

Nghèo khó xuất thân Trần Mặc, đột nhiên thấy như vậy nhiều vàng bạc đồ vật, âm thầm ngẩn ra, đích xác phi thường rung động.

Nhưng cũng vèn vèn như vậy thôi, dù sao đã là tu giả, những này vàng bạc đồ vật đối hần tới nói quả thực tác dụng không lớn, nếu như hần tưởng muốn thu được càng là giản đơn sự tình.

Trần Mặc không có động tâm, lão giả tự nhiên từ lâu dự liệu, vội vã lại đem mở ra cái thứ hai cái rương hướng tới trước đây một cái.

"Tiên sư, này một tờ, là thuộc về ta Bình Diên Bang tại thành Nam Châu khế đất, tổng cộng có. . ." Cái thứ hai cái rương chỉ chứa gần một nửa, bên trong đều là chút Trần Mặc xem ra chính là giấy đồ vật. Không tưởng nghe kia lão giả nói chuyện, giá trị càng cao hơn nhiều cái thứ nhất cái rương, đều là chút khế đất a, ngân phiếu một loại đồ vật.

Trần Mặc đối với những này càng không hứng thú, thậm chí trong lòng cảm thấy còn không bằng một hòm Hoàng kim làm đến rung động, liền không kiên nhẫn đánh gãy: "Cái kế tiếp cái rương là cái gì?"

Lão giả cho rằng Trần Mặc như vậy hỏi dò, hoặc nhiều hoặc ít là có chút buông lỏng biểu hiện, tranh thủ tận dụng mọi thời cơ: "Tiên sư, cái kế tiếp cái rương là ta Bình Diên Bang thu thập một ít kỳ trân, giá trị càng thêm không thể đo đếm, trong đó Ngô tướng lưu lại đồ vật cũng ở trong đó."

Đang khi nói chuyện, hần tự mình từ chứa một ít các loại hộp gắm trong rương lấy ra một cái mỏng manh hộp gỗ, hiện ra đến Trần Mặc trước mặt.

"Tiên sư, này chính là Ngô tướng lưu lại đồ vật. Thiên Cơ Thủ Ngô tướng thế nhưng là cái truyền kỳ nhân vật, hần chế tác được ngoạn ý, cho dù một chút tác dụng đều không có, cũng bị phú quý nhân gia tranh lẫn nhau thu gom. Huống hồ, cái này đồ vật là Ngô tướng suốt đời tinh phẩm, hơn nữa chính là hần am hiểu nhất mặt nạ." Lão giả đỉnh đặc mà nói, cái này thời điểm hần cũng không sợ nói nhiều, bại lộ này món đồ chiếm được thủ đoạn cũng không chân chính.

Trần Mặc thoáng thay đổi sắc mặt, cầm qua cái kia hộp gỗ, mở ra sau, đích xác là một tấm mặt nạ da người, tại mặt nạ một bên còn bồi tiếp mấy khối hình dạng kỳ quái cốt chế phẩm, tròn không tròn, phương không phương.

Trần Mặc không hiểu kia cốt chế phẩm đến cùng là tác dụng gì, chỉ là cầm lên kia trương mặt nạ, này mới phát hiện này trương mặt nạ nhẹ như không có gì, nhìn kỹ bên dưới, cũng cùng người da dê không khác nhiều, mặt mày mũi miệng vị trí tỷ lệ cũng tự nhiên phù hợp, cũng không biết là cái gì tài liệu, lại còn có nhất định tính dai, Trần Mặc hơi hơi dùng sức, nó chỉ là căng thẳng chút, mỏng manh một tấm cũng không có một xúc tức phá, nói là tinh phẩm tuyệt không quá đáng.

Kia lão giả đem Trần Mặc tất cả biểu hiện đều xem ở trong mắt, biết được tiên sư lưu ý cái này đồ vật, tranh thủ lại giới thiệu: "Tiên sư, này mặt nạ đoạn đến tinh xảo, mang lên mặt, chỉ cần phối hợp nhất định dịch dung thuật, chân thực có thể làm được thiên biến vạn hóa. Lối này tiểu lão nhi cũng không phải khoa trương, liền như này mấy cái 'Lót cốt', chính là mặt nạ linh kiện, phải biết người mặt khó nhất biến hóa chính là cốt tướng, này mấy cái lót cốt phối hợp mặt nạ, nhưng là có thể đem một người cốt tướng đều triệt để cải biến."

"Cái này ý nghĩ cái khác đại sư cũng không phải không có. Nhưng chỉ có Thiên Cơ Thủ Ngô tướng có thể làm được dưới mặt nạ tàng lót cốt, chút nào không lộ ra dấu vết."

"Tiên sư, ngươi xem, này mặt nạ chính là như vậy dùng." Kia lão giả thấy Trần Mặc không có không kiên nhẫn, giảng giải càng ngày càng mặt mày hớn hở, nói đến kích động nơi, liền dứt khoát cầm lên mặt nạ phối hợp lên lót cốt, tự mình cấp Trần Mặc làm mẫu lên.

Trần Mặc tĩnh tế nhìn, quả nhiên mang theo cái kia mặt nạ sau đó, theo lót cốt bất đồng cách dùng, kia lão giả mặt hình liền thiên biến vạn hóa, rõ ràng là cái mặt chữ quốc, nhưng bởi vì có mặt nạ đã biến thành mặt chữ điền, mặt tròn, nhọn mặt. . . Chỉ cần tùy tiện thiếp chút lông mày, chuyển động một thoáng mí mắt nơi, lại phối hợp lót cốt cải biến sống mũi độ cao, căn bản hãy cùng trước tướng mạo không hề tương tự chỗ.

Hơn nữa này mặt nạ còn có thể cố ý làm ra một ít nếp nhăn, biến thành lão giả.

Như vậy thô ráp làm mẫu đều có hiệu quả này, càng không cần phải nói phối hợp một chút tinh diệu dịch dung thuật, tại trên mặt nạ bôi bôi chà chà một phen.

Trần Mặc rất là thoả mãn, bản thân cũng không nhìn được có chút bội phục cái này Ngô tướng. Đợi đến lão giả làm mẫu xong sau đó, liền thu hồi mặt nạ, đứng lên đến, xem kia đáng đáp rõ ràng là chuẩn bị rồi đi.

Lão giả đã động một ít khác tâm tư, nơi nào cam tâm Trần Mặc liền như vậy rời đi, tranh thủ dán lên đi vào, nói ra: "Tiên sư, mặt nạ tuy hảo. Nhưng ta Bình Diên Bang mấy chục năm kinh doanh, còn có chút cang tốt đồ vật."

Trần Mặc không có nửa phần hứng thú, chỉ là chấp hai tay, liền hướng trong viện đi đến, hần đã quyết định chú ý, đến trong viện cảnh cáo một chút lão giả miệng nghiêm chút, lại làm một ít khắc phục hậu quả, liền rời đi luôn.

"Tiên sư, ngươi xem, này là thiên nhiên, rồng rắn có ba trăm năm đồng châu."

"Tiên sư, tiên sư, này điều Thúy Ngọc mạ vàng từng thạch xích, thế nhưng là tể tướng phủ bên trong truyền lưu đi ra đồ vật."

"Tiên sư. . ."

Trần Mặc này lúc đã đi tới đại môn, liền muốn đạp bước đến trong viện, đến này lúc hắn làm sao không rõ ràng lão giả tâm tư, nói không chừng chính là muốn dùng những này cái gọi là kỳ trân đánh động hắn, lại nhân cơ hội tuyên thệ tận hiến, được hắn một ít che chở, hảo lên như điều gặp gió. . .

Hắn sao khả năng có tâm đi che chở bang này tội phạm?

Lão giả thấy Trần Mặc đối những này kỳ trân chút nào không có hứng thú, trong lòng sao cam? Bận rộn xoay người lại, từ cái thứ ba trong rương một hơi đem còn lại hộp đều ôm vào trong ngực, đuổi tới Trần Mặc trước mặt, cơ mà bởi vì truy đến quá mau, ôm đến lại quá mức vội vàng, trong lúc nhất thời trong ngực hộp rơi xuống một chỗ.

Trần Mặc đã không kiên nhẫn đến cực hạn, thầm nghĩ trong lòng này lão nhi lại đây đưa không rõ, liền không thể thiếu muốn ra tay cấp điểm giáo huấn, cơ mà không tưởng, theo kia lão giả hộp rơi xuống đất, Trần Mặc trong lòng bỗng nhiên bay lên một loại dị dạng cảm giác.

Kia là linh thực khí tức! Trần Mặc trên người chịu một linh căn, cũng sớm từ Tần lão thể ngọc biết được, thuần linh căn là ông trời chi thưởng, mỗi một loại thuần linh căn ngoại trừ bẩm sinh cơ sở ngoại, liền tựa như một linh căn trời sinh thân cận thảo mộc, thủy linh căn thiên bất kỳ thủy thuật. . . Còn có thiên phú nói chuyện, mà Trần Mặc này điều một linh căn thiên phú chính là cảm ứng linh thực.

Này là Trần Mặc này mấy ngày, khi nhận hạ lật xem Tần lão thể ngọc mới chính thức xác định được sự tình, mà điểm đáng ngờ chính là hắn vẫn cảm ứng Chu Khinh Hoàn như một đóa bạch hóa u lan, này cùng đối linh thực có cảm ứng dấu hiệu là một dạng.

Vừa bắt đầu, cảm ứng chỉ là đặc biệt bắt phàm linh thực, nếu như người trên người có này đám linh thực, tàng lại thâm cũng có thể cảm ứng.

Theo tu vi đề thăng, cảm ứng phạm vi cũng sẽ tăng lên, hơn nữa ngay tại phụ cận linh thực, sẽ làm ra một ít yếu ớt cảm ứng.

Kia như vậy nói đến, bản thân linh căn thiên phú không phải linh thực cảm ứng lại là cái gì?

Đương nhiên thuần linh căn thiên phú, cũng không trọn vẹn tương đồng. Trần Mặc là cảm ứng linh thực, nếu như còn có cái khác một linh căn có khả năng chính là khí huyết lâu dài.

Thuần linh căn nguyên bản chính là vạn người chưa chắc có được một sự tình, gặp lại hai cái đồng dạng linh căn, có đồng dạng thiên phú tu giả hầu như là không thể sự tình.

Lúc này, Trần Mặc dị dạng cảm giác hắn chớp mắt liền khẳng định đến từ chính một linh căn, kia mộng lung mơ hồ ý vị cùng cảm ứng Chu Khinh Hoàn lúc một dạng, chỉ là không giống cảm ứng Chu Khinh Hoàn như vậy, trước mắt hiện lên cụ thể hình tượng.

Chu Khinh Hoàn thân tàng linh thực tự nhiên bắt phàm, nhưng bản thân giờ khắc này cảm ứng được lại là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Thạch Nam Đăng (hạ)

Trần Mặc tự nhiên không có mong đợi bản thân gặp phải một cái như Chu Khinh Hoàn trên người như vậy thần bí bắt phàm linh thực, nhưng hắn xác thực hiểu kỳ một cái thể tục bang phái làm sao khả năng thu gom trung sẽ có linh thực?

Có lẽ là một ít linh cốc? Trần Mặc ôm như vậy ý nghĩ rốt cục dừng bước, dù sao coi như là tối phổ thông linh cốc cách khoảng cách gần như vậy hắn cũng sẽ có cảm ứng.

Này là hắn tại nhìn Tần lão gặp phải, đặc biệt tại đột phá Luyện Khí hai tầng sau đó thí nghiệm qua.

Xem Trần Mặc dừng bước, lão giả cảm giác đến một tia hy vọng, trong lòng biết tiên sư nói không chắc là nhìn trúng cái gì? Vội vã từ rơi xuống trên đất trong hộp tìm một cái hắn cho rằng tối trân quý vật dâng lên.

Nhưng không ngờ Trần Mặc 'Ồ' một tiếng, nhưng là một cái đẩy ra rồi lão giả tay, từ trên mặt đất nhặt lên một cái bán mở hộp.

Lão già cũng là hiếu kì, không hiểu tiên sư đến cùng là vừa ý cái gì? Duỗi một cái đầu, nhưng là phát hiện này tiên sư cầm lên hộp bên trong, chứa một đoạn giống như cây khô nhánh Khô Đăng, kỳ dị là Khô Đăng thượng còn có một hai mảnh lá cây, xanh mượt, lộ ra sinh cơ chưa mất đáng đáp.

"Tiên sư phải chăng đối này vật có hứng thú? Nói tới này vật cơ mà ghê gớm, hỏa thiêu không cháy, đao khảm không đoạn, kia là. . ." Kỳ thực lão già căn bản không biết này gốc cây là vật gì, lúc trước chiếm được đích xác là hỏa thiêu không cháy, đao khảm không đoạn. Nhưng ngoài ra, cũng không còn trọng dụng, coi như tưởng muốn chế tạo một cái cứng rắn đoàn kiếm đi, còn không ai cầm này Khô Đăng có thể làm sao? Tìm người giám định, cũng chính là một đoạn cây mây, không nói ra được lại cụ thể cái gì.

Lão già trong lòng không cam lòng, tưởng muốn bán không có biết hàng người, tưởng muốn ném càng cảm thấy đáng tiếc, liền liền thu gom, thiếu một chút quên cái này sự vật.

Lão già thao thao bất tuyệt, Trần Mặc nhưng một mắt nhận ra này vật, trong lòng mừng thầm, càng không muốn nghe kia lão già khoác lác, một cái liền đánh gãy lão già: "Nơi nào được?"

Hắn là tưởng muốn hỏi rõ này vật đến từ nơi nào, phạm nhân đều có thể kiếm được nó, sinh trưởng địa có lẽ không như vậy nguy hiểm, bản thân hoặc có thể tìm tòi, xem xem lại có hay không cái gì thu hoạch.

Kia lão già vừa nghe tiên sư hỏi cái này, nhất thời ngẩn ngơ, đến nửa ngày mới ấp úng nói ra hắn cũng không rõ ràng này vật đến từ nơi nào, là thủ hạ mười năm trước từ một cái hái thuốc lang nơi đó cướp. . .

Trần Mặc có chút vô ngữ, đám người này làm sao khả năng thông qua chính đáng con đường thu được này vật? Mà kia hái thuốc lang đoán chừng cũng không biết này đẳng là vật gì? Chỉ là thấy nó cứng rắn bất phàm, liền tiện tay hái trở về chứ?

Sự tình Trần Mặc đã đoán cái tám chín phần mười, tiện tay cũng liền đem cái này sự vật để vào trong ngực, từ phi bang nơi này cầm đồ vật, hắn cũng không có bất kỳ tâm lý gánh nặng.

"Tiên sư, đã cái này đồ vật vào được người mất. Tiểu lão nhi cũng không phải khoác lác, tiên sư ưa thích cái gì, ta này dưới tay còn có một ít nhân thủ, có thể vì tiên sư. . ." Kia lão già mừng tít mắt, cảm thấy Trần Mặc đã vì bản thân bang phái thu gom động lòng, hắn người am hiểu tính, cảm thấy thuyết phục tiên sư có hy vọng.

Trần Mặc cười lạnh một tiếng, nói ra: "Thế nhưng là tưởng khiến ta chờ chờ cho các người?"

"Ha ha, tiên sư, chờ chờ không dám, chính là tiên sư có thể chăm nom một hai, kia liền. . ." Lão già không có nghĩ đến Trần Mặc như vậy thượng nói, hỷ sắc càng là không hề che giấu.

"Hừ." Trần Mặc nhưng là hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói ra: "Người xem ta có thể như chờ chờ các người những này tội phạm người? Hôm nay theo ta tính tình, đem các người một cây đuốc đốt mới coi như sáng khoái."

"Cơ mà nể tình ta cảm các người Bình Diên Bang đồ vật, kia liền tha các người mạng chó. Thế nhưng, vừa nãy những kia tài vật, các người chỉ có thể lưu lại một tầng sống tạm, còn lại hoàn toàn tán đi dùng làm thiện hạnh. Nếu như khiến ta biết các người còn dám làm ác!"

Đang khi nói chuyện, Trần Mặc tay giương lên, một đạo kiếm khí đánh ra, trực tiếp đem bên cạnh ba mét bên ngoài một cái cây cột xuyên thủng một cái lỗ nhỏ.

Kia lão già nghe xong Trần Mặc những kia thoại, liền sợ đến sắp nứt cả tim gan! Càng thấy Trần Mặc lại bày ra một đạo tiên gia thủ đoạn, càng là sợ đến hồn phi phách tán, nơi nào còn dám báo cái gì ảo tưởng, lại không dám vi phạm Trần Mặc nói, chỉ là liên tục quý xuống xin tha.

Trần Mặc cũng không dài dòng, sắc sắc nhìn lão già một mắt sau, liền đề một cái khí, nhảy một cái mười mấy mét liền vượt qua đầu tường, biến mất ở cái này Bình Diên Bang chiếm giữ hẻm nhỏ.

. . .

Xử lý xong Bình Diên Bang sự tình, Trần Mặc liền không có lại ngao du kia thành Nam Châu tâm tư, tìm một nhà còn tỉnh thanh tĩnh gọn gàng khách sạn, muốn một gian phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi một phen.

Buồn cười là, Trần Mặc đã là Luyện Khí hai tầng tu giả, cuộc đời nhưng là lần thứ nhất đến đại khách sạn nghỉ chân, này khiến hắn cảm thấy bản thân khả năng nhập môn còn là quá ít, sau đó tu luyện không thể thiếu muốn đi ra đi một chút.

Kỳ thực, tu hành hơn một năm tới nay, tu phạm rất nhiều chuyện, hoặc là nói nhân tính đều là một dạng, chỉ có nhiều đi nhiều xem, tâm tình mới sẽ đạt được lịch luyện.

Vào trong phòng, Trần Mặc uống một chén nước trà, lại hỏi điểm tiểu nhị muốn hai đĩa xào rau com tẻ ăn cái no, mới triệt để từ trong hưng phấn bình tĩnh lại.

Này một lần vì bán ra Nhân Thảo xuất hành, bây giờ xem ra không chỉ có thuận lợi, còn chứng minh bản thân cơ duyên không sai.

Kỳ thực, tại Tiên môn bên trong, hắn dám hạ quyết tâm bán ra kia Nhân Thảo, đều bởi vì mình bị bản thân cạm bẫy kinh sợ, mới có này ý nghĩ.

Nghiên cứu nguyên nhân, bắt quá là thế tục phổ thông cạm bẫy đối tu giả hữu dụng, như vậy thế tục một ít thủ đoạn rất là bất phàm, có lẽ đối tu giả cũng là hữu dụng.

Trần Mặc tưởng muốn bán Nhân Thảo, liền muốn che giấu bản thân thân phận, muốn che giấu bản thân thân phận khẳng định đến từ khuôn mặt hạ thủ.

Tu giả biến ảo khuôn mặt thủ đoạn chỉ ít muốn Trúc Cơ hậu kỳ mới ít có trải qua, mà đồng dạng tra xét một người bộ mặt thật cũng là Trúc Cơ kỳ mới có thủ đoạn.

Huống hồ, tu giả thủ đoạn biến ảo khuôn mặt, khó tránh khỏi có linh khí gọn sóng, càng dễ dàng bị tra xét được. Ngược lại là phạm nhân thủ đoạn che giấu khuôn mặt, không có bất kỳ linh khí gọn sóng, chỉ cần tinh xảo một ít, một mực không sẽ bị phát hiện.

Những này chỉ là « Không Tang tiên lộ chí » tiện tay ghi chép hạng mục phụ, chỉ là có rất ít tu giả từ này mặt trên sản sinh qua bất kỳ ý nghĩ.

Tu giả đều có một loại cảm giác ưu việt, cho rằng tu giả thủ đoạn trời sinh liền so nhân gian cao mình không biết bao nhiêu, trái lại là một loại ngộ khu.

Trần Mặc động đến chính là này phương diện tâm tư, hần nhận định một ít điểm trung, cho dù là đại điểm đóng giữ tu giả cũng bắt quá là Trúc Cơ kỳ, không thể có Kim Đan đại năng sẽ nguyên ý thủ một gian cửa hàng.

Trúc Cơ kỳ tu giả chỉ cần không phát hiện hần có biến ảo khuôn mặt linh lực gọn sóng, tự nhiên thì sẽ không tra xét với hần, này đánh cuộc chính là một cái tâm lý.

Tiền đề là, hần giả trang khuôn mặt đủ thật!

Trần Mặc ngẫm nghĩ bên dưới, bản thân vào tu giả một đường, trải qua linh khí rèn luyện, tâm linh tay càng xảo, học tập một ít dịch dung thuật là rất nhanh sự tinh.

Lại tìm một cái giới về chế tác mặt nạ người, phối hợp bên dưới, thì càng có thể không có sơ hở nào.

Không nghĩ tới, chỉ là tâm tư nhần nhụi, tưởng muốn càng hiểu nhân gian một ít đồ vật, vì xuất hành làm chuẩn bị, ngay tại kia bản nhân gian cơ mật sách thượng đào đến như thế một cái tin —— tối lợi hại nhân gian mặt nạ thợ thủ công Thiên Cơ Thủ giấu ở Nam Châu.

Ngay tại Nam Châu! Kia không phải buồn ngủ đến rồi đưa gối sao? Trải qua khúc chiết, bản thân còn được hần tối đắc ý tác phẩm.

Càng không nghĩ đến là, một cái nho nhỏ thế tục bang phái, lại vẫn thu gom một đoạn Hoàng giai linh thực trung tương đối quý giá một loại —— Thạch Nam Đăng.

Vừa nghĩ tới cái này, Trần Mặc liền không nhịn được cười, trên mặt thậm chí xuất hiện hai cái sâu sắc lúm đồng tiền.

Đến cùng còn là người thiếu niên, vận khí không tệ, không hẳn là cười sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giới Quả Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.